

Đợi Em Nói Yêu Anh

Contents

Đợi Em Nói Yêu Anh	2
1. Chương 1: Đồ Quái Dị	2
2. Chương 2: Anh Hai	5
3. Chương 3: Tránh Ra Cho Em Làm	7
4. Chương 4: Nỗi Lòng Của Vũ	9
5. Chương 5: Hận	12
6. Chương 6: Con Gái Nuôi Nhà Họ Trình	15
7. Chương 7: Em Gái	18
8. Chương 8: Nhân Vật Phong Vân	20
9. Chương 9: Lâm Vũ Tức Giận	22
10. Chương 10: Bắt Gặp	25
11. Chương 11: Trầm Uất	27
12. Chương 12: Tâm Tư Trình Hạo	28
13. Chương 13: Tài Năng Sơ Lộ	31
14. Chương 14: Theo Dõi	34
15. Chương 15: Tôi Đợi Anh	37
16. Chương 16: Bệnh Nghề Nghiệp	39
17. Chương 17: Một Đầu Hai Mươi	42
18. Chương 18: Nghi Ngờ Thoáng Qua	44
19. Chương 19: Ngất Xiu Dưới Hồ Bơi	46
20. Chương 20: Nhu Tình Trong Cơn Mưa	49
21. Chương 21: Toàn Tâm Bộc Bạch	53
22. Chương 22: Mạnh Mẽ Đáp Trả	55
23. Chương 23: Nụ Hôn Trong Cơn Mê	59
24. Chương 24: Tiểu Nhân Ám Hại	62
25. Chương 25: Kế Hoạch Của Lâm Vũ	64
26. Chương 26: Bạn Gái Trình Hạo ?	66
27. Chương 27: Vòng Quay Tình Yêu	68
28. Chương 28: Tổ Tình	71
29. Chương 29	76
30. Chương 30: Hiểu Lầm	80
31. Chương 31: Thần Trở Về	81
32. Chương 32: Anh Đã Trở Về	84
33. Chương 33: Anh Theo Dõi Em ?	86
34. Chương 34: Cường Hôn	90
35. Chương 35: Tin Dữ	93
36. Chương 36: Mẹ	95
37. Chương 37: Bóng Tai	100
38. Chương 38: Trùng Hợp	102
39. Chương 39: Tức Giận	105
40. Chương 40	109
41. Chương 41: Nghịch Ngợm Trêu Đùa	113

42. Chương 42: Nghe Lén	118
43. Chương 43: Trở Về Là Vì Em	122
44. Chương 44: Cuộc Chạm Mặt Của Hai Người Đàn Ông	125
45. Chương 45: Hòa Tấu	130
46. Chương 46: Anh Sẽ Ghen	134
47. Chương 47: Bí Mật Động Trời	138
48. Chương 48: Bắt Cóc	141
49. Chương 49 : Lâm Vũ Trả Thù (1)	147
50. Chương 50 : Lâm Vũ Trả Thù (2)	151
51. Chương 51 : Lâm Vũ Trả Thù (3)	155
52. Chương 52 : Kỳ Dương.	160
53. Chương 53 : Nhu Mễ	164
54. Chương 54 : Rời Đi	167
55. Chương 55 :	171

Đội Em Nói Yêu Anh

Giới thiệu

Nhút nhát, sợ hãi, trầm mặc, quái dịKiêu ngạo, lạnh lùng, yêu mị, tà tửRốt cuộc. . . Đây mới là cốt truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-em-noi-yeu-anh>

1. Chương 1: ĐỒ QUÁI DỊ.

Đầu thu, những cơn gió mát lạnh thoảng qua hòa lẫn với những tia nắng ấm áp còn sót lại của mùa trước. Gió khẽ khàng thổi bay những chiếc lá tiêu điều mới rụng, thổi bay cả mái tóc của những người rảo bước trên đường.

Người ta thường nói trong bốn mùa, mùa thu là mùa của tình yêu, lãng mạn, xinh đẹp, là mùa của những đôi lứa hẹn hò quần quýt. Nhưng người ta lại không biết rằng, mùa thu cũng là mùa của sự xơ xác, tiêu điều, mùa của những cuộc cãi vã chia tay để đến với những cuộc tình mới, nhất là những trường hợp như thế này...

“Anh, đừng như vậy. Em đã làm gì sai chứ, tại sao anh lại đối xử như vậy với em. Anh nói đi. Chỉ cần anh nói, nhất định em sẽ sửa mà. Anh nói đi..”

Trên một góc sân trường diễn ra một tình cảnh chẳng mấy xa lạ. Một cô gái với mái tóc đen dài, đôi mắt to tròn phủ một tầng hơi nước, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn trong chiếc váy màu hồng nhạt. Chỉ là từng câu từng chữ bật ra lại hòa trong tiếng nước nở nghẹn ngào, hai hàng lệ lăn dài trên má càng tăng thêm vẻ yếu đuối mỏng manh khiến cho người ta thương tiếc.

Đáng tiếc rằng người con trai đứng trước mặt cô không hề nằm trong số đó. Hai tay anh ta xỏ vào túi quần, dáng đứng thẳng tắp, cặp mắt phượng đào hoa còn xẹt qua một tia chán ghét không kiên nhẫn

” Không sao cả. Chúng ta đã chia tay rồi. Cô đừng bám lấy tôi nữa”

Bạc môi phun ra một câu khiến cho người con gái càng khóc dữ hơn, túm chặt cánh tay người con trai không buông. Cho đến khi người con trai không thể chịu được nữa định quay đầu bước đi thì cô ta đột ngột quỳ xuống, tay túm chặt lấy ống quần anh, oa oa khóc lớn.

“Minh, đừng như vậy. Em thật sự rất yêu anh.. em không thể sống thiếu anh được...”

Cô gái vốn rất xinh đẹp, vẻ đẹp ngây thơ dịu dàng, hơn nữa lại còn đang khóc như hoa lê dầm mưa, trong miệng còn không ngừng cầu xin chàng trai, nhận hết tội lỗi về mình khiến ột số người đi qua cảm thấy bất bình, nhất là mấy người con trai muốn tiến lên nói giúp mà không dám. Một số khác dường như đã thấy tình cảnh này quá nhiều lần, nhiều lắm chỉ để lại ánh mắt thương hại chế giễu thậm chí còn đứng ngay gần đó mà bày ra một bộ dáng xem kịch vui.

Cách đó không xa có một cô gái khác còn không thèm nhìn lâu một chút, cúi gầm mặt xuống nhanh chóng bước đi. Cô giơ tay kéo thấp chiếc mũ lưỡi trai màu trắng đang đội xuống, che đi nụ cười nhạt và tia chế giễu nơi đáy mắt. Cô thật sự không hiểu rốt cuộc thứ tình yêu thần thánh trong mắt bọn họ là gì mà phải dùng cả lòng tự trọng, tự tôn để đánh đổi như vậy.

Bộp

“Đi đứng kiểu gì đấy. Không có mắt à”

Giọng nói kiêu ngạo mà chanh chua vang lên khiến cho cô gái đội mũ trắng hơi hơi ngẩng đầu, nhưng rồi cũng chỉ liếc nhẹ một cái rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

” Ồ. Con này...”

“Thôi đi mày. Chấp nhận với đồ điên ấy làm gì”

“Hừ. Đúng là đồ quái dị”

Cô gái có giọng nói chanh chua cùng với người bạn bên cạnh tức giận chửi một tiếng, sau đó liền quay ngoắt đi, trong mắt tràn ngập sự khinh thường. Cô gái đội mũ trắng rõ ràng nghe thấy lời của hai người kia nhưng ngoài mặt vẫn mang bộ dáng lạnh nhạt bình tĩnh, không hề có chút phản ứng như thế đó đã là điều quá đổi quen thuộc.

Phải rồi. Đồ điên. Đồ quái dị. Ai cũng gọi cô như vậy. Cơ hồ cả cái trường đại học Thanh Hoa này đều gọi cô như vậy. Nhưng mà cô không quan tâm. Bọn họ thích thì để bọn họ gọi cho chán đi. Dù sao, họ làm như vậy mới đúng là điều cô muốn.

Cô gái đội mũ lưỡi trai trắng, tóc đuôi ngựa buộc ra sau, dáng người cao gầy, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng dài và một chiếc quần jean đơn giản. So với học sinh trường Thanh Hoa ăn mặc quần áo là lượt, nhất là những học sinh nữ ngày nào cũng trang điểm chải tóc cầu kì thì cô quả thật là quá mức đơn giản tầm thường, thậm chí còn có phần xuề xòa. Điều đáng nói là cô luôn cúi gầm mặt xuống, che giấu cả khuôn mặt qua gọng kính dày cộp và chiếc mũ lưỡi trai màu trắng.

Lâm Vũ vội vã rảo bước về phía trước, cô thực sự đang vội, không có thời gian mà để ý đến những việc khác nữa. Ghé qua cửa hàng mua một bó hoa hồng trắng rồi bắt xe buýt đến bệnh viện thành phố. Theo thói quen đi lên đến tầng 4, nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh rồi bước vào trong. Phòng bệnh đặc biệt cực kì rộng rãi thoáng mát, đồ đạc trong phòng đều màu trắng khiến cho không gian thậm chí có chút trống trải.

Phòng bệnh vốn không có ai, cô đơn giống như là nó nên như vậy. Lâm Vũ vứt bó hoa hồng cũ đã khô héo, cắm bó hoa mới vào chiếc bình thủy tinh đầu giường rồi bước đến bên cạnh cửa sổ, kéo rèm màn đang che khuất sang hai bên để ánh sáng từ bên ngoài chiếu sáng cả căn phòng. Cô mở hé cửa ra một chút để gió mát lùa vào, cuốn đi mùi thuốc sát trùng nhân nhạ. Mẹ luôn nói không thích mùi này, cũng không thích vào bệnh viện. Chỉ là không biết bây giờ mẹ còn có thể cảm nhận được mùi thuốc đáng ghét này nữa không.

Lâm Vũ kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh giường, một tay nhanh nhẹn tháo chiếc mũ lưỡi trai trên đầu xuống, để lộ ra khuôn mặt vốn bị che khuất. Đó là một khuôn mặt hết sức bình thường, ngũ quan nhạt nhòa, thậm chí dù có lẫn vào trong đám người cũng không ai có thể nhận ra. Tuy vậy, cô có một đôi mắt rất đẹp.

Đôi mắt to tròn, hai con ngươi đen nhánh long lanh có thần dưới hàng mi dài cong vút như cánh quạt. Một cặp mắt trong suốt không chút tạp chất, dường như không nhiễm chút khói bụi thế gian, dễ dàng hút người ta vào trong ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Chỉ là vẻ đẹp của đôi mắt lại bị che khuất đi một phần dưới lớp kính dày cộp cổ hủ ấy.

Lặng lặng quan sát người trên giường, đôi bàn tay nhỏ bé của cô bao lấy tay người ấy, nhẹ vuốt ve. Trên chiếc giường bệnh lớn lúc này là một người phụ nữ đã có tuổi, hai mắt nhắm nghiền. Sắc mặt tuy có chút nhợt nhạt hốc hác nhưng lại không thể che giấu được vẻ đẹp một thời. Các đường nét trên khuôn mặt cực kì hài hòa, đường nét tinh xảo, nếu như làn da không tái ngắt, đôi môi không chút huyết sắc thì ắt là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

“Mẹ, Vũ nhi đến rồi đây. Mẹ có nhớ con không?”

“Mẹ, mẹ nhớ Vũ nhi sao, Vũ nhi cũng rất nhớ mẹ”

“Mẹ, hôm nay con đi qua cửa hàng mì mà hồi nhỏ mẹ hay dẫn con đến ăn. Đợi mẹ tỉnh lại chúng ta lại đi ăn có được không. Đã rất lâu không đến đó ăn rồi”

“Mẹ...”

“Mẹ...”

Người nằm trên giường không trả lời nhưng dường như cô gái không nhận ra điều đó. Cô vẫn nhẹ nhàng nói, nhẹ nhàng thủ thỉ từng điều, khuôn mặt vẫn nở nụ cười nhợt nhạt. Tiếng nói của cô rất hay. Từng âm thanh trong trẻo mát lạnh như tiếng chuông bạc khiến cho người nghe cảm thấy rất dễ chịu. Chỉ là người trên giường kia đôi mắt vẫn nhắm nghiền, không một chút phản ứng

“Mẹ. Mẹ tỉnh dậy đi được không. Con nhớ mẹ lắm... thật sự rất nhớ... rất nhớ. Con sắp không trụ được nữa rồi”

Hai hàng mi dài nhẹ sụp xuống che đi sự cô đơn thống khổ nơi đáy mắt, nhưng chỉ một lúc lại cố nặn ra một bộ dáng vui vẻ và nụ cười nhạt nhẽo cứng ngắc

“Mẹ, mẹ từng nói không thích Vũ nhi khóc. Vũ nhi sẽ không khóc, không buồn đâu. Vũ nhi sẽ luôn tươi cười đợi mẹ tỉnh dậy, có được hay không?”

Kết

Y tá đột nhiên kéo cửa phòng bệnh ra rồi đẩy xe thuốc đi vào. Nữ y tá nhìn thấy Lâm Vũ ngồi đó thì có chút ngạc nhiên còn Lâm Vũ chỉ lạnh nhạt gật đầu chào hỏi. Nữ y tá dường như cũng đã quá quen với việc này, chỉ nhanh chóng vào thay thuốc và làm một số việc khác rồi bước ra ngoài. Bệnh nhân trong phòng này bị như vậy đã một năm rưỡi rồi vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại, bác sĩ nói có lẽ sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa. Nhưng mà cô bé kia lại không đồng ý cho bọn họ rút máy thở ra, hơn nữa lại còn yêu cầu bọn họ sử dụng loại thuốc tốt nhất, đắt nhất, hàng ngày chăm sóc đặc biệt cho bệnh nhân.

Bệnh viện này vốn là bệnh viện trung tâm của thành phố, giá phòng bệnh bình thường đã rất cao chứ chưa kể đến phòng bệnh loại đặc biệt mức giá một ngày bằng nửa tháng lương người bình thường, vậy mà cô bé đó vẫn trả đủ, hơn nữa lại còn gửi gắm rất nhiều tiền để mua thuốc men.

Rõ ràng chỉ là một cô bé, lại có thể có nhiều tiền đến thế. Các bác sĩ, y tá trong bệnh viện đều biết, suốt một năm rưỡi, căn phòng này ngoài cô bé đó ra cũng không hề có người nào khác đến thăm bệnh nhân, thêm vào đó sự cố chấp của cô bé kia quả thật khiến cho các bác sĩ vừa thương lại vừa lắc đầu ngao ngán.

2. Chương 2: Anh Hai

Lâm Vũ ở lại bệnh viện thêm một lúc rồi cũng rời đi, nhưng không phải trực tiếp về nhà mà đi đến một nhà vệ sinh công cộng sạch sẽ. Bước vào phòng vệ sinh, cô thuận tháo chiếc ba lô to dùng đựng sau lưng xuống, lấy ra một chiếc áo khoác da màu đen kiểu dáng mới nhất, thuận tiện tháo chiếc mũ lưỡi trai trên đầu và chiếc kính dày cộp xuống ném vào trong ba lô. Lấy ra một cái gương nhỏ, Lâm Vũ quay mặt sang một bên trái một chút rồi nhanh nhẹn dùng ngón tay miết nhẹ một đường từ dưới lỗ tai phải ra trước. Điều đáng ngạc nhiên là từ vị trí đó, một lớp màng mỏng nhẹ như tờ giấy từ từ bong ra, dần dần được lột ra khỏi toàn bộ khuôn mặt để lộ một dung nhan mới.

Đó không phải thứ gì xa lạ mà chính là một lớp mặt nạ da người, đúng vậy, là mặt nạ da người cực kì tinh xảo. Lâm Vũ nhìn lớp mặt nạ mình đang cầm trong tay, thở nhẹ một hơi. Đây chính là bảo bối của cô đấy, nhờ hồi đó cô phải nhờ một chuyên gia về thẩm mỹ bên Hồng kong làm giúp tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền. Lớp mặt nạ này thật sự rất mỏng, rất nhẹ, sờ vào giống như da người thật, hơn nữa màu cũng rất ăn khớp với da thật nên khi mang lên mặt vẫn có cảm giác rất tự nhiên, nếu như không thật sự để ý kĩ sẽ không thể nào nhận ra.

Chiếc gương nhỏ phản ánh hình ảnh của cô gái trong gương. Khuôn mặt trái xoan tinh tế, làn da trắng mịn màng như trứng gà bóc. Chiếc mũi dọc dừa cao thẳng, chóp mũi nhỏ, đôi mắt to tròn đen láy quyến rũ và hàng mi cong dài như cánh quạt. Đôi môi anh đào hé mở, đỏ mọng căng đầy khiến người ta chỉ muốn cắn một cái. Không thể ngờ rằng dưới lớp mặt nạ mỏng tang ấy lại là khuôn mặt xinh đẹp thanh lệ thoát tục có thể câu hồn người, ngũ quan tinh xảo đẹp đẽ đâu còn chút dấu vết nào của ngũ quan mờ hồ lúc trước.

Lâm Vũ khoác chiếc áo da lên, cất những thứ đồ còn lại vào trong ba lô rồi tự tin bước ra ngoài. Chiếc giày thể thao nện xuống mặt đường từng bước một, phong thái tự tin làm nổi bật dáng người cao gầy khác hẳn với bộ dạng sợ sệt nhút nhát lúc trước. Kể ra cũng thật kì lạ, vẫn một bộ đồ như vậy không có gì thay đổi, chỉ có khí chất đột ngột chuyển biến lại có thể khiến cho toàn thân phát ra sự quyến rũ vô hạn, giống như hoàn toàn biến thành một người khác.

Nếu như những người đã từng gặp cô lúc chiều nhìn thấy bộ đồ mà cô đang mặc, có lẽ có đánh chết họ cũng sẽ không tin rằng hai người lại là một, có chăng cũng chỉ là sự trùng hợp tình cờ. Một bên là một con bé quái dị dung nhan thường thường, một bên là một đại mỹ nhân hấp dẫn đến tận xương, đúng thật là không thể dễ dàng đem ra so sánh.

Lâm Vũ đi ra ngoài đường, bắt một chiếc taxi rồi đến thẳng Hoàng gia. Hoàng gia không phải nơi nào khác mà chính là quán bar có đẳng cấp nhất thành phố, nói thẳng ra chính là nơi tiêu xài xa xỉ của những kẻ có tiền. Chỉ cần có đủ tiền, đến với Hoàng gia, bạn sẽ được chăm sóc như một quý tộc thực thụ. Nói là quán bar nhưng thực chất không gì là không có, từ quán ăn, sàn nhảy cho đến phòng nghỉ, sông bạc,... không thiếu một thứ gì. Hoàng gia chỉ mới nổi lên trong khoảng 5 năm trở lại đây, nhưng danh tiếng lên nhanh như điều gặp gió, ở đây mặc dù gọi là bar nhưng lại là quán bar cao cấp, không có cái không khí hỗn tạp xô bồ mà cực kì trang nhã lịch sự, nói đơn giản chính là ăn chơi có tổ chức.

Nghe nói khi Hoàng Gia thành lập không lâu đã có không ít kẻ đến quậy phá, tiêu biểu là một băng nhóm khá nổi thời kì đó muốn đến chiếm địa bang. Không ngờ ngày hôm sau tên lão đại của nhóm đó chết không rõ nguyên nhân, bị người ta phơi xác ngoài đường, cả băng đảng bị diệt trong một đêm. Từ đó người ngoài luôn cho rằng đằng sau Hoàng Gia có thể lực khủng chống lưng nên cũng không ai tự tiện chọc ghẹo nữa, tất nhiên là không kể đến một số kẻ không biết tự lượng sức mà nhòm ngó.

Lâm Vũ đi một mạch vào thang máy, không gặp sự ngăn trở của bất kì người nào. Tất cả người trong đây đều biết cô là khách có thể bạch kim, là người thân thiết của ông chủ nên không ai dám đắc tội. Hội viên trong Hoàng Gia phân làm bốn cấp bậc: Thường, Bạc, Vàng, Bạch kim. Thẻ thường và bạc thì có rất nhiều, chỉ cần là khách quen thường xuyên lui tới đều được cấp. Còn thẻ có cấp bậc vàng thì quý hơn nhiều, được làm bằng vàng thật, giúp hội viên có thể sử dụng phòng nghỉ không cần đặt trước, hưởng thụ toàn bộ ưu đãi của quán. Đương nhiên để có được thẻ vàng toàn là những cán bộ cấp cao tiêu tiền như nước, nếu không thì cũng là những người cực kì có ảnh hưởng trong thành phố.

Cấp độ cao nhất đương nhiên là thẻ Bạch kim được phủ kim cương lên trên, độ quý giá không cần phải nói, cho đến nay cũng chỉ mới có 5 người có được thẻ này mà Lâm Vũ lại là một trong số đó. Có được một

tấm thẻ vàng của Hoàng gia, chưa kể đến thẻ Bạch Kim đã có thể khẳng định vị trí tài lực địa vị của mình trong thành phố, thậm chí còn có giá trị hơn là mấy tấm bằng chứng nhận vậy.

Lâm Vũ theo thói quen bước đến chỗ thang máy chuyên dụng, thang máy này những người bình thường tuyệt đối không được bước vào, hai bên thang máy đều có người canh giữ cẩn mật. Hai người đó thấy Lâm Vũ thì cung kính cúi chào, giúp cô ấn nút thang máy rồi đứng sang một bên. Lâm Vũ cũng chỉ gật gù đầu đáp trả rồi lạnh nhạt bước vào, không ấn nút chỉ bất kì tầng nào mà ấn một nút đỏ ngay bên dưới bảng điều khiển. Chỉ một chốc thang máy liền di chuyển, nhưng không phải tiến lên trên như bình thường mà chính là đi xuống tầng hầm, nơi bí mật nhất ở Hoàng gia.

Một đường đi vào bên trong như thể đã đi cả trăm nghìn lần, Lâm Vũ đi thẳng đến trước mặt một căn phòng có cửa làm bằng nhung đỏ, không gõ cửa mà trực tiếp bước vào. Trong căn phòng lúc này có 3 người, hai nam một nữ, tất cả đều đang thư thái ngồi trên ghế salon mà ăn hoa quả nói chuyện. Hai người con trai có lẽ là anh em sinh đôi, vẻ ngoài giống nhau y như đúc, chỉ là nếu nhìn kĩ sẽ thấy một người mắt nâu, một người mắt đen, người mắt đen khí chất vô cùng lạnh lùng, cứng nhắc còn người mắt nâu thì có vẻ hoạt bát hơn một chút, ánh mắt cũng có thần hơn. Cô gái kia thì giống như là con lai, mái tóc màu hạt dẻ uốn thành từng lọn xoắn to xoắn ra sau, đôi chân thon dài không hề kiêng nể gì mà gác lên bàn, bàn tay cầm một chùm nho mọng nước từ từ ăn, có vẻ rất ngon miệng. Tất nhiên cả ba người đều là tuấn nam mỹ nữ hàng thật giá thật, mỗi người một khí chất khác nhau nhưng đều có điểm nổi bật riêng.

Những người ngồi bên trong căn phòng nghe thấy tiếng mở cửa đều ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đến là Lâm Vũ thì cả đám đều mang một vẻ mặt vui mừng giống nhau, ngay cả người con trai mắt đen kia ánh mắt cũng toát ra tia nhu hòa nhân nhậ. Cô gái thì không phải nói, trực tiếp vứt chùm nho vào miệng người con trai mắt nâu, bật dậy từ trên chiếc salon đắt tiền rồi phi thẳng về phía Lâm Vũ

“El, sao giờ em mới đến ah. Suốt một tháng nay em đi đâu, có biết là chị nhớ em lắm không ”

Tên mắt nâu kia theo bản năng né tránh chùm nho mà người nào đó ném tới, trong mắt không hề có sự tức giận mà chỉ có sự bất đắc dĩ, giống như đó là chuyện đã quá đỗi quen thuộc. Anh ta từ từ đứng dậy từ trên ghế, hai tay khoanh trước ngực, hướng Lâm Vũ cười rộ lên để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp

“Hi, Ella. Em cũng chơi kĩ quá đấy”

Lâm Vũ cũng không giằng cánh tay đang túm lấy mình ra mà trực tiếp kéo cô gái tóc nâu về phía ghế ngồi, hướng chàng trai mắt đen chào một tiếng rồi từ từ mở miệng

“Em không chơi mà là em bận thi”

Câu nói làm chàng trai mắt nâu suýt nữa ngã ngửa ra sau, ngay cả cô gái kia cũng há hốc mồm. Thi. Đúng rồi. Họ quên mất Lâm Vũ cũng chỉ mới học đại học, có lẽ cũng chỉ kém họ một hai tuổi là cùng. Thật ra họ không hề biết rõ tuổi của Lâm Vũ, họ chỉ biết rằng trong năm người bọn họ cô là người ít tuổi nhất, ngay cả tên thật của cô họ cũng không biết rõ, chỉ biết gọi cô bằng tên tiếng anh mà cô hay dùng. Ở với nhau ba năm, làm việc với nhau ba năm, nhưng Ella vẫn là một bí ẩn đối với tất cả bọn họ. El là người nhỏ tuổi nhất trong năm người bọn họ, tuy thế, trong năm người bọn họ ngoại trừ lão đại ra có lẽ cô là người giỏi nhất, cũng là người có nhiều điều bí mật nhất. Nghe nói cô đi theo lão đại đã năm năm, vậy mà ngay cả lão đại cũng chẳng biết rõ về cuộc sống thật về cô. Tất nhiên suốt ba năm hợp tác cũng đủ để bọn họ hiểu rõ tính cách của cô, cũng hiểu là cô có điều gì đó khó nói, vì thế mà tất cả bọn họ đều tôn trọng đời tư của cô, không ai thắc mắc hay hỏi đến. Cô đã không muốn nói thì bọn họ cũng sẽ không ép.

“Anh hai đâu?”

Lâm Vũ cắn một miếng táo lớn, vị ngọt ngọt chua chua tan ra trong miệng. Không hiểu sao cô thích ăn táo nhất, mỗi lần ăn táo đều khiến cho tâm trạng cô rất tốt.

“Ah, El, em đi gọi lão đại đi. Anh ấy nói khi nào em đến thì gọi anh ấy đó”

Anh hai trong miệng Lâm Vũ chính là người mà bọn họ gọi là lão đại, cũng chính là trưởng nhóm của bọn họ. Ba người bọn họ đều gọi anh là lão đại, chỉ có El là không gọi như vậy, cô luôn gọi là anh hai hết sức thân thiết, dù cho họ biết rõ rằng hai người hoàn toàn không có quan hệ máu mủ ruột thịt.

Lâm Vũ nghe thấy vậy thì trên tay vẫn cầm một quả táo đang gặm dở, bước sang một căn phòng khác, cũng không hề gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào. Cả căn phòng rất tối, chỉ có ánh đèn vàng mờ mờ hắt lên phía người đang ngồi trên chiếc bàn làm việc, không, đúng hơn là người đó đang ngủ.

Lâm Vũ bước nhẹ đến bên bàn làm việc, cố gắng không để phát ra một tiếng động gì đánh thức người đang ngủ say. Có lẽ anh đã quá mệt mỏi rồi, hai mắt nhắm nghiền, hai hàng mi dày rũ xuống tạo một lớp bóng mờ mờ. Lâm Vũ nhẹ nhàng vén sợi tóc lòa xòa trước trán anh, động tác rất nhẹ, rất cẩn thận nhưng cũng đã đánh thức người nào đó với tính cảnh giác rất cao. Bàn tay to của người kia túm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, bao lại, cảm giác ấm áp mềm mại ấm áp làm anh thỏa mãn, đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Điều kì lạ là anh lại không phản ứng quá lớn, như thể anh đã cảm nhận được người đến là cô. Lâm Vũ không rút tay ra, đứng nguyên tại chỗ một lúc. Quả nhiên, chỉ một lúc sau anh chợt mở mắt, đôi mắt màu hổ phách sáng quắc nhìn thẳng vào cô, đôi mắt nhiễm ý cười. Lâm Vũ cũng cười nhẹ, mềm mại gọi một tiếng

” Anh hai”

3. Chương 3: Tránh Ra Cho Em Làm

“Anh hai” (bên Trung quốc gọi là ca ca, rất đáng yêu nha)

“Đến rồi sao”

Người nào đó ngồi thẳng dậy, tiện tay kéo Lâm Vũ ngồi trên đùi mình, động tác thuần thục ngoài việc khiến cho Lâm Vũ giật mình một chút thì không có chút nào mất tự nhiên, giống như là sự ăn ý đã nhiều năm của riêng hai người vậy.

“Mệt mỏi ?”

Lâm Vũ tìm vị trí thoải mái trong lòng anh, hai bàn tay nhỏ bé tìm đến hai huyệt thái dương của anh ấn nhẹ khiến cho anh thoải mái đến mức tựa người ra sau ghế, nhắm mắt hưởng thụ.

“Có một chút”

Nghe cô hỏi, anh nhẹ nhàng đáp lại, giọng nói trầm thấp không che giấu được vẻ mệt mỏi. Lâm Vũ nhìn người đàn ông tuấn mĩ vô trù trước mặt, hai mắt anh đang nhắm nghiền vì mệt, có chút đau lòng, động tác trên tay cũng nhẹ nhàng hơn. Lần này chắc chắn ba nuôi lại mới giao cho anh nhiệm vụ gì đó nên anh mới vất vả như vậy.

Ba nuôi. Đó cũng là lí do mà cô luôn gọi anh là anh hai chứ không phải là lão đại như những người khác. Từ năm năm trước trong cuộc sống của cô bắt đầu có thêm một người ba, một người anh trai, cũng là những người duy nhất đã khiến cho cô tìm lại cảm giác ấm áp tưởng như đã mất đi.

“Anh hai, gọi em đến có việc gì sao”

Lâm Vũ nhẹ giọng hỏi, động tác trên tay vẫn không dừng lại.

“Không có việc thì không được gọi em đến sao”

Trình Hạo mở mắt ra, đôi mắt màu hổ phách nhìn thẳng vào cô, có chút ý tứ trên choker.

“Anh biết ý em không phải như thế mà”

Lâm Vũ cười duyên một tiếng, đặc biệt xinh đẹp động lòng người; dường như chỉ có lúc bên cạnh anh cô mới có thể cười thoải mái đến như vậy. Trình Hạo cũng không đùa nữa, lấy từ trong hộp bàn ra một chiếc đĩa mềm màu đen nhỏ bằng lòng bàn tay, đưa đến trước mặt cô. Lâm Vũ bỏ tay xuống cầm chiếc đĩa trước mặt, hứng thú xoay đi xoay lại vài vòng liền quay ra hỏi Trình Hạo

“Bao nhiêu”

Trình Hạo nhìn ánh mắt sáng lên của cô, trong lòng thầm kêu một tiếng “Tiểu quỷ ham tiền” rồi ưu nhã giơ một ngón tay lên

“1 tỉ. Cũng chịu chi đó chứ”

Lâm Vũ hứng thú xem xét chiếc đĩa trong tay, 1 tỉ, đó không phải là món tiền nhỏ nha. Đúng vậy, cô chính là rất thích tiền, nếu không muốn nói thẳng là là yêu tiền như mạng. 6 năm trước, cô đã từng cảm thấy tiền chỉ là thứ vật chất xa xỉ đối trá nhất, có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng mà... kể từ sau khi sự kiện kia xảy ra, cô dường như hiểu rõ, dù nó xấu xa đến mấy, đối trá đến mấy cũng có thể làm thay đổi vận mệnh của một con người. Ba nuôi đã từng nói với cô, dù không muốn thừa nhận, nhưng thứ đáng giá nhất trên đời này chính là tiền, thứ không đáng giá nhất trên đời này cũng chính là tiền. Có đôi khi, tiền bạc có thể sai khiến con người, thậm chí có thể sai khiến cả quỷ thần.

“Chịu chi?. Hừ, vật nhỏ, em có biết giải mã xong những thông tin trong đó đáng giá gấp bao nhiêu lần 1 tỉ không”

Trình Hạo cười nhẹ một tiếng, không hề cho rằng đó là số tiền lớn. Nếu như không phải là để tạo mối quan hệ thì số lời lần này sẽ không chỉ có vậy đâu

“Anh xem qua chưa, thế nào?”

“Ừ. Có xem qua. Cũng không có gì. Phức tạp hơn chút thôi”

” Vậy sao gọi em về chứ. Còn năm ngày nữa mới hết nghỉ phép nha”

Lâm Vũ lâu lâu bầu một tiếng, trong nhóm không phải còn ba người kia sao, rất lâu rồi cô mới xin nghỉ phép được một lần vậy mà chưa đi chơi đâu đã phải về

Trình Hạo thấy bộ dáng ủy khuất của cô, búng vào trán cô một cái, cười nhẹ

“Ba người kia rất bận. Anh còn mới giao nhiệm vụ cho họ nữa”

Lâm Vũ nghe vậy thì trợn trắng mắt. Bận. Sao lúc cô đến không thấy họ có chút biểu hiện nào là bận vậy, nếu không phải ngồi nói chuyện phiếm thì là ngồi ăn hoa quả đó sao. Tuy nhiên, anh đã nói thế thì cô cũng không phản bác nữa, đôi môi xinh xắn cong lên định đứng dậy khỏi lòng anh.

“Định đi đâu”

Trình Hạo không để cho cô kịp đứng lên đã giữ lấy tay cô, ấn cô ngồi xuống, giọng điệu chất vấn. Lâm Vũ cảm thấy khó hiểu, quơ quơ cái đĩa mềm trong tay, đáp trả :

“Đi làm ah”

Lúc này anh mới buông tay cô ra, nhưng vẫn giữ cô trong lòng, chỉ chỉ cái máy tính đã được đặt sẵn trên bàn, khuôn mặt đúng kiểu ” Máy tính đã ở đây, em còn đi đâu nữa”

Lâm Vũ dở khóc dở cười, cũng may là ba người kia không có ở đây, nếu không chắc họ sẽ ngạc nhiên đến mức cảm cũng rơi xuống đất mất. Trong mắt bọn họ, anh hai chính là lúc nào cũng giữ vẻ mặt điềm đạm, ôn hòa như gió xuân nhưng trong lòng lại rét lạnh một mảnh, thủ đoạn tàn nhẫn không cần phải bàn. Chỉ là ở trước mặt cô, anh nhiều khi để lộ một bộ mặt trẻ con như thế, thật sự là khiến cho cô dở khóc dở cười.

Lâm Vũ ho khan một tiếng, cũng không có ý định đứng lên nữa, khoanh hai tay lại nhìn thẳng vào mặt anh mà hỏi

” Anh không mệt mỏi ?”

“Tuyệt đối không” -Người nào đó khẳng định

“Anh không làm việc sao?”

“Không làm”- Người nào đó nói như chém đinh chặt sắt

” Vậy tránh ra cho em làm”

Lâm Vũ thừa lúc anh không chú ý liền nhảy ra ngoài, nhanh đến mức không để cho Trình Hạo bắt được, tùy ý lấy một chiếc laptop ở trong tủ tường rồi ngồi xuống một chỗ bắt đầu làm việc.

Giải mã. Đó cũng chính là một trong những công việc của cô, giải mã những thông tin cơ mật của một quốc gia rồi bán lại với giá trên trời, thực chất Lâm Vũ cô chỉ đảm nhận việc giải mã, còn việc đối tác là ai, thông tin này có lợi với ai, bất lợi với ai, cô hoàn toàn không quan tâm. Dù sao đi chăng nữa, tất cả những chuyện đó anh hai sẽ lo liệu rất chu toàn.

Nhóm của cô gồm có năm người, anh hai chính là lão đại, làm việc với nhau đã ba năm. Hai người anh em sinh đôi kia thứ tự là Lâm Phong, Lâm Khải, người mắt đen tên Khải, là anh trai còn người mắt nâu tên Phong, là em trai. Cô nàng có mái tóc nâu kia là Linda, là con lai giữa hai dòng máu Trung- Pháp, tính tình vô cùng thẳng thắn bộc trực, nghĩ gì nói nấy, muốn bao nhiêu phóng khoáng thì liền có bấy nhiêu. Trừ Lâm Vũ là người nhỏ tuổi nhất thì bốn người kia đều bằng tuổi nhau, đang học năm ba đại học. Đúng vậy, tất cả đều chỉ là sinh viên đại học, còn rất trẻ, chỉ là cả bốn người bọn họ đều là tinh anh trong tinh anh. Tính đi tính lại những phi vụ mà cả nhóm đã cùng nhau thực hiện, không phải nói quá nhưng mức tài sản của từng người trong nhóm có thể đã không phải là con số mà một sinh viên bình thường có thể hình dung nổi.

Trình Hạo cũng không phải không làm việc như anh nói, chỉ là ánh mắt vẫn không ngừng dõi theo ai kia đang nghiêm túc làm việc. Bộ dáng cô chăm chú nhìn vào màn hình, hai hàng lông mày thanh tú khẽ nhướn lại, cắn cắn môi dưới, mười ngón tay thon dài trắng nõn như múa trên bàn phím tạo nên những âm điệu vui tai thật sự là quá mức đẹp mắt động lòng người. Trong ánh mắt màu hổ phách tràn ngập ý cười dịu dàng, nhu tình như nước. Cô đoán không sai, ba người kia đúng là hiện tại đang rất rảnh rỗi, cũng không phải là anh mới giao cho bọn họ việc gì làm. Chỉ là anh làm sao có thể nói cho vật nhỏ kia biết, anh chính là nhớ cô đến phát điên rồi, muốn nhìn thấy cô mới nghĩ cách gọi cô về đây chứ.

Tiểu Thất: Tôi nói này Hạo ca, lạnh lùng, tàn nhẫn, tôi phi. Tôi còn tưởng anh là kẹo cao su hận không được dính lên con nhà người ta nữa kìa

4. Chương 4: Nỗi Lòng Của Vũ

Tôi là Lâm Vũ. Năm nay 19 tuổi, là sinh viên năm hai đại học Thanh Hoa. Mẹ của tôi họ Lâm, tên Nhạn, còn người kia... người đàn ông đã để ra tôi... người mà tôi đáng ra phải gọi một tiếng “ba”. Đúng vậy. Tôi đã từng có một người ba, sở dĩ tôi nói ” đã từng” vì căn bản, hiện tại tôi vốn không có cách nào coi ông ta là ba nữa.

6 năm trước, Lâm Vũ tôi là một người hạnh phúc. Tôi có thể tự hào mà hò hét với cả thế giới như thế. Chỉ là, bây giờ nghĩ lại, loại hạnh phúc đó, quả thật là thứ nực cười nhất thế gian.

Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn cố gắng để học tập thật tốt. Mục tiêu của tôi chính là làm ẹ cảm thấy vui vẻ, mẹ động viên tôi, khen tôi, thưởng cho tôi, chỉ có vậy cũng có thể khiến tôi vui đến một ngày.

Người kia hơn mẹ tôi năm tuổi, hai người là đồng hương cùng sinh ra và trưởng thành tại một vùng quê nghèo hẻo lánh. Hai người đó đã từng yêu nhau từ trung học cho đến đại học, người kia phải lòng vẻ ngoài xinh đẹp của mẹ ngay từ cái nhìn đầu tiên, gia đình hai bên cũng đồng ý chuyện tình cảm của cả hai. Rồi cái gì đến cũng sẽ đến, hai người sau khi tốt nghiệp liền kết hôn, tạo nên một chuyện tình thanh mai trúc mã nổi tiếng được đồng bạn ngưỡng mộ.

5 năm vợ chồng, hai người vì thu nhập không ổn định nên không muốn có con, trong cuộc sống dù có những lúc tranh cãi vụn vặt nhưng cũng coi như yên ổn sống qua ngày. Người đàn ông kia cũng giống như bao người khác, cũng có cái gọi là chí lớn bốn phương, cảm thấy mình không thể nào phát triển được ở vùng quê nhỏ bé lạc hậu ấy nên quyết định chuyển lên trên thành phố lập nghiệp. Dù sao gia đình hai người cũng không có gì khá giả, nếu không muốn nói là nghèo, gom góp hết tiền dành dụm trong nhà cũng chẳng được bao nhiêu. Mẹ của tôi không muốn xa chồng, dù sao cũng là vợ chồng lâu năm, chỉ là bà yêu người kia, hiểu người kia nên một thân một mình đi khắp các nhà hạ mình vay mượn tiền cho người kia lên thành phố lập nghiệp, thêm đó còn bán hết đồ trong nhà đi, chỉ để lại những thứ đồ sinh hoạt cần thiết nên cũng tích góp

được một chút, dù không nhiều nhưng nếu chi tiêu tiết kiệm thì cũng có thể giúp người kia duy trì được một thời gian.

Đến một ngày, người đàn ông kia đi. Tôi còn nhớ cái ngày kia mẹ kể cho tôi nghe những lời thề thốt hứa hẹn của ông ta, tôi chỉ cảm thấy có thứ gì đó ngai ngái trào lên đến tận họng. Quả nhiên, không ai đánh thuế lời nói, thề thốt, hứa hẹn, trong một chốc tất cả chỉ là phù du. Hoặc giả, lúc đó trong lòng ông ta vẫn còn tồn tại chút gì đó gọi là tình nghĩa...

Bảy năm... mẹ tôi ở quê bảy năm, lúc đó tôi được bảy tuổi, cũng có nghĩa là lúc người đó ra đi thì mẹ tôi đã có thai. Có thai trong tình cảnh như thế, nhà không có lấy một xu một cắc, một thân một mình để tôi ra, nuôi tôi khôn lớn, không cần nghĩ cũng biết việc đó đau khổ đến chừng nào. Mẹ tôi nghèo, quả thật rất nghèo. Năm đó đi vay mượn khắp nơi, mẹ đã không biết phải làm bao nhiêu công việc một lúc để trả nợ, người càng ngày càng gầy gò ốm yếu. Lúc tôi 7 tuổi, tôi bị bệnh một trận, thần trí mơ hồ. Tôi chỉ nhớ mang máng rằng trong lúc toàn thân phát lạnh, tôi hỏi mẹ tôi rằng

” Mẹ, ba lúc nào mới về thăm con ”

Mẹ đã khóc, càng lúc càng khóc to hơn, cho đến cuối cùng mẹ ôm tôi vào lòng thật chặt, nghẹn ngào nói một câu

” Vũ nhi, chúng ta đi tìm ba ba, có được không ”

Và thế là hai mẹ con tôi đi, hai người lặn lội lên thành phố, dùng tất cả tiền bạc trong nhà để mua vé xe. Mẹ hỏi đường khắp nơi, rồi cùng tôi đi đến địa chỉ ghi trong mảnh giấy nhỏ, nghe mẹ nói, ba đã từng viết thư gửi ẹ về căn nhà ba thuê, hứa với bà rằng sẽ dốc sức làm việc, một ngày nào đó khi kiếm được đủ tiền sẽ đón bà lên. Lúc đó có lẽ, bà cũng không thể nào ngờ được, cái ” sẽ ” kia chính là không bao giờ.

Hai mẹ con vì không đủ tiền đi taxi nên đành đi bộ, suốt cả chặng đường, lúc tôi mệt, mẹ sẽ công tôi trên lưng, khi mẹ mệt thì cả hai nghỉ ngơi rồi đi tiếp. Ngày hôm đó, tôi nhớ chúng tôi chỉ nghỉ duy nhất có một lần, mẹ hứng khởi lạ thường, dù trời nắng gắt vẫn có thể cười tươi như hoa, liên tục nói với tôi rằng

” Vũ nhi, sắp đến nơi rồi ”

” Vũ nhi, con sắp được gặp ba rồi, có vui không? ”

Đi cả nửa ngày, cuối cùng cũng đến nơi. Tôi ngược cái đầu nhỏ lên quan sát khắp nơi, căn phòng trước mặt vốn rất đơn giản, so với căn nhà của chúng tôi ở dưới quê thì cũng không lớn hơn mấy, thậm chí còn nhỏ hơn. Mẹ đặt túi đồ xuống bên cạnh, hít sâu một hơi, thận trọng sửa sang lại mái tóc bị rối rồi mới từ từ gõ cửa, vừa gõ vừa nhìn tôi cười, ánh mắt sáng lấp lánh..

Mẹ gõ mãi, gõ mãi, cũng không có ai trả lời. Cánh cửa vẫn đóng chặt..

Nụ cười trên môi mẹ dần tắt, ánh mắt lo lắng đảo qua.

Đúng lúc đó, có một người phụ nữ trung niên đi qua, thấy hai mẹ con tôi đứng trước cửa nhà liền thắc mắc

” Cô là ai. Tìm người sao ”

” Chào chị. Cho em hỏi đây có phải là địa chỉ này không? ”. Mẹ tôi đáp lời, đưa tờ giấy nhỏ ra trước mặt người phụ nữ trung niên. Người kia xem qua rồi gật gật đầu, hỏi lại lần nữa

” Đúng vậy. Nhưng mà cô tìm ai ”

” Chị có biết người đàn ông đang sống ở đây đi đâu không ạ. Ah. Anh ấy họ Diệp, tên Văn ”

” Ah. Người đó sao. Đã chuyển đi lâu rồi. Tôi nghe nói anh ta chuyển đến khu nhà cao cấp phía Tây Uyển rồi mà ”

Người đàn bà tỏ vẻ ngạc nhiên, quan sát chúng tôi thật kĩ như muốn tìm hiểu xem chúng tôi là ai.

” Chuyển đi rồi sao. Chị có chắc không. Anh ấy cao từng này, đeo gọng kính màu vàng,... ”

Mẹ tôi dường như không tin vào tai mình, kể ra rất nhiều đặc điểm của người kia, những đặc điểm đã khắc sâu trong trí nhớ của bà. Người phụ nữ trung niên kia chăm chú lắng nghe, chắc nịch khẳng định

“Đúng rồi mà. Tôi chắc chắn đấy. Anh ta chuyển đến khu Tây Uyển đã được vài năm rồi, không biết còn sống ở đó không nữa thôi”

Mẹ tôi không tin vào tai mình nữa, người phụ nữ trung niên kia hỏi mấy lần không thấy bà trả lời nên khó hiểu rồi đi.

Mẹ ngồi sụp xuống, thần thờ, hai hàng lông mày nhíu chặt lại. Tôi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mẹ, không cười, không nháo. Khoảng nửa canh giờ, mẹ dắt tôi đứng dậy, lại hỏi đường, chúng tôi tìm đến nơi gọi là Tây Uyển.

Tây Uyển. Đó là khu nhà rất đẹp, là khu nhà đẹp nhất to nhất tôi từng gặp, đương nhiên là tính đến khi tôi mới bảy tuổi. Cánh cửa lớn sơn màu xanh lá mạ, bao quanh khu nhà là hàng rào trắng với dây leo chằng chịt. Tôi là lần đầu thấy ngôi nhà đẹp như vậy, cực kì thích thú nhìn đi nhìn lại không biết chán. Mẹ tôi thì dường như không có tâm trạng thưởng thức, hai hàng lông mày mẹ vẫn nhíu chặt lại. Hai chúng tôi đứng sau một tán cây lớn gần đó, cả hai đều ăn mặc xuề xòa khiến không ít người ngoái lại nhìn. Mẹ tôi kéo tôi ngồi xuống, nấp sau một chỗ khuất, chờ đợi. Tôi thấy mẹ không ngừng cắn móng tay, chỉ những khi mẹ lo lắng mới như thế. Lúc đó tôi không hiểu. Tôi chỉ nghĩ rằng ba đã chuyển sang ngôi nhà lớn như vậy, có phải ba đã giàu, có nhiều tiền rồi hay không? Nếu là như vậy, sao mẹ lại phải lo lắng như thế. Tôi không hỏi. Cũng không dám hỏi.

Chúng tôi chờ tới tận chiều tối, mẹ thấp thỏm không yên, không ngừng ngóng ra ngoài. Tôi thì ngồi yên bên cạnh, mãi chơi với mấy viên đá trên nền đất. Đột nhiên tôi thấy mẹ đứng bật dậy, đôi mắt mở to, tôi cũng bỏ mấy viên đá trên tay xuống, nhìn theo mẹ về một phía. Lúc này ở trước cổng biệt thự có một chiếc xe ô tô đang đậu, đèn pha sáng rọi. Từ ghế sau của chiếc ô tô đó có người mở cửa đi xuống, một người đàn ông, một người đàn bà và một đứa trẻ. Trời chưa tối lắm, tôi có thể nhìn thấy người đàn ông kia, cao cao, đeo kính gọng vàng. Đó không phải là những gì mẹ miêu tả về ba sao. Nếu như vậy, người đàn bà kia là ai, cả đứa bé kia nữa. Ánh mắt tôi tò mò, quay sang ngược nhìn mẹ, chỉ là lúc này gương mặt mẹ làm tôi sợ hãi. Hai mắt mở to, đỏ ngầu, hàm răng cắn chặt vào môi dưới, gần như bật máu. Bàn tay mẹ nắm chặt lấy tay tôi, có chút đau.

Hai người kia không nhìn thấy chúng tôi, nhưng đứa trẻ thì có. Nó giương ngón tay nhỏ chỉ chỉ vào chúng tôi. Người đàn ông kia thấy chúng tôi, khuôn mặt tươi cười cứng lại, người đàn bà kia đi cạnh ông ta về mặt tò mò. Mẹ tôi dắt tay tôi từ chỗ tối đi ra, nhẹ nhàng, chậm rãi, từng bước nặng nhọc. Càng ngày, khoảng cách giữa chúng tôi càng gần, tôi cũng nhìn thấy rõ hơn khuôn mặt của người đàn ông kia.

” Ông xã, người quen của anh sao”

Người đàn bà kia hỏi, tò mò nhìn chúng tôi, trong mắt có khinh miệt, có lẽ là do quần áo chúng tôi đang mặc. Tôi không quan tâm điều đó lắm, điều mà tôi quan tâm là mẹ của tôi, bà vì hai chữ “ông xã” của người kia mà run rẩy, bóp chặt tay tôi, đau rát.

Người đàn ông kia nhìn chúng tôi, rồi lại nhìn người đàn bà kia, một lúc thì lắc đầu “Không quen” rồi định kéo đứa bé trong tay đi vào nhà.

” Diệp Vãn. Anh đứng lại cho tôi”

Mẹ tôi đột ngột gào lên, buông tay tôi, chạy nhanh về phía người đàn ông kia. Diệp Vãn. Đó không phải là tên của ba sao. Vậy tại sao ba lại quay lưng đi. Không phải mẹ nói ba luôn muốn gặp tôi sao. Tại sao ba lại nắm tay đứa trẻ kia, đứa trẻ mặc chiếc váy công chúa màu trắng rất đẹp. Tôi bất giác nhìn lại quần áo trên người mình.

....

Đó là lần đầu tiên, một đứa trẻ cảm nhận được sự hụt hẫng, hụt hẫng vì những gì nó vốn hi vọng chỉ là ảo tưởng, hụt hẫng vì những ước vọng chỉ là xa vời. Cảm xúc hụt hẫng bao trùm, đúng vậy, nhưng chung quy cũng chỉ là hụt hẫng mà thôi, so với những gì mẹ tôi phải chịu đựng, quả thật chính là muối bỏ bể, không đáng nhắc tới. Từ khi tôi sinh ra, lớn lên, nhận thức được những gì xảy ra chung quanh, cho đến khi tôi hiểu được thế nào là tình cảm gia đình, tôi từng mong ước có một người cha, một người có thể ở bên động viên tôi khi tôi ngã xuống, đỡ dành tôi khi tôi khóc. Tôi luôn cười đùa mỗi khi chứng kiến con bé nhà hàng xóm chơi đùa với ba, chỉ có trong lòng tôi biết, tôi ghen tị đến phát điên, và nhiều hơn....vẫn là hi vọng.

Tôi đã từng tưởng tượng rất nhiều, tưởng tượng ba cao lớn thế nào, tài giỏi ra sao, tưởng tượng cái ngày ba trở về đón mẹ con tôi lên phố. Mẹ sẽ không phải khóc nữa, cũng sẽ không đau buồn hàng đêm. Chỉ là, ngày đó, sau khi chứng kiến những hình ảnh cả đời không thể quên, tôi chợt cảm thấy, có lẽ những ước mơ của tôi quá mức tàn nhẫn. Tôi còn nhớ như in cảm giác lúc đó, đôi tay thô ráp của mẹ nắm lấy tay tôi, run rẩy lạ thường. Tôi thường thấy mẹ khóc, ánh mắt có đau thương, nhưng không có hận thù. Nhưng ngày hôm đó, lần đầu tiên tôi nhìn thấy người mẹ yếu đuối của tôi khóc nức lên từng hồi, miệng vẫn luôn lẩm bẩm "Tại sao.... tại sao". Tôi không hận hai mẹ con người kia, hoặc giả một đứa trẻ lúc đó không biết thế nào là hận. Cũng có thể tôi đã xa người kia quá lâu, thứ tình cảm cha con mà tôi vốn tưởng tượng vốn dĩ không có thật, chỉ là con người ta thường truy đuổi nhưng gì người ta không có, như một lẽ tự nhiên.

Cho đến khi tôi năm tuổi, trong thế giới của tôi chỉ có mẹ, tôi không muốn thấy mẹ buồn, cũng không muốn thấy mẹ khóc. Vì thế khi nhìn thấy người đàn ông kia lạnh lùng đẩy bà ra, tôi đã bất chấp mà lao đến. Cẩn xé, chà đạp, tôi dùng thứ sức mạnh yếu ớt của mình để tấn công, nhưng mà không phải là người đàn ông kia mà là đứa con gái đang huênh hoang mà đứng đằng sau ông ta. Và cũng như đối với mẹ tôi, thậm chí có phần tàn nhẫn hơn, ông ta ném tôi ra xa không thương tiếc, tấm lưng nhỏ đập vào mặt đường, đau buốt. Mẹ tôi vội vàng chạy đến, ôm lấy tôi, nước mắt vẫn giàn giụa.

Tôi quật cường nhìn ông ta, ông ta cũng nhìn tôi, nhưng trong ánh mắt đó, tôi nhìn thấy nhiều điều. Tôi không hiểu rõ đó là gì, chán ghét, ghê tởm hay thương hại, tôi chỉ biết đó không phải là thứ mà tôi vẫn mơ thấy hàng đêm.

... ..

Cũng như những đứa trẻ khác, tôi cũng có bạn bè suốt thời trung học, rất nhiều là đồng khác. Chúng tôi thường đi ăn với nhau, ngồi trên lớp nói chuyện với nhau, cùng làm bài tập, cùng đi mua sắm, tôi đã từng coi bọn họ là bạn thân, thật tâm quý trọng bọn họ. Chỉ là tôi không hiểu, là tôi ngây thơ, là tôi ngu ngốc hay là tôi thật sự là một kẻ tồi tệ lại đen đủi. Tôi còn nhớ một ngày, tôi để quên cặp trong lớp, phải quay lại trường lấy. Bước đến phía gần cửa, tôi nghe thấy tiếng mấy đứa bạn thân của tôi, định vui vẻ bước vào nhưng chợt dừng lại, bởi vì từ trong đó vọng ra một câu

"Con bé Lâm Vũ ấy đúng là đồ giả tạo, lúc nào cũng giả bộ thanh cao làm cho tao ghê tởm"

Giả tạo. Ghê tởm. Đó là từ phát ra từ miệng con bạn thân của tôi, và đáng tiếc, đó lại là về tôi. Tôi không nhớ ngày hôm đó tôi về nhà thế nào, tôi chỉ nhớ rằng ngày hôm sau mấy người mà tôi coi là bạn thân đó vẫn tươi cười với tôi như chưa có chuyện gì xảy ra. Lúc đó, tôi cảm thấy thật ghê tởm, cũng giống như bọn họ ghê tởm tôi. Đến giờ phút đó, tôi chợt nhận ra rằng, hóa ra trên đời này, tất cả đều đeo trên mặt một lớp mặt nạ để che đi tâm hồn kịch cỡm xấu xí, che đi sự giả dối cố hữu. Cũng từ lúc đó, tôi cũng quyết định tạo một lớp mặt nạ cho riêng mình, giấu đi tôi, giấu đi Lâm Vũ... kể từ lúc đó, tôi không phải Lâm Vũ... tôi là Ella.

5. Chương 5: Hận

Người đàn ông kia sai người làm trong nhà đuổi hai mẹ con tôi đi, bọn họ cho rằng chúng tôi là những kẻ mặt dày đến xin tiền nên chửi rửa thậm tệ. Mẹ cũng mặc cho người ta chửi, đứng yên một chỗ, nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt, cũng giống như tấm lưng người nào đó để lại khi lạnh lùng quay đi. Nước mắt mẹ không chảy nữa, mắt vẫn đỏ ngầu, trong mắt có nhiều cảm xúc phức tạp, tôi không hiểu rõ, chỉ là so với trước đây, ánh mắt ấy đã thay đổi nhiều.

Chúng tôi đứng đó suốt một đêm dài, đêm mùa hè lạnh lẽo, nhưng, một chút lạnh đó.. có là gì so với cái tê buốt trong lòng người.

Sáng sớm hôm sau, hai mẹ con tôi về quê. Tôi hỏi bà không đợi ba nữa sao, bà bảo với tôi rằng "Đợi làm gì khi lòng người đã đổi". Tôi lúc đó cái hiểu cái không, cho đến tận bây giờ tôi mới hiểu được điều mẹ muốn nói. Trong cuộc tình hai người, một người đã muốn đi, thì người còn lại cũng đừng nên níu kéo. Người, có

thể giữ lại, nhưng tâm, sẽ không còn hoàn hảo tròn vẹn, thậm chí còn có thể khiến cho bản thân vì thế mà thương tích đầy mình .

Chúng tôi ở quê, sống cuộc sống như lúc trước, dường như không có gì thay đổi. Chỉ là, tôi biết rõ, tất cả đã không thể nào như trước được nữa. Mẹ không còn kể cho tôi nghe những câu chuyện về ba, cũng không hay ngóng ra ngoài cửa như trước. Bà ít nói hơn, cười nhiều hơn, nụ cười cứng nhắc gượng gạo. Tôi cũng trở nên nghịch ngợm hơn, muốn chọc cho bà cười, thậm chí khiến cho bà tức giận, nhưng cho đến cuối cùng, bà cũng chỉ xoa đầu tôi, không biểu lộ cảm xúc gì nhiều; bên ngoài như một cái vỏ vô hồn trống rỗng, chỉ là tảng u buồn dưới đáy mắt ngày càng đậm.

Thời gian cứ thế trôi qua, không bao lâu thì có người tìm đến, là một người phụ nữ trẻ, ăn mặc rất lịch sự, cũng rất đẹp. Cô ta tự xưng là thư kí của người đàn ông kia, muốn đến thương lượng với mẹ tôi một chút. Mẹ tôi bảo tôi đi vào trong buồng, đóng cửa lại, chỉ là tôi không chịu, tìm mọi cách trốn ở phía sau cánh cửa nghe trộm.

Cô thư kí kia ngồi xuống ghế, nhìn xung quanh nhà của tôi một lượt, nhỏ bé và tồi tàn, kì lạ lại không có tia khinh miệt như người kia, thậm chí còn có một chút, có lẽ là thương hại hay không đành lòng. Cô ta nhìn mẹ tôi, một người phụ nữ vốn rất đẹp nhưng lại quá mức gầy yếu, dường như có thể bị gió thổi bay lúc nào không biết, thở dài một hơi rồi lấy từ trong túi xách ra một xấp lớn, chậm rãi mở miệng

“Đây là số tiền ông chủ bảo tôi gửi cho chị, đủ để chị lo cho cháu bé một thời gian dài. Ông chủ nói là để bù đắp cho hai mẹ con chị trong thời gian qua, hi vọng chị sẽ không đến làm phiền ông ấy nữa”

Mẹ tôi lạnh lùng nhìn xấp tiền trên mặt bàn, vẻ mặt lạnh nhạt. Mẹ cũng không khóc, dường như tâm đã lạnh, nước mắt cũng cạn khô. Một lúc sau, mẹ đứng dậy, lấy từ hộp tủ ra một chiếc hộp giấy lớn, bên trong có rất nhiều phong bì, cái này thì tôi biết, đó là những bức thư mà ba viết ẹ, đều đặn suốt năm năm, đến hai năm gần đây thì không có nữa. Đó là thứ mà bà gìn giữ như bảo vật, cũng là động lực để bà chờ đợi suốt 7 năm trời.

Bà đặt chiếc hộp xuống bàn, trước mặt cô thư kí kia, điều kì lạ là cô ta nhìn thấy chúng lại không hề có thắc mắc hay ngạc nhiên, ngoài thương hại, vẫn là thương hại

“Nói cho tôi biết, những bức thư này từ đâu mà có”

Cô thư kí kia im lặng một chút, thở dài một hơi

” Là ông chủ thuê người viết ”

” Bao lâu rồi ”

” Gần bảy năm trước ”

Bảy năm. Gần bảy năm. Đó cũng là thời gian ông ta ra đi. Như vậy tính ra, chưa đến một năm ông ta đã thay lòng đổi dạ, thậm chí lại còn có con với người đàn bà khác. Bây giờ nghĩ lại, đứa bé kia cũng trạc tuổi Vũ nhi, nhiều lắm cũng chỉ kém một hai tuổi.

Mẹ đột nhiên cười, nụ cười xinh đẹp rạng rỡ, không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy bị ai. Bà đẩy xấp tiền về trước mặt cô thư kí, cất giọng nhẹ nhàng

“Cô mang về đi. Nói với ông ta rằng, tôi sẽ không bao giờ làm phiền ông ta nữa”

Cô thư kí kia nhìn thấy tia cố chấp trong mắt mẹ, vẫn cố gắng đẩy xấp tiền kia về phía mẹ, thấp giọng khuyên nhủ

“Chị đừng giận dữ nữa, chị cần số tiền này để lo cho cháu bé nữa”

Mẹ tôi cười nhạt, có chút ý tứ châm chọc

” Giận dữ. Cô sai rồi, tôi không giận dữ. Tôi chỉ là không có cách nào giống như ông ta, dùng tiền để mua bán tình cảm. Hơn nữa, tôi đã một mình chăm sóc Vũ nhi được bảy năm và sẽ chăm sóc nó cả đời, cho đến khi tôi chết”

Cuộc nói chuyện giữa hai người kết thúc từ đó, và đương nhiên, mẹ tôi không nhận lấy số tiền kia. Mẹ tôi nhận chóng phát hiện ra tôi đang nấp sau cánh cửa, nhưng mẹ không mắng tôi, cũng không đánh tôi, mẹ chỉ gọi tôi ra, ôm tôi vào lòng, thật chặt. Tôi cảm nhận được bàn tay thô ráp của mẹ vuốt ve sống lưng tôi, giọng nói nghẹn ngào vang lên bên tai ” Vũ nhi, từ bây giờ, chúng ta dựa vào nhau mà sống, có được không”

Tôi không biết nói gì để an ủi mẹ, chỉ biết ôm lấy mẹ thật chặt. Tôi cảm nhận thấy mẹ buồn, đột nhiên cảm thấy muốn khóc, hốc mắt đỏ hoe. Và tôi khóc thật, hai người ôm nhau khóc, càng lúc càng khóc lớn...khóc ra đi... để cho những buồn phiền trôi hết.. để cho người đàn ông kia biến mất khỏi cuộc sống của chúng tôi....

Sáu năm sau.

Tôi lúc này đã 13 tuổi, là học sinh trung học của một trường nhỏ ở quê. Dù là trường nhỏ, nhưng so với hoàn cảnh gia đình tôi, mức học phí khá cao, vì thế tôi buổi sáng đến trường đi học, chiều tối lại về giúp mẹ đi làm thuê, vừa làm vừa học, dù ban đầu thực vất vả nhưng lâu dần cũng thành quen. Mẹ của tôi không còn u buồn như trước nữa, thời gian lấy đi của bà tuổi thanh xuân, nhưng lại trả lại cho bà một tâm hồn tĩnh lặng như nước. Cũng có lần tôi đã từng hỏi bà, hỏi bà có hận người đàn ông kia không. Bà xoa đầu tôi, bảo rằng ” Trước thì có, bây giờ thì không. Có yêu mới có hận, còn bây giờ, mẹ không còn yêu ông ta nữa”

Mẹ nói không hận, còn tôi thì có. Không hiểu sao càng lớn tôi càng thấy hận ông ta nhiều hơn, có lẽ là thời gian trôi qua, tôi cũng hiểu nhiều hơn một chút. Hận sự ích kỉ của ông ta, hận sự giả dối của ông ta, hận cả cái cách ông ta cho hai mẹ con tôi hi vọng. Nếu như đã quyết định buông tay, tại sao lại còn thuê người viết thư gửi về, để ẹ ngày ngày chờ đợi. So với việc dập tắt hi vọng của một người, thì việc cho người ta một chút hi vọng rồi lại đột ngột buông tay còn tàn nhẫn hơn nhiều, rất rất nhiều. Chờ đợi đã là thống khổ, nhận ra việc mình chờ đợi chỉ là vô nghĩa còn thống khổ hơn.

Cuộc sống của tôi sẽ tiếp diễn êm đềm như thế, nếu không có một ngày, cũng là ngày mà tôi cả đời này không thể quên...

Hôm đó, tôi đến lớp như bao ngày khác, tất nhiên, là cùng với lũ bạn thân của tôi. Đó cũng là ngày tôi nhận thấy bản chất thật của những người ” bạn thân” ấy.

Lòng hoang mang, lại có chút buồn, tôi lững thững đi về nhà. Đột nhiên, một người đi một chiếc xe đạp từ phía xa chạy đến, dường như người này chạy xe không quen, trên đường phố huyện gập ghềnh có vẻ như hơi mất thăng bằng một chút. Tôi vì không để ý lắm nên lúc chiếc xe mất đà lao đến, vội giật mình tránh đi, vấp phải mấy hòn đá bên đường mà ngã xuống, hai đầu gối trầy một mảng lớn, đau rát. Nhìn thấy người lái xe đạp kia bị ngã lăn trên nền đất, tôi hoảng quá, vội vàng chạy đến, bắt chắp cái đau ở chân

” Chú ơi, chú có sao không. Chú ơi”

Trình Mục từ từ đứng dậy, khuôn mặt tuần tú quan sát bé gái gần ngay trước mắt. Đó là một bé gái phần nộn rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhỏ bầu bĩnh và mái tóc đen mượt, ánh mắt lo lắng nhìn ông. Ông quan sát bé gái một chút, rồi lại nhìn vết thương trên hai đầu gối bé, trong lòng nghĩ thầm ” Mấy người ở quê hiền lành thật. Rõ ràng là mình sai trước, vậy mà điều đầu tiên con bé làm lại là hỏi thăm mình có sao không ”

Người bị ngã là một người đàn ông trên dưới 30 tuổi, khuôn mặt rất đẹp, rất tuần tú. Ông nâng tôi đứng dậy, nhìn tôi cười, nụ cười hiền hòa ấm áp khiến cho tôi an tâm

” Cháu bé, chú không sao. Chân cháu bị như vậy, chú đưa cháu về nhé”

Tôi vội vàng lắc đầu, muốn từ chối nhưng vừa bước đi vài bước, chân khuya xuống, có chút đau. Có lẽ là bị trẹo chân rồi. Và thế là tôi theo chú ấy về, chú ấy đeo đẳng trước, còn tôi ngồi đằng sau. Nhìn bóng lưng cao lớn phía trước, rõ ràng là của một người xa lạ, lại khiến cho tôi thấy ấm áp lạ thường.

Chẳng mấy chốc là đến chỗ nhà tôi, chỉ là hình ảnh trước mắt khiến cho tôi hoảng sợ, bắt chắp chiếc xe chưa dừng lại, bắt chắp cả đôi chân bị thương đau buốt vội vàng chạy tới. Trước mắt tôi lúc này không phải thứ gì khác chính là hình ảnh ngôi nhà của tôi và mẹ, ngôi nhà vốn vắng vẻ quanh quèo bây giờ lại có rất nhiều người vây quanh. Chỉ là ngôi nhà ấy bây giờ lại chìm trong ánh lửa ngùn ngụt, lửa bốc lên tận trời, đốt cháy cả vườn rau hai mẹ con mới trồng hôm trước.

Hơi nóng phả vào mặt khiến tôi tỉnh táo lại, khói nghi ngút, tôi liều mình định chạy vào trong căn nhà, mẹ đang bị ôm, vẫn còn nằm nghỉ trên giường. Một vài người dân đứng đó thấy vậy, vội vàng túm lấy tôi, mặc

cho tôi vùng vẫy hò hét. Tôi nghe mang máng họ nói rằng đã có người xông vào trong cứu mẹ tôi, một chốc sẽ ra ngoài. Tôi nghe không rõ, hoặc giả tôi không còn tâm trí để nghe. Tôi chỉ biết rằng trước mắt tôi là lửa cháy ngàn ngút, và tôi không thấy mẹ. Tôi bắt đầu khóc, nếm được vị nước mắt mặn mặn mỗi khi gào lên từng hồi. Ngọn lửa cháy vẫn tiếp tục cháy, ánh lửa đỏ trong đôi mắt đen tuyền, từ từ nhóm lên trong tôi một ngọn lửa, ngọn lửa của hận thù.....

6. Chương 6: Con Gái Nuôi Nhà Họ Trình

Trình Hạo nhìn Lâm Vũ đang say sưa làm việc, chợt nhớ ra chuyện gì đó liền quay sang nói với cô

” Vật nhỏ, ba nhắc em về ăn cơm đó. Đã bao lâu em không về rồi”

Lâm Vũ gõ nốt mấy kí tự cuối cùng còn dang dở mới ngẩng đầu lên nhìn anh, gật đầu đáp ứng. Dù sao trong lòng cô cũng có chút nhớ ba nuôi, đã lâu rồi không gặp ba, không biết ba có khỏe không nữa.

Hai người quyết định như vậy, sau khi làm việc xong liền cùng nhau trở về biệt thự. Biệt thự cách trung tâm thành phố khá xa, nơi đây không chỉ không khí thoáng đãng trong lành mà không gian cũng rất thanh bình yên tĩnh. Lâm Vũ còn nhớ có một lần ba nuôi từng nói với cô, hi vọng khi về già có thể nghỉ ngơi ở một nơi yên bình như vậy, toàn tâm toàn ý an hưởng tuổi già. Gần đây lượng công việc mà ba giao cho anh hai có vẻ nhiều hơn trước, có lẽ thời gian để ba thực hiện ước muốn của mình cũng sẽ không còn lâu nữa.

Hai người đi khoảng nửa tiếng thì đến nơi, may mắn trên đường không có kẹt xe. Chiếc xe đi qua chiếc cổng lớn tiến thẳng vào bên trong khoảng sân rộng, ở biệt thự này người làm không nhiều, tuy nhiên an ninh cực kì nghiêm ngặt, mấy lớp bảo vệ ở đây đều do Lâm Vũ cẩn thận an bài.

Chẳng mấy chốc thì căn biệt thự màu trắng đã xuất hiện ngay trước tầm mắt. Căn biệt thự kiểu cổ một màu trắng thuần cực kì trang nhã mà sang trọng, không hề lòe loẹt phô trương mà gợi nên cảm giác hiền hòa ấm áp giống hệt như chủ nhân của nơi đây. Khắp xung quanh là những hàng cây leo chằng chịt cùng với những mảnh vườn lớn, không khó để nhìn ra những loài cây hoa trong vườn hàng ngày đều được chăm sóc cắt tỉa rất chu đáo cẩn thận.

Hai người Trình Hạo- Lâm Vũ quen thuộc đi vào bên trong căn biệt thự, ở hai bên cửa có mấy người hầu đang dọn dẹp nhìn thấy bọn họ đều cúi đầu chào.

“Bác Hà, ba đâu”

” Cô chủ, cậu chủ, lão gia đang ở trong thư phòng. Cô chủ, lão gia mà biết cô về, chắc sẽ mừng lắm luôn đó”

Bác Hà là quản gia của nhà họ Trình, cũng là người trông coi Trình Hạo từ khi còn nhỏ, tính tình ôn hậu hiền lành lại thấu tình đạt lý, mọi người trong nhà đều đối với bác tôn kính, không chút nào coi rẻ như người ở. Lâm Vũ đối với bác cũng là thật tâm quý mến, cười một tiếng rồi cùng với Trình Hạo bước đến thư phòng trên lầu hai

“Em vào trò chuyện với ba đi. Một lát anh gọi thì xuống dùng cơm tối”

Lâm Vũ không phản đối, cô cũng muốn nói chuyện riêng với ba nuôi một chút. Bàn tay khẽ vận nắm cửa, nhẹ nhàng đẩy ra một chút rồi từ từ bước vào, bước chân êm ái như mèo không gây ra chút tiếng động. Người trong phòng quay lưng về phía cửa, đang mải mê làm việc nên không hề để ý có người bước vào, cho đến khi cảm thấy trước mắt chợt tối mới giật mình phát hiện, sau đó nhanh chóng nở nụ cười vui sướng

“Nhiên, về rồi sao”

Trình Mục gạt hai bàn tay nhỏ che ở mắt mình xuống, nhanh chóng quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc ngay trước mắt thì càng vui mừng hơn, nụ cười càng thêm rạng rỡ

” Ba nuôi”

Lâm Vũ nhỏ giọng kêu một tiếng, cười đến thiên chân vô tà, vô cùng khả ái đáng yêu

” Nha đầu thú vị tha, có phải là quên mất ba nuôi rồi không, sao đến giờ mới về thăm ba nuôi chứ”

Trình Mục giả bộ tức giận một chút, giọng nói oán trách nhưng thế nào cũng không che giấu nỗi tia sủng nịnh trong mắt. Lâm Vũ nghe vậy thì tinh nghịch le lưỡi một cái, tiến đến ôm ông thật chặt, cái đầu nhỏ rúc vào trong ngực của ông

“Không có, tuyệt không có. Con chỉ là quá mức bận rộn thôi, hơn nữa con còn mới thi xong nha”

“Năm học mới như thế nào, vẫn tốt chứ”

“Tất cả vẫn tốt ah, không có gì thay đổi”

Trình Mục đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, thấp giọng hỏi cô một câu

” Nhiên,con vẫn không định nói cho nó biết sao”

Lâm Vũ nghe vậy, cũng không cười nổi nữa, lắc lắc đầu.Cô đương nhiên biết ” nó ” trong miệng ba nuôi là ai, cũng biết ba nuôi muốn ám chỉ điều gì. Chỉ là hiện tại cô vẫn chưa muốn nói với anh, anh cũng đã từng nói với cô, tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chuyện đời tư của cô, để cho cô một ngày nào đó cam tâm tình nguyện nói ra

” Ba nuôi, vẫn như hiện tại không tốt sao, con vẫn là con của ba, là em gái của anh, những chuyện khác, dù biết hay không cũng đâu có can hệ gì chứ ”

Trình Mục nhìn Lâm Vũ lắc đầu, trong lòng thở dài một hơi. Đúng là không có gì can hệ, chỉ sợ tên tiểu tử nào đó không chỉ muốn làm một người ” anh trai ” đơn thuần đâu.

Trình Nhiên. Đó là cái tên ông đặt cho con bé, với tư cách là con gái nuôi của nhà họ Trình. Đúng vậy, Trình Mục không ai khác chính là người mà Lâm Vũ đã gặp trên đường trước khi về đến nhà, cũng là người đã chứng kiến một màn cháy kinh hoàng kia. Trình Mục ông đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện thăng trầm trong đời, dù không dám xưng là thấu tường tất cả nhưng gần như khi đối mặt với mọi chuyện cũng đã luyện được sự ổn trọng bình tĩnh. Ấy vậy mà tại thời khắc ấy, lần đầu tiên Trình Mục cảm thấy trái tim mình thất lại, đau khổ, bất lực, nhất là khi chuyện mà ông chứng kiến lại là của một người hoàn toàn xa lạ. Một cô bé với mái tóc đen dài, khuôn mặt phấn nộn đáng yêu lại gào thét gần như một người điên, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn lửa lớn trước mắt, từng giọt lệ nóng đua nhau trào ra, lướt trên cằm cổ rồi nhỏ xuống nền đất.

Lúc đó Trình Mục thậm chí còn cảm thấy, những giọt lệ kia không phải là sắc màu trong suốt mà là màu đỏ, màu đỏ của máu, màu đỏ của huyết lệ. Ngọn lửa hận thù đến điên cuồng trong mắt hòa với sát khí nồng đậm thậm chí còn nóng bỏng, còn rực rỡ hơn ngọn lửa đang thổi bùng trước mắt, dường như có thể đốt cháy tâm can của bất kì người nào.

Thấy tình cảnh như vậy, Trình Mục liền đi hỏi thăm mấy người xung quanh, lúc sau mới hiểu được người đang kẹt trong đám lửa lớn chính là mẹ của cô bé kia, đang bị bệnh nặng nằm trên giường. Chỉ là ông rốt cuộc vẫn tò mò, sự hận thù kia, cả sát khí nồng đậm trong đôi mắt đen tuyền rốt cuộc từ đâu mà có.

Thật may mắn, chỉ một lúc sau một người thanh niên cao lớn từ trong căn nhà chạy nhanh ra ngoài, trên lưng còn cõng một người phụ nữ gầy yếu dường như đã hôn mê. Cô nhóc kia thấy vậy thì liều mạng thoát khỏi tay người kia, lao đến chỗ mẹ của mình như một cơn gió, bất chấp cả hai đầu gối vẫn không ngừng chảy máu.

” Mẹ, mẹ, mau tỉnh lại. Mẹ, là con Vũ nhi đây, mẹ tỉnh lại đi”

Trình Mục nghe thấy tiếng cô bé kia gọi như vậy, giọng nói trẻ con vốn trong trẻo lại tràn đầy run rẩy sợ hãi, yếu ớt khiến cho người ta thương tiếc. Mấy người dân gần đó thấy vậy cũng nhanh chóng đưa bà ta đến bệnh viện của huyện, không dám chậm trễ. Trình Mục cũng không biết tại sao mình lại bất giác đi theo cô bé đó đến bệnh viện, trong khi rõ ràng công việc còn chất đống.

Bệnh viện ở một vùng quê nghèo, nói đúng hơn là một cái trạm xá đơn giản đến không thể đơn giản hơn, thậm chí chỉ có vài ba cái giường bệnh cũ. Đến khi Trình Mục đến nơi thì đã thấy bé gái kia ngồi yên bên

cạnh giường, không khóc không nháo, chỉ an tĩnh vuốt ve bàn tay gầy gò của mẹ nó, bàn tay đã nhô ra những khớp xương. Trình Mục hỏi han vị bác sĩ đang đứng cạnh cửa, ông ta nhìn vào trong một lúc rồi lắc đầu, có chút bất lực nói

” Tôi đã cố hết sức rồi. Bà ấy ở trong lửa cháy quá lâu, đôi chân bị cháy gần hết, vào đến tận xương, cũng may phía trên được quần khăn ướt, chỉ bị bỏng nhẹ, sẽ mau chóng lành lại. Còn đôi chân của bà ấy.... hơn nữa bà ấy bị ngạt hơi quá lâu, dù bây giờ hơi thở vẫn còn nhưng quá yếu, chỉ sợ...”

Ông ta nói đến câu cuối thì lại lắc đầu, cầm theo khay thuốc đi sang một phòng khác. Lúc này tất cả những người khác đều đã trở về nhà, ở trong phòng bệnh cũng chỉ còn mỗi đứa bé kia với người mẹ bị thương bên cạnh giường

“Mẹ cháu không sao, không bao lâu sẽ tỉnh lại, đừng quá lo lắng”

Trình Mục không hiểu sao lại nói ra lời an ủi như vậy, có lẽ là bóng dáng của cô bé trước mắt quá mức cô độc cũng quá mức đáng thương. Cô bé kia im lặng, lâu đến mức ông tưởng cô sẽ không nói gì nữa thì chợt nghe thấy giọng nói khàn khàn của cô

“Đúng vậy, mẹ không sao, sẽ không sao. Nếu như bà có mệnh hệ gì, tôi sẽ đem cả nhà ông ta chôn cùng”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn do gào thét không hiểu sao khiến Trình Mục giật mình, sau đó lại có chút buồn cười

“Cô bé, cháu biết kẻ phóng hỏa là ai hay sao. Hơn nữa, giết người là phạm pháp”

Giết người là phạm pháp. Đến Trình Mục khi nói xong câu đó cũng tự cảm thấy buồn cười, không ngờ Trình gia Trình Mục ông cũng có ngày nói ra lời như vậy. Chỉ là lời tiếp theo của cô bé thực sự không làm ông cười nổi nữa

“Tôi đã từng nghe nói, giết người là phạm pháp. Tôi cũng nghe người ta nói, ác giả ác báo, thiện giả thiện lai. Chỉ là, bắt tôi đợi đến khi ông trời trừng phạt ông ta, tôi đợi không nổi. Món nợ của mẹ, của tôi, tôi sẽ tự tay đòi lại, hơn nữa không chỉ là một mà là gấp năm, gấp mười lần”

Trình Mục im lặng không nói, những lời mà ông vừa nghe không nên phát ra từ miệng của một đứa trẻ còn nhỏ như vậy. Rõ ràng là bóng lưng nhỏ bé gầy guộc, rõ ràng là đôi tay run run sợ hãi lại có thể nói ra một câu ngông cuồng đến như vậy, nhưng kì lạ là Trình Mục lại tin, tuyệt đối tin. Một người đã từng tung hoành trong giới hắc đạo như ông lại tin lời của một đứa nhóc mười mấy tuổi. Và lúc đó, như bị ma ám, ông đã làm ra một quyết định gần như hoang đường

” Con có muốn nhận ta làm ba nuôi không”

Trình Mục nghe chính bản thân mình nói một câu như vậy, ngay khi nói ra miệng ông cũng cảm thấy không thể tin. Cô bé đó quay ngoắt lại, tròn tròn mắt nhìn ông, ánh mắt có ngạc nhiên, còn có dò xét. Trình Mục cũng cảm thấy dở khóc dở cười, chính ông còn cảm thấy ngạc nhiên nữa mà, tuy thế, ông lại phát hiện ra hình như mình không chán ghét cái ý tưởng này chút nào

Và thế là quy trình nhận ba con diễn ra, Trình Mục thuận lợi nhận cô bé làm con nuôi, đương nhiên là sau khi ông đưa ra một loạt các điều kiện tốt như đưa mẹ cô bé lên bệnh viện tỉnh, cấp tiền khám chữa bệnh, giúp cô có cơ hội trả thù, dù trong lúc đó ông thậm chí còn không biết cô bé muốn trả thù ai.

” Tại sao lại giúp tôi”

Ông còn nhớ cô bé đã từng hỏi một câu như vậy, và ông cũng nhớ lúc đó mình đã im lặng không biết trả lời thế nào. Ông thật sự không biết tại sao mình lại làm thế, là do hoàn cảnh của cô bé quá mức đáng thương, là do cô đã ân cần chạy đến hỏi han ông khi ông ngã xuống hay là vì hai vết máu đã khô cong trên hai đầu gối bé nhỏ. Trình Mục không biết, và ông cũng không muốn tìm câu trả lời.

“Chỉ đơn giản là ta đang thiếu một người con gái, thế thôi”

Đó là đáp án của ông. Đến ông cũng không hài lòng với đáp án ấy. Cô bé nghe xong cũng không gắng hỏi nữa, nhưng lại không chịu nhận số tiền của ông

” Ta không cho không con, ta cho con mượn. Đến khi nào con có khả năng trả đủ, thì trả lại cho ta”

Nghe ông nói như vậy, cô bé không từ chối nữa. Trình Mục nhanh chóng thu xếp ẹ cô bé ở tại phòng khám đặc biệt trên bệnh viện tỉnh, sau khi dặn dò bác sĩ cẩn thận lại dắt cô bé về Trình gia, đồng thời cũng dặn dò luật sư riêng hoàn thành thủ tục nhận con nuôi. Trên đường đi, Trình Mục có nói cho cô bé nghe về cậu con trai của mình, thậm chí là ngược vợ quá cô. Ông muốn con bé hiểu thêm về ngôi nhà mới của mình. Diệp Vũ. Đó là tên của cô bé, cái tên trước khi cô bé lên thành phố tìm cha. Hiện tại cô bé đang theo họ mẹ, gọi là Lâm Vũ. Chỉ là sau khi nói cho ông biết tất cả về hoàn cảnh của mình, cô bé ngập ngừng một chút, rồi muốn ông hứa một chuyện

” Chú Trình... à không phải, ba nuôi. Con muốn nhờ ba một chuyện. Tên của con, quá khứ của con, tất cả sẽ là bí mật, chỉ là bí mật giữa hai chúng ta được không. Con muốn dùng một thân phận mới để tiếp tục cuộc sống sau này, cũng là để...”

Để thực hiện kế hoạch của cô. Lâm Vũ không nói ra điều đó. Trình Mục nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của cô, suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý

” Được. Vậy từ nay về sau, con họ Trình, tên Nhiên, là con gái nuôi của Trình gia, là con của Trình Mục ta”

” Cảm ơn ba nuôi”

Trình Nhiên, Trình Nhiên. Lâm Vũ lẩm nhẩm cái tên ấy trong miệng. Thật ra cô rất thích cái tên của mình, là cái tên mẹ đặt cho cô. Mẹ nói cô sinh ra trong một ngày mưa lớn, nên mới đặt cho cô một chữ Vũ. Chỉ là nếu như vẫn dùng tên cũ, thân phận cũ, kế hoạch của cô, âm mưu của cô không biết đến bao giờ mới có thể hoàn thành đây

Lâm Vũ nhìn ba nuôi gần trong gang tấc, ba đã thật sự già rồi, dù khuôn mặt vẫn ôn hòa tuấn nhã nhưng lại không thể che giấu sự nghiệt ngã của thời gian. Nhớ năm đó ông nói với cô, chỉ cho cô mượn tiền, đến khi cô có, sẽ trả lại. Bây giờ cô đã có thể tự làm ra rất nhiều tiền, gấp bao nhiêu lần số tiền ông đã giúp cô, chỉ là ân tình nặng như biển sâu, cô trả, lại trả đến bao giờ mới đủ.

7. Chương 7: Em Gái

Mấy ngày sau đó, Lâm Vũ đến trường bắt đầu một kì học mới, đương nhiên là vẫn trong bộ dáng tầm thường mờ nhạt không đổi của một ” kẻ quái dị”

Kẻ quái dị

Thật ra biệt hiệu ấy cũng không phải tự nhiên mà có. Mục đích ban đầu của Lâm Vũ chỉ đơn giản là khiến cho những người khác không chú ý đến mình, thậm chí quên đi sự tồn tại của mình. Ngay từ khi đến lớp, cô luôn trầm mặc kiệm lời, nếu không thật sự cần thiết cô sẽ không nói lấy một câu. Có những đồng học khác đến làm quen với cô, cô sẽ làm như không biết, cô làm sao quên được mọi tình bạn cũng đều bắt nguồn từ những lời như vậy, dù là những thứ tình bạn nửa vời hay là thứ tình bạn mà cô đã từng có, hoặc chỉ đơn giản là tưởng rằng có mà thôi. Cũng nhờ đó mà ở trong lớp, một nửa nghĩ cô bị câm, nửa còn lại thì hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô, cô rút cuộc có được sự yên bình như cô mong muốn. Chỉ là người tính không bằng trời tính, chỉ sau một vụ việc mà Lâm Vũ cô đã vinh dự trở thành một kẻ mà khắp trường đại học Thanh Hoa này ghét bỏ.

Lâm Vũ còn nhớ ngày hôm đó bác sĩ gọi điện nói cho cô biết bệnh tình của mẹ có dấu hiệu chuyển biến xấu, cô vội vàng đến mức sách vở không kịp thu dọn gọn gàng vội vàng chạy ra khỏi trường học. Lúc đó thời tiết bắt đầu trở lạnh, cô khoác trên mình một chiếc áo bông lớn kiểu dáng cũ vô cùng ấm áp. Chỉ là do quá mức sốt ruột, mãi chạy nhanh trên sân trường nên mới vô tình đâm sầm vào một cậu thanh niên đang bê một đồng hồ trên tay. Nếu như cô nhớ không nhầm, lúc đó là vào đầu tháng 11, nhà trường tập hợp sinh viên vẽ một bức tranh lớn chuẩn bị ột lễ phát động gì đó. Chuyện cũng chẳng có gì để nói nếu như trên tay người thanh niên kia không phải thứ gì khác mà chính là loại sơn chuyên dùng để vẽ tranh, cực kì khó tẩy.

Chiếc áo bông của Lâm Vũ bị dính một mảng sơn lớn cả trước lẫn sau, gần như nhuộm xanh cả chiếc áo, thậm chí trên tóc, trên cổ cũng bị dính một ít sơn, vô cùng chật vật. Cậu trai kia tưởng rằng mình không cần thận va vào người ta, lại thấy bộ dáng dính đầy sơn của Lâm Vũ, vô cùng áy náy xin lỗi cô hết lần này đến lần khác. Lâm Vũ vốn cũng chẳng để ý, xua xua tay, nói nhỏ một tiếng không sao rồi định bụng rời đi. Chỉ là lúc đó là giờ nghỉ, sân trường vốn có rất nhiều người, tiếng của cậu trai kia lại quá lớn khiến cho không ít người đứng lại nhìn, ngày càng nhiều hơn.

Tuy nhiên, nhìn thì nhìn vậy, chứ cũng không có ai tiến đến giúp, nói đúng ra Lâm Vũ cũng không cần bọn họ giúp. Ngay lúc cô đang loay hoay cởi chiếc áo bông trên người ra giữ giữ vài cái để cho lớp nước sơn còn sót lại rơi ra bớt thì đột nhiên trước mắt tối lại, một giọng nói ngọt ngào trong trẻo vang lên bên tai, không những ngọt mà còn ngọt đến tận xương, thậm chí Lâm Vũ còn cảm thấy da gà mình nổi lên từng đợt.

”Bạn học, cậu không sao chứ, áo của cậu bẩn hết rồi”

Lâm Vũ từ tốn ngẩng đầu lên. Trước mặt là một cô gái trẻ có lẽ là bằng tuổi cô, mái tóc màu nâu uốn xoắn thành từng lọn to kiểu công chúa vô cùng đáng yêu. Một đôi mắt to tròn đen láy, khuôn mặt hơi tròn bầu bĩnh cùng với làn da trắng nõn nà thoát nhìn là một thực nữ tiêu chuẩn hiền lành, hơn nữa lời nói quan tâm như thể phát ra từ cái miệng nhỏ, sao có thể không khiến cho người ta yêu thích. Đáng tiếc cái” người ta” đó không bao gồm Lâm Vũ, cô chỉ lạnh nhạt quét mắt một cái rồi tiếp tục giữ áo của mình, im lặng không trả lời. Cô gái kia thấy Lâm Vũ không nói gì cả, có chút quê liên cười khan một tiếng, suy nghĩ một lúc rồi cởi chiếc áo khoác dạ trên người mình ra khoác lên người Lâm Vũ, rất ôn nhu mà nói

”Bạn học, trời lạnh như vậy, không bằng bạn mặc áo của mình đi”

Lâm Vũ cảm nhận thấy chiếc áo khoác dạ kiểu mới nhất đang ở trên người mình, cả người cứng lại một chút rồi nhanh chóng cúi đầu, người ngoài nghĩ vào sẽ cho rằng cô đang cảm động đến phát khóc, ngay cả cô gái kia cũng nghĩ như vậy. Tất nhiên hành động của cô gái kia khiến nhiều người xung quanh tán thưởng, ngay cả cậu trai làm đổ sơn vào người cô cũng nhìn cô ta chăm chú. Con người chính là như vậy, rõ ràng bản thân có thể vươn tay ra giúp đỡ lại chỉ đứng nhìn một chỗ, lạnh nhạt thờ ơ, nhưng, khi thấy người khác giúp đỡ thì lại thỏa sức tung hô ca ngợi.

Chỉ là tất cả bọn họ thật sự không ngờ rằng, Lâm Vũ khi ngẩng đầu lên vẫn chỉ là một mảnh lạnh nhạt, thậm chí đáy mắt còn có tia xem thường chế giễu, bàn tay nhỏ khẽ gạt chiếc áo dạ trên người xuống, nhanh nhẹn khoác chiếc áo bông đã dính bẩn của mình lên vượt qua cô gái đang sững sờ, một đường đi mất. Cô gái kia nhìn chiếc áo dạ rơi dưới đất, đáy mắt ánh lên tia tức giận căm thù, ngoài mặt vẫn làm ra vẻ không để bụng, nhặt chiếc áo lên rồi rời đi. Những người xung quanh cũng hết sức ngạc nhiên, sau đó thì liền vì cô gái kia mà tức giận không thôi, một mặt khác thì phỉ báng Lâm Vũ là đồ ngạo mạn vô ơn, chửi mắng thậm tệ.

Ở các trường đại học, nhất là đại học Thanh Hoa mặc dù nữ sinh nhiều như mây nhưng luôn diễn ra các kiểu bình chọn quen thuộc hàng năm, như một thông lệ, nhất là sau khi tân sinh viên mới nhập trường. Đường nhiên các cuộc bình chọn này đều là do các nam sinh nghĩ ra rồi chủ trì, không có cuộc thi chính thức nào cả. Nếu như không phải là người đẹp của khối, người đẹp của khoa, người đẹp quyền rũ nhất thì cũng là người đẹp thanh thuần, người đẹp phù hợp nhất với hình mẫu bạn gái lí tưởng. Thật trùng hợp là, cô gái với giọng nói ngọt như đường phèn kia lại chính là người được bầu chọn cho hình mẫu ấy, chính là mẫu bạn gái lí tưởng của tất cả các chàng trai.

Về ngoài xinh đẹp ngọt ngào lại thanh thuần động lòng người, dịu dàng lễ phép, ôn nhu hiểu chuyện, quả thật chính là kiểu người sinh ra để được cưng nựng. Vì vậy, những người theo đuổi cô ta xếp cả hàng dài, những người hâm mộ cô ta thì không phải nói, không chỉ nam sinh yêu thầm nhiều vô kể mà các nữ sinh khác cũng rất có cảm tình. Cũng chính vì thế, việc Lâm Vũ từ chối ý tốt của cô ta trước mặt tất cả đã khiến cho toàn thể đám người kia cảm thấy bất bình, đồng loạt kêu gọi tẩy chay Lâm Vũ. Nếu như để đặt hai người lên cán cân, một người là thiên thần trong lòng họ, một người là kẻ vừa tầm thường lại xấu xí, phân thắng nghiêng về bên nào không cần nói cũng biết. Kể từ đó, Lâm Vũ chính thức mang bên mình biệt danh ” kẻ quái dị”, đi kèm theo còn có n tính từ tiêu cực khác.

Lâm Vũ cô là một người lạnh nhạt, nhưng không phải là một kẻ vô tình vô nghĩa, không hiểu đạo lí. Nếu như ngày hôm đó giúp cô là một người khác, cô sẵn sàng đón nhận. Còn nếu như là cô ta thì đáp án không

cần phải nghĩ chính là không bao giờ. Trên đời này nếu như tất cả mọi người đều chết hết, cô cũng sẽ không cần cô ta giúp.

Vừa nhắc tào tháo, tào tháo liền tới. Nhiều khi Lâm Vũ thật sự không hiểu, sân trường rộng như vậy, sao cô ta vẫn có thể xuất hiện trước mặt cô được chứ. Vẫn là một chiếc váy màu hồng nhạt nhẹ nhàng, chiếc áo len màu trắng mỏng khoác bên ngoài vô cùng thích hợp với ngày thu se lạnh, cũng vô cùng hợp với khí chất thanh thuần của cô ta.

” Diệp Tuyền, cậu nhìn xem, là kẻ quái dị lần trước đúng không. Thật ngứa mắt ah”

Một đám bạn đi bên cạnh cô ta, khi nhìn thấy Lâm Vũ thì liền chỉ chỉ chỗ chỗ vô cùng khinh thường bất mãn. Cô ta thì vẫn giữ ngoài mặt nụ cười hiền lành ngây thơ, thậm chí còn tỏ ý không vui khi bạn bè nhắc đến Lâm Vũ như vậy

“Linh Na, đừng nói người ta như vậy”

” Tuyền, câu quả thực quá mức thiện lương”

Thiện lương. Hừ. Lâm Vũ không khỏi cười lạnh một tiếng, ngoài mắt trong mắt đều là khinh thường. Cô thật không ngờ sự giả tạo cũng có thể di truyền hoàn hảo đến như vậy đấy.

Diệp Tuyền. Đúng vậy. Cô ta là cô con gái yêu quý của người đàn ông kia, cũng là người mà Lâm Vũ cô đáng nhẽ nên gọi một tiếng ” em gái”, thật mỉa mai làm sao.

” Tuyền. Cậu nhìn kìa. Hôm nay anh ấy đến trường. Oa. Thật là suýt ah”

Diệp Tuyền kia nghe cô bạn nói vậy, ánh mắt dõi về một phía, hai gò má bỗng dưng đỏ ửng, hai cánh môi cũng khẽ mím lại, đúng một bộ dáng e thẹn khi gặp người thương. Chỉ một lúc cân nhắc, cô ta liền nhanh nhẹn nhắc váy lên hướng về một phía mà đi tới, trong mắt đều là tia yêu mến hâm mộ.

Lâm Vũ cũng là tò mò liếc nhìn một cái, nhưng ngay sau đó lại đứng yên tại chỗ không dịch chuyển. Anh.... hôm nay cũng đến trường sao?

8. Chương 8: Nhân Vật Phong Vân

Anh, hôm nay cũng đến trường sao?

Lâm Vũ nhẹ kéo thấp chiếc mũ lưỡi trai màu trắng xuống, che đi ánh nhìn chăm chú hướng về một phía, khóe môi bất giác mím cười. Xa xa là một tổ hợp vô cùng nổi bật xuất chúng, ba nam một nữ, khi bọn học vừa mới xuất hiện trên sân trường liền thu được tất cả sự chú ý của những người xung quanh. Một cặp sinh đôi cao trên 1m8 vô cùng tuấn tú đi sát ngay cạnh nhau, một người thì không ngừng nở nụ cười còn người bên cạnh lại luôn giữ vẻ mặt cứng nhắc lạnh lùng như cương thi. Người con gái đi bên cạnh với một đầu tóc dài tới eo, uốn thành từng lọn xoắn to màu nâu hạt dẻ, đáng người uyển chuyển quyến rũ trong chiếc áo da màu đen bó sát và chiếc quần đen cạp cao, một bộ quần áo màu đen tuyền không chỉ tôn lên làn da trắng nõn như sứ, hơn nữa lại làm nổi bật khí chất khỏe khoắn trung tính đầy sức hút.

Ba người mang một phong cách, một khí chất khác nhau, tuy nhiên không những không tạo cảm giác bất đồng bài xích mà còn vô cùng hòa hợp ăn ý tạo nên một mỹ cảnh vô cùng đẹp mắt. Chỉ là không khó để nhận ra cả ba người họ đều đi sát bên cạnh một chàng trai ở giữa, vậy lấy anh, dường như anh chính là trung tâm của bọn họ...

Anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản lại sạch sẽ, trầm lặng, cả người chăm chú nhìn về phía trước, bước chân đều đặn lại nhịp nhàng. Một đầu tóc đen hơi rủ xuống trán, một vài sợi còn xẹt qua sống mũi cao thẳng, che đi một tia đậm bạc trong mắt. Rõ ràng là trời mùa thu không có lấy một ánh tích dương, rõ ràng trên khuôn mặt vẫn là vẻ đậm mạc xa cách đến nghìn dặm, vậy mà không hiểu sao cô luôn có cảm giác xung quanh anh lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ như vậy, giống như một thiếu niên bước ra từ bức tranh thủy mặc ngày xưa, khiến người ta không tự chủ mà bị anh hấp dẫn

Bốn người vừa cười nói vừa đi đến phía trước, bước chân cũng thong thả chậm rãi. Chỉ là đột nhiên một giọng nói ngọt ngào mang lên bên tai, khiến ấy người chợt dừng lại

“Học trưởng, học tử, xin chào”

Diệp Tuyền dường như là để lộ nụ cười xinh đẹp tươi tắn nhất của mình, cảm thấy khi bốn người đều dừng lại nhìn thẳng vào cô, nhất là người ở giữa thì trong lòng vừa ngỡ ngàng vừa thỏa mãn. Bốn người này ai ai cũng đều là những thành phần phong vân trong trường, rõ ràng là không học cùng khoa lại luôn đi với nhau, tạo thành một bộ tứ được cả trường ngưỡng mộ. Trong khi cặp song sinh kia cùng với cô gái đều học khoa công nghệ thông tin thì người ở giữa lại học khoa quản trị kinh doanh, chỉ là bốn người bọn họ dường như rất ít khi xuất hiện ở trường học; gia cảnh tốt, thành tích lại luôn xếp đầu bảng nên các giáo viên ở trường luôn làm bộ nhắm một mắt mở một mắt, chỉ cần có thành tích tốt, không ăn chơi, không phá phách, vậy thì có gì mà phải phê bình ngăn cấm.

Nói về thành tích, Lâm vũ luôn xếp ở trung bình lớp, tất cả các bài kiểm tra của cô đều được 50 điểm, không hơn không kém, cứ như vậy duy trì trong thời gian dài. Không phải cô không có khả năng đạt được 100 điểm, thậm chí là khả năng có thừa, chỉ là cô luôn duy trì điểm số ở mức trung bình, không thấp cũng không cao, vô cùng phù hợp với bộ dáng thường thường của cô. Nếu như không phải một lớp có đến hơn một trăm người, các lão sư không thể nhớ hết thì sớm muộn việc giữ cho bảng điểm tại một mức cố định suốt hơn một năm sẽ khiến bọn họ rút một mắt ra ngoài mắt, dù sao so với việc dành được điểm tuyệt đối thì việc kiểm soát điểm thi không bao giờ hay đối còn khó hơn gấp bao nhiêu lần, không phải sao.

Lại nói đến tình huống hiện tại, Diệp Tuyền đứng trước mặt bốn vị kia vô cùng lễ phép, xung quanh có không ít người ngoài lại nhìn. Thật ra cũng không thể trách họ, dù rằng độ nổi tiếng của bốn người họ như sấm đánh bên tai, số lần đến trường lại chỉ đếm trên đầu ngón tay, đến cả cơ hội thưởng thức cũng không có chứ đừng nói là bắt chuyện với bọn họ.

Trình Hạo nhìn nữ sinh mặc chiếc váy màu hồng đứng trước mặt mình, hai hàng lông mày vô thức nhíu lại một chút, môi cũng mím lại. Lâm Vũ ở xa thấy một bộ dạng anh như thế, không chế lăm mồm không để bản thân cười ra tiếng, biểu hiện đó của anh còn không phải là không nhớ con nhà người ta là ai hay sao. Diệp Tuyền thì không nhận ra điều đó, thấy anh nhíu mày nhìn mình chăm chú thì hai gò má đỏ đến lợi hại, thậm chí đến cả cổ cũng đỏ lên, cất giọng lí nhí

” Học trưởng, cảm ơn... cảm ơn anh lần trước đã giúp em.”

Giúp. Ba người còn lại đi bên cạnh anh không hện mà cùng quay sang nhìn anh, những người xung quanh cũng giữ một bộ dáng tò mò. Lão đại của bọn họ từ bao giờ tốt bụng đến như vậy chứ, ngoài người kia ra chưa thấy anh quan tâm đến cô gái khác bao giờ ấy. Linda vô cùng thích thú tựa vào người Lâm Phong, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt hứng thú nhìn hai người, miệng vẫn nhai cao su chóp chép không có chút phong phạm thực nữ nào, một bộ dáng vô cùng đáng đánh đòn như muốn nói” Lão đại, sao anh đã lại chọc đến người đẹp này rồi, tôi xem anh làm sao giải quyết”

Trình Hạo nhướng nhướng mày, cố gắng lục tung trong đầu tìm kiếm chút hình ảnh của cô gái trước mắt, chỉ là tìm mãi, tìm mãi vẫn không có lấy chút ấn tượng. Anh chỉ có thể sử dụng chiêu quen thuộc, khoe môi cong lên một độ cong rất nhẹ, cười như không cười, giọng nói trầm thấp lạ từ tính nhẹ nhàng vang lên

” Không cần khách sáo ”

Sau đó liền lập tức quay đầu đi tiếp, Linda thấy không có trò gì hay liền bất mãn xì một tiếng rồi đuổi theo, chỉ để lại một mình Diệp Tuyền đứng như trời trồng, đầu óc quay mòng mòng

Anh ấy cười với mình

Anh ấy thế mà lại cười với mình

Anh ấy cười lên thật đẹp

Thật sự rất đẹp.. .

Mấy người bạn của cô ta đứng ngay bên cạnh nhìn một màn bên cạnh, vô cùng hâm mộ gần như thét lên với cô ta

” Tiểu Tuyền, cậu thật quá may mắn nha. Học trưởng lại cười với cậu. Nếu mà anh ấy có cười với tớ một tiếng, dù có chết cũng đáng”

” Hừ, Linh na, cậu xem Tiểu Tuyền xinh đẹp lại thiện lương như vậy, đâu như cậu chứ ”

Diệp Tuyền vốn không nghe lọt vào tai câu nào nữa, cô ta chỉ biết đứng một chỗ cười ngây ngô, tận hưởng cảm giác vui sướng trào lên từ đáy lòng. Cô ta cũng không nhận ra rằng ngay cả khi anh cười, trong mắt vẫn là tia hờ hững xa cách, không có một chút thay đổi. Lâm Vũ đứng từ xa nhìn một màn như vậy, vẻ mặt lạnh nhạt như suy tư điều gì rồi nhanh chóng cất bước quay đi, trong lòng lại không ngừng nghĩ đến một vấn đề....

“Ừm, có lẽ nên bảo anh cắt tóc ngắn đi chút”

9. Chương 9: Lâm Vũ Tức Giận

Tiết trời thu vô cùng quang đãng, bầu trời trong vắt không có lấy một gợn mây. Gió thu mang theo cảm giác mát lạnh dịu nhẹ khẽ vuốt ve da thịt, mang theo mùi hương thoang thoảng như có như không vất vút đầu chớp mũi, thoải mái đến mức chỉ khiến cho người ta muốn nhắm mắt ngủ say. Quả thật là thời tiết vô cùng thích hợp để... bùng học. Trên nóc sân thượng của một trường đại học, một bóng dáng nhỏ bé nằm ườn trên nền đất, đầu gối lên hai tay, chiếc mũ lưỡi trai màu trắng gần như che khuất nửa khuôn mặt. Cô mặc một chiếc áo len màu nâu đất và một chiếc quần bò đơn giản, hai chân vắt chéo lên nhau, hồi lâu không có cử động dường như đã lâm vào giấc ngủ an tĩnh.

Lâm Vũ có một thú vui rất lạ, chính xác là thói quen thì đúng hơn, chính là nằm ngủ ở những nơi cao như gốc cây, bờ tường và thậm chí là cả mái nhà. Thật ra chuyện này cũng không có gì lạ, từ nhỏ cô đã sống ở vùng quê, leo trèo nghịch ngợm không có gì mà không thử qua, hơn nữa còn suốt ngày trèo lên mái nhà đọc sách rồi ngủ quên khiến ẹ không ít lần tức giận. Chỉ là về vấn đề này, Lâm Vũ quả thật là muốn sửa mà không sửa được. Cô thật tâm thích cái cảm giác ở trên cao ấy, làn gió mát quạt vào mặt từng hồi, không có buồn bã, không có muộn phiền, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể cuốn theo chiều gió, buông lỏng tâm hồn mình. Dường như mỗi lúc như vậy, cô cảm nhận được sự tự do chưa bao giờ có, dù cho ngắn ngủi, dù sơ hờ, nhưng dù sao, cô cũng muốn tận hưởng cảm giác đó thật tốt.

“Rầm”

Một tiếng đập cửa vang lên vô cùng vô cùng lớn, dường như thể hiện sự bất mãn của người mới đến, hoặc chỉ đơn giản... là dùng để thị uy. Tiếng bước chân hỗn loạn hòa với tiếng bang bang như tiếng gậy guộc đều đặn đập vào tường, càng ngày càng lớn, chỉ một lúc liền có một giọng nói ồm ồm trầm thấp xen vào

” Mẹ kiếp, nói, mày đi với nó bao nhiêu lần. Mày ngủ với nó bao nhiêu lần rồi”

Tiếng một nam sinh hét lên đầy phẫn nộ, nhanh chóng hòa lẫn với tiếng nước nở gần như bật khóc của một nữ sinh, cô ta có vẻ như quá mức sợ hãi, thân thể run lên lợi hại, không nói được câu nào.

” Khóc cái *** gì mà khóc. Cmm. Tránh ra chỗ khác ”

” Thăng kia. Mày biết nó là người yêu của tao mà con dám chơi nó. Mày muốn chết phải không”

” Đại ca, nói nhiều với nó làm gì. Cho nó một trận. Ý có vẻ ngoài đẹp một chút liền muốn làm gì thì làm”

” Đúng vậy đại ca, đánh nó...”

” Đánh nó”

” Đánh nó”

” Đánh nó đi...”

Tiếng hò hét vang lên không ngừng vang lên bên tai không may làm cho người nào đó khó chịu, cực kì khó chịu. Hai hàng lông mày cô nhíu chặt lại, đôi mắt dưới chiếc mũ lưỡi trai vẫn nhắm nghiền

Bộp

Một tiếng động rất nhỏ từ từ vang lên lại bất ngờ làm cho đám người đang ồn ào ở dưới im lặng lại. Tên nam sinh vừa chửi bới lúc trước bỗng sờ đưa tay lên trên đầu mình, lấy xuống thứ vừa từ nơi nào đó bay tới. Nhìn thấy thứ mà anh ta vừa từ từ lấy xuống, không chỉ bản thân anh ta mà tất cả bọn đàn em xung quanh đều tròn tròn mắt, há hốc mồm không thể tin được bởi thứ đó không phải thứ gì khác mà chính là lõi táo. Đúng vậy. Một cái lõi táo được gặm rất đẹp, rất chín chu vừa được lấy từ trên đầu hắn xuống

Bộp

Không đợi cho tên cầm đầu kịp hồi hồn, lại có một cái lõi táo nữa lại bay xuống, vẽ nên một vòng cung xinh đẹp rồi từ từ đáp trên đầu hắn.

Bộp

Cái thứ 3

Bộp

Cái thứ 4

Im lặng. Vẫn là một mảnh im lặng. Đường như hắn vẫn chưa phản ứng được điều gì vừa diễn ra.

Phụt... hahahaaha

Bỗng nhiên một tiếng cười sảng khoái vang lên khiến tên cầm đầu hồi hồn, không ai khác chính là nam sinh suýt nữa bị đánh ột trận kia. Cậu ta ôm bụng cười phá lên, cười đến mức cúi gập người xuống, càng cười càng hăng, ngón tay vừa chỉ vào tên cầm đầu vừa cười. Thấy tên cầm đầu liếc qua một cái, cậu ta mới giảm tiếng xuống, nhưng vẫn cười, thậm chí còn phô trương đưa tay lên gạt vết nước mắt mới trào ra.

” Xin lỗi. Nhưng mà quả thật là quá mức buồn cười đi. Lõi táo...Phụt...haahaaha. Thật là cười chết mất..”

Tên lão đại kia cực kì bẽ mặt, khuôn mặt đỏ bừng, nhiều hơn hết là tức giận phẫn nộ, hướng về nơi mấy cái lõi táo kia vừa rơi xuống mà gào lên

” Cmn. Đứa nào. Đứa nào ném táo xuống. Ra đây cho tao”

Người nào đó nằm trên cao nghe thấy từng hồi gào thét , sờ soạng sang xung quanh lại chỉ thấy vài quả táo nguyên vẹn, không còn chiếc lõi táo nào, cực kì phiền não, biết vậy lúc này ăn nhiều thêm một chút. Đôi mắt đang nhắm chặt cũng từ từ mở ra, trong mắt còn vài tia mơ hồ mờ ảo như đang ngái ngủ

Tên cầm đầu gào thét mấy hồi không thấy có tiếng trả lời, cảm giác như mình đang bị người ta trêu chọc, càng cảm tức hơn chuẩn bị dẫn bọn đàn em đi lên. Ngay lúc hắn ta vừa bước được vài bước, bất chợt liền nghe thấy tiếng giày thể thao nện nhẹ nhàng từng nhịp trên từng bậc thang, từng bước từng bước đi xuống, chẳng mấy chốc một bóng dáng cao gầy xuất hiện ngay trước mắt.

Lâm Vũ chớp chớp đôi mắt còn đang ngái ngủ cho tỉnh hẳn, cô đang bực, cực kì bực. Tất cả những người nào từng quen biết với cô đều biết rằng cô ghét nhất bị người khác làm phiền khi đang ngủ, sau khi cô vừa ngủ dậy tính tình đặc biệt xấu. Cô quét mắt qua những người phía dưới, chỉ một chốc liền hiểu rõ được tình hình. Một đám người hùng hùng hổ hổ đang vây xung quanh một nam sinh, tên cầm đầu trên tay còn cầm một cây gậy gỗ, cũng chính là tên mà cô vừa ném lõi táo vào đầu, bên cạnh là một nữ sinh co ro một góc, vết nước mắt còn chưa khô. Nam sinh đứng ở giữa có khuôn mặt rất đẹp, một đôi mắt phượng hẹp dài vô cùng quyến rũ, sống mũi cao thẳng, bạc môi khẽ nhếch lên tạo nên một bộ dáng chinh phục yêu nghiệt, có vẻ như rất đẹp mắt, nhưng trong mắt Lâm Vũ, lại vô cùng thích hợp đi làm ngư lang (Ngư lang- trai bao).

Thì ra là đang đánh ghen

Lâm Vũ thầm nghĩ như thế, cô còn tưởng là có chuyện gì kinh khủng lắm chứ.

Tên cầm đầu cho đến khi hoàn hồn nhìn thấy Lâm Vũ xuất hiện trước mặt mình, máu nóng liền bốc lên đầu. Tmd. Mình lại bị một con nhóc ném lõi táo vào đầu, hơn nữa lại còn là 4 cái, Tmd, 4 cái lõi táo.

Nếu như Lâm Vũ là một mỹ nữ thanh thuần đáng yêu hoặc chỉ đơn giản là có chút ít nhan sắc, tên cầm đầu kia có lẽ sẽ cân nhắc việc tha thứ cho cô một lần, chỉ là Lâm Vũ với khuôn mặt này, thật sự rất khó để với đến hai từ ” Mỹ nữ”.

Lâm Vũ từ từ bước xuống, cho đến khi hoàn toàn đối diện với tên cầm đầu, ánh mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt thường thường của hắn, khẽ mở cánh môi đỏ mọng, chậm rãi phun ra một câu

” Các người thật ờn ”

Tên cầm đầu thật sự đứng hình, không chỉ hắn mà tất cả những người đứng đó đều đứng hình, duy chỉ có tên nam sinh yêu nghiệt kia bình thản tựa vào tường, hai tay đút túi quần, ánh mắt nhìn cô đầy hứng thú.

Lâm Vũ nói xong một câu, cảm thấy cả giác ngủ cũng đã bị phá hỏng, không còn lí do gì ở đây nữa liền quay lưng định bỏ đi. Trên cầm đầu thấy vậy như một phản xạ túm lấy bả vai của cô, đầu tiên cảm thấy con nhóc trước mắt quả thật là một kẻ quái dị, nhưng ngay sau đó nghĩ đến việc mình vừa bị bề mặt trước mặt đàn em, lực trên tay chợt mạnh hơn, ý định cho cô một trận cảnh cáo. Lâm Vũ liếc mắt qua, cảm nhận một cánh tay nặng trĩu đang để trên vai mình, cả người cứng lại, ánh mắt tối đi. Trong khi tên kia còn chưa kịp phản ứng cô đã cầm lấy cánh tay kia, nhanh chóng vặn ra sau, đồng thời một chân đạp vào đầu gối của hắn khiến cho hắn quỵ mạnh xuống, đầu gối đập mạnh xuống nền đất tạo nên từng tiếng bang bang vang dội. Tên cầm đầu kia thét lên một tiếng đau đớn, hắn dường như cảm thấy cánh tay của mình đã bị vặn đứt, và quả thật Lâm Vũ đã làm như thế thật. Dám chạm vào cô, đáng chết.

Mấy tên đàn em xung quanh thấy tên cầm đầu kêu lên đau đớn, sững sờ một lúc rồi nhanh chóng bỏ nhào đến tấn công Lâm Vũ, tạo thành một vòng trong bao quanh cô. Lâm Vũ đạp thêm một cú thật mạnh để tên cầm đầu kia nằm rạp hẳn xuống đất, chiếc lưỡi nhỏ vươn ra khẽ liếm đôi môi khô khốc, ánh mắt lạnh lùng quét một đám người đang chuẩn bị xông đến, cả người làm ra một tư thế chuẩn bị tiêu chuẩn. Tên yêu nghiệt vốn đang đứng xem kịch vui, nhìn một đám người chuẩn bị thực hiện một màn quần ẩu, có chút lo lắng định tiến lên giúp đỡ, nhưng ngay sau khi thấy động tác của cô thì đứng nguyên một chỗ, chăm chú quan sát.

Nếu như anh đoán không nhầm, tư thế kia chính là karate tiêu chuẩn, hơn nữa động tác chuẩn như vậy chắc chắn cấp bậc không thấp. Anh ta đoán không sai, Lâm Vũ đúng là đã học Karate, nhưng không chỉ karate mà tấn đả, quyền đạo,...đều có học qua, hơn nữa hiện tại cô cũng đã là đai đen karate, giải quyết những tên này tuyệt đối không thành vấn đề.

Cảm nhận một nắm đấm xé gió đi tới, Lâm Vũ nhanh như chớp lùi ra sau, nghiêng người tránh sang một phía rồi chộp lấy cổ tên kia, quay ngoắt một góc 180° rồi dùng lực, một cú quật vai đẹp mắt diễn ra nhanh gọn và hoàn hảo không có chút sơ hở. Lâm Vũ đạp lên lưng kẻ vừa ngã xuống, tiếp tục thực hiện một cú đá xoáy cao, một loạt các động tác được thực hiện chuyên nghiệp dứt khoát khiến cho tên yêu nghiệt đang đứng một chỗ cực kì ngạc nhiên. Trong khi mấy tên kia vô cùng chật vật chống đỡ thì Lâm Vũ lại cực kì nhàn nhã, trên mặt không chảy một giọt mồ hôi, rõ ràng là 8 người đánh một người, thế nhưng lại không thể động đến một sợi tóc của cô chứ đừng nói là hạ gục cô.

Lâm Vũ nhìn một đám người đang nằm la liệt trên đất, khuôn mặt lạnh lùng bước tới chỗ tên cầm đầu đã bị cô vặn gãy tay, ngồi xuống ngay bên cạnh, tay đặt lên gáy hắn, miệng nhỏ khẽ sát vào một bên tai của hắn, thấp giọng nói một câu sau đó liền đứng dậy, bỏ đi. Tên cầm đầu nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô, đột nhiên cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, nghĩ đến những lời cô vừa nói, trong lòng chực trào lên cảm giác sợ hãi, cảm giác sợ hãi chưa từng có lại tồn tại khi đối mặt với một nữ sinh thoát nhìn vô cùng yếu đuối. Anh ta còn nhớ rõ cảm giác lúc đó, cảm giác một mảnh dao sắc nhọn trong kẽ tay của cô đặt ở gáy của anh, cảm giác mát lạnh của kim loại chạm vào da thịt, bên tai rõ ràng là giọng nói nhàn nhạt lạnh lạnh lại có thể khiến anh ta tái mét cả mặt mày

” Quần tốt lắm của anh. Nếu như ngày mai tin ngày mai tin này truyền ra bên ngoài trường thì sẽ không chỉ là một cánh tay thôi đâu ”

Có vẻ như anh ta đã thực sự chọc phải người không nên chọc rồi

Lâm Vũ nhặt túi tảo đặt ở một bên xuống, chỉnh trang lại quần áo rồi chuẩn bị mở cửa bước ra ngoài, ngay khi tay vừa chạm vào tay nắm cửa liền nghe thấy giọng nói vang lên phía sau

” Khoan đã. Bạn học, có thể ỉnh biết tên được không”

Lâm Vũ lạnh nhạt quay đầu lại, lướt qua tên yêu nghiệt vừa cất giọng hỏi, đôi mắt sải hút hồn đối diện với đôi mắt phượng hẹp dài của hắn, sau một khắc lại lạnh lùng mở cửa rời đi

Tên yêu nghiệt đứng nguyên một chỗ nhìn bóng lưng cô khuất sau cánh cửa, trong đầu chợt nghĩ thầm
” Đôi mắt của cô ấy.... thật đẹp”

10. Chương 10: Bắt Gặp

Chuyện trên sân thượng ngày hôm đó nhanh chóng bị Lâm Vũ vất ra sau đầu, quên đi không còn một mảnh, chỉ là cô không hề biết chuyện đó đã tạo được ấn tượng không thể nào quên đối với một số người. Do dạo trước bị gọi về trong kì nghỉ phép, vậy nên mấy ngày gần đây Trình Hạo không giao cho cô bất kì công việc gì, Lâm Vũ cũng đặc biệt rảnh rỗi. Cô vẫn dành thời gian của mình để đến trường, đến bệnh viện, làm một số việc mình vẫn thường làm, tất nhiên thì thời gian ở trường chủ yếu là để... trốn học.

Lâm Vũ cảm thấy gần đây mình càng ngày càng trở nên lười biếng, số lần trốn học quả thực tăng vọt không đếm xuể. Thật ra thì cũng không thể trách cô được, thời tiết mùa thu dễ chịu lại thoải mái như vậy, quả thực là thời điểm hoàn hảo cho việc trốn học ngủ nướng, hơn nữa Lâm Vũ cũng cảm thấy các kiến thức mà các giáo sư giảng dạy trên lớp cô đều đã biết hoặc có thể tự đọc trong sách nên không do dự mà bỏ tiết, đương nhiên là vẫn đảm bảo duy trì thành tích như thường. Chỉ là lần này cô không ngủ ở trên sân thượng nữa, cũng không biết lúc nào lại có thể đột nhiên nhảy ra một đám người đánh ghen lung tung phá đám giấc ngủ của cô. Lần này chỗ cô chọn là một địa điểm quen thuộc khác, chính là trên một thân cây cổ thụ lớn ở sau khuôn viên trường. Khu vực này khá hoang vu nên đặc biệt vắng vẻ, ở đây còn có một cây cổ thụ đặc biệt lớn, tán cây rộng, từng cành cây cũng rất to lớn vững chãi. Chuyện leo cây đối với Lâm Vũ quả thực chỉ như một bữa ăn sáng, cô nhanh chóng trèo lên một cành cây to nhất rồi tìm vị trí thoải mái nằm ngủ. Ở đây còn có một điểm tiện lợi là lá cây đặc biệt nhiều có thể che khuất người ngồi trên cao khi từ dưới nhìn lên, tất nhiên là chỉ khi người ở dưới không để ý kĩ.

Gió mùa thu thổi qua những chiếc lá nhỏ tạo nên những tiếng xào xạc nhẹ nhàng, chẳng mấy chốc mà người nào đó đã dần dần chìm vào giấc ngủ say.

“Học... học trường. Em... em.... em thích anh từ lâu lắm rồi....em... ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh em đã thích anh... xin anh hãy nhận thư của em”

“Tôi không thể nhận được. Cô..”

“Anh đừng trả lời vội. Anh cứ đọc thư đi rồi hãy trả lời em.. em... em đợi anh”

Trình Hạo cầm phong thư trong tay, lại nhìn nữ sinh vừa mới chạy đi, khuôn mặt lạnh nhạt, nhét bức thư qua loa vào túi quần. Cũng không thể tùy tiện mà vứt ở đây được (== phù vừa chứ). Anh tựa vào một bên gốc cây, rút ra một điều thuốc, châm lửa, hít sâu một hơi. Chuyện vừa rồi mỗi lần anh đến trường đều gặp, số phong thư anh vứt đi cho đến giờ cũng đã không thể đếm xuể, mặc dù lần nào anh cũng lạnh lùng từ chối.

Ánh mắt màu hổ phách mông lung giữa màn khói thuốc mơ hồ, khuôn mặt tuấn mĩ mờ mờ ảo ảo, không hiểu sao lại nhuốm một vẻ cô tịch man mác không thể che giấu. Mấy nữ sinh đó đều nói từ lần đầu tiên gặp đã thích anh, lần đầu tiên đã bị anh thu hút, như vậy... còn cô thì sao. Ở cùng với nhau 5 năm, cho đến tận bây giờ anh vẫn không hiểu, cô đối với anh rốt cuộc là cảm giác như thế nào? Từ khi cô 18 tuổi, cô liền muốn chuyển ra ngoài sống, mặc cho anh phản đối, mặc cho anh lo lắng không an tâm, anh chỉ biết âm thầm cười khổ.

Cũng vì chuyện đó, anh và cô cãi nhau một tuần liền, rồi đến cuối cùng lại là anh không chịu nổi mà đi làm hòa trước. Đúng vậy, ngay từ lúc ban đầu, cô đã nói với anh rằng mỗi người đều có một bí mật riêng, một cuộc sống riêng, cô bảo anh đừng cố tìm hiểu, đừng cố xen vào cuộc sống riêng của cô. Anh rốt cuộc cũng làm được, quan tâm cô, lo lắng cho cô, đóng vai một người anh trai tốt mặc cho cô có giấu diếm anh nhiều điều, cố gắng không khiến cho cô cảm thấy bị trói buộc. Cố gắng, anh không sợ, dù sao anh cũng đã quá quen với điều đó. Anh chỉ sợ những cố gắng ấy sau một thời gian dài cũng không để lại bất kỳ một kết quả gì, sợ rằng cho đến cuối cùng cô vẫn sẽ tìm cách đẩy anh ra xa.

Cách đây hai năm, cô vẫn luôn ở trong tầm mắt của anh, anh vẫn có thể nhìn thấy cô mỗi ngày. Không giống như bây giờ, anh cảm giác như khoảng cách giữa hai người ngày càng xa. Cô độc lập, mạnh mẽ, lại

có chút bất cần, sự tự chủ có thể làm cho bất kì người đàn ông nào bị thu hút. Cô giống như một cơn gió đi đến bất định, không thuộc về bất kì ai, cũng... không thuộc về anh. Trình Hạo tự cười nhạo bản thân mình một phen, rốt cuộc từ khi nào anh lại trở nên ủy mị bất an như thế, lo được lo mất, vốn ban đầu luôn cho rằng chỉ cần có thể cứ như vậy ở bên cô là tốt rồi, không ngờ càng ngày bản thân anh lại càng trở nên tham lam như thế.

Mùi thuốc lá thoang thoang trong không khí khiến Lâm Vũ tỉnh dậy, cô đặc biệt nhạy cảm với mùi thuốc lá, nhất là mùi thuốc với vị bạc hà nhẹ nhàng quen thuộc. Vài năm trước, anh cũng bắt đầu hút thuốc như vậy. Ba nuôi bắt anh tiếp quản sự nghiệp của ông, thứ nghề nghiệp mà anh không biết lấy một để bỏ lại đam mê thực sự, những phần mềm tin học cứng nhắc khô khan. Cũng vì việc đó mà ba và anh cãi nhau một trận lớn, ba bắt anh đăng kí học ngành quản trị kinh doanh trong khi anh lại muốn học công nghệ thông tin. Cô còn nhớ đêm đó, anh giận dữ đóng chặt cửa phòng mình, cho đến khi cô mở cửa bước vào lại chỉ thấy bóng dáng mơ hồ của anh dưới làn khói trắng, hương vị bạc hà quấn quanh lan tỏa khắp căn phòng nhỏ.

Anh không giống như những cậu trai khác, đua đòi hút thuốc uống rượu từ khi còn học trung học, anh từng nói anh ghét mùi thuốc hăng hắc bám vào quần áo, ghét cái cảm giác người ta rít sâu từng hơi như thể chìm vào một thế giới khác. Ấy vậy mà đêm hôm đó, cô ngồi bên cạnh anh, anh ngồi tựa lưng vào tường, hút từ điều này đến điều khác, chậm rãi nói với cô ” Vật nhỏ, bây giờ anh mới biết tại sao mấy người đó thích hút thuốc như vậy. Không phải vì nó ngon, mà vì... nó có khả năng khiến ta quên đi tất cả.. mâu thuẫn... khổ sở... quên hết đi”

Những từ cuối ấy từ miệng anh bật ra như một tiếng thở dài, hòa vào làn khói bay bổng trước mặt, từng vòng, từng vòng rồi nhanh chóng tan biến trong không gian. Cô cũng nhớ từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy anh buồn như vậy, cũng nhớ mình đã giành lấy điều thuốc trong tay anh như thế nào

“Đừng hút nữa. Anh đã hút nhiều lắm rồi”

Anh nhìn thấy điều thuốc cũ trong tay cô, rút ra một điều thuốc mới, châm lửa

” Vật nhỏ, đừng làm rộn. Để anh hút một chút”

” Được. Anh hút. Vậy em hút với anh”

Cô lấy điều thuốc dở cho vào miệng, hút sâu một hơi, cảm giác xa lạ khiến cô bị sặc, nước mắt chảy ra, ho không ngừng. Anh hốt hoảng giành lấy điều thuốc trong tay cô, nhanh chóng dập tắt, vừa bực vừa lo lắng vuốt lưng cho cô, miệng không ngừng quát lên

“Em làm gì vậy. Em hút cái gì chứ”

Ánh mắt cô quát cường nhìn anh, gạt tay anh ra, vẫn không ngừng ho khan, ho đến mức khuôn mặt cũng đỏ bừng. Anh nhìn thế mà đau lòng, lại lấy cho cô một ít nước, tiếp tục vỗ lưng cho cô

“Được. Được. Anh không hút. Anh không hút nữa. Mau, uống chút nước đi ”

Cô không phải muốn tranh cãi với anh, chỉ là nhìn thấy chiếc gạt tàn đã đầy đầu lọc thuốc, cô quả thực vừa lo lại vừa đau lòng. Cô chủ động tiến đến ôm lấy anh, cảm tựa lên vai anh, giọng nói do bị sặc lại như có chút nghẹn ngào

” Anh hai, em biết anh buồn, em cũng không phải cấm anh hút thuốc. Chỉ là đừng hút nhiều, sẽ không tốt cho sức khỏe”

Anh thấy cô như vậy, sưng người một chút rồi ôm chặt lấy cô, cô nghe thấy giọng nói của anh vang lên bên tai, hơi thở ấm áp nóng rực phun lên vành tai cô

” Được, tất cả đều nghe em”

Kể từ ngày đó anh không hút thuốc nữa, chỉ có những khi thực sự căng thẳng và áp lực mới hút một hai điều, nhưng đều là lúc cô không có mặt, tính đến bây giờ cũng đã là một khoảng thời gian dài

...

“Ai”

Không cẩn thận chạm vào nhánh cây bên cạnh tạo nên tiếng xào xạc nho nhỏ, Trình Hạo từ bên dưới ngẩng đầu lên, hô một tiếng. Lâm Vũ cũng vừa mới tỉnh dậy, không phải cố ý, nghe thấy tiếng người hô lên thì suy nghĩ một chút rồi nhanh nhẹn từ trên cành cây nhảy xuống, sau khi nhìn thấy người đối diện thì cả hai đều giật mình. Trình Hạo thì giật mình vì không ngờ trên cây lại có người, nhất là khi trong lòng anh lại tưởng người đó đã chứng kiến bộ dáng của mình lúc tâm trạng không tốt, có cảm giác như bị người khác phát hiện ra bí mật của mình, cảm giác thật sự rất khó chịu. Còn Lâm Vũ thì chỉ đơn giản là giật mình khi phát hiện ra người bên dưới là Trình Hạo, sau đó lại có chút chột dạ mà kéo thấp vành mũ xuống, không dấu vết che khuất đi nửa khuôn mặt.

“Cô ở trên đó suốt từ nãy đến giờ? ”

Trình Hạo nhìn cô gái đội mũ lưỡi trai trắng che đi nửa khuôn mặt, cặp kính dày cộp, một bộ dáng thường thường không có gì đặc biệt, liền mở miệng hỏi

” Tôi chỉ là nằm trên đó ngủ quên thôi, không phải cố ý, đi trước”

Lâm Vũ nhanh chóng cầm cặp sách rồi lách người qua Trình Hạo chạy đi mất, cho đến khi anh hồi hồn thì đã cô đã bỏ trốn mất dạng. Cô sợ ở một chỗ với anh lâu thì anh sẽ phát hiện ra điều gì đó, vậy nên cứ tìm cách chạy trốn trước đã. Trình Hạo nhìn bóng lưng vội vã của cô, mày kiếm nhíu lại. Sao anh lại cảm thấy bóng lưng này có chút quen mắt chứ.

11. Chương 11: Trầm Uất

Lâm Vũ chạy trốn vội vàng, đến lúc cô định thần lại thì cũng đã ra chạy ra gần đến cổng trường, không khỏi vỗ ngực thở phào một hơi. Thật may quá, mọi lần cô đều tìm cách tránh anh thật xa, không ngờ lần này lại vô tình đụng mặt, cũng may anh không để ý nhiều mà phát hiện ra manh mối gì, nếu không cuộc sống đại học của cô coi như xong. Lâm Vũ quay mặt lại nhìn một chút, dù sao cũng đã trốn rồi, tiện thể ra ngoài dạo chơi một chút vậy.

Thật ra, cũng không phải Lâm Vũ hoàn toàn muốn giấu đi thân phận của mình như vậy, giấu hết đi tài năng để trở thành một người bình thường, lu mờ giữa biết bao người khác. Chỉ là trong suốt ba năm nay, việc đó đã dần dần trở thành một thói quen khó bỏ, chiếc mặt nạ cô đang đeo trên mặt cũng chính là thứ đã giúp cô thoát khỏi bóng ma tâm lý suốt vài năm về trước, là thứ đã giúp cô bước ra mà thoải mái đối diện với cuộc sống. Còn nhớ năm đó sau khi Trình Mục đưa cô trở về Trình gia, ông lo toan thu xếp xong xuôi mọi thứ ế mới đưa cô đến một trường trung học tốt nhất, học phí cao không cần phải nói, hơn nữa chất lượng giảng dạy cũng thuộc top đầu. Lúc đó Lâm Vũ cũng cảm thấy vui vẻ, thậm chí còn có chút hào hứng, dù gì cô cũng chỉ là một đứa trẻ sinh trưởng tại vùng quê nghèo khó lạc hậu, cái gì cũng không biết; trước một môi trường mới mẻ như vậy, trong lòng hào hứng cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ là những ngày sau đó lại không giống như cô hằng mong đợi, thậm chí còn phát triển theo chiều hướng tiêu cực mà cô chưa hề nghĩ tới .

Xuất hiện với tư cách con gái của Trình gia, cô được tất cả những người trong lớp hân hoan chào đón, thậm chí còn có không biết bao nhiêu người đến ngỏ ý làm quen ngay từ buổi học đầu tiên. Chỉ là không hiểu sao khi nhìn thấy nụ cười của họ, Lâm Vũ không khỏi nhớ đến những người kia, những người mà cô đã coi như bạn tốt; họ ban đầu cũng như vậy, niềm nở và nồng nhiệt, sự nồng nhiệt khiến cô vui sướng đến mờ mắt. Còn ánh mắt của những người trước mặt, ngoài một phần nhỏ chân thành, lại có đến bao phần là nịnh nọt bợ đỡ, muốn thông qua cô mà lôi kéo quan hệ với Trình gia, cô không đoán, cũng không muốn đoán.

Sự giả tạo của họ khiến cô bài xích, và cứ thế, cô không nói chuyện với bất kì ai trong lớp, dần dần trở thành một đứa trẻ kiêu căng bị cả lớp ghét bỏ. Đương nhiên, bọn họ không thể hiện điều đó trước mặt cô, nói cách khác chính là do cái danh Trình tiểu thư có khả năng lợi dụng quá lớn khiến cho họ không dám thể hiện sự bất mãn trước mặt cô. Trước những điều đó, cô luôn giữ thái độ trầm mặc, đem việc học đặt lên hàng đầu, dù sao một điều kiện học tốt như vậy vẫn là thứ mà cô hằng mong ước, cô không muốn vì những chuyện lật lọng xung quanh mà bỏ phí.

Thế nhưng vài ngày sau đó, không chỉ trong lớp mà khắp cả trường nổi lên một tin đồn, nói rằng cô vốn không phải là con gái ruột nhà họ Trình, chẳng qua chỉ là đứa trẻ dựa hơi mẹ mà bước vào cửa nhà giàu.

Bọn họ nói mẹ là kẻ dê tiện, quỵen rũ Trình thiếu, dùng mọi thủ đoạn để bước vào chân vào danh môn. Bọn họ nói cô chẳng qua là kẻ có xuất thân nghèo khó, mang trong mình dòng máu bản thổ bản tiện không đáng để được học với họ. Bọn họ nói nhiều, còn nói rất nhiều thứ, mỗi ngày thêu dệt nên một câu chuyện sống động như thể họ là người chứng kiến tất cả, và đương nhiên, nhân vật phản diện trong những câu chuyện đó... vẫn là hai mẹ con cô.

Tin đồn nhanh chóng lan ra như làn sóng. Mỗi ngày Lâm Vũ đến trường đều nghe thấy những chuyện đó, họ xì xào trong lớp, nói sau lưng, thậm chí còn viết lên sách, lên ghế, lên cặp cô, chửi mắng cô thậm tệ. Thời gian đầu cô còn có thể giả câm giả điếc, duy trì vẻ mặt lạnh nhạt, thế nhưng càng về sau, mỗi lần đi qua bọn họ, cô lại chỉ biết cúi đầu xuống, cầm mặt đi về phía trước, đi nhanh ra khỏi trường. Thậm chí mỗi khi bước đi trên đường phố xa lạ, cô còn cảm thấy tất cả mọi người đang bàn tán xung quanh, nhìn vào cô chỉ chỉ chỏ chỏ. Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, dù có trưởng thành đến mấy, già dặn đến mấy đi chăng nữa cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi, cũng đau lòng, cũng nhạy cảm, cũng dễ bị tổn thương.

Cũng từ đó, Lâm Vũ dần dần trở nên ghét trường học, nói đúng hơn, cô sợ cái nơi giống như địa ngục ấy, sợ những lời bàn tán của họ, sợ những cái cách họ nhìn cô giễu cợt rồi buông lời gièm pha. Cô nhiều lúc không hiểu, cô không làm gì sai, không tranh giành, không cướp đoạt, nếu đã như vậy, tại sao họ lại đối xử với cô như thế. Cô luôn cho rằng chỉ cần mình im lặng, họ sẽ không nói, không làm nữa, ấy thế nhưng họ vẫn tiếp tục nói, tiếp tục làm, tiếp tục ình quyền phân xét người khác khi thậm chí không hiểu rõ về họ. Những ngày sau đó, cô liền giả bệnh, dù trong lòng cô hiểu rõ rằng thân thể khỏe mạnh hơn ai hết, có chăng cũng chỉ là cách trốn tránh thực tại để bảo vệ trái tim không bị tổn thương. Cô nghỉ ốm suốt hai tuần liền, một mình ở nhà, nếu như không phải đến bệnh viện thăm mẹ cũng là ngày ngày ngồi trước đàn dương cầm mà thần thờ.

Ba nuôi không biết những chuyện xảy ra ở trường, cô cũng không muốn nói với ba. Một phần vì ba rất bận rộn, cô không muốn ông lo lắng, một phần khác là bản thân cô luôn cảm thấy dường như giữa cô và ba luôn có gì đó giống như là khoảng cách vô hình không thể xóa bỏ. Chuyện tình cờ gặp được ba, được ba nhận nuôi, được ba giúp đỡ, cho đến tận bây giờ giống như là một giấc mơ, một giấc mơ đẹp đến mức không chân thực. Còn người kia nữa, người mà cô đáng nhẽ nên gọi một tiếng anh trai nuôi, rõ ràng anh cười với cô, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô rất lạnh, rất đáng sợ, nhàn nhạt xa cách khiến cho cô không dám đến gần. Nghĩ đến những chuyện mà mình gặp phải, lại nghĩ đến những người mình có thể sẽ chia, trong đầu óc lại hoàn toàn trống rỗng, quả thực là quá mức bi ai.

Một thời gian sau đó, ba nuôi đi công tác trở về, phát hiện ra cô ngồi co ro bên cửa sổ. Cô nhớ lúc đó ba hỏi cô nhiều điều, về việc học của cô, về sức khỏe của cô, rất nhiều, rất nhiều những điều khác nữa. Cô cũng nhớ lúc đó nước mắt chợt trào ra bị cô cố kìm lại, yếu ớt nói với ba ” Con không muốn đến trường nữa”. Ba nuôi không nói gì, im lặng một lúc sau đó liền gật đầu đồng ý. Từ ngày đó, cô không đến trường nữa, ba nuôi thuê người đến dạy học cho cô, tất cả đều là những giáo sư ở nước ngoài. Cô học đàn, học hát, học vẽ tranh, học võ, học tất cả những gì ngày xưa cô đã từng muốn học, dùng thời gian bận rộn để quên đi nỗi cô đơn lúc rảnh rỗi. Dần dần, cô trở thành một bông hoa trong nhà kính được nuôi dưỡng cẩn thận, cô nói ít đi, im lặng nhiều hơn, cũng không còn vô tư cười đùa như trước nữa. Lúc đó, cô đã từng nghĩ rằng mình sẽ mãi như vậy, ngày ngày chỉ có hai điểm đến là bệnh viện và nhà, không đi chơi, không giao lưu với ai, thậm chí có lần ba nuôi còn mời bác sĩ đến khám cho cô, sợ cô bị trầm uất, đến bản thân cô cũng cảm thấy có khi mình sẽ trở thành người như vậy.

12. Chương 12: Tâm Tư Trình Hạo

Tôi là Trình Hạo, năm nay 20 tuổi, là sinh viên năm ba đại học Thanh Hoa. Ba tôi chỉ có một người con trai độc nhất là tôi, còn mẹ tôi qua đời từ khi tôi còn rất nhỏ. Ba vì rất yêu mẹ nên không đi bước nữa, suốt mười mấy năm trời trong căn nhà rộng cũng chỉ có hai ba con và một vài người giúp việc. Ba rất thương tôi, rất quan tâm đến tôi, tôi biết điều đó. Chỉ là ba thường ngày rất bận, thời gian chơi với tôi không nhiều, những lúc như thế, tôi thường cảm thấy rất nhớ mẹ.

Từ nhỏ, tôi đã học cách tự lập, một phần vì không có mẹ ở bên, một phần khác có lẽ là do cách ba dạy tôi. Những người khác đều nghĩ rằng gia thế tôi tốt, không cần cố gắng nhiều, chỉ việc sống an nhàn mà hưởng thụ. Nhưng ba quan niệm khác, ba nói càng ở vị trí cao thì càng dễ ngã xuống, ngày xưa ba cũng là chàng trai nghèo, nếu không phải cố gắng hết mức, cũng sẽ không đạt được thành quả như bây giờ.

Tôi không hay biểu lộ cảm xúc của mình, giống y hệt ba, cũng giống cái cách mà ba giáo dục tôi. Ngày nhỏ, ba nói với tôi rằng, càng đứng ở trên cao, người bên cạnh sẽ càng nhiều, nhưng những người thật tâm bên cạnh lại ít ỏi đến đáng thương. Tôi lúc đó không nghĩ nhiều như vậy, một phần vì không hiểu hết, một phần do bản tính tôi vốn đã lạnh nhạt. Không phải tự nhiên mà tôi nói như thế. Tôi không có sở thích gì nhiều, không thích tiếp xúc với người khác, không muốn ra ngoài chơi giống như những đứa trẻ con bình thường. Ba nhiều khi dẫn tôi đến những buổi tiệc xã giao, gặp mặt những người xa lạ, đơn giản là chào hỏi cũng sẽ khiến tôi cảm thấy rất phiền. Khi tôi vui, tôi sẽ cười, khi tôi khó chịu, tôi cũng sẽ cười. Ba nói nụ cười là thứ vũ khí lợi hại nhất, nó có thể là lớp mặt nạ che giấu tâm tư, đương nhiên, nó không có tác dụng gì đối với những người thực sự hiểu mình. Tôi chưa bao giờ làm trái ý ba, từ cách học, cách cư xử, cách làm người, tôi đều lấy ba làm hình mẫu. Cuộc sống của tôi cứ trôi qua như thế, yên ắng, bình thản, nhạt nhẽo, cho đến khi... tôi gặp em.

Ngày đó, ba dẫn em về, trên người em chỉ mặc một chiếc quần jean cũ và một chiếc áo sơ mi trắng đã bạc màu. Một tay em nắm chặt tay ba, đôi mắt đảo quanh nhà mang theo chút bối rối, vành mắt đỏ hoe như vừa mới khóc xong. Ba dẫn em tới trước mặt tôi, nói với tôi rằng đây là người mà ba mới nhận nuôi, bảo em gọi tôi một tiếng “anh hai”

Ánh mắt của mình lúc đó như thế nào, tôi không nhớ rõ lắm. Có lẽ là mang theo phần dò xét và lạnh lùng, tôi nghĩ vậy, nên em mới bất giác lùi về phía sau, tay xiết chặt tay ba. Em kém tôi 1 tuổi, nhưng có lẽ là do tôi trưởng thành sớm, trông em có vẻ nhỏ con, có chút gầy yếu, có chút đáng thương. Tôi không biết nhiều về em, ngoài cái tên Trình Nhiên mà ba đã đặt, tôi không biết thứ gì khác, cũng không quan tâm. Tôi còn nhớ khi ba nói tôi phải chăm sóc em, tôi chỉ lạnh nhạt gật đầu một cái rồi lại bước lên lầu, không hề có ý định khắc ghi điều đó và tâm trí.

Tôi và em ở chung một nhà, tuy vậy, hai người rất ít khi gặp mặt nhau, nếu như không phải tôi bận rộn, cũng là do em cố ý tránh tôi. Ba thì thường xuyên đi công tác, vắng nhà triền miên, có lẽ sợ em buồn chán nên gọi người đến dạy em đàn. Có một lần tôi ở trong phòng đọc sách, nghe thấy tiếng dương cầm từ phòng của em, những tiếng đàn đầu tiên, khá rời rạc và non nớt. Em có vẻ rất thích đàn, ngày nào cũng đàn, hơn nữa còn tiến bộ rất nhanh, chỉ một vài ngày tiếng đàn đã trở nên mượt mà chau chuốt. Tôi không học nhạc, chỉ hiểu biết sơ qua, chỉ là qua tiếng đàn của em, tôi cảm nhận được thứ gì đó, hồn nhiên và tươi trẻ, thứ mà tôi chưa bao giờ cảm nhận được. Tôi bắt đầu để ý đến em, đó là một ngày khác. Ngày đó em cũng đàn, nhưng không phải những bản nhạc nhẹ nhàng vui tươi mà em thường chọn, đó là một bản nhạc buồn. Tôi nghe thấy em cất tiếng hát, lần đầu tiên tôi nghe em hát, giọng điệu trẻ con trong trẻo như chuông bạc, không hiểu sao lại có chút ưu thương.

Tôi bất giác đi sang phòng em, im lặng đứng ở ngay cạnh cửa. Em ngồi bên cạnh cây đàn dương cầm, bóng dáng vẫn nhỏ bé như thế, đôi tay như bay múa trên phím đàn, giọng hát ngân vang. Hai mắt em nhìn về xa xăm, trống rỗng vô định. Tôi còn nhớ lần đầu tiên gặp em, em có một đôi mắt rất đẹp, đôi mắt to tròn trong sáng như gương dù có chút rụt rè sợ hãi. Vậy mà giờ đây, đôi mắt ấy mở to vô hồn, từng giọt lệ nóng hổi trào ra từ khóe mắt, nhỏ xuống những phím đàn bay nhảy rồi tan đi. Từng giọt từng giọt lướt qua gò má bé bỏng trắng nõn, rớt xuống cằm, xuống cổ, gõ từng nhịp xuống phím dương cầm, cũng gõ vào nơi nào đó sâu thẳm trong trái tim tôi.

Tôi bất giác đi đến bên cạnh em, em giật mình khi nhìn tôi, không đàn nữa, ánh mắt trống rỗng xuất hiện chút sợ hãi, không hiểu sao lại khiến tôi vui, đơn giản vì nó không còn vô hồn như lúc trước, giống như tâm hồn em đang ở rất xa. Tôi nhớ lúc đó, tôi ôm em, chính tôi cũng không hiểu sao mình làm như vậy, có lẽ là do giọng hát quá mức bi thương, cũng có thể là từ giọng hát ấy, tôi cảm nhận được thứ gì quen thuộc, sự cô độc ẩn sâu, cũng giống như tôi. Tôi cũng đã từng cô đơn như thế, không có ai để tâm sự, không có ai để sẻ chia, chỉ khác là, tôi giấu nỗi cô đơn ấy trong tim, còn em, lại bộc lộ qua tiếng hát. Đó là lần đầu tiên, tôi cảm thấy em giống tôi, dù không có quan hệ máu mủ ruột thịt, tôi vẫn muốn đến gần em hơn.

Vòng ôm của tôi quá mức xa lạ, cũng quá mức đột ngột, cả người em cứng lại, tôi cảm nhận được điều đó

khi em thậm chí muốn đẩy tôi ra. Nhưng mà tôi vẫn ôm em, vẫn giữ nguyên tư thế ấy, vòng tay siết chặt hơn, tôi nghe thấy mình nói với em, giọng điệu dịu dàng ” Không sao đâu ”. Em không cố đẩy tôi ra nữa, cả người cũng buông lỏng. Rồi tôi nghe thấy em khóc, không hò hét, không la lớn mà là từng tiếng nức nở nghẹn ngào, tiếng nức nở không hiểu sao khiến tôi đáy lòng tôi thắt chặt. Nước mắt em lại chảy, thấm ướt cả một mảng áo sơ mi của tôi, nhưng tôi không thấy phiền, thậm chí còn vỗ nhẹ lưng cho em khóc. Đó là lần đầu tôi ôm em, vòng ôm giữa hai đứa trẻ, không phải thứ tình cảm mập mờ dây dưa, chỉ đơn giản là sự đồng điệu giữa hai tâm hồn trống vắng cô đơn.

Từ ngày đó, mối quan hệ giữa tôi và em cải thiện. Lúc đó tôi mới biết em đã nghỉ học, tôi hỏi, em không nói, nhưng sự ngập ngừng cũng giúp tôi đoán được phần nào. Tôi cũng xin nghỉ học, ở nhà với em. Ba đồng ý, thành tích của tôi từ trước đến giờ luôn rất tốt, lại trưởng thành sớm, dù là ở trường hay ở nhà cũng không có gì khác biệt. Từ ngày đó, tôi có thêm một niềm vui mới, là tìm cách chăm sóc cho em, giống như ba đã dạy.

Em thích đàn, tôi cùng em học đàn. Em học dương cầm, tôi học violon, hai người có thể cùng nhau phối nhạc.

Tôi thích tin học, em cùng học với tôi. Em học rất nhanh, tiến bộ vượt bậc, mỗi lần em giải xong một bài khó, ánh mắt mong chờ nhìn tôi, tôi sẽ nhẹ nhàng xoa đầu em, khen một tiếng thỏa mãn.

Quan hệ giữa chúng tôi dần thay đổi, từ hai người xa lạ, dần dần trở nên thân thiết không thể tách rời. Lần đầu tiên em gọi tôi một tiếng “anh hai”, hai tiếng nhẹ nhàng ngọt ngào như mật khiến tôi thỏa mãn. Tôi thích gọi em là vật nhỏ, dù lúc đầu em có phản đối, nhưng tôi cảm thấy rất giống, giống như dáng vẻ nhỏ bé của em, cũng giống như là cách gọi chỉ thuộc về tôi.

Thời gian dài tiếp xúc, tôi mới hiểu hơn về em, em nghịch ngợm, hiếu thắng, vô tư, lại hay náo loạn, không giống như vẻ rụt rè khi hai người mới gặp mới gặp. Khi tôi làm việc, em sẽ ngồi bên cạnh đọc sách, nhiều khi sẽ chọc phá tôi một chốc để tôi chú ý đến em. Em ỷ lại vào tôi nhiều hơn, dường như lúc nào cũng quấn lấy tôi, muốn tôi đọc sách cho em nghe, muốn tôi nếm thử thức ăn em nấu. Em nấu ăn rất khéo, rất ngon, những món ăn đơn giản tinh tế lại mang một hương vị riêng, hương vị mộc mạc chỉ thuộc về em.

Từ ngày đó, em cười nhiều hơn, nụ cười thường trực không bao giờ tắt, ánh mắt sáng lấp lánh, trong sáng như gương. Tôi cũng cười nhiều hơn, nụ cười chân thành phát ra từ nội tâm. Suốt ba năm trời, tôi cứ nghĩ rằng chúng tôi sẽ bên nhau như thế, cho đến một ngày.

Ba đi công tác Hongkong trở về, tặng cho em một món quà, món quà bí mật tôi không biết. Tôi thấy em rất vui, rất hào hứng, tôi thấy em vui, cũng rất vui. Suốt ba năm nay, chỉ cần em vui vẻ, tôi cũng sẽ vui vẻ. Vậy mà ngày hôm sau, em khiến tôi gần như phát điên. Em đã thôi học ở trường, chỉ học ở nhà, hàng ngày sẽ được tài xế đưa đến nơi nào đó khoảng 2 tiếng rồi sẽ trở về. Em nói đó là bí mật, tôi sẽ không hỏi. Vậy mà mấy ngày sau, ngày nào em cũng đi, đi suốt một ngày đến tận tối mới về, ngày nào cũng rất vui vẻ, dù có khi cả người lấm lem. Em ra ngoài nhiều hơn, không còn ở bên tôi nhiều như trước, mỗi khi tôi hỏi, em sẽ chỉ nói là ra ngoài chơi một chút. Có một lần năm em 16 tuổi, em đi đến nửa đêm mới về, cả người lấm lem, tôi đợi em nguyên một ngày, cảm thấy giận dữ, liền không nhận được mà lớn tiếng với em. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ to tiếng với em, em có lẽ là bất ngờ, nước mắt chực trào ra rồi chạy như bay về phòng ngủ. Tôi muốn đuổi theo, nhưng không hiểu sao lại kìm lại, tôi lo lắng cho em, quan tâm em như vậy, có gì là sai. Tôi cảm thấy tức giận, nhưng trong lòng tôi biết, thật ra là tôi đang sợ hãi, sợ hãi em không còn như trước, không còn là vật nhỏ chỉ thuộc về tôi. Đó là lần đầu tiên chúng tôi cãi nhau, suốt một tuần liền tôi không gặp em, dù vô tình đụng mặt em cũng sẽ im lặng tránh đi. Một tuần đó, tôi đều không ngủ được.

Sau một tuần đó, là sinh nhật của tôi, mà tôi với em vẫn đang chiến tranh lạnh. Dù thế, buổi sáng hôm ấy, không thấy em ở nhà, tôi vẫn không nén nổi thất vọng. Nghĩ rằng em vẫn ra ngoài chơi, tôi cảm thấy chán nản, một mình đến quán bar uống rượu, đó cũng là lần đầu tiên tôi uống rượu. Tôi uống không nhiều, cảm thấy miệng lưỡi đắng chát, một mình trở về nhà. Tôi không bật đèn, cả căn nhà vẫn chìm trong bóng tối, rộng rãi mà hoang vắng như vậy, vì không có em. Tôi không khỏi cười khổ trong lòng, em vẫn không nhớ sinh nhật tôi.

Vậy mà trong lúc tôi tuyệt vọng nhất, tôi nghe thấy tiếng đàn vang lên, giọng hát đã quá mức quen thuộc,

tôi vội vàng chạy vào trong. Dưới ánh nến mờ mờ, em ngồi bên chiếc đàn dương cầm, không còn nhỏ bé như trước, khuôn mặt thiếu nữ đang dần trở mã xinh đẹp đến không sao tả xiết. Em hát bài chúc mừng sinh nhật, chiếc bánh sinh nhật đang đặt trên chiếc đàn. Tôi đứng im một chỗ, đôi chân không nhấc đi được, niềm vui sướng từ đáy lòng dâng kên, ngọt như đưa trẻ con nhận được kẹo, em như vậy mà lại không có quên. Em hát xong, liền tiến đến chỗ tôi, một bàn tay đưa ra, nở nụ cười ngọt ngào. Em mặc một chiếc váy trắng tinh xảo, khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh nến lung linh, cười ngọt ngào giống như tinh linh giữa bóng đêm. Tôi nhìn em, nhìn đôi mắt sáng như sao, lại nhìn đôi tay đang đợi tôi nắm lấy, lần đầu tiên trong lòng chợt nghĩ đến...Tôi muốn nắm tay người con gái này, cả đời.

13. Chương 13: Tài Năng Sơ Lộ

Lâm Vũ lang thang trên đường, định trực tiếp đến chỗ chơi nhạc nhưng bất chợt lại nhìn thấy mấy người đang chơi bóng rổ ở một bãi đất trống cách đó không xa. Không nhìn thấy thì thôi, nhìn thấy liền cảm thấy cả người rạo rực, máu nóng sôi trào. Lâm Vũ vốn trưởng thành ở vùng quê, leo trèo hái lượm có gì chưa làm qua, dây thần kinh vận động thậm chí còn hơn đứt mấy thanh niên ở thành phố. Cô còn nhớ lần đầu tiên ba nuôi đi Hongkong về, đưa ột cô chiếc mặt nạ da người tinh xảo, cô đã vui mừng đến mức không ngủ được. Đó là lần đầu tiên cô sử dụng lớp mặt nạ ấy, sử dụng một thân phận khác, một mình sải bước trên đường sau bao nhiêu năm bị bóng ma tâm lý áp chế. Chiếc mặt nạ ấy, quả thật là một thứ bảo bối thần kì, rõ ràng vẫn là cô, nhưng dưới một khuôn mặt hoàn toàn khác, cô dần dần không còn cảm thấy bị người đi đường nhìn mình mà chỉ chỗ, giống như có thể hoàn toàn sống với một thân phận mới. Cho đến nay, người biết khuôn mặt thật của cô, ngoài ba nuôi, anh hai và ba người trong nhóm thì không còn ai khác, cô cũng có thể tùy lúc mà sử dụng những thân phận khác nhau của mình, dù là Ella hay Lâm Nhiên.

Khi ở trước mặt những người quen biết, cô sẽ là Ella, là con gái nuôi nhà họ Trình; còn khi ở trước mặt những người khác, cô sẽ là Lâm Nhiên, Lâm trong Lâm Vũ, Nhiên trong Trình Nhiên, đó là cái tên cô sử dụng khi ở trường, chỉ là cả hai, đều không phải là Lâm Vũ. Thực ra, lúc ban đầu, cô chỉ định sử dụng lớp mặt nạ này để loại đi nỗi sợ hãi thường trực do bóng ma tâm lý trước kia, nhưng càng về sau, cô càng hiểu rõ, một lớp mặt nạ, một thân phận mới, tất cả đều có thể giúp cô tránh khỏi những rắc rối không cần thiết, cũng tránh khỏi những con người giả tạo vì thân phận kia mà muốn lợi dụng cô. Sau khi bắt đầu bước vào trường đại học, cô không muốn bị kịch của mấy năm trước một lần nữa lại tái diễn, chỉ một lần thôi cũng đã đủ khiến cô mệt mỏi lắm rồi.

Lâm Vũ chậm rãi tiến đến gần những người kia, sự có mặt của cô cũng không gây chú ý với những người xung quanh, dù sao cũng có quá nhiều mỹ nữ đứng đó cổ vũ, thêm một người gương mặt thường thường như cô đâu có ai phát hiện ra. Hơn nữa xung quanh không chỉ có nam sinh mà còn có cả nữ sinh, nữ sinh mặc đồng phục cũng không thiếu, Lâm Vũ càng trở nên thường thường trong đám người. Lâm Vũ cẩn thận quan sát hai đội trước mặt, mỗi đội có ba người, một đội toàn những người có vẻ đã trưởng thành, bộ dáng có chút lưu manh, còn đội còn lại thì có vẻ như là sinh viên bình thường. Mặc dù cả người để trần không mặc đồng phục, nhưng nhìn nét mặt non nớt, hơn nữa xung quanh lại có nhiều nữ sinh cổ vũ như vậy, chắc chắn là sinh viên trốn học chơi bóng rổ. Lâm Vũ không khỏi thở dài một hơi, xem ra cũng không phải có mình cô lười biếng nha, người ta còn nghỉ học đi xem bóng rổ nữa kia.

Lâm Vũ lướt qua mấy nữ sinh cầm mấy chai nước đứng một chỗ, mắt không rời khỏi đội của mấy thanh niên kia, nói đúng hơn là không rời khỏi một người, miệng lại còn không ngừng la hét lớn. Bọn họ thật sự không biết như vậy người chơi sẽ rất khó tập trung sao. Lại nhìn theo ánh mắt của họ, trong tầm mắt xuất hiện một nam sinh với khuôn mặt rất đẹp, cả người để trần. Một đôi mắt phượng dài hoa có thể câu hồn người, mang theo chút lưu manh không đứng đắn, diêm dúa lại lẳng lơ, đôi môi mỏng mím lại hết sức hấp dẫn, thi thoảng lại gợi lên một độ cong hoàn mỹ khiến cả đám con gái sôi sục. Thì ra lại là một kẻ yêu nghiệt đẹp hơn cả con gái, chỉ là, khuôn mặt này, sao nhìn quen mắt vậy chứ.

Đúng lúc cô không để ý, bất chợt nghe thấy một tiếng hét, nhưng không phải tiếng hét của đám con gái mà là của một nam sinh. Hai người còn lại bao gồm cả tên yêu nghiệt kia lo lắng chạy đến bên người còn lại đang lẫn lộn trên nền đất, cậu ta ôm chặt đôi chân của mình, trán đầm mồ hôi, có vẻ như đang phải chịu một cơn đau kinh người.

“Triệt... Triệt...Cậu không sao chứ”

” Chân... chân của mình”

” Anh cố ý”

Tên yêu nghiệt lao ra nắm lấy cổ áo một kẻ to lớn với vết sẹo trên khoeo mắt, một tay nắm lại thành quyền như chuẩn bị nện vào người tên kia

” Cố ý. Hừ. Bị thương trong thi đấu là chuyện hết sức bình thường. Không có đủ thực lực thì đừng có đổ lỗi lung tung. Một lũ oắt con, không chơi được thì nhận thua đi, ở đó mà dong dài”

Người đàn ông mặt sẹo không hề để nắm đấm của tên kia vào trong mắt, nhanh chóng gạt tay anh ta ra, khinh miệt cười lớn. Theo như Lâm Vũ đoán, người này chắc chắn giở trò hèn hạ, muốn lợi dụng người kia để khiến đội bên này nhận thua.

Minh nhìn mấy tên kia đang phách lối, lại nhìn đồng đội của mình đang bị thương, lửa giận sục sôi. Tỉ số rõ ràng cách biệt, chỉ là hiện tại Triệt đã bị thương như vậy, không thể đấu tiếp. Nhưng nghe xong những lời khích bác của tên khốn kia, bắt anh mở miệng nhận thua, chuyện nhục nhã như vậy, anh tuyệt đối không cho phép xảy ra. Cho dù hiện tại chỉ còn có hai người, anh cũng muốn thử một lần, thi đấu đến cùng, quyết không nhận thua.

” Sao rồi. Thảo luận xong chưa. Anh mày không có thời gian thừa thãi đâu, nhận thua hay là không”

”Đừng có nằm mơ, dù là có hai người, chúng tôi cũng quyết không để mấy người thắng”.

Minh nhặt lên quả bóng rổ, kiên quyết hét vào mặt mấy người kia. Mấy tên kia thấy thế thì không nhận được cười lớn, nhất là tên mặt sẹo kia, nhổ xuống một ngụm nước bọt, trong mắt ngoài mắt đều là chế giễu

” Đúng là nghe con không sợ cọp. Ba người mà bọn mày còn không thắng được, lại còn bày đặt thi đấu hai người”

” Rất cuộc có đấu hay không”

Khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà đỏ bừng, lồng ngực phập phồng lên xuống. Anh nhất định phải rửa mối nhục cho Triệt.

” Khoan đã. Chuyện này có thể bàn lại chút không”

Ngay khi Minh đã định liều mình đấu một trận, bất chợt vang lên giọng nói trong trẻo như chuông bạc, nhàn nhạt mát lạnh khiến cho người ta cảm thấy an tâm. Cả đám người quay sang nhìn nơi phát ra tiếng nói, ngay cả Minh cũng không nhìn được nhìn lại, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền giật nảy mình, sao lại là cô?

Lâm Vũ nhìn cũng không nhìn ánh mắt dò xét của mấy người kia, nhanh chóng tiến đến trước mặt Minh, nhàn nhạt mở miệng

” Các cậu thiếu một người, cho tôi tham gia đi”

Giọng điệu của cô rõ ràng nhàn nhạt lại giống như một trái bom nguyên tử trong nháy mắt khiến cho cả sân im lặng, rồi sau một khắc lại gây nên một làn sóng dữ dội. Mấy tên lưu manh bên đội kia nhìn Lâm Vũ như nhìn một kẻ điên, Minh thì giữ vẻ mặt kinh ngạc, còn mấy nữ sinh kia cũng bĩu môi, chỉ chỉ chỏ chỏ.

”Làm cái trò gì vậy, cô ta muốn gây sự chú ý sao”

Lâm Vũ nghe thấy một nữ sinh nói nhỏ như vậy, giọng điệu khinh miệt, chỉ là cô không quan tâm, cực kì chuyên chú nhìn tên yêu nghiệt trước mắt.

”Được”

Ấy vậy, trong lúc cả đám người khác chắc chắn cho rằng anh sẽ từ chối, anh lại mở miệng nói một tiếng” Được” , một tiếng khiến cả sân sôi trào dữ dội

”Không ngờ mấy chú em lại cần con gái đến giải vây, không bằng chịu thua cho rồi”

” Anh ấy bị điên rồi, sao có thể cho cô ta vào chứ”

” Minh, cô ấy không được đâu”

Minh cảm thấy mình bị điên, thật sự bị điên rồi. Nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, anh không có cách nào nói ra lời từ chối. Hơn nữa, trong số những người ở đây, thân thủ của cô, anh rõ hơn ai hết, có thể một mình hạ gục 9 người trong chớp mắt, tuyệt đối không phải kẻ vô dụng. Mặc dù không biết là cô nói thật hay đùa, trái tim anh vẫn mách bảo ” Hãy tin cô ấy một lần“. Thậm chí lúc anh gật đầu đồng ý, anh còn loáng thoáng nhìn thấy nụ cười nhạt nơi khóe miệng cô, cô ngược mắt lên nhìn anh, khuôn mặt thông dong, ánh mắt qua lớp kính không hiểu sao sáng ngời, giống như nói với anh rằng ”Tôi sẽ không làm anh thất vọng đâu“. Minh không để vào tai những lời xì xào bàn luận, chỉ nói cho cô biết vị trí của cô trong ba người, để đảm bảo, anh để cho cô ở vị trí tương đối nhẹ, không cần di chuyển nhiều chỉ cần tùy cơ ứng biến là được. Dù sao anh cũng không biết rốt cuộc cô còn bao nhiêu lá bài tẩy, cũng không hiểu rõ thực lực của cô.

Lâm Vũ cao 1m7 khi đi giày đế bệt, so với con gái thông thường là khá cao, tuy nhiên so với những nam sinh cao 1m8, 1m9 ở đây thì cũng không là gì cả. Mấy tên côn đồ ở đội kia không để hai nam một nữ này vào trong mắt, dù sao trông cô có vẻ gầy yếu như vậy, họ chỉ cần dùng lực một chút cũng có thể xô cô ngã xuống, dùng một tay cũng che khuất tầm mắt của cô.

Giữa những tiếng cổ vũ xì xào ầm ỹ của đám nữ sinh, trận đấu cứ thế bắt đầu. Lâm Vũ khẽ nhíu mày lại khó chịu, mọi người xung quanh đều tưởng cô lo lắng không tự tin, thực chất không phải vậy, cô là không quen với những tiếng la hét của đám người kia, nó khiến cô mất tập trung. Một tên côn đồ bị Minh cướp mất bóng, anh nhìn sang đồng đội của mình đang bị một tên khác kèm chặt, một tên khác chuẩn bị tiến đến chỗ anh, muốn dẫn bóng cũng không được, lo lắng đảo mắt qua chỗ Lâm Vũ đang đứng. Bọn người kia có vẻ không coi cô ra gì, kiểm soát rất lỏng lẻo, tuy vậy cô ở vị trí khá xa, ở vị trí đó nếu tiếp được bóng cũng đủ thời gian để đám người kia chạy tới, cô chẳng thể nào dẫn bóng lọt rỏ, chưa kể đến ném một quả trúng rỏ ở một khoảng cách như vậy. Thấy một tên kia khoảng cách càng gần, Minh mím chặt môi, liều lĩnh làm một động tác giả, ném bóng về phía Lâm Vũ, trong lòng niềm tin cũng phần nào giảm bớt. Ấy vậy mà Lâm Vũ đang nghiêng người về phía khác giống như có cảm tính, hai tay nhanh nhẹn đón lấy trái bóng, nhìn thấy một tên côn đồ đang chặn trước mặt mình không để ra một khe hở, chuẩn bị vỗ đến cướp bóng, cô hừ lạnh một tiếng, thông thả ngửa người ra sau, khẽ bật nhẹ, dùng một động tác tiêu chuẩn ném trái bóng vào rỏ.

Động tác của cô rất đơn giản, vô cùng đơn giản, nhưng lại cực kì chuẩn xác, không có bất kì một động tác dư thừa nào. Người ta nói hành động trực tiếp so với lời nói chính là liều thuốc sát thương lớn nhất, quả thực chính là như vậy. Trong cái nhìn trọn mắt há mồm của mọi người, trái bóng bay đi một vòng cung đẹp mắt rồi trực tiếp rơi xuống rỏ khi chân cô vừa chạm xuống đất

“Trời ạ. Không thể nào”

” Minh, mình có nhìn lầm không vậy”

Nam sinh ở bên cạnh Minh trọn mắt há mồm, đôi mắt như muốn rớt ra ngoài. Cô ấy thể nhưng lại trực tiếp ném, ở một khoảng cách như thế mà trực tiếp ném, đến anh cũng chưa chắc mình có thể ném ở vị trí đó mà vào rỏ, không, thậm chí là không thể nào. Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của cô ấy, chẳng lẽ chuyện này đối với cô lại là một điều quá sức bình thường. Minh nhìn cô gái lạnh nhạt đứng một phía, rõ ràng ngũ quan mơ hồ lại tỏa ra một loại khí chất kì lạ, khiến cho người ta không tự giác mà bị cô thu hút. Trong lòng anh sau khi ngạc nhiên trôi qua chính là sự vui mừng đến vô hạn, cô quả thực là có bản lĩnh kinh người, trận bóng này, có cơ hội thắng rồi. Niềm tin dâng trào khiến trong anh nở một nụ cười rạng rỡ, gương mặt yêu nghiệt càng trở nên hút hồn khiến mấy nữ sinh gần đó hét toáng lên.

Lâm Vũ hít sâu một hơi, cảm nhận luồng gió mát thổi vào mặt. Lúc ban đầu cô tham gia trận đấu, lí do chỉ đơn giản là muốn cho những tên kia một bài học. Không phải cô tọc mạch mà từ khi cô biết chơi bóng rỏ đến nay, cô ghét nhất chính là thủ đoạn hèn hạ như vậy, thầy đã từng dạy cô, dù có thua, cũng phải thua một cách quang minh chính đại. Nhưng sau khi ném một trái bóng kia, cô dường như tìm lại cảm giác quen thuộc đã lâu không thấy. Từ sau khi thầy rời đi, cô đã rất lâu không chơi bóng rỏ nữa. Còn nhớ trước kia khi gặp thầy, cô chỉ là một con nhóc hiếu thắng lại cao ngạo, vì một lời khích bác của thầy mà cảm thấy không phục, ngày ngày dành trọn thời gian để tập bóng, từ sáng cho đến đêm. Thầy vốn cho rằng một đứa con gái nhỏ bé như cô, vốn không thể nào thích hợp để chơi môn bóng rỏ đường phố vừa kích thích lại nguy hiểm, thế nhưng sau ba ngày, cô đã làm được. Cô có thể ném một trái bóng vào rỏ thậm chí khi đứng ở

ngoài biên. Cô còn nhớ rõ ánh mắt lúc đó của mình, tự hào và vui sướng, mong ngóng nhìn thầy như đứa trẻ con chờ nhận kẹo. Cô cũng nhớ rất rõ, vào giây phút đó, thầy xoa đầu cô, cười rạng rỡ, tuần tú hơn bao giờ hết. Từ ngày đó, thầy dạy cô chơi bóng rổ, dạy cô cách chuyền bóng, bắt bóng, làm động tác giả, đêm tới lại đưa cô đi ăn. Ngày nào cũng là một ngày thực vui vẻ, dù cho cả người có lấm lem bùn đất, đến tận nửa đêm mới về. Bây giờ nghĩ lại, quả thực là một kỉ niệm quá đổi tươi đẹp.

Một trái kinh người kia dường như thổi còi ột trận đấu kế tiếp, một trận đấu chỉ thuộc về riêng cô. Lâm Vũ không kiềm hãm bản thân mình nữa, thoải mái đắm mình vào trong trận đấu, tìm lại những cảm giác quen thuộc trong trí nhớ. Động tác của cô, lấy giả làm thật, nhanh nhẹn mà quỷ quyệt khiến cho người ta khó bề phân biệt, lại càng khó bề phòng bị. Bắt bóng, dắt bóng, ném bóng, một loạt động tác thể hiện đến quá mức hoàn mỹ, thậm chí Minh còn cảm thấy, cô dường như ở một trình độ cách anh rất xa, rất rất xa. Mấy người ở bên đội kia càng ngày càng lo lắng, mồ hôi chảy càng nhiều, thậm chí còn do quá bối rối mà dễ mắc sai lầm, tạo cơ hội cho Lâm Vũ chiếm thế thượng phong. Tỷ số cách biệt ngày càng nhiều, tần suất ném trúng bóng của Lâm Vũ cũng gần như trăm phần trăm, chưa có quả nào lệch ra ngoài. Cho đến khi đội của Minh thắng đối phương với tỷ số chênh lệch đến mấy chục điểm, những người xung quanh vẫn còn dần mất ra, cảm giác giống như vừa trải qua một giấc mơ không có thực. Sau một khắc, tiếng hoan hô la hét bắt đầu bùng nổ như sấm dậy, mấy nữ sinh cũng bắt đầu chạy đến vây quanh Minh và người bạn của anh ta. Chỉ là cũng thật kì lạ, trong khoảnh khắc ấy, trong lúc mọi người chìm đắm trong cuộc vui, một mình cô đứng ở một khoảng trống, ngoài sự cô đơn vẫn là chỉ là cô đơn đến vô hạn. Mắt cô nhìn về xa xăm vô tận, giống như lục tìm những hồi ức rất lâu trong quá khứ, cũng giống như tìm kiếm một hình bóng xa xăm mơ hồ. Ở một nơi nào đó sẽ không còn ánh mắt chăm chú dõi theo cô, không còn nụ cười tự hào khi cô ném trái bóng vào rổ, không còn ánh mắt triu mến và những cái xoa đầu dịu dàng chỉ thuộc về riêng cô, không còn nữa....

14. Chương 14: Theo Dõi

Giấu đi cảm giác mất mát, Lâm Vũ nhanh chóng đội lại chiếc mũ lưỡi trai, đeo chiếc ba lô lên lưng, muốn nhân lúc mọi người không để ý mà rời đi. Mang theo tâm trạng có chút khó chịu, cô thông thả bước từng bước trên đường, mắt nhìn về phía xa, cả người luôn cảm thấy trống vắng không hiểu nổi.

Phòng thu nhạc cách đó không xa, chẳng mấy chốc liền tới, căn phòng này mấy năm trước cô đã bỏ tiền ra để mua lại, hàng tuần sẽ đến đây thu một bản nhạc. Tháo chiếc mũ lưỡi trai xuống, đặt chiếc balo ở một góc tường rồi kéo chiếc ghế nhỏ trước đàn dương cầm, từ từ ngồi xuống. Bàn tay nhỏ bé cẩn thận lướt nhẹ trên phím đàn tạo nên từng âm thanh vụn vặt không liên mạch. Đôi mắt từ từ nhắm lại, hai hàng mi dài cụp xuống, lòng tĩnh lặng, mười ngón tay bắt đầu lướt nhanh trên phím đàn, nhẹ nhàng mà bay múa, tiếng ca trong trẻo cũng từ từ cất lên

"Khi thế giới trở nên tăm tối

Và mưa cứ lặng lẽ rơi

Mọi thứ vẫn như thế

Ngày cả hôm nay, không chút ngờ vực

Em vẫn không thể, không thể thoát khỏi những suy nghĩ về anh

Giờ đây,

Em biết rằng đó là phút chia ly

Em biết rằng tất cả chỉ là sự khờ dại

Giờ đây, em biết rằng tình yêu chỉ là hư ảo

Em chỉ thất vọng với bản thân vì không thể giữ anh lại vì niềm kiêu hãnh đó

Vào những ngày mưa, anh đến và tìm em,

Dẫn dắt em suốt đêm dài

Khi mưa bắt đầu ngừng rơi, anh cũng dừng lại,
Từ từ, từng chút một
Chắc hẳn em đã say, có lẽ em nên dừng lại
Từ lúc mưa bắt đầu rơi, em nghĩ mình cũng có thể quy ngã
Điều đó không có nghĩa là em nhớ anh, không, không phải vậy đâu
Nó chỉ có nghĩa rằng quãng thời gian ta bên nhau chỉ là thoáng qua
Khi đó là kiểu ngày mà anh thực sự thích,
Em sẽ lật lại những ký ức thơ dại về anh
Xin lỗi anh, đó là tất cả rồi. Em sẽ bước một bước về phía trước
Thậm chí em sẽ không gắng trốn chạy
Giờ
Em sẽ xóa nhòa hình bóng anh
Trong em sẽ không còn chút vương vấn
Nhưng khi trời lại mưa,
Tất cả những ký ức về anh mà em cố giấu bao lâu nay sẽ ùa về, chúng sẽ kiếm tìm em
Vào những ngày mưa, anh đến và tìm em,
Dẫn dắt em suốt đêm dài
Khi mưa bắt đầu ngừng rơi, anh cũng dừng lại,
Từ từ, từng chút một
Giờ đây, sẽ không còn lối đi nào cho em quay lại
Nhưng, khi nhìn khuôn mặt hạnh phúc của anh
Em sẽ gượng cười, kể từ khi em là người không còn chút sức lực để ngăn anh lại
Vào những ngày mưa, anh đến và tìm em,
Dẫn dắt em suốt đêm dài
Khi mưa bắt đầu ngừng rơi, anh cũng dừng lại,
Từ từ, từng chút một
Em có thể làm gì với những thứ đã kết thúc đây?
Em chỉ nuối tiếc sau những việc ngốc nghếch em đã làm
Mưa cứ mãi tuôn rơi, và nó sẽ chẳng ngớt
Khi mưa ngừng rơi, đó là khi em có thể dừng lại
Mưa cứ mãi tuôn rơi, và nó sẽ chẳng ngớt
Khi mưa ngừng rơi, đó là khi em có thể dừng lại...
Tiếng ca trong trẻo mát lạnh, không hiểu sao lại chất chứa hoài niệm bi thương. Đôi mắt dù cho đã nhắm chặt, hình ảnh của người đó lại ngày một rõ ràng, nụ cười dịu dàng, bờ vai ấm áp, rõ ràng đến thế, chân thực đến thế, giờ đây, cũng chỉ là quá khứ đã ngủ vùi.
Không phải đã hứa sẽ trở lại sao?
Tại sao đến tận bây giờ vẫn không thấy bóng dáng?

Người, không còn nhớ lời hứa của chúng ta nữa sao?

Thực sự, đã quên rồi sao?

Cạch

“Ai, mau ra đây”

Chết tiệt, cô lại vì không điều chỉnh được cảm xúc mà không phát hiện có người theo dõi mình. Chết tiệt thật. Lâm Vũ quay ngoắt ra phía cửa, trong lòng không nhịn được chửi thề một tiếng. Từ đằng sau bức rèm một người từ từ bước ra, dáng người cao lớn, khuôn mặt yêu nghiệt không còn vẻ long băng như thường ngày, trên cằm cổ vẫn còn vương chút mồ hôi.

“Là cậu”

Lâm Vũ ngạc nhiên, hơn hết chính là tức giận. Cũng may cậu ta không phát hiện ra bí mật của cô, nếu không, cô không biết sẽ phải xử lí cậu ta như thế nào nữa

“Khốn khiếp, cậu theo dõi tôi”

Lâm Vũ đứng dậy khỏi chiếc đàn, nhanh chóng đi đến trước mặt người kia, cao giọng nói, không che giấu nổi vẻ tức giận

” Tôi... chỉ là tò mò thôi, không ngờ em lại tức giận như vậy”

Hàn Minh nhìn bộ dạng tức giận của cô, cho rằng cô sợ người khác thấy được bộ dáng yếu đuối của mình mới tức giận như vậy liền nhanh chóng nở nụ cười lấy lòng, khuôn mặt yêu nghiệt trở hết vẻ xinh đẹp hết sức hấp dẫn. Chỉ là Lâm Vũ đã từng sống với một người anh hai đẹp không giống người thường, còn có một người thầy vô cùng tuần tú, đối với nụ cười của người nào đó đã hoàn toàn có sức miễn dịch, nhìn cũng chẳng buồn nhìn lâu một chút, trực tiếp cho người nào đó một quyền. Một quyền nhanh như chớp vào bụng khiến Minh không kịp phản ứng, cảm giác đau rát truyền đến khiến cho khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó lại. Cô ấy thế nhưng lại đánh thật, một quyền này ra tay thực sự không hề nhẹ.

“Em...”

“Tôi nói cho cậu biết, lần này chỉ là trừng phạt nhẹ thôi. Nếu như lần sau tôi phát hiện cậu theo dõi tôi, như vậy thì sẽ không nhẹ nhàng như vậy đâu”

Cô nói xong liền quay đầu, nhặt chiếc ba lô rồi bỏ đi, còn không quên quay lại ném cho cậu ta một ánh mắt nguy hiểm. Minh xoa xoa bụng, cảm giác đau rất vẫn còn, cô ấy lại nặng tay như vậy, xem ra là thực sự rất tức giận. Cậu tựa người vào bức tường phía sau, đầu hơi ngửa ra, hai mắt nhắm chặt, một tay vẫn còn đặt lên bụng, khuôn mặt vốn cứng nhả thường ngày giờ lại chuyển sang một bộ dáng cực kì nghiêm túc. Đôi mắt phượng khẽ mở ra, nhìn về phía chiếc đàn dương cầm, giống như nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé vẫn đang ngồi đó, tiếng đàn phảng phất bên tai, giọng hát trong trẻo mà ưu buồn tột độ, giống như mất mát, lại giống như nhớ nhung vô hạn. Lần đầu gặp cô, cô thân thủ nhanh nhẹn, một mình hạ gục cả đám người khiến cho anh giật mình ngạc nhiên. Lần thứ hai bắt gặp, cô lại có thể một mình đảo lộn tình thế, nếu như không có cô, có lẽ anh bây giờ đã phải nhục nhã mà liều chết một phen. Vốn là tính tò mò nổi lên, anh mới bắt giác theo chân cô một chút, ấy vậy mà suốt dọc đường đi, cô không phát giác ra anh, tâm mắt cô trống rỗng, tâm trí cũng như để ở đâu đó. Khi bàn tay cô lướt trên phím đàn, giọng hát ngân vang, âm thanh mộc mạc mà sâu lắng khiến cho anh chấn động. Rõ ràng là khuôn mặt thường thường, không hiểu sao lại như hút chặt người đối diện, khiến cho người ta không thể nào dời mắt. Bóng dáng cô nhỏ bé như vậy, cô đơn như vậy, trong một khắc, dường như đã khiến cho anh muốn lao đến mà ôm cô vào lòng. Cô đã tháo kính xuống trước khi chơi đàn, đôi mắt trong sáng tuyệt đẹp tức giận khi phát hiện ra anh, giống như con mèo xù lông khi bị người ta phát hiện ra bí mật, thậm chí khi cô dùng lực đánh anh một đòn, anh không có tức giận, thậm chí còn cảm thấy cô có chút... đáng yêu. Anh không khỏi cười khổ một phen, Hàn Minh à Hàn Minh, mày đúng là bị trúng bùa rồi. Cô bé, xem ra, yêu cầu của em, tôi không tài nào thực hiện được rồi.

15. Chương 15: Tôi Đợi Anh

“Sao cậu lại ở đây”

Lâm Vũ cảm thấy có người nằm cạnh mình, nhanh chóng mở mắt ngồi dậy, sau khi nhìn thấy khuôn mặt người kia liền không nhìn được mà nhíu mày.

“Tại sao tôi không thể, sân thượng này cũng không phải của một mình em”

Khu này là góc khuất trên sân thượng, hàng ngày chẳng có mấy người lên trên đây, nhất là vào thời điểm mọi người đang trong tiết học như thế này. Cô nhìn cũng chẳng thèm nhìn tên kia thêm một lúc, không nói một câu nào, cầm lấy ba lô rồi đứng dậy muốn rời đi

“Em muốn đi đâu”

Hàn Minh nhanh chóng bắt được cổ tay của cô, cô theo phản xạ liền lạnh lùng hất ra, suýt nữa không nhìn được mà cho hắn thêm một quyền

“Liên quan gì đến cậu”

Người kia thấy cô lạnh lùng như vậy, vội vã nắm lấy cổ tay cô, vốn chỉ định giữ cô lại, không ngờ cô mạnh mẽ quay lại, bàn tay nhanh như chớp muốn cho anh một quyền. May mắn là anh phản xạ nhanh, động tác nhanh nhẹn lại tiêu chuẩn né nghiêng người sang một bên, toàn thân mới không chút tổn hại, nếu không bụng sẽ lại đau rát như lần trước. Lâm Vũ thấy anh phản xạ nhanh như vậy, cả người khựng lại một chút, sau một khắc lại gọi lên một nụ cười nhạt hứng thú. Hào. Lần trước cô còn tưởng hắn không biết chút quyền thuật nào mới nhẹ tay cho hắn một đòn, được lắm, giờ thì cô không cần nương tay nữa rồi, dù sao thì lâu lắm rồi cũng không đến phòng tập, kiếm người làm bao cát cũng tốt lắm(=.=)

Lâm Vũ không còn kiêng nể gì nữa, nhanh chóng ra quyền, quyền nào quyền đấy chính là nhằm vào những chỗ yếu hiểm mà đánh tới khiến cho người kia vội vã né tránh. Vốn là người kia cũng chỉ định tránh đòn của cô, không ngờ rằng hai người càng đánh lại càng hăng say, dần dần bất giác tung ra hết khả năng của mình. Lâm Vũ vô cùng ngạc nhiên, không những tên này không phải kẻ gà mờ, thậm chí còn có thể gọi là cao thủ, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, phản xạ linh hoạt, động tác cũng rất chuẩn lại có lực tốt, xem ra cũng là đồng môn. Người kia thì khỏi phải nói, thậm chí so với Lâm Vũ còn ngạc nhiên hơn một phần, nhìn cô gây yếu như vậy, cư nhiên lại có thể đánh ngang tay với anh. Vốn dĩ lúc đầu chỉ định ngăn cô lại, dùng có 5 phần sức lực, vậy mà hiện tại chính là dùng gần như toàn lực mà ứng chiến. Thể lực cô không tốt lắm, chỉ là cả người cứ như con sóc, vô cùng nhanh nhẹn, tốc độ thật đáng nể.

Hai người đánh qua đánh lại một lúc, cho đến khi cả hai đều mệt mỏi rồi, chân tay tê cứng mới đứng tại chỗ nhìn nhau, cả người cúi xuống, hai tay đặt lên gối, thở hồng hộc. Người kia thấy cô cả người toát đầy mồ hôi, cả kính cũng sắp rơi xuống, cười lớn một tiếng, thoải mái nằm xuống. Lâm Vũ thấy anh ta như vậy, không nhìn được cũng cười, tháo kính ra, nằm xuống bên cạnh người kia, hai tay hai chân giang rộng, cảm giác gió mát lùa vào mặt, quả thật dễ chịu vô cùng. Lâu lắm rồi mới đánh một trận đã như vậy, gân cốt như giãn ra, thực là sướng khoái

“Cậu, không tệ”

Hiếm khi nào cô mới khen người khác như thế, nhưng mà quả thực, cậu ta không yếu đuối như cái vẻ bề ngoài công tử bột kia.

“Sao rồi, có phải cảm thấy anh rất tốt không”

Người kia quay sang nở một nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt tuấn tú còn vương chút mồ hôi mờ hồ dưới ánh mặt trời, cực kỳ hút hồn. Chỉ là Lâm Vũ lại vô cùng nghiêm túc mà quan sát anh từ trên xuống dưới, tâm trạng cực tốt mà nheo mắt đánh giá, nhìn cho đến khi người kia cảm thấy da mặt mình lúng một lỗ rồi mới từ từ phun ra hai chữ

” Mơ tưởng ”

Anh nhìn cô, trên trán xuất hiện vài vạch đen, không nhìn được mà giả bộ thở dài một hơi

“Haiz, người đẹp trai như anh, sao em không động lòng chứ”

Xì.

Cô không nhịn được cười một tiếng, càng nghĩ càng thấy buồn cười, cười đến mức để lộ hàm răng trắng đều, cực kì có sinh khí.

“Động lòng ? Với loại ngư lang như anh. Không đời nào?”

Ngư lang. Khốn khiếp. Nhóc con này lại dám gọi anh là ngư lang?

Người kia nhanh chóng ngồi thẳng dậy, cực kì nghiêm túc nhìn thẳng vào cô, một tay đưa ra trước

“Chính thức giới thiệu, anh là Hàn Minh, năm ba khoa quản trị, là người phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở”

Lâm Vũ nghe thấy tên của anh ta, không nhịn được bĩu môi một lần nữa, mày nhíu lại. Hàn Minh. Cái tên này ở trường đại học Thanh hoa cũng chẳng phải xa lạ gì, ngay cả một người chẳng bao giờ quan tâm đến những người trong trường như cô cũng có nghe qua. Nếu như mấy người Trình Hạo nổi tiếng là nhân vật phong vân thì tên Hàn Minh này chính là nhân vật tai tiếng của trường. Thay bạn gái như thay áo, chưa quen ai quá một tuần, chơi thể thao giỏi, thường xuyên cúp học, là chàng trai trong mộng của không biết bao nhiêu nữ sinh trong trường, đó là những gì cô nghe nói về tên này. Xem ra, cô không nên gọi anh ta là ngư lang, nên gọi là lợn giống mới đúng. Chỉ là, xem cách anh ta ra quyền, nhanh gọn mà phóng khoáng, có lẽ cũng không phải là người xấu.

“Lâm Nhiên”

Lâm Vũ lạnh lùng đáp lại hai tiếng, dù sao đánh xong một trận, tâm trạng cô cũng rất tốt, ấn tượng xấu về anh ta cũng giảm đi nhiều. Tên của cô, anh đương nhiên biết, mấy thằng em của anh mê Diệp Tuyền như điên đổ, chỉ là loại con gái như cô ta, vất một cái cũng ra nước thật sự khiến anh không mê nổi. Nghĩ đến chuyện gì đó, anh liền quay sang hỏi cô

“Nhóc, em học bóng rổ ở đâu vậy”

Kĩ thuật thật sự rất tốt, nhưng có vẻ như không giống bóng rổ chính thống lắm, có vẻ giống bóng rổ đường phố hơn

Nghe đến chuyện này, khuôn mặt tươi cười của Lâm Vũ cứng lại, niềm vui trong mắt chợt tắt, đôi môi mím chặt lại. Cho đến khi Hàn Minh tưởng cô sẽ không trả lời thì cô lại chậm rãi mở miệng, giọng nói trong trẻo, mát lạnh lại nhẹ nhàng, giống như có thể tan ngay trong làn gió

“Là... từ một cổ nhân”

Hàn Minh nghe giọng nói của cô, man mác u buồn, lại nhớ đến biểu hiện của cô ngày trước, sau khi kết thúc trận bóng kia, biểu hiện của cô, cũng chính là như vậy. Lần đầu tiên anh cảm thấy tò mò, người khiến cho cô nhớ mãi không quên như vậy, rốt cuộc là ai ?

“Dạy anh chơi bóng rổ đi”

Anh nhìn thấy cô ngồi dậy, muốn rời đi, bất giác nói ra một câu như vậy. Một phần do anh đối với bóng rổ là thực tâm yêu thích, phần khác chính là do anh hiểu rõ, muốn đến gần cô, không thể nào dùng những cách như đối với những nữ sinh thông thường được. Cô đặc biệt, rất đặc biệt, mạnh mẽ, lạnh lùng lại có chút bí ẩn, không giống như những người con gái anh thường gặp. Đó cũng chính là điểm đã thu hút anh, khiến anh không nhịn được muốn đến gần cô hơn.

“Tại sao lại là tôi?”

Cô nhíu mày không hiểu, với gia cảnh của anh ta, đừng nói đến huấn luyện viên giỏi, thậm chí huấn luyện viên quốc tế cũng có thể mời về, sao tự dưng lại muốn nhờ cô.

” Tôi không chơi bóng nữa, anh nhờ người khác đi”

Không đợi anh trả lời, cô liền từ chối. Mỗi lần chơi bóng rổ sẽ nhớ tới những người không nên nhớ, chuyện như vậy, cô không muốn chút nào.

“Tại sao. Em coi thường tôi?”

“Tại sao. Anh coi thường tôi?”

Nghe câu nói của anh ta, không hiểu sao Lâm Vũ lại nghe thấy một giọng nói khác, nhìn thấy một hình ảnh khác, một cô bé đội mũ lưỡi trai trắng, ánh mắt buồn bình lại quật cường đứng trước mặt một người đàn ông vô cùng tuần tú, vô cùng có khí thế mà chất vấn như vậy. Chết tiệt, lại nhớ đến rồi. Chết tiệt thật

” Nếu anh có thể đứng cách xa biên mà ném vào rồi, tôi sẽ đồng ý”

“Nếu nhóc có thể đứng ở kia mà ném vào rồi, tôi sẽ đồng ý ”

Lâm Vũ trả lời, cầm balo đứng dậy, câu trả lời giống hệt của người kia năm nào. Chỉ là vị trí đã thay đổi, người, cũng không còn ở đây nữa.

“Lâm Nhiên”

Chờ đến khi cô bước đến gần cổng, Hàn Minh đột nhiên bừng tỉnh, mở miệng hét lớn khiến cho cô quay lại

“Tôi nhất định làm được. Còn nữa ... tiếng đàn của em... rất hay... thực sự rất hay”

Cô cười nhạt, nhìn người nào đó đang bừng bừng khí thế, giống như thấy được bản thân mình ngày trước, không nhận được nhẹ nhàng nói

16. Chương 16: Bệnh Nghề Nghiệp

Mấy ngày sau đó, Lâm Vũ không gặp lại Hàn Minh, nhớ lại vẻ mặt kiên định của anh ta hôm đó, có lẽ là từ bỏ, cũng có lẽ là tìm một nơi nào đó để tập luyện rồi. Dù rằng ngày hôm đó đã nói lời từ chối, nhưng không hiểu sao, trong lòng cô lại có chút chờ mong anh ta thực hiện được, cũng giống như cô ngày trước, chỉ vì một lời của người đó mà liều chết không thôi. Một thời gian rồi cũng không có gặp anh hai, nghe nói anh đang giúp trường làm công tác gì đó, mấy lần cô gọi đến đều thấy anh đang ở văn phòng trường, dù sao lâu như vậy không gặp anh, tâm, cũng có chút nhớ.

” Nhóc.... em đứng lại.. mau đứng lại”

Nghe thấy có người hét lớn đằng sau lưng, giọng nói quen thuộc, Lâm Vũ không nhận được liền thả chậm cước bộ, một lúc liền dừng lại. Chẳng mấy chốc, cô liền cảm thấy giống như có một luồng gió xẹt qua, người từ đằng sau giống như đang vội vã, chạy xẹt qua cô, quá mấy bước rồi mới vội vàng quay lại, đứng tại chỗ thở hồng hộc.

Người tới không phải ai khác chính là Hàn Minh đã mất tích mấy ngày hôm nay, anh vì chạy quá nhanh mà khuôn mặt đỏ bừng, đứng một chỗ nghỉ ngơi, hít từng ngụm khí lớn. Đôi mắt anh nhìn cô có hằn tia mệt mỏi nhưng ánh mắt lại sáng ngời, làm thế nào cũng không che giấu nổi tia vui vẻ hưng phấn

Anh ta nhìn thấy cô, than một tiếng như trách móc

“Nhóc, tôi gọi lâu như vậy em mới dừng lại”

Cô nhàn nhạt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của anh, cả mấy giọt mồ hôi còn vương trên trán, trên cằm cổ, ánh mắt khó hiểu

“Yêu nghiệt, tìm tôi làm gì”

Anh nhìn cô không nói không rằng, không thêm chấp nhặt với cách gọi của cô, đợi đến khi hô hấp bình thường liền mạnh mẽ nắm lấy cổ tay của cô khiến cho cô không kịp phản ứng. Cô trong chốc lát chưa nhận thức được chuyện gì xảy ra đã nhanh chóng bị anh dùng lực kéo đi, chạy thật vội vã. Cổ tay bị siết chặt đến đỏ, lại bị anh kéo đi rất nhanh, cô không biết phải làm sao, chỉ biết nhíu mày nhìn bóng lưng cao lớn đằng trước, chân cố gắng tăng tốc độ lên mới không bị ngã. Chỉ là cả hai người họ không biết, một cảnh này đã thu hút sự chú ý của biết bao người trên sân trường, nhanh chóng kéo đến một hồi náo động trong tương lai không xa. Dù gì cả hai người bọn họ đều là những kẻ khá nổi tiếng trong trường, Hàn Minh thì không cần phải nói, tên của anh ta thì cơ hồ cả cái trường Thanh Hoa này đều biết, gần một nửa số con gái đem tên anh ta ra mà học thuộc lòng. Từ xưa cũng đã có câu, trai không xấu, gái không thương, mặc dù nổi tiếng lăng nhăng bạc tình, chỉ nguyên vẻ ngoài yêu nghiệt kia cũng đã đủ khiến cho lũ con gái mờ mắt.

Còn Lâm Vũ, mặc dù không nổi tiếng bằng anh ta nhưng kể ra cũng có chút tai tiếng nho nhỏ, hai người lôi lôi kéo kéo ngay chỗ đông người tất nhiên không tránh khỏi những lời bàn tán lung tung. Nhưng mà đó là chuyện của tương lai, để sau hẵng nói.

Hai nhân vật chính lúc này vẫn còn không hay biết gì về việc mình vừa làm lại bị người khác để ý như vậy, một người kéo, một người chạy theo, suốt cả một chặng đường dài. Đến khi chân có chút mỏi, người đằng trước đột nhiên đang chạy lại đột nhiên dừng lại, khiến cho cả khuôn mặt của cô do mất đà mà đập vào lưng của anh. Cô nhúu nhúu mày, xoa xoa cái mũi bị đau, đang muốn mở miệng mắng một tiếng thì lại thấy Hàn Minh quay mặt lại, nhìn cô nở một nụ cười đến rạn rở, hai mắt hẹp dài cũng cong cong thành hình lưỡi liềm rất đáng yêu. Lâm Vũ đảo mắt qua khung cảnh xung quanh, là sân bóng rổ lẩn trước hai người gặp mặt, trong lòng căng thẳng, loáng thoáng đoán được nguyên nhân anh dẫn mình tới đây. Quả nhiên, anh buông cổ tay cô ra, chạy đến một chỗ, cầm lấy một trái bóng rổ rồi lại nhanh chóng chạy đến một vị trí xa ngoài biên, thậm chí còn xa hơn nhiều lần ném trước của cô. Anh lại quay sang nhìn cô một lần, cổ tình nháy nháy nháy mắt với cô như tán tỉnh, khuôn mặt yêu nghiệt cực kì lả lơi phong tình, không đợi cho cô bĩu bĩu môi liền quay mặt về phía rổ, khuôn mặt chuyển sang nghiêm túc chưa từng thấy. Ánh mắt anh hướng về một phía, chăm chú lại sâu xa, đôi môi mỏng mím lại, hai tay nâng lên làm một tư thế tiêu chuẩn, sau một khắc liền dùng lực, quả bóng bay một vòng cung xa cực kì đẹp mắt.

Quả bóng lẩn vài vòng xung quanh miệng rổ rồi chui tọt xuống.

Vào rổ.

Hàn Minh nhìn quả bóng đang lẩn trên nền đất, khuôn mặt không giấu nổi nụ cười, hai thành ba bước chạy đến bên cô, đôi mắt cô cũng nhìn về một phía kia, giống như đã đoán được, lại như không đoán được, sâu không thấy đáy.

“Ném vào rồi”

“Ừ” Cô nhàn nhạt trả lời

“Nhóc, anh ném vào rồi”

“Ừ”

“Vậy em phải dạy anh đó”

“...”

“Ừ”

Cô đáp một tiếng, quay lưng bỏ đi. Hàn Minh nhìn thấy cô như vậy, mặt đơ ra một chút, đến khi phản ứng kịp liền nhanh chóng đuổi theo, chạy đến bên cạnh cô.

“Nhóc, em đồng ý?”

Anh hỏi không chắc chắn

“Anh không muốn tôi đồng ý?”

Hai chân cô vẫn không dừng lại, nhàn nhạt hỏi lại

” Không phải. Chỉ là sao em không có thái độ gì vậy”

“Tôi phải có thái độ như nào?”

“Em đừng có hỏi lại vậy được không... chí ít thì nên khen anh một tiếng chứ ah”

Anh đi bên cạnh cô, lầu bầu như một oán phụ, môi dẩu lên, giống như một tiểu hài tử không được ăn kẹo. Cô liếc anh một cái liền khiến anh im bật, chân bước nhanh, anh không biết rằng, lúc cô quay lưng đi, trên khuôn mặt nhạt nhòa cũng không nhận được nâng lên một vòng cung đẹp mắt, chỉ là đúng lúc anh không thấy được mà thôi.

Lâm Vũ muốn đến căn tin mua một chai nước, Hàn Minh thì tất nhiên lẻo đẻo đi sau, một bước cũng không rời. Vào trong căn tin, Hàn Minh liền kéo cô ngồi xuống một bàn, cô nhúu nhúu mày nhưng cũng vẫn ngồi

xuống. Trước mặt là hai nam sinh, một người có làn da ngăm đen, khuôn mặt chất phác, người còn lại lại có một bộ dáng thư sinh, mắt còn đeo một cặp kính cận. Hai nam sinh kia đang cùng dán mắt vào một cái máy tính, hai tay gõ gõ cái gì đó, nhìn thấy Hàn Minh ngồi xuống liền cười tươi, mở miệng kêu một tiếng “Anh Minh”. Hai người đó nhìn liếc qua cô, ánh mắt mang theo tia dò xét, Lâm Vũ cũng chẳng thêm quan tâm, chỉ chăm chú mở chai nước trước mặt. Qua vài lần gặp mặt, Hàn Minh cũng hiểu sơ sơ tính cách của cô, cũng không nói gì, gật gật đầu với hai người trước mặt rồi mở chai nước của mình uống một ngụm lớn

“Kệ cô ấy đi. Đang làm gì vậy”

Hai người kia nhanh chóng thu hồi ánh mắt, chỉ là khuôn mặt nhăn nhó đau khổ, nghe Hàn Minh hỏi như thế thì mếu máo nói một câu

” Anh Minh, em hôm trước lấy tạm máy tính của ông già nhà em, tải phải cái link bị nhiễm virus, mất sạch tài liệu quan trọng của ông. Dem ra hàng thì nó đòi đến mấy triệu mới khôi phục được, nói là cái gì mà loại virus này chưa gặp bao giờ, còn nói là họ cũng không nắm chắc”

Cậu nam sinh da ngăm vò vò mái tóc rối, khuôn mặt ảo não. Cậu nam sinh bên cạnh còn nói thêm

” Phải đó anh Minh, anh cũng biết nhà nó mà, ba nó làm gì cho nó tiền, ông mà biết, nó chết chắc, thế nào cũng bị cấm cửa như lần trước. Em thử suốt từ sáng tới giờ mà không làm gì được”

Hàn Minh nhìn hai thằng em vò đầu bứt tai, suy nghĩ một chút rồi mở miệng

“Thế này đi, mấy triệu hử, anh đi kiếm rồi cho chúng mày mượn, chẳng may mất mấy cái hợp đồng gì đó thì rách việc lắm”

Hai người kia nghe vậy vội vã xua xua tay, nhưng cuối cùng lại im lặng nhìn nhau, cũng chẳng có cách nào khác nữa. Lâm Vũ nhàm chán ngồi một bên, nghe như vậy, trong lòng tán thưởng một tiếng. Xem ra tên Hàn Minh này đối với đàn em không tệ, cũng có tình nghĩa đó chứ. Cô nhìn hai người trước mặt thở dài thườn thượt, tâm trạng coi như tốt bụng ra một câu

“Để tôi xem thử”

Rồi nhanh chóng kéo chiếc máy tính về phía mình trong ánh mắt khó hiểu của mấy người kia. Cô nhìn màn hình trước mặt, khuôn mặt nghiêm túc, hai bàn tay bắt đầu đặt lên bàn phím, mười ngón tay như múa, nhanh đến mức người ta không nhìn thấy cô gõ cái gì. Một loạt các âm thanh lạch cạch vui tai vang lên đều đặn, nam sinh trước mặt đến khi phản ứng lại muốn kéo máy tính về phía mình nhưng lại nhanh chóng bị Hàn Minh ngăn lại. Anh ra hiệu để cho hai người kia ngồi yên, ánh mắt chăm chú nhìn vào người nào đó đang nghiêm túc làm việc, sáng quắc. Với hiểu biết của anh dành cho cô, nếu như cô không chắn chắn, tuyệt đối sẽ không làm. Hơn nữa, nhìn tốc độ gõ của cô, kẻ ngu cũng biết là cô là dân trong nghề. Quả nhiên, sau khoảng vài ba phút, cô liền dừng tay lại, bình tĩnh đưa máy tính cho hai người kia, chớp chớp đôi mắt khô khốc. Hai người kia nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của cô, trong lòng vốn không hi vọng nhiều, chỉ là sau khi kiểm tra lại máy tính liền không nhận được mà nhìn cô như quái vật, ánh mắt khó hiểu, lại kiểm tra lại lần nữa. Thiên ah. Tài liệu cứ nhiên được khôi phục rồi, virus cũng bị diệt sạch, từ lúc này tới giờ mới chưa đầy có năm phút, cô ấy rốt cuộc là làm thế nào vậy. Năm phút. Là năm phút đó.

Hàn Minh nhìn thấy biểu hiện của hai người họ, trong lòng vui mừng, ánh mắt nhìn cô càng sáng hơn, sáng đến mức cô phải quay sang lườm anh một cái. Chết tiệt. Cô lại chen vào việc của họ làm gì, họ mất thì kệ họ chứ. Đúng là bệnh nghề nghiệp chết tiệt. Cô nhăn mặt khó chịu rồi cầm chai nước bỏ đi, bỏ mặc Hàn Minh kêu gào phía sau, không biết rằng một màn kia đã lọt vào một đôi mắt hổ phách sâu không thấy đáy.

Cô bước vội vã ở phía sau trường, đáy lòng rầu rĩ vì quen tay mà cứ nhiên bộc lộ khả năng của mình, tự kiểm điểm mình một phen. Đi được một lúc, bước chân cô đột nhiên dừng lại, sau một lúc lại bước tiếp, nhanh, chậm, lại dừng lại.

“Yêu nghiệt, anh rút ra đây cho tôi”

Cô tưởng là Hàn Minh theo sau mình nên mới quát lên như vậy, đầu quay ngoắt lại phía sau. Cho đến khi nhìn lại người trước mặt, cô lại không nhận được giật mình. Người đi theo cô, sao lại là anh?

17. Chương 17: Một Đầu Hai Mười

Cô nhận thấy người đến là anh, trong lòng báo động, mày nhíu lại, than một tiếng rồi định quay lưng bỏ chạy. Chỉ là anh đã nhanh chân hơn, hai ba bước đã chạy đến trước mặt cô, đôi mắt màu hổ phách nhìn cô tò mò

“Sao lần nào em thấy tôi cũng chạy. Tôi đáng sợ lắm sao?”

Anh nở một nụ cười tự cho là hiền hòa nhất, nhưng đối với người đã ở bên anh bào nhiêu năm như cô, trong đó có bao nhiêu phần tình cảm, cô thừa biết. Chỉ là bây giờ thực sự không đúng lúc a, anh mà phát hiện ra cái gì thì làm sao.

“Sao anh lại đi theo tôi”

Cô cố tình thay đổi giọng nói, nhẹ nhàng hỏi một câu, dù sao cô cũng không thể lạnh lùng với anh được, dù chỉ là giả bộ.

“Em, có muốn đi theo tôi không”

Anh nói một câu khiến cho cô suýt nữa ngã ngửa, mắt mở to nhìn anh trân trân. Cũng may anh nhanh chóng phát hiện ra lời mình nói dễ gây hiểu lầm, vội vã muốn sửa lại

” Cái đó, không phải như vậy, ý tôi là.. lúc trước có thấy em ở căn tin đó, tôi quan sát từ đầu tới cuối. Em, rất có tiềm năng. Tôi là muốn hỏi, em có muốn theo tôi làm việc không”

A. Làm việc. Thì ra ý anh là vậy. Nhưng mà không phải cô đã làm việc với anh năm năm rồi sao, còn làm cái gì nữa. Nếu như lúc này nhìn thấy anh ở đó, cô có chết cũng không có giúp mấy người kia sửa máy đầu. Lâm Vũ mím môi, không chút suy nghĩ liền đáp lại

“Không cần đâu”

“Em không suy nghĩ chút nào sao, ví dụ như tiền lương, phúc lợi, tiền đồ... mấy cái đó...”

“Không cần đâu”

Cô ngắt lời anh, chắc nịch khẳng định

“Cho tôi lý do”

Anh nhíu mày, hỏi lại.

“Tôi... tôi không thích làm việc với người khác. Tính cách của tôi rất kì quái... nói chung không thích hợp chính là không thích hợp”

Anh nhìn cô trong chiếc mũ lưỡi trai lúp xúp, chiếc kính dày cộp che khuất đôi mắt, lời nói cũng có mấy phần đáng tin. Xem ra cô thật sự là loại người không thích tiếp xúc với người khác, chỉ là cô có tiềm năng như vậy...

Anh thở dài một hơi

“Thôi được, đây là số điện thoại của tôi, nếu như em thay đổi ý định thì hãy dùng nó để liên lạc”

Anh tiến đến, đưa cho cô một tấm danh thiếp nhỏ tinh xảo, cô nhìn cũng chẳng nhìn qua, trực tiếp nhét vào trong túi quần rồi quay lưng bước đi. Đùa sao, số điện thoại của anh cô đã sớm thuộc lòng, cần gì cái này nữa đâu.

“Khoan đã”

Cô nghe anh gọi, giật mình dừng bước, quay đầu lại

“Tôi là Trình Hạo, còn tên của em?”

Cô nghĩ nghĩ một chút, nhẹ nhàng đáp

“Lâm Nhiên”

Lâm Nhiên. Cô ấy lại cũng tên là Nhiên. Trên đời này lại có nhiều thứ trùng hợp đến thế.

Trình Hạo nhìn bóng lưng của cô, trong lòng có điều suy nghĩ. Từ lần gặp trước, anh đã cảm thấy bóng lưng của cô có chút quen thuộc, bây giờ nhìn kĩ lại, quả thật rất giống vật nhỏ kia. Rõ ràng là khuôn mặt khác, giọng nói khác, khí chất cũng khác đến một trời một vực, sao anh lại cảm thấy giống nhau đến thế chứ. Giống như hôm nay khi bước vào căn tin, cô ngồi bên cạnh người nào đó, anh liếc mắt một cái đã nhận ra cô, không giống như mấy người con gái luôn vây quanh anh, gửi thư cho anh, anh ngay cả một chút ấn tượng cũng không có nữa. Bất giác để ý đến một người khác ngoài vật nhỏ kia, không biết là tốt hay là xấu nữa. Có lẽ, người với người giống nhau là truyện thường tình, anh có lẽ là nhớ vật nhỏ kia đến phát điên rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngày hôm sau, trong trường nổi lên sóng gió lớn, nói là Hàn Minh cùng với Lâm Vũ chắc chắn có JQ, có người còn nói ngày ngày hôm đó còn nhìn thấy Lâm Vũ cùng với Trình đại thần ở một chỗ, khiến cho hàng tá các thể loại tin đồn nổi lên. Có người nói Lâm Vũ trước mặt thì chủ động quyến rũ Hàn Minh, sau lưng thì mặt dày đeo bám Trình Hạo mặc cho anh từ chối. Người khác lại nói Hàn Minh kia là muốn thay đổi khẩu vị mới tìm đến cô, chơi chán lại bỏ, chỉ là dù có theo lời đồn nào cũng thuận lợi đẩy Lâm Vũ lên đầu sóng ngọn gió, trở thành cái gai trong mắt của toàn thể nữ sinh trong trường. Người này truyền tai người kia, so với ngày trước, tai tiếng của Lâm Vũ còn tăng lên một phần. Lâm Vũ thì không hề hay biết gì về chuyện này, dù rằng có biết, có lẽ cũng chẳng làm tăng hứng thú của cô lên một chút. Mặc dù có nhận ra những ánh mắt kì quái của mấy người trong trường, thậm chí là những lần chỉ trở trực tiếp hơn trước, cô cũng chẳng thay đổi thái độ, bọn họ ghét, hạo, cứ ghét đi, cô vẫn chính là ăn ngon ngủ tốt. Hàn Minh thì chẳng cần phải nói, có lẽ sống chung với tai tiếng đã quen, chẳng còn quan tâm đến mấy thứ tin đồn đó nữa, có thời gian là lại đến tìm Lâm Vũ.

Cô sau ngày hôm đó liền giữ lời hứa, dạy bóng rổ cho anh, nền tảng của anh đã rất tốt, cô cũng chỉ cần hướng dẫn anh một chút, ngày ngày tập luyện. Cũng vì thế, hai người thường xuất hiện cùng với nhau, ra về cũng nhau, Hàn Minh còn thường xuyên quan tâm mua đồ ăn cho cô

khiến cho tin đồn trong trường trở nên xác thực. Mặc dù mọi người trong lòng đều khinh bỉ Lâm Vũ không xứng với người trong mộng của họ, chỉ là nhìn thấy hai người bên nhau thì cũng không tránh khỏi việc ghen tị đến đỏ mắt

...

“Nó đưa mày bao nhiêu”

“1 triệu”

“1 triệu, đùa sao. Con nhỏ kia mà đáng giá như vậy?”

“Con nhỏ yêu cầu hai mươi người đó, một triệu là đúng rồi”

“Hai mươi người, nhìn nhỏ kia gầy yếu như vậy, tao với mày cũng đủ ”xử” gọn nó rồi, lại còn muốn hai mươi người”

“Chẳng biết nhỏ này nghe ở đâu, nói rằng nhỏ Lâm Nhiên có học võ, từng một mình hạ đến 9 thằng, còn làm cho 1 thằng trường mình bị gãy xương phải nhập viện”

“Vớ vẩn, nhìn người nó như kia, tao dùng chút lực cũng đủ bóp chết. Chắc chắc. Bọn con gái bây giờ ghen tuông thật kinh khủng, không vừa mắt một cái liền muốn người hại đời người ta. Haiz, Chẳng biết cái thằng cha Hàn Minh kia có cái gì mà lũ gái nó mê tít”

“Nó thì có cái gì, mặt thì như thằng đàn bà. Nhưng thôi, nhận tiền của nhỏ đó rồi, làm cẩn thận chút, không lại ảnh hưởng đến uy tín. Nói chung là cẩn thận vẫn hơn. Nhớ tối đó, còn phải đợi nhỏ Lâm Nhiên kia tách thằng Hàn Minh ra mới hành động được”

Đợi giọng nói tắt hẳn, trả lại cho khoảng không một không gian im ắng, một người mới từ trong nhà vệ sinh từ từ bước ra, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, con mắt sâu không thấy đáy, thấp giọng thì thầm

“Nhiên”

...

Lâm Vũ bước từng bước trên đường trở về, cả người rã rời. Một khoảng thời gian dài không chơi bóng, hiện tại ngày nào cũng chơi, quả thực là vừa mệt mỏi lại thích, chỉ là, sao cô luôn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó. Phải rồi, người đó đã đi rồi, đâu còn ở đây nữa. Cô không khỏi cúi mặt, cười khổ một tiếng.

Đi đến một đoạn đường vắng, cô bỗng nhiên dừng chân lại. Có lẽ là từ lần bị Hàn Minh theo dõi, rồi lại đến anh hai, cả người cô luôn giữ sự cảnh giác tuyệt đối. Nghe bước chân nhiều như vậy, xem ra, lần này lại có ai đó “ưu ái” cô rồi

“Ra đây đi”

Cô dứt khoát dừng bước chân lại, cao giọng nói, giọng nói lạnh lạnh không có chút sợ hãi hay run rẩy, có chăng chỉ là sự phiền chán đến tột độ. Thấy phía trước không có động tĩnh, cô lạnh nhạt hét lên lần nữa

“Ra đây đi. Giải quyết nhanh chút, thật phiền”

Xào xạc, xào xạc. Trong không gian vắng lặng bắt đầu vang lên vài tiếng động nhỏ, rồi dần dần nhiều hơn, dày đặc. Tiếng bước chân vang trên nền đất, một, hai, ba,... Lâm Vũ lẩm nhẩm đếm trong miệng, xem ra lần này cũng phải đến mười mấy hai mươi người, cô có nên cảm ơn người nào đó coi trọng cô quá không nhỉ.

Dần dần, trước mặt Lâm Vũ xuất hiện khoảng mười mấy hai mươi nam sinh, tiến đến gần cô, bao quanh cô thành một vòng tròn. Hai nam sinh dẫn đầu không ai khác chính là hai kẻ nói chuyện trong nhà vệ sinh sáng nay, nhìn Lâm Vũ lạnh lùng đứng một chỗ mà không hiểu sao trong lòng nổi lên dự cảm không lành.

Lâm Vũ tháo chiếc kính trên mắt xuống, cất đi, đôi mắt đen tuyền bình tĩnh nhìn một đồng người trước mặt, không hề có chút biểu hiện sợ hãi, chỉ lạnh nhạt hỏi một câu

“Một người lên, hay tất cả cùng lên”

Mấy tên nam sinh kia nghe cô nói chuyện ngông cuồng như thế, không nhịn được cười phá lên, duy chỉ có tên đứng đầu cao lớn, da hơi ngăm ngăm chăm chú quan sát cô, nhìn ánh mắt tuyệt đẹp lại sắc lạnh như băng của cô, không hiểu sao trong lòng nổi lên lo lắng mơ hồ, sau đó lại tự phủ nhận một chút. TMD, chỉ là một con nhóc, sợ cái gì mà sợ.

“Nhóc, nể tình em nhìn nhỏ bé như vậy, chúng tôi sẽ nhẹ tay một chút. Lần sau thì tránh xa thằng họ Hàn ấy ra chút, kéo rước họa vào thân”

Nghe tên cầm đầu “tốt bụng” khuyên bảo như vậy, Lâm Vũ không khỏi nhăn mặt lại. Thằng họ Hàn? Hàn Minh? Tên Hàn Minh chết tiệt, chắc chắn lại là mấy fan cuồng của anh ta thuê đám người này rồi, lại dám mang rắc rối đến cho cô. Cô quét mắt qua đám người trước mặt, 20 người, một đầu hai mươi, xem ra phải tốn thời gian mà đánh một trận tử tế rồi.

“Tôi hỏi lại lần nữa, từng người lên, hay là tất cả cùng lên”

Giọng nói mát lạnh vang lên trong bóng tối, giống như cơn gió đêm khiến cho người ta bất giác rùng mình. Một tên nam sinh thấy cô ngông cuồng như vậy, không nhịn được tiến lên trước hét lớn, dù sao cô cũng chẳng phải loại mỹ nữ khiến cho bọn họ động tâm mà tha ọt lần.

“TMD, nhóc con ngông cuồng. Đại ca, để em lên, xem lột hết quần áo nó ra nó còn lớn lối được không”

18. Chương 18: Nghi Ngờ Thoáng Qua

“Đúng đó đại ca, để em nữa. Con ranh lão toét”

Tên cầm đầu lướt qua hai tên đàn em của mình đang muốn xông lên, suy nghĩ một chút rồi hất hất đầu ra hiệu, giọng nói ồm ồm

“Đừng làm quá”

Hai người kia được lệnh như vậy, khuôn mặt ti bỉ bước đến gần cô, cô nhìn hành động của hai người, trong lòng không nhịn được khinh bỉ một trận. Đợi cho đến khi tên kia đến gần một chút, cô liền nhanh gọn ra quyền, chuẩn xác vào hai bên mắt của cả hai tên. Hai tên đó không ngờ được Lâm Vũ đột nhiên tập kích, không hề phòng bị bị đâm hai quyền vào hai con mắt, đau đến không mở nổi, mấy tên nam sinh còn lại nhìn thấy vậy cũng tròn mắt ngạc nhiên, nhìn cô rồi lại nhìn nhau. Lâm Vũ nhìn thấy mấy tên đó như vậy, bĩu môi một cái, chữ hay lắm đúng không, khinh miệt cô đúng không, thích cảnh cáo đúng không, hảo, cô liền cứ nhìn mặt mà đánh, đánh cho ba mẹ mấy người không nhận ra thì thôi(Rin: Vũ Vũ ah, chị thật bá =.=)

Nghĩ như thế nào liền làm như vậy, đợi cho hai tên kia không kịp phản ứng cô lại tiếp tục ra thêm hai quyền vào sống mũi và hai con mắt còn lại, nhanh gọn chuẩn xác khiến hai tên lăn ra đất. Mấy tên còn lại thấy thế, không nghĩ ngợi gì nữa, vội vã xông lên, cũng không kể thứ tự gì liền tới tập tẩn công cô. Lâm Vũ thấy như vậy, tập trung cao độ, mới nãy chỉ có hai người, hiện tại đến mười mấy người cùng lúc đánh, không thể lợi là cảnh giác được. Tuy là như vậy, thân thể của cô lại linh hoạt như con sóc, không chỉ chống đỡ loạt tấn công từ mấy tên kia mà còn đánh trả lại ỗ tên vài quyền, tất nhiên, giống như cô đã nói, chính là nhằm vào mặt mà đánh, đánh đến mức khiến ấy tên bụm mặt ngã xuống nền đất.

Đỡ một cú đá từ đằng trước liền cảm thấy một lực lớn từ phía sau, trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn, Lâm Vũ vội vã quay đầu lại, định đưa tay ra đỡ. Nhưng không ngờ trên tay tên kia cầm con dao găm sắc nhọn, cô vốn định đưa tay ra đỡ, lại không kịp tránh đi, không cẩn thận liền bị một nhát cắt dọc cổ tay, khá sâu, máu liền chảy ra. Cô chưa kịp đáp cho hấn một cước đã cảm thấy một luồng gió xẹt qua, thoáng một cái đã thấy một bóng trắng chắn trước mặt. Bóng lưng này....

“Không sao chứ?”

Anh quay xuống hỏi cô, ánh mắt có quan tâm không che giấu được. Đôi mắt của cô ngược lên nhìn anh, anh là đang quan tâm cô thật sao, dù tia quan tâm kia rất nhàn nhạt, nhưng cô tuyệt đối không nhìn sai. Chỉ là cô hiện tại không phải Trình Nhiên, cũng không phải Ella, sao anh lại đối với một nữ sinh mới gặp vài lần đã quan tâm như vậy. Một cổ buồn bực không hiểu sao dâng lên trong lòng.

“Cẩn thận”

Đến khi cô bừng tỉnh lại mới phát hiện có một tên vừa tấn công từ đằng sau cô, may mắn anh phát hiện kịp liền cho hấn một quyền. Cô vội vã tỉnh tâm lại, cùng anh xử lí nốt đám người còn lại. Có Trình Hạo tham gia, mọi thứ đơn giản hơn rất nhiều, chủ động nghiêng hấn về một phía, chẳng qua chính là vấn đề thời gian. Không hiểu là vô tình hay cố ý, anh cũng chính là học theo cô, cứ nhằm mặt mấy tên đó mà đánh (Rin: tôi chết mất với anh em nhà này =.=)

Chẳng mấy chốc, rốt cuộc cũng xử lí xong xuôi mấy tên kia. Hai người Hạo- Vũ đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn đám người nằm rạp trên mặt đất, Lâm Vũ nhìn thành quả của mình, cực kì hài lòng. Nhìn mấy tên kia mà xem, khuôn mặt sưng phồng lợi hại, hai con mắt giống như gấu trúc có hai vết bầm lớn, nếu như bây giờ cha mẹ bọn hấn có mặt ở đây, cũng chưa chắc đã nhận ra con trai của mình đâu a.

“Nói với cái tên thuê mấy người đó, nếu như còn có lần sau, tôi không để yên đâu”

Lâm Vũ nói xong một câu, mấy tên kia liền lồm cồm bò dậy chạy đi mất, ánh mắt nhìn cô như nhìn quái vật. Lâm Vũ sờ sờ mũi, cô đâu có đáng sợ như vậy đâu nha (Vâng, ko đáng sợ, chỉ thích đâm vào mặt thôi :3)

Đến khi cảm thấy ở tay có xúc cảm ấm áp lạ thường, Lâm Vũ liền quay đầu sang, chỉ thấy một mái tóc đen mượt, một phần sống mũi cao thẳng và hai hàng mi dài cong vút. Trình Hạo cầm lấy cổ tay bị thương của cô, rút một chiếc khăn tay từ túi quần của anh ra, tỉ mỉ mà chăm chú băng bó vết thương trên tay cho cô. Vết thương không sâu lắm nhưng khá dài, máu không chảy ra nhiều nữa, vết máu ở miệng vết thương cũng đã khô lại. Cô nhìn một mặt dịu dàng của anh như vậy, không hiểu sao trong chốc lát thấy khó chịu, có chút thô lỗ giật tay mình ra, rồi lại vì sự vô lý của mình mà nổi cáu, môi mím lại. Anh nhìn thấy cô im lặng, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ nhìn vào cô chăm chăm, cứ thế. Cô theo thói quen cắn cắn môi dưới, cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện

“Sao anh ở đây”

“Tôi nghe thấy mấy người đó nói chuyện muốn hại em, liền theo đến”

Anh chậm chạp trả lời, mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô, giống như qua đó mà nhìn thấy một khuôn mặt khác. Cô nghe thấy anh trả lời đơn giản như vậy, cảm giác khó chịu lại dâng lên, thật sự muốn hỏi anh một câu ” Anh nghe thấy người ta muốn hại ai cũng sẽ liền chạy đi cứu ?” nhưng rồi lại kìm lại trong họng. Thôi đi, nếu như hôm nay không có anh, có lẽ cũng không sớm như vậy mà thoát được, có khi trên người còn có thêm mấy vết thương nữa.

“Rột rột”

Cô đang muốn cảm ơn anh rồi tạm biệt thì một tiếng động chợt vang lên khiến cho cô trong nháy mắt ngưng chín mặt. Cái bụng đáng chết, réo gì mà lại réo ngay lúc này cơ chứ, thật mất mặt chết đi được. Anh liếc nhìn cô một cái, buông ra một câu

“Tôi mời em đi ăn”

Rồi quay lưng bước đi. Cô nhìn bóng lưng của anh, anh đã đi được một đoạn, cô cũng không tiện nói lời từ chối nữa liền xách ba lô đuổi theo. Anh dẫn cô đến một cửa hàng mì ở sâu trong một hẻm nhỏ, cửa hiệu này cô tất nhiên không lạ gì, là cửa hiệu của hai vợ chồng già, nấu vô cùng vừa miệng, lần đầu tiên cũng là cô tìm thấy rồi dẫn anh đến đây ăn, dần dần trở thành quán ăn quen thuộc của hai người. Cô thấy anh đi đằng trước, đã tìm chỗ ngồi xuống, cổ bực tức vô cơ trong lòng lại dâng lên, sau đó lại chuyển thành một hồi chuông cảnh báo, chẳng nhẽ, anh đã nhận ra điều gì? Không thể nào đâu, cô cẩn thận như vậy, anh lại mới gặp cô có vài lần, sao có thể phát hiện ra chứ, có lẽ là do cô suy nghĩ nhiều rồi.

Cô đang mải suy nghĩ, nghe thấy anh hỏi gì về mấy món ăn liền gật đầu bừa, không để tâm. Đến khi ông chủ bưng đến hai tô mì lớn, cô liếc nhìn qua liền than một tiếng, không xong rồi. Hai tô mì thập cẩm đặt trước mặt, khói bốc lên nghi ngút, hương thơm hấp dẫn, chỉ là Lâm Vũ quả thật không còn tâm trí nào mà ăn, dù rằng cô đang đói, rất rất đói. Cô vốn không ăn được hải sản, khi đến đây ăn luôn dặn chủ quán không cho tôm vào mì. Bây giờ thì hay rồi, bát mì trước mặt có nhiều tôm như vậy, nếu như cô theo thói quen gấp ra, anh chắc chắn sẽ nghi ngờ. Không hiểu sao cô luôn có linh cảm là anh đang biết cái gì đó, mặc dù không rõ ràng lắm nhưng linh cảm của cô thường rất chuẩn. Cô nhìn anh đang nhìn chằm chằm vào cô, hít sâu một hơi rồi bắt đầu ăn, chậm chạp gấp một con tôm bỏ vào mồm, không nhai liền nuốt xuống, một con lại một con ăn sạch. Anh nhìn cô ăn như vậy, nhíu nhíu mày rồi mới bắt đầu động đũa. Hai người cứ như vậy ăn mì, không ai nói với ai câu nào, một người thì vô cùng tao nhã, một người thì ăn như bị bỏ đói ba năm. Sau khi giải quyết hai phần ba bát mì, cảm giác buồn nôn trào lên tận họng, Lâm Vũ vội vàng bỏ đũa xuống, cầm lên một tờ giấy lau miệng, cố gắng thật chậm rãi mà nói với anh.

“Hôm nay... cảm ơn anh. Tiền mì để tôi trả, tôi còn có việc, đi trước”.

Cô nói xong rồi chạy đến quầy trả tiền, đến khi bước ra khỏi quán thì vội vã lao như bay, anh không đuổi theo cô, cũng không ngăn cô lại, ánh mắt màu hổ phách nhìn bóng lưng của cô, sâu không thấy đáy, môi mím chặt lại.

Lâm Vũ cứ thế chạy một mạch đến một nơi hoang vắng, không nhận được nữa nôn ra hết tất cả những gì vừa ăn, cổ họng vừa ngứa lại vừa rát. Xong rồi. Xong thật rồi. Cậy mạnh làm gì chứ, bây giờ toàn thân đều khó chịu. Cứ mỗi lần cô ăn hải sản, toàn thân không phát sốt thì cũng nổi mẩn, có lần anh hai còn phải đưa cô vào viện truyền nước suốt một đêm. Cũng may lúc này cô mót họng nôn ra được hết, hi vọng sẽ không có vấn đề gì nữa.

19. Chương 19: Ngát Xỉ Dưới Hồ Bơi

“Khụ, khụ”

Lâm Vũ sờ sờ trán, nhiệt độ nóng hổi qua lòng bàn tay truyền tới khiến cô nhíu mày lại. Nóng quá, chẳng lẽ lại sốt rồi. Tối hôm qua về tới nhà liền nhanh chóng uống thuốc, ban đêm ngoài việc bao tử có khó chịu một chút thì cũng không có biểu hiện gì khác, cũng không có mẩn đỏ, sao buổi sáng dậy lại sốt rồi chứ. Sao

đầu lại đau thế này. Lâm Vũ nhìn xung quanh một hồi, đã đến trường rồi, chẳng lẽ lại về sao. Xem ra mấy tiết sau đành phải xin nghỉ vậy.

“Bạn học này, xin đừng bước một chút”

Một giọng nói ngọt ngào lại quen thuộc vang lên bên tai khiến cho Lâm Vũ không khỏi ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy người tới là ai liền không nhịn được nhủ mày lại, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần

“Có việc gì?”

“Lâm Nhiên, bạn đi theo tôi một chút, tôi có chuyện muốn nói”

Lâm Vũ nhìn thấy bóng lưng yếu đuối của người đằng trước, mày nhíu chặt hơn, bắt đầu dĩ phải theo sau. Nói chuyện, giữa cô với cô ta thì có chuyện gì mà nói cơ chứ.

Lâm Vũ theo chân cô ta đến phòng tập của trường, trường có một bể bơi lớn để cho sinh viên học bơi, bên cạnh là chỗ học thể dục, chỗ này ngoại trừ thời gian học thì không có mấy người ra vào, hiển nhiên cô ta đã chọn thời điểm tốt, khá là vắng vẻ.

“Diệp Tuyền, cô rốt cuộc là muốn nói chuyện gì”

Diệp Tuyền nhìn Lâm Vũ trước mặt chỉ mặc một chiếc áo sơ mi tối màu đơn giản, một chiếc quần bò kiểu cũ, trên đầu còn đội một chiếc mũ lưỡi trai trắng, ngũ quan nhạt nhòa, trong lòng cô ta liền vui vẻ, nở nụ cười mà cô ta coi là dễ gần nhất rồi mở miệng

“Bạn học Lâm Nhiên, mình nghe nói bạn với học trưởng Trình là có quan hệ, có phải như vậy không ah”

Giọng nói của cô ta khả ái lại hiền hòa, rõ ràng rất dễ khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu, nhưng không hiểu sao Lâm Vũ chỉ cảm thấy muốn nôn, không nhịn được nhếch mép cười nhạt. Thì ra là vì truyện của anh hai mới tìm đến cô, là do quá nóng ruột, không nhịn được lộ nguyên hình rồi sao?

“Có thì sao, mà không có... lại như thế nào?”

Lâm Vũ lạnh lùng đáp lại, nhìn chăm chú vào cô ta, trong mắt không hề che giấu sự xem thường lẫn ghét bỏ, ngoài ghê tởm, vẫn chính là ghê tởm.

“Bạn học, mình cũng là nghĩ cho cậu thôi. Gần đây trong trường xuất hiện mấy tin đồn không hay đều nhắm vào cậu... hơn nữa... tối hôm qua, mình còn gặp hai người cùng ăn cơm. Nếu như là mình thì không sao, là người khác nhìn thấy, lại thêm dột linh tinh, đối với cậu và cả học trưởng đều không tốt”

Ha, là cô ta nhìn thấy thì không sao, hay phải là người như cô ta ngồi ăn với anh hai thì mới không có ai dị nghị. Chuyện của cô, từ khi nào đến lượt cô ta phán xét rồi chứ.

“Chuyện của tôi, không cần cô phải xen vào. Nếu như hẹn tôi để nói mấy chuyện vớ vẩn như vậy, xin phép, tôi không có rảnh... khụ khụ”

Cô ho một tràng dài khó chịu, cổ họng đau buốt nói một câu rồi định quay lưng đi, đầu nhức không chịu nổi, lại có chút quay cuồng, cả người nóng bừng như ở trong lò lửa, thậm chí cô còn cảm nhận được nhiệt độ trên khuôn mặt mình. Không ngờ cô vừa mới quay lại đã nghe thấy giọng nói the thé của người đằng sau, so với giọng nói ngọt ngào lúc trước chính là khác nhau một trời một vực.

“Lâm Nhiên, cô đứng lại đó cho tôi”

Ah, không nhịn nổi nữa sao, ngày nào cũng đóng kịch như vậy, thật sự không mệt ? Lâm Vũ từ từ quay người lại, nhìn người trước mặt vì tức giận mà khuôn mặt méo mó, đầu còn chút nào phong vị thực nữ ngọt ngào như lúc trước. Cô ta lúc nào cũng đeo trên mặt mình cái bộ dạng giả dối như vậy, muốn giả dạng làm bồ tát sống đến bao giờ ? Còn nhớ đầu năm trước khi cô ta mới vào trường, có một nữ sinh khác nói xấu cô ta một chút, cô ta liền sai người bày mưu cho cô gái kia bị người ta xâm hại, cuối cùng vì quá uất hận mà phải bỏ học, chính Lâm Vũ tận mắt nhìn thấy. Diệp Tuyền, người này luôn tưởng rằng không ai biết được bộ mặt thật của cô ta, chỉ là cô ta lại không rõ, giấy không bọc được lửa, sớm muộn gì bản chất của cô ta cũng sẽ bị người khác nhìn thấu.

“Lâm Nhiên, tôi nói cho cô biết, cô đừng có không nói lý như vậy. Tránh xa học trưởng ra”

Một tiếng học trưởng, hai tiếng học trưởng thân mật như vậy, không thấy buồn nôn lắm sao. Cô ta tưởng ai cũng phải quay xung quanh cô ta, coi cô ta là trung tâm hay sao, anh hai thậm chí còn chẳng nhớ mặt cô ta là ai nữa.

“Nếu như tôi không thì sao”

Lâm Vũ lạnh lùng hỏi lại một câu, cả người cô đang nóng đến lợi hại, cực kì khó chịu, không ngờ cô ta đột nhiên tiến tới gần khiến cho cô không phản ứng kịp, đến khi nhìn thấy đồ vật trên tay cô ta thì mắt cô tối sầm lại, lạnh giọng nói với cô ta

“Mau trả lại cho tôi”

Diệp Tuyền nhìn chiếc dây chuyền bằng bạc cực kì đơn giản trên tay, mặt dây chuyền chỉ là một ngôi sao đơn giản, không nhận được bĩu môi một cái. Đang định mở miệng nói chuyện liền nhìn thấy sau lưng Lâm Vũ có thứ gì đó, đột nhiên thay đổi thái độ

“Lâm Nhiên, tôi thực sự không có bám theo học trưởng, cô đừng như vậy”

Lâm Vũ nhú mày, không hiểu sao người trước mặt đột nhiên thay đổi thái độ như vậy, đến khi nghe thấy tiếng người xôn xao đằng sau mới chợt tỉnh ngộ. Hừ, xem ra là cô ta đã tính toán hết cả, bảo sao cô ta chọn thời điểm thật khéo, lựa đúng lúc có lớp đến học để lật mặt. Nhìn người trước mặt bộ dáng khoa trương ôm một bên mặt giống như vừa ăn cái tát thật đau, cả người giống như run rẩy vì sợ hãi, vành mắt hồng hồng, khuôn mặt xinh đẹp giống như bị dọa sợ, sắp khóc đến nơi. Lâm Vũ trong lòng tận cùng khinh bỉ, thầm nghĩ người trước mặt có lẽ nên đi làm diễn viên, chắc chắn rất có triển vọng, chỉ trong thời gian một nốt nhạc liền lật mặt như vậy, thực sự khiến cho người ta nể phục. Cô đang định tiến lên dứt lại chiếc dây chuyền thì ở một góc mọi người sau lưng không nhìn thấy, Diệp Tuyền liền ném chiếc dây chuyền vào trong bể bơi, một tiếng tòm vang lên rất nhỏ. Mắt của Lâm Vũ lướt qua cô ta, sắc lạnh như gươm, ẩn ẩn sát khí nhàn nhạt trong một khắc khiến cho cô ta run rẩy, cô không nghĩ gì nữa liền vứt chiếc mũ xuống, nhảy vào trong hồ bơi. Diệp Tuyền không ngờ Lâm Vũ đột ngột nhảy xuống như vậy, có chút bất ngờ nhìn bóng dáng mờ mờ dưới làn nước xanh, sau đó liền phản ứng kịp, vội vàng cúi đầu xuống nhìn vào trong hồ, khuôn mặt bày tỏ sự lo lắng

Hiện tại chỉ mới là đầu xuân, nước còn lạnh đến thấu xương, học viên chỉ đến học thể dục chứ không có học bơi. Cảm nhận làn nước buốt cửa từng vết vào da thịt, Lâm Vũ cố gắng mở đôi mắt thật to quan sát dưới đáy hồ, tìm kiếm tung tích chiếc dây chuyền. Hồ bơi rộng vô cùng, nước lại lạnh, Lâm Vũ cứ ngoi lên lặn xuống mấy lần, bơi từ chỗ này đến chỗ khác. Tay chân bắt đầu tê cứng lại, cả người nóng như lửa lại ở trong nước hồ lạnh lẽo như băng, đầu đau nhức giống như ai đó nện vào. Cô cố gắng chớp chớp đôi mắt, không ngừng nện mạnh vài cái vào đầu cho tỉnh táo, thấp thoáng còn nghe tiếng Diệp Tuyền bên trên bờ hô cứu người, chỉ là, cô không còn tâm trí nào để quan tâm nữa. Hiện tại, thứ cô quan tâm nhất chỉ có chiếc dây chuyền kia, thứ duy nhất anh để lại cho cô trước khi anh đi, chiếc dây chuyền đó, cô không thể nào làm mất được.

Hình ảnh trước mắt dần dần mờ đi, mơ hồ, từng chiếc bóng đè lên nhau, không hiểu sao lại gọi lên một hồi ức đã phủ bụi từ lâu

“Nhiên, em bây giờ có thể đấu ngang ngửa với tôi rồi, không cần tôi chỉ dạy nữa”

“Sao tự dưng người lại nói thế ?”

“Ngày mai, tôi phải đi”

“Đi, sư phụ, người muốn đi đâu”

“Gia đình của tôi có chút việc, tôi cần quay lại đó xử lí”

“Như vậy, người, sẽ không trở lại nữa sao”

“Không, tất nhiên không. Tôi sẽ trở lại, chỉ một năm thôi, tôi sẽ quay lại đây. Nhiên, lúc đó, tôi có chuyện muốn nói với em”

“Là chuyện gì cơ. Một năm, lâu như vậy”

“Một năm qua sẽ qua nhanh thôi. Phải rồi, cái này, cho em”

“Là cái gì vậy, sao tự dưng lại cho em”

“Là quà tặng đó, giữ cẩn thận. Phải đeo đến lúc tôi quay trở lại, không được tháo xuống. Nhớ kĩ đó, tuyệt không thể làm mất”

Tuyệt không thể làm mất...

Tuyệt không thể làm mất...

Không thể mất...

Không thể...

Không...

Mí mắt nặng trĩu khiến cho cô không thể nào thở nổi, hô hấp khó khăn, tứ chi mềm nhũn vô lực không thể nào cử động. Đôi mắt to dần dần khép lại, cả người thả lỏng mặc cho dòng nước chảy đưa, cho đến khi cô dùng đến chút khí lực cuối cùng, chỉ cảm thấy mình rơi vào một vòng ôm mạnh mẽ lại ấm áp, hình ảnh mơ hồ chồng chéo lên trong làn nước xanh, mơ hồ đến mức không có cách nào nắm bắt được. Đôi mắt hoàn toàn nhắm lại, cô cứ thế liền ngất đi.

20. Chương 20: Nhu Tình Trong Cơn Mưa

Tách

Tách

Tách

Từng tiếng nhỏ giọt trong chiếc bình truyền nước vang lên trong phòng bệnh yên ắng. Lâm Vũ nằm trên giường bệnh, trên người cô đã được thay bằng bộ đồ khô ráo, sắc mặt đã khá hơn một chút nhưng vẫn rất trắng, xanh xao, hai mắt nhắm chặt lại, đôi môi thâm tím, thoát nhìn có vẻ cực kì yếu ớt. Một người con trai đứng ở bên cạnh giường, đôi mắt nhìn người con gái đang nằm trên giường, chăm chú như vậy, chuyên tâm như vậy, giống như đã nhìn người con gái kia từ rất lâu, giống như một khắc, lại giống như cả đời. Ánh mắt anh sâu xa, trong mắt anh ẩn chứa nhiều điều, cảm xúc bất ổn không ngừng dao động lên xuống. Đôi tay anh vuốt ve khuôn mặt xanh xao của cô, nhẹ nhàng mà cẩn thận giống như vuốt ve thứ đồ trân quý nhất, rồi dần dần, anh do dự đặt một bàn tay đến gần cổ tay của cô. Quần áo bệnh nhân vốn rất rộng, cổ tay mảnh khảnh của cô để lộ ra bên ngoài, nhỏ như vậy, giống như bộ dáng của cô bây giờ, yếu ớt khiến cho người ta thương tiếc. Anh chậm chậm kéo cổ tay áo của cô lên, từng chút, từng chút một, không khó để nhận ra từng ngón tay anh đang run rẩy, đôi môi mím chặt lại, ánh mắt vẫn không rời. Cho đến khi tay áo được vén qua khuỷu tay, đôi tay của anh mới dừng lại, cả người cứng ngắc, mười ngón tay mở ra, nắm chặt lại rồi lại mở ra, chậm chậm kéo lại tay áo cho cô.

Đến lúc anh định quay lưng đi, chợt cảm thấy một bàn tay bắt lấy cổ tay của anh, nhiệt độ nóng hổi truyền qua tay khiến anh quay đầu lại, bất ngờ nhìn thấy miệng cô khẽ mở, thấp giọng nỉ non

“Dừng đi”

Cả người anh khựng lại

“Thần...dừng đi”

“Thần”

“Thần”

Từng tiếng thì thào nói tiếp khiến cho đôi mắt anh tối sầm, giống như vừa mới được đưa lên thiêng dàng lại bị ném xuống địa ngục tàn nhẫn, một tay kia nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào da thịt, dù có đau, cũng chẳng bằng cái đau đốn trong lòng người.

...

“Đây là đâu ?”

Đó là câu hỏi đầu tiên sau khi Lâm Vũ tỉnh dậy. Cô cố gắng chớp chớp đôi mắt mỗi một, nhìn khắp xung quanh một lượt, chỉ có một màu trắng thuần đập vào trong mắt cùng với mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt. Đây không phải là phòng bệnh sao. Sao mình lại ở đây. Phải rồi, Diệp Tuyền đánh ném chiếc dây chuyền vào hồ bơi, sau đó mình liền nhảy xuống tìm... Dây chuyền... dây chuyền của mình...

Lâm Vũ vội vàng sờ lên cổ, khi sờ thấy một mảnh trơn trợt thì trong lòng bàng hoàng, trái tim đập kịch liệt liên hồi. Không có. Dây chuyền của cô..

“Em đang tìm cái này sao ? ”

Giọng nói ôn hòa quen thuộc khiến cho Lâm Vũ ngẩng đầu lên, chẳng mấy chốc liền rơi vào một đôi mắt màu hổ phách sâu không thấy đáy, chỉ là sau một khắc, sự chú ý của cô liền chuyển vào chiếc dây chuyền màu bạc quen thuộc anh đang cầm trên tay, vội vàng đưa tay ra giật lấy. Sau khi nhìn kĩ đó là chiếc dây chuyền thân thuộc, không nhận được vuốt ve thật lâu, yên tâm thở ra một hơi rồi cẩn thận đeo lại trên cổ. Anh đứng ở một bên, nhìn hành động cẩn thận của cô, không hiểu sao đáy lòng thất lại, nụ cười cũng trở nên cứng ngắt

“Cảm ơn anh. Thực sự cảm ơn anh, anh...”

Một tiếng “Anh hai” suýt chút nữa bật ra khỏi miệng, cũng may là cô kịp thời ngăn lại, ngay sau đó như nghĩ đến chuyện gì liền mở miệng hỏi anh

“Tại sao tôi lại ở đây”

“Bác sĩ nói em bị dị ứng mới lên cơn sốt cao, sau đó lại còn nhảy vào hồ nước lạnh, cơ thể không chịu nổi mới ngất đi”

Ra là vậy. Khoan đã, dị ứng, như vậy anh....

Cô cẩn thận mà dè dặt nhìn anh, đôi mắt mở to, nhìn thấy đôi môi anh mím chặt, có vẻ như đang chỉnh trang lại gương mặt cho cô thoải mái hơn, trong lòng không hiểu sao căng thẳng, trái tim liên tục nhảy lên

“Anh... có phải đã biết gì không”

Cô dè dặt hỏi một câu như vậy, anh vẫn chuyên tâm vào công việc của mình, nghe cô hỏi liền ngẩng đầu lên, hỏi lại một câu không liên quan.

“Em có đói không, có muốn ăn gì không ? ”

“Anh....?”

“Tôi đi mua chút cháo cho em nhé”

“Anh biết hết rồi, phải không”

Cô thở dài, mày nhíu lại, nhàn nhạt hỏi anh. Nhìn bộ dáng của anh như vậy, chắc chắn đã phát hiện ra điều gì. Không ngờ, anh nghe cô hỏi như vậy, động tác trên tay dừng lại, để lộ một nụ cười khổ

“Biết, tôi có thể biết gì chứ, biết em lừa dối tôi... hay là biết... em xem tôi như trò đùa”

Ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô, lời nói nhẹ nhàng lại khiến cô hoảng sợ, đáy lòng thất chặt lại

“Không phải như vậy, em...”

“Tôi nên gọi em là Lâm Nhiên...hay vẫn là Trình Nhiên, em...rất cuộc còn bao nhiêu thân phận nữa, còn bao điều giấu diếm tôi nữa”

“Anh hai, đừng như vậy”

“Anh hai, em vẫn biết tôi là anh hai của em sao. Nhiên, em có biết không, em đôi khi... thực sự rất tàn nhẫn... rất tàn nhẫn”

Anh nói xong một câu liền bỏ ra ngoài, cô vội vã gọi với theo, muốn xuống giường đuổi theo anh. Chỉ là người vẫn còn rất yếu ớt, tay chân lại mềm nhũn vô lực, không nhịn được liền ngã xuống, chiếc kim truyền trên tay cũng bị cô mạnh mẽ rút ra, máu không ngừng chảy, đáng tiếc, anh không thấy được

“Cô không sao chứ”

Một cô ý tá từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy cô ngã trên nền đất, vội vàng tiến đến muốn đỡ cô dậy

“Tiểu thư, Trình thiếu trước khi đi đã dặn chúng tôi phải chăm sóc cô thật tốt. Cô bây giờ vẫn còn rất yếu, đừng xuống giường vội, muốn lấy gì cứ nói với tôi”

Lâm Vĩ không để ý đến lời cô ta nói, chỉ chăm chăm nhìn về phía cánh cửa phòng bệnh đã không còn bóng người, khuôn mặt buồn bã. Ánh mắt của anh lúc đó cứ thường trực trong tâm trí cô, có thất vọng, có đau khổ, có lẽ lần này, cô thực sự đã sai lầm rồi.

...

Cạch

Ưc

Cạch

“Anh nói lão đại bị sao vậy”

Linda huých huých khuỷu tay Lâm Minh, thấp giọng thì thầm, mắt không rời khỏi người nào đó đang ngồi một mình bên quầy rượu

“Không biết nữa, lúc này tôi có đến gần liền bị đuổi ra ngoài, sắc mặt rất xấu. Nhưng mà cậu ấy đã uống nhiều lắm rồi, ai ngăn cũng không được”

“Khỏi đâu, cậu ta có lẽ khuyen được đó”

“Anh ấy làm việc xuyên đêm từ hôm qua tới giờ, vừa mới ngủ được một chút”

Hai người đứng ở một góc nhìn vô chại rỗng la liệt trên nền đất, quay sang nhìn nhau, mày nhăn lại, Linda tự động hiểu ý, rút điện thoại trong túi ra, tiếng tút tút dài vang lên trong điện thoại

“Linda”

“El, em đang ở đâu”

“Em.. có chuyện gì sao”

“Giọng em sao vậy. Em với lão đại... cái đó... hai người cãi nhau sao”

“Anh hai, anh ấy làm sao vậy”

“Cậu ta uống đến chai thứ 3 rồi đó, nếu mà uống nữa, đừng nói là một Trình Hạo mà đến ba Trình Hạo cũng không chịu được. El, chị nói này, hai người giận nhau thì không sao nhưng mà..... alo... alo.. El...Ella”

Từng tiếng tút tút dài vang lên trong điện thoại báo hiệu người bên đầu kia đã cúp máy. Chết thật, lại dám đập máy của mình.

Chỉ khoảng 10 phút sau, Lâm Vũ đã có mặt tại Hoàng gia, cô thực sự đến rất vội vã, trên người chỉ mặc một chiếc áo mỏng phong phanh.

“Anh ấy ở đâu”

Linda cùng với Lâm Phong nhìn thấy Lâm Vũ đến, đồng thời chỉ về một góc góc phòng bên quầy bar, nhìn thấy khuôn mặt cô buồn bã, từ từ bước lại gần, hai người đều biết ý lui ra ngoài.

Trình Hạo rót thêm một ly rượu nữa, nhìn ly rượu sáng sủa trước mặt, trong miệng vẫn còn thoang thoảng mùi rượu đắng chát. Nghĩ lại cảnh trong bệnh viện, anh lại không nhịn được đưa ly rượu đến bên miệng uống một hơi liền cạn, bao tử nóng rất. Anh vốn không nên lơ mãng như vậy với cô mới phải, dù sao, trước đây anh cũng đã hiểu rõ rằng cô vốn đã có rất nhiều, rất nhiều điều giấu diếm anh. Vốn chỉ cần cứ như vậy

ở bên cạnh cô thì mọi thứ đều không còn quan trọng nữa, chỉ là khi thấy cô nắm lấy tay anh, từ miệng lại phát ra tên của người đàn ông khác, anh thực sự không có cách nào kiềm chế được bản thân mình. Còn gì đau khổ hơn khi chứng kiến người mình yêu nhất trong cơn mê lại gọi tên một người đàn ông khác, nếu như thực sự không có cảm giác, thì không phải là do quá bao dung mà là trong lòng không thật tâm yêu thương người kia. Cứ tưởng tượng đến cảnh một ngày cô ở bên một người khác, mỉm cười ngọt ngào giống như đã từng với anh, đàn cho anh ta nghe giống như đã từng đàn cho anh nghe, anh lại cảm thấy một luồng máu nóng chạy lên đỉnh đầu. Trình Hạo a Trình Hạo, mày không thể không thừa nhận là mày đang phát điên lên vì ghen...

“Thần, đừng đi”

Thần, người đàn ông tên Thần đó, rốt cuộc là ai ?

Anh đang định đưa một ly rượu lên miệng uống đã thấy một bàn tay nhỏ bé ngay trước mặt, cầm lấy ly rượu của anh, giọng nói dịu dàng

“Anh hai, đừng uống nữa”

Khuôn mặt tái xanh của cô ở ngay bên cạnh, đôi môi thâm tím, bộ dạng yếu ớt khiến cho anh chỉ muốn ôm cô vào lòng mà che chở, muốn là bờ vai để cô tựa vào. Bàn tay anh bất giác giương ra, muốn sờ lên khuôn mặt cô, cô ở ngay trước mặt, mơ hồ như ảo ảnh, ngay sau đó, bàn tay liền khựng lại giữa khoảng không. Nếu như, bờ vai mà cô chọn, không phải là anh, người đứng ở bên cạnh cô, cũng không phải là anh, như vậy thì sao. Anh bất giác cảm thấy nổi cáu, thô lỗ gạt tay của cô ra, đưa ly rượu đến trên miệng uống tiếp.

“Em đi đi”

“Anh hai, đừng uống nữa”

“Em đi đi. Tôi không muốn gặp em”

Anh không nhận được cao giọng hét lớn lên, còn cô, vì lời nói của anh mà sững sờ.

Anh hét lớn lên với cô

Trong quá khứ, chưa bao giờ anh làm như vậy.

Cô bất giác thấy tủi thân, vành mắt đỏ đỏ, cao giọng gào lên

“Được, em đi, không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa”

Cô quay đầu bỏ chạy, bước chân vội vã. Anh không nhìn theo cô, chỉ là khi bóng dáng cô không còn, anh mạnh mẽ bóp nát ly rượu trên tay, thủy tinh vỡ vào da thịt, máu chảy ra. Anh tức giận ném chai rượu xuống đất, hai tay ôm đầu, phiền não bao quanh

“Chết tiệt”

Anh bật dậy khỏi chỗ ngồi, lao đảo đuổi theo cô. Cô chạy rất nhanh, chẳng mấy đã không thấy bóng dáng, đến khi anh chạy ra trước cổng Hoàng gia một đoạn dài vẫn không thấy tung tích cô, giống như hòa vào màn đêm, vĩnh viễn biến mất trước mặt anh.

Vĩnh viễn biến mất

Sao em có thể nói ra câu đó dễ dàng như vậy

Em quả thật rất tàn nhẫn...

Rất tàn nhẫn...

Nhiên...

Tách!

Một hạt mưa rơi xuống, đọng trên khóe mắt anh, ướt đầm, ánh mắt mê man

Giọt thứ hai

Giọt thứ ba

Từng giọt mưa thi nhau rớt xuống, trong nháy mắt bao phủ thân hình cô đơn của anh.

Nước mưa thấm ướt vào trong áo

Lạnh

Lạnh thấu tâm can

Anh cứ đứng một mình như vậy trong mưa, nước mưa thấm ướt cả người, lạc lõng lại cô đơn.

Tâm lạnh buốt

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân nổi tiếp vang lên.

Trình Hạo muốn ngẩng mặt lên, lau đi chút nước mưa còn vương trên mặt, trên khóe mắt.

Lại mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé từ đằng xa chạy đến, gắt gao ôm chặt lấy mình.

Vào một khắc đó, anh mới biết, thì ra trên đời còn có cảm giác ấm áp như vậy.

21. Chương 21: Toàn Tâm Bộc Bạch

Xoạt xoạt

Trình Hạo ngồi ở một bên, nhìn người nào đó đang ngồi trước mặt loay hoay băng bó cho anh, đôi mày thanh tú của cô nhíu lại, môi mím lại thành một đường

“Xong rồi”

Anh nhìn bàn tay đã được băng bó sạch sẽ, lại nhìn cô, cô cúi đầu xuống, im lặng, có vẻ không khí giữa hai người vẫn còn ngưng ngịu, không ai chịu mở miệng trước.

“Hắt xì”

Cô cảm thấy cả người hơi lạnh, không nhịn được hắt hơi một cái thật to, chẳng mấy chốc liền nhìn thấy anh đứng lên, đi sang một phòng khác, cô nghĩ anh muốn đi, định mở miệng nói chuyện, nghĩ sao lại thôi, miệng mím chặt. Cô đảo mắt qua căn phòng một chút, căn phòng lấy màu trắng làm màu chủ đạo, khá đơn giản nhưng lại cực kỳ sạch sẽ, bày phôi khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu, giống như con người anh. Anh đã lái xe đưa cô về căn biệt thự anh mua, trong căn nhà chỉ có một mình anh, còn có người giúp việc đến dọn dẹp theo giờ, chưa một ai khác đến đây. Cô không mang theo quần áo, quần áo kia đều đã bị mưa làm ướt sũng, đành phải mặc quần áo của anh, dù hơi rộng một chút nhưng lại mang theo mùi hương nhàn nhạt của bạc hà, mùi hương thuộc về riêng anh.

Sau một khắc, tiếng bước chân nhịp nhàng vang lên trên nền nhà, cô tò mò ngẩng đầu lên liền cảm thấy một tấm chắn lớn bao quanh mình, anh cẩn thận mà bao bọc tấm chắn quanh người cô, hơi ấm bao trùm. Cô cảm thấy được nguồn nhiệt ấm áp, theo bản năng rúc vào trong chăn bông lớn, chỉ để cái đầu nhỏ lộ ra bên ngoài đôi mắt chớp chớp, rất đáng yêu.

“Sao lại tùy tiện chạy khỏi bệnh viện như vậy, lại ngất xỉu nữa thì phải làm sao”

Giọng nói anh có chút trách móc, nhưng hơn hết, vẫn là lo lắng nồng đậm. Anh đặt một bàn tay lên trán cô, nhẹ nhàng thở phào một hơi

“Cũng may không có sốt”

Cô nhìn anh như vậy, sống mũi cay cay, vành mắt cũng hồng lên. Anh hai luôn là như vậy, dù cô có làm gì sai, vẫn sẽ luôn ở bên cô, quan tâm đến cô, lo lắng cho cô, 5 năm trước đã như vậy, đến bây giờ cũng vẫn như vậy.

“Anh hai, anh... còn giận em nữa không”

Cô khịt khịt mũi, thấp giọng hỏi một câu, giọng điệu lo sợ lại rụt rè khiến cho lòng anh trong thoáng chốc mềm lại. Nhìn bộ dáng của cô bây giờ, khoanh chân ngồi ở trên giường anh, một tấm chăn lớn bao quanh chỉ để lộ đôi mắt và vài lọn tóc lòa xòa ngay trước mắt, ánh mắt còn đáng thương hể hể nhìn anh như làm nũng, anh làm sao mà nổi giận được chứ.

” Giận..”

Anh nói một câu làm iệng cô méo xệch, đầu cúi xuống

“Nhưng mà, nhiều hơn, chính là đau lòng. Anh chợt cảm thấy, chúng ta quen biết nhau năm năm, một khoảng thời gian dài như vậy, anh rốt cuộc là làm không đủ tốt hay ít nhất, là chưa đủ tốt để khiến em thật tâm tin tưởng....”

“Không phải như vậy, tuyệt đối không phải”

Cô nghe anh nói, kích động đến mức từ trên giường nhảy dựng lên, không ngừng xua xua tay

“Nếu như vậy, thì, là tại sao ?”

Cô thở dài một hơi, từ từ ngồi xuống bên mép giường, hai tay xoắn chặt lại với nhau, giống như một quả bóng xì hơi, giọng điệu ủ rũ

“Anh hai, em... đã bao giờ... anh cảm thấy..em lợi dụng ba nuôi, cả anh nữa.. em”

Lần này, đến lượt Trình Hạo kích động

“Vật nhỏ, em... sao em lại nghĩ như vậy chứ”

“Anh hai, em gặp được ba nuôi, gặp được anh, đó là chuyện khiến em phi thường vui vẻ, cũng cảm thấy bản thân cực kì may mắn. Nếu như không có ba, có lẽ bây giờ, em không biết đã phải lưu lạc ở đâu đường xá chợ, chứ chưa kể đến việc có đồ thể ăn, có quần áo để mặc. Mọi người xung quanh đều nói, em là con riêng của ba, cố tình lợi dụng ba, nhưng mà ba lại không quan tâm, ba vẫn đối với em rất tốt, anh cũng đối với em rất tốt, thực sự rất tốt. Nhưng mà, em vẫn luôn hiểu rõ, em nợ hai người, quá nhiều, thực sự là quá nhiều. Bọn họ đồn đại này kia, ba nuôi không tức giận, còn bảo em không cần để ý, nhưng mà, làm sao em không để ý được cơ chứ. Bọn họ nói cũng chẳng có gì sai, em chính là một kẻ ăn bám như vậy. Em rất sợ, năm năm trước anh không hề nghĩ tới, nhưng về sau, về sau thì sao, tương lai không ai nói trước được, nếu như.... nếu như có một ngày nào đó anh chợt cảm thấy em tiếp cận hai người chỉ là vì tiền... đến lúc đó... quan hệ của chúng ta...em thực sự không dám nghĩ tới nữa”

“Em không ngừng cố gắng học, cố gắng kiếm tiền, mục đích duy nhất chính là có thể nhanh chóng độc lập một mình, không cần phụ thuộc vào ai, cũng không cần để cho bọn họ nói này nói kia nữa. Em...”

Cô nói một tràng dài, càng nói càng xúc động, vành mắt cũng đỏ hoe, đến gần cuối thì không nói được nữa, anh cũng đã mạnh mẽ đứng dậy, kéo cô vào lòng mà ôm chặt, chặt đến mức như muốn khảm cô vào thân thể mình.

“Ồng gốc”

“Ồng gốc”

“Vật nhỏ ngu gốc”

Anh không ngừng ở bên tai cô thì thảo, giọng nói hàm chứa sự tức giận không thể kiềm chế, cô tựa vào một bên vai của anh, sự kiên cường đều bị dỡ bỏ, nước mắt không ngừng rơi

“Anh xin lỗi”

“Nhiên, xin lỗi em”

Đúng vậy, là lỗi của anh, giờ thì anh đã hiểu, tại sao cô sống chết không chịu đến trường học(Rin: Là thời gian chị ấy bị trầm cảm đó). Cô rõ ràng còn nhỏ như vậy, làm sao chịu được áp lực từ người đời, nhớ lại khoảng thời gian đó, để khiến cho cô mở lại lòng mình, anh quả thực đã tổn không biết bao nhiêu thời gian. Chỉ là, hiện tại, anh thực sự cảm thấy tức giận. Sau bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ cô vẫn cảm thấy cô chỉ là người ngoài hay sao. Lẽ nào cô không biết, anh gặp được cô, đó, mới là may mắn của anh.

“Nhiên, anh chưa bao giờ nghĩ như vậy, trước kia không, bây giờ không, tương lai lại càng không. Vì thế, em không cần phải gồng mình lên mà gánh chịu lấy tất cả như vậy. Em nghe cho kĩ đây, trừ bỏ em có rời bỏ anh mà đi mất, còn anh, sẽ không bao giờ rời bỏ em, không bao giờ”(3)

Đêm hôm đó, hai người nằm trên cùng một chiếc giường như thỏ bé, cô kể cho anh nghe về thân phận của cô, về tên của cô, về mẹ, về người đàn ông kia, về tất cả, cởi bỏ hết mọi khúc mắc trong lòng mình, không chút giấu diếm. Cho đến cuối cùng, chỉ còn thấy anh ôm cô vào lòng, nói với cô một câu khiến cho cô suýt chút không nhận được lại bật khóc

“Vật nhỏ, em vất vả rồi”

Trong lúc yếu lòng nhất, chỉ cần có một người ở bên, một người dịu dàng nói với ta một câu như vậy, còn gì hạnh phúc hơn đâu.

Trước đây, hai người thi thoảng vẫn ngủ chung một giường, nhất là vào những ngày mưa, cô thường sợ sấm sét. Nhưng càng về sau, anh không dám ngủ cạnh cô nữa, sợ mình sẽ không kìm lòng được tình cảm mà làm gì cô, sợ mình không nhận được mà làm cô tổn thương. Vì thế sau bao nhiêu năm rồi, anh mới lại ở cạnh cô như vậy, trong lòng lại không có chút tạp niệm, ngoài chia sẻ, vẫn chỉ là đơn thuần sẻ chia.

Đến lúc cô gần như đã thiếp vào giấc ngủ, gối đầu lên tay của anh, vệt nước mắt còn vương trên hàng mi, anh mới dám nhẹ nhàng hôn lên trán cô một chút, thấp giọng thì thầm

“Ngày mai, dẫn anh đi gặp mẹ ”

22. Chương 22: Mạnh Mẽ Đáp Trả

Lâm Vũ nhìn Trình Hạo đứng ngay sau lưng mình, anh nhìn cô mỉm cười ôn nhu, cô hít sâu một hơi rồi mới từ từ đẩy cửa bước vào, một tiếng két nhỏ nhỏ vang lên bên tai. Tiếng động nhỏ không làm ảnh hưởng đến người trong phòng bệnh, bà vẫn an tĩnh nằm trên giường, ánh nắng từ bên ngoài hắt lên khuôn mặt an ổn của bà, yên tĩnh như vậy, lại giống như đã thuộc về một thế giới khác, khiến cho người ta đau lòng. Cô từ từ bước tới gần chiếc giường, không hiểu sao thấy lòng bất an, anh nhận ra sự thay đổi của cô, nắm lấy tay cô kéo đến bên giường bệnh, đôi mắt chăm chú nhìn vào người trên giường. Đó là một người phụ nữ rất đẹp, gương mặt giống cô đến 7 phần, chỉ là dù đôi mắt đã nhắm chặt, nét mặt vẫn vương chút ưu thương.

“Đây là mẹ của em, bà ấy kêu Lâm Nhận. Mẹ, đây là anh hai của con, người con đã kể với mẹ”

Dù cô có nói, người trên giường vẫn không mở mắt, cô cũng như không nhận ra, tự nhiên giới thiệu hai người. Anh nghe thấy cô nói như vậy, lại cực kì nghiêm túc cúi chào một tiếng, giọng nói trầm thấp mà từ tính vang lên, giống như chắc nịch, giống như khẳng định, lại giống như một lời hứa với người trước mặt.

“Chào cô, cháu là Trình Hạo. Cô yên tâm, cháu sẽ chăm sóc Vũ Nhi thật tốt, tuyệt không để cô ấy chịu bất cứ thương tổn gì”

Cô nghe anh nói như vậy, chỉ nghĩ đó là lời nói bình thường, giống như anh trai hướng em gái chăm sóc, không để ý nhiều, cứ như vậy ngồi bên mẹ nói chuyện. Hai người ở lại bệnh viện thêm một lúc thì đi ra, anh lấy xe định đưa cô trở về trường

“Hôm nay có tiết không”

“Ừm.. có, 10h45 có một tiết nữa, chắc sẽ điểm danh”

“Vậy anh đưa em trường, anh cũng có tiết”

“Anh hai ... cái kia...em”

“Em sợ anh đưa em về trường có người nhận ra hay sao”

Cô bị anh nói trúng tim đen, có chút ngại ngùng, mặc dù không phải hoàn toàn là như thế.....được rồi.... cô thừa nhận, cô chính là sợ người nào đó thấy hai người đi cạnh nhau thì... ôi, cuộc sống đại học yên bình của cô

“Anh đồng ý? Thực sự không để ý?”

Cô rụt rè hỏi một câu như vậy, đột nhiên anh nghiêng người sang, ép đến mức khiến cô giật mình, bắt giắc lui về phía sau, lưng chạm vào cửa kính xe mát lạnh

“Anh cần bồi thường”

“Hả”

Cô không hiểu, đẩy đẩy anh ra, hỏi lại, hơi thở nóng ấm của anh ở bên tai khiến cho cô bối rối.

“Anh đồng ý với em, ở trường sẽ tỏ ra không quen biết, nhưng mà... anh cần phí tổn bồi thường”

“Bồi thường... bằng cái gì”

“Cái này... sau này nghĩ ra sẽ nói cho em biết”

Anh cười nhẹ, lùi về khiến cô không khỏi thở phào một hơi, sau đó liền thấy anh ngồi yên ổn tại vị trí, thắt dây an toàn, bắt đầu khởi động xe.

“Anh hai, có một chuyện em vẫn muốn hỏi anh”

“Chuyện gì?”

“Ngày hôm đó em bị một đám người chặn đường đó, sao anh lại tình cờ đến đúng lúc như vậy. Nếu như không phải tình cờ, anh...”

Anh nhìn thấy ai bị hại cũng đi cứu như vậy sao? Đó mới là điều cô muốn hỏi. Trình Hạo không quay sang nhìn cô, vẫn chuyên tâm lái xe, một lát, anh mới mở miệng trả lời

“Sao tự dưng lại hỏi như vậy”

“Em..”

Anh không đợi cô trả lời liền ngắt lời

“Ngay từ lần đầu gặp em, anh đã cảm thấy nghi ngờ, nhưng mà em cứ gặp anh một lần liền chạy. Anh thừa nhận, chính là lúc ở căn tin đó, cảm thấy rất có hứng thú với người kia, nhưng mà đơn thuần chỉ vì thiên phú của cô ta mà thôi. Còn lần đó, sau khi nghe thấy tên của em, niềm nghi ngờ càng dâng cao, mới bắt giắc muốn đi kiểm chứng”

“Ah, như vậy là do em vào viện anh mới nhận ra phải không. Như vậy, còn lần ở bể bơi..” Cô gật đầu như đã hiểu, sau đó lại hỏi lại khiến cho anh cười khê

“Không, ngay từ khi em đánh nhau với bọn họ, anh đã nhận ra. Một khắc em cởi bỏ kính, anh liền khẳng định, đó chính là em, đôi mắt của em, một khi nhìn kĩ, sẽ không thể quên. Những chuyện sau đó, chỉ là để chứng thực thêm mà thôi”

Cô trầm mặc không nói, vấn đề này quả nhiên vẫn có chút nhạy cảm a.

Trình Hạo quả nhiên giữ lời hứa, để cô đến gần trường thì dừng xe lại, lựa một chỗ khuất để cô xuống xe khiến cho cô vô cùng cảm kích. Nhưng mà sau khi bước vào trong trường học, cảm thấy những người chỉ chỉ chỗ chỗ ở quanh mình, cô lại không nhận được thở dài. Thiên a, sao cô lại quên mất còn có một Diệp Tuyền luôn không muốn để cho cô sống tốt chứ, cô thực sự chỉ là muốn một cuộc sống đại học yên bình thôi mà.

“Nhìn thấy chưa, nhỏ đó đó, dọa đánh Diệp Tuyền xong bị người ta phát hiện lại giả bộ nhảy xuống nước”

“Phải vậy không, đúng là đồ điên”

“Phải đó, mình nghe mọi người kể lại mà. Còn nghe nói hôm đó cô ta được Trình học trưởng cứu, xem ra tin đồn là thật”

“Không phải chứ, người quái dị muốn đi quyến rũ đại thần sao, không biết xấu hổ. Diệp Tuyền cô ta có lẽ sẽ vì vậy mà phát điên lên mất”

Lâm Vũ quét qua đó một ánh mắt sắc lạnh, không thêm để ý tới. Diệp Tuyền. Đó là cái tên mà chỉ nhắc đến đã khiến trong lòng cô ngứa ngáy. Nếu như không phải vì người kia, cô đã sớm khiến cho cô ta thân bại danh liệt...

“Em luôn muốn đi trả thù một người, không, không chỉ là một người, em còn muốn khiến cho cả gia đình họ phải khốn khổ. Như vậy, có phải quá đáng lắm không”

“Nhiên, trên đời này không có gì là tuyệt đối cả, đối với em là đúng, đối với người khác, lại là sai. Em hận một người, muốn trả thù một người, đó là điều tất nhiên. Không phải tôi khuyên em không nên trả thù, chỉ là, đối với tôi, trẻ con không bao giờ sai lầm, có sai, cũng chỉ là do ba mẹ chúng tạo nghiệt. Có những chuyện, đã qua thì không thể nào vãn hồi. Nhiên, nếu có thể tha thứ, liền tha thứ đi, cho người ta một đường sống, cũng là, cấp cho chính mình một tia thanh thản”

Còn nhớ ngày đó, cô ngồi yên lặng ở bên anh, nghe anh nói, trầm mặc. Cô vẫn luôn nghĩ, cô cố gắng nhiều như vậy, mục đích cuối cùng, cũng chính là có thể có một ngày tự tay khiến cho gia đình kia thân bại danh liệt, khiến cho ba người bọn họ không có chốn nương thân, trả lại cho bọn họ tất cả những gì mẹ đã phải chịu đựng. Nhưng mà, một thời gian như vậy trôi qua, càng ngày, cô lại càng cảm thấy trống rỗng đến khó tả, báo thù rồi thì sao, khiến cho bọn họ đau khổ lại làm sao, giống như anh nói, những chuyện đã qua, sẽ mãi mãi không thể nào vãn hồi, mẹ cũng sẽ không tỉnh dậy, còn ông ta.....Anh nói không sai, mặc dù trong tâm cô cực kì ghét đứa con của bọn họ, nhưng, như vậy thì sao, cô cũng không phải là người không nói lý, cô không thể không thừa nhận, cô bé đó, vốn không có tội. Cô ngồi nói chuyện với anh suốt một đêm, bắt đầu học cách nghĩ thoáng lên, học cách buông bỏ, học cách tha thứ, đương nhiên, với điều kiện người không phạm ta, ta không phạm người. Còn hiện tại, có vẻ như, cô muốn cho cô ta một đường sống, cô ta lại càng không biết tận dụng.

“Nhóc”

Lâm Vũ đang thất thần, đột nhiên có một người từ xa chạy tới, thân mật kéo tay của cô, khuôn mặt yêu nghiệt phóng đại ngay trước mắt, tràn đầy sự lo lắng

“Em rốt cuộc là đi đâu vậy. Tôi nghe nói em rút xuống hồ bơi, ngắt xiu, lúc chạy đến thì lại không có ai, số điện thoại thì không có. Rốt cuộc là có làm sao không”

Anh ta nhìn quanh cô một hồi, nhìn thấy cô không sao mới thở phào nhẹ nhõm, lông mày vẫn nhíu chặt lại, nói như ra lệnh

“Cho tôi số điện thoại. Em không cho tôi liên lạc”

Cô nhìn tia lo lắng trong mắt anh ta, không hề có chút giả dối, không hiểu sao thấy lòng ấm áp, giọng điệu cũng mềm nhẹ đi nhiều, ngoan ngoãn đọc cho anh số điện thoại.

“Hi hi, vậy cho tôi địa chỉ nhà luôn đi”

Cô nghe anh ta nói như vậy, một tia hảo cảm vừa nẩy lên liền biến mất hết tăm hơi. Tên yêu nghiệt chết tiệt, có điên rồi cô mới cho rằng anh ta tốt. Cô mặc kệ anh ta, bước đi thật nhanh về phía trước, quăng ra một câu

“Tôi còn có tiết, đi trước. Còn nữa, nếu như còn muốn học bóng rổ, vẫn nên gọi tôi một tiếng ”sư phụ ” ”

Anh nhìn bóng lưng của cô, sờ sờ mũi, cầm chiếc điện thoại trong tay, không hiểu sao ngốc nghếch cười một chỗ, cực kì cao hứng.

...

“Lâm Nhiên, đứng lại đó”

Lâm Vũ nhìn mấy nữ sinh đột nhiên tiến đến trước mặt mình, một cô gái hùng hùng hổ hổ kéo tay Diệp Tuyền, lai giả bất thiện, nét mặt đầy địch ý khiến cho lòng cô phiền chán. Rốt cuộc lại có chuyện gì nữa đây.

“Mau tránh đường”

Cô lạnh lùng nói một câu, ánh mắt đột nhiên rét lạnh khiến cho người trước mặt không hiểu sao run nhẹ, sau nghĩ gì đó lại hùng hổ lớn tiếng chất vấn

“Lâm Nhiên, cô cũng đừng quá đáng như thế. Tiểu Tuyền lần đó chỉ là muốn cùng cô nói chuyện, sao cô lại dám đánh cậu ấy. Cô bám theo Hàn Minh không nói, lại còn mơ tưởng đến Trình Hạo, đúng là không biết xấu hổ. Cô...”

“Linh Na, đừng nói nữa, mình không sao.”

Diệp Tuyền đứng ở đằng sau, tiến lên tỏ vẻ muốn kéo cô gái kia đi, khuôn mặt có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương

“Tiểu Tuyền, là cậu quá thiện lương. Cậu xem cô ta quá đáng như vậy, sao có thể nhịn được chứ”

Ha, lại cái gì đây, rủ nhau đóng kịch sao. Lâm Vũ nhìn xung quanh một chút, hôm nay cô thực sự không có muốn trốn tiết nha, nhưng mà nhìn số người vì hiếu kỳ mà vây quanh, lần này, không bỏ cũng không được rồi

“Cô muốn gì”

Lâm Vũ rút cuộc cất tiếng, giọng nói nhàn nhạt không biểu lộ cảm xúc

“Muốn gì, tôi muốn cô hướng Tiểu Tuyền xin lỗi, để cho cô ấy tắt lại một cái. Còn nữa, cô phải hứa, tránh xa Hàn Minh cùng với Trình Hạo ra”

Lâm Vũ nghe như vậy, không nhịn được bật cười, cuối cùng biến thành cười lớn, cười khiến ấy người trước mặt không hiểu ra sao

“Cô cười cái gì chứ”

“Tôi cười cái gì? Còn không phải cười các cô sao. Nếu như tôi không làm, vậy thì sao”

“Cô... đồ không biết xấu hổ, mọi người đều chứng kiến việc xấu của cô, cô lại còn dám nói như vậy. Mẹ của cô không dạy cô sao, hay là bà ta với cô cũng chỉ là một loại người, chuyên đi quyến rũ người...”

Bốp!

Một cái tát như trời giáng vào một bên mặt của Linh Na khiến cho cô ta không kịp phản ứng, một bàn tay ôm lấy nửa gương mặt của mình, mắt mở to giống như không thể tin, ngay cả Diệp Tuyền đứng đó cũng không biết làm sao. Lâm Vũ đứng ở một chỗ, một bàn tay vừa hạ xuống, hai mắt sắc lạnh, cả người tỏa ra sát khí nhàn nhạt, giống như nhiệt độ xung quanh cứ như vậy giảm xuống đến âm độ.

“Cô lặp lại lần nữa”

“Cô dám đánh tôi. Tôi nói vậy thì có gì sai, mẹ cô chính là đồ bỏ..”

Bốp!

Một cái tát nữa lại hạ xuống, nhanh đến mức khiến ọi người không kịp phản ứng. Đến lúc Linh Na phản ứng kịp, cô ra mới hét toáng lên, định tiến lên cho Lâm Vũ một cái tát, lại dễ dàng bị cô cầm lấy một cổ tay. Cô từ tốn tiến gần lại từng bước, giọng nói lạnh lẽo như tử thần khiến cho người trước mặt đột nhiên sợ hãi, bất giác lùi ra sau

“Tôi nói cho cô biết, mẹ của tôi dạy tôi tốt lắm. Bà nói, nếu như một con chó điên cắn con, con tất nhiên không cần cần lại, nhưng mà...” -cô cố tình dừng lại một chút-” nếu như con chó kia vẫn không biết sống chết, tôi cũng sẽ không nghĩ mà tiến nó một đoạn đường, khiến cho nó hảo hảo đầu thai, biết đâu kiếp sau lại được chuyển sang thân phận khác, không còn đi cắn bậy lung tung”

Mọi người đều biết cô chửi xéo ai, mấy người đứng xem kịch vui không nhịn được cười lớn khiến cho cô ta xấu hổ đỏ mặt. Lâm Vũ cũng không đùa nữa, chán ghét đẩy mạnh cô ta ra khiến cô ta suýt chút mất đà ngã xuống đất rồi lại chán ghét chà lau đôi tay mình, giống như vừa chạm vào thứ gì đó thực ghê tởm. Diệp

Tuyền thấy như vậy, vội vàng tiến đến đỡ cô gái kia, ánh mắt nhìn Lâm Vũ đầy đáng thương, nhỏ giọng chất vấn

“Sao cậu lại có thể như thế. Ngày hôm đó mình đối với cậu đã không nói gì thì thôi. Chẳng lẽ được mấy học trưởng chống lưng nên tùy tiện như vậy”

Mấy học trưởng trong miệng cô ta, không phải ai khác chính là Hàn Minh và Trình Hạo. Lâm Vũ liếc cô ta một cái, cười nhạt

“Diệp Tuyền, ngày hôm đó, ai làm gì, trời biết đất biết, không cần trước mặt tôi giả bộ đáng thương. Còn nữa, chuyện của tôi, không đến lượt cô xen vào. Bạn của cô liên mồm nói, tôi không được đến gần hai người kia, hảo, cô lấy quyền gì nói tôi như thế. Thứ nhất, nếu như cô là không phải bạn gái của họ, cô không có tư cách mà ở đây nói chuyện. Thứ hai, nếu như cô là bạn gái của họ, như vậy, trực tiếp đến tìm họ nói chuyện, không cần ở đây tìm tôi nháo, thực khiến cho người ta chán ghét”

Câu nói của Lâm Vũ trong nháy mắt khiến cho Diệp Tuyền á khẩu, cứng họng không phản bác. Nếu như cô ta thừa nhận điều thứ nhất, như vậy liền thừa nhận không có tư cách ở đây náo loạn, là cô gây sự vô cớ. Nếu như là thừa nhận điều thứ hai, như vậy dù cho cô bị người hâm mộ của Hàn Minh và Trình Hạo đánh chết cũng không có dũng khí tìm họ chất vấn. Một câu nói của Lâm Vũ hoàn hảo khiến cho nhục khí của hai người mất sạch, vốn tính đến khiến người ta chịu nhục, không nghĩ tới, chính mình lại càng thêm nhục nhã

“Như vậy, cô cũng không thể tùy tiện đánh người”

“Tùy tiện, Diệp Tuyền, cô có hiểu tiếng người không vậy. Người ở đây đều nghe rõ, cô ta phỉ báng mẹ tôi trước. Nếu như có người xúc phạm mẹ của mình, bản thân lại không tức giận phản ứng, như vậy, người ta không gọi là người mà chính là súc sinh a”

Cô nói một câu liền quay người đi, không thèm quay đầu lại. Lời nói của cô, trong nháy mắt khiến Linh Na giận tím mặt, Lâm Vũ chẳng khác nào thẳng mặt mắng cô ta là súc sinh. Mọi người nhìn theo bóng dáng Lâm Vũ, nhĩ giọng nghị luận, Linda từ một góc khuất chui ra, nói nhỏ với mấy người bên cạnh

“Uy, lão đại, trường chúng ta từ khi nào có người thú vị như vậy nha. Tính cách này, chắc chắn, thật là giống một người”

Trình Hạo nghe lời cô nói, nhìn về một hướng đã khuất bóng người, cười nhẹ, vốn cứ tưởng tiến lên bảo hộ cô, lại quên rằng, người của anh, vốn dĩ luôn luôn mạnh mẽ như vậy

23. Chương 23: Nụ Hôn Trong Cơn Mê

“Cậu nói cái gì. Học trưởng vậy mà lại cứu cô ta”

Linh Na nhìn Diệp Tuyền đột ngột hét lên trước mặt, gương mặt giận dữ không còn chút vẻ dịu dàng như thường ngày, không khỏi có chút ngỡ ngàng, mày hơi nhíu lại, nhìn Diệp Tuyền chăm chú. Diệp Tuyền lúc này mới biết là mình luống cuống, ho nhẹ một tiếng, hắng hắng giọng, mềm nhẹ nói một câu

“Xin lỗi, là do mình ngạc nhiên quá”

Linh Na nhìn thấy như vậy, cho rằng Diệp Tuyền đối với Trình Hạo là tình cảm quá mức sâu nặng, nghe tin anh đối tốt với người khác mới nhất thời không kiềm chế được, trong lòng bất chợt cảm thấy cô thật đáng thương, cũng không để ý tới ánh mắt cô ta ngày càng sắc lạnh mà thấp giọng an ủi.

“Tiểu Tuyền, cậu cũng đừng quá thương tâm, có lẽ chỉ là tình cờ thôi”

“Na, cái cậu nói đó là thực sao. Thực sự là học trưởng”

“Cái đó... đúng vậy. Người mà mình thuê có báo lại, ngày hôm đó, mình cũng rất bất ngờ. Bây giờ nghĩ lại, ngày hôm đó ở bể bơi, cô ta rơi xuống nước không phải cũng là do học trưởng cứu lên sao”

Diệp Tuyền ngồi ở một bên, nghe thấy Linh Na nói như vậy, bàn tay không nhịn được nắm chặt lại, đáy lòng dâng lên một cổ bất an càng ngày càng bành trướng, sau một khắc liền khiến cho khuôn mặt xinh đẹp

có chút vắn vẹo. Không thể nào. Tuyệt đối không thể nào đâu. Học trưởng sao có thể chú ý đến cái đồ quái dị đó được, cô ta thì có cái gì tốt chứ, không tài, không sắc. Những ý nghĩ chồng chất trong đầu nhanh chóng khiến cho cô ta cảm thấy khó chịu, ánh mắt càng thêm rét lạnh, móng tay được sơn màu đẹp để đâm sâu vào lòng bàn tay. Không. Cô tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra. Từ trước đến giờ, những gì Diệp Tuyền cô đã định thì sẽ không bao giờ để vượt mất, Trình Hạo, cô định rồi. Lâm Nhiên, tôi đã cảnh cáo cô như vậy, nếu như vẫn cố chấp không buông, đừng trách tôi độc ác !

....

Ở một góc nào đó, Lâm Vũ không nhận được hắt hơi liên tục, vô thức sờ tay lên trán. Không có sốt mà, mới vừa khỏi bệnh, chẳng lẽ lại như thế bị lại. Tiếp nhận túi đồ trên tay thu ngân, Lâm Vũ nhanh chóng ra khỏi siêu thị, bắt một chiếc taxi, đi đến không phải nơi nào khác chính là căn biệt thự lần trước cô mới đến, căn nhà riêng mà Trình Hạo đã mua. Không sai, sau một màn dưới trời mưa hôm đó, Lâm Vũ tình cờ lại khỏi bệnh, chỉ là Trình đại thần siêu cấp vô địch của chúng ta cứ như thế lần đầu tiên hoa hoa lệ lệ đổ bệnh, hơn nữa còn là bệnh nặng, sốt cao không đỡ. Nếu không phải lúc cô gọi cho anh nghe giọng anh khản đặc, tràn ngập âm mũi, cô cũng không biết anh bị bệnh, nằm bệt ở nhà, cô liền cứ như vậy xin nghỉ mua thuốc cùng chút đồ ăn đem đến cho anh. Cầm chìa khóa đã được anh đưa từ hôm trước, cô thuận thực cởi giày bước vào trong nhà, để túi đồ ăn mới mua trên gác bếp rồi nhanh chóng bước lên lầu hai, đi vào phòng của anh. Chỉ thấy anh lúc này đang nằm trên giường, mắt nhắm chặt, không cả phát hiện ra cô đã tới, trong cơn mê mảy mẩy kiêu kiêu chặt lại, có vẻ rất khó chịu. Cô lo lắng tiến đến bên cạnh giường, muốn áp tay mình lên trán anh lại cảm thấy bàn tay mình lạnh ngắt, sợ đánh thức anh liền do dự thay bằng một bên má, nhiệt độ nóng bỏng truyền qua da thịt khiến cô giật mình. Cứ nhiên lại nóng như vậy, xem ra là sốt rất cao. Cô chạy vào phòng tắm lấy một chiếc khăn sạch, làm một cái túi chườm đơn giản để lên trán cho anh, nhiệt độ mát lạnh khiến cho anh thoải mái dần đôi lông mày, ậm ừ vài tiếng, mắt vẫn không mở. Lâm Vũ thấy như vậy, thở dài một hơi, nhanh chóng chạy xuống nhà nấu một bát cháo thịt nạc anh thích ăn nhất, thêm chút hành lá, chuẩn bị thuốc rồi lại mang lên lầu.

“Anh hai... anh hai... dậy đi”

Lâm Vũ ngồi ở bên mép giường, đặt bát cháo lên chiếc bàn nhỏ, lay lay cánh tay của anh. Trình Hạo từ trong mê man tỉnh lại, nâng lên mí mắt nặng trĩu, sau khi nhìn rõ người đến là cô liền khó khăn mở miệng, giọng nói khàn khàn

“Vật nhỏ, đến rồi sao”

“Anh hai, tới, ngồi dậy ăn chút gì đi, uống thuốc rồi lại ngủ”

Trình Hạo từ từ ngồi dậy, tay day day trán, Lâm Vũ cẩn thận lấy một cái gối mỏng, để ở đằng sau lưng để anh tựa cho thoải mái

“Tới, ăn một chút cháo đi”

Cô bưng bát cháo đến trước mặt anh, màu sắc đẹp dễ, hương thơm nghi ngút khiến cho người ta đói bụng. Chỉ là Trình Hạo vốn trong người đang khó chịu, nhìn thấy đồ ăn trước mặt, không có cảm giác thèm ăn, liền lắc lắc đầu, mảy mảy lại

“Anh không muốn ăn”

“Không được, ăn no rồi mới có thể uống thuốc, nếu không sẽ không tốt. Em nấu không nhiều, ăn một chút thôi”

Anh mím chặt môi, định vươn tay ra đỡ lấy bát cháo, nghĩ sao lại thôi, để hai tay ở trong chăn, hướng cô nói một câu khiến cho cô suýt chút đem bát cháo đánh rơi

“Em dứt thì anh ăn”

Thiên a, cái giọng nói đó ở đâu ra vậy, sao mà cô có cảm giác anh giống như là đang... làm nũng. Nhưng mà, nhìn một người đàn ông cao lớn lại hướng một cô gái nhỏ nũng nịu, nhìn thế nào cũng có chút quái dị

“Đầu của anh có chút choáng”

Người nào đó vẫn tiếp tục vô sỉ

“Tay của anh còn không có chút lực”

Giọng nói cần bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương, y hệt một tiểu hài tử cố chấp đòi kẹo.

“Bụng của anh....”

“Thôi được, thôi được, em dứt, em dứt là được chứ gì”

Mắt thấy mục đích đã đạt được, anh cười đến sáng lạn, gương mặt tuy có chút tiều tụy lại vô tình khiến anh mất đi một phần xa cách, thêm vào đó một phần ôn nhu dịu dàng. Lâm Vũ cẩn thận múc một thìa cháo, cẩn thận đưa đến bên miệng thổi nguội rồi mới đưa đến bên miệng cho anh, anh lúc này cực kì ngoan ngoãn mà mở miệng ăn hết, chẳng mấy chốc bát cháo đã vơi đi một nửa. Đôi mắt màu hổ phách chăm chú nhìn nhóc con trước mặt cẩn thận dứt ình từng thìa từng thìa một, thỉnh thoảng còn lấy khăn lau miệng cho anh, trong lòng bỗng dưng cảm thấy thỏa mãn không thể diễn tả, cả người dường như khỏe lên rất nhiều.

Lâm Vũ để bát cháo đã gần hết lên mặt bàn, lấy một cốc nước cùng với thuốc đã được chuẩn bị tốt đưa đến cho anh uống. Nhìn thấy anh uống xong, cô lại đỡ lấy cốc nước đặt lại, rút chiếc gối đằng sau ra để anh nằm xuống, chỉnh chỉnh lại chăn cho anh. .

“Anh mệt thì ngủ một chút đi, em đi xuống nhà”

Cô vuốt lại mép chăn cho cẩn thận, nhẹ nhàng nói một câu, vừa định đi xuống nhà liền cảm thấy một bàn tay nắm chặt lấy tay của cô, giọng nói trầm thấp của anh từ từ truyền ra.

“Đừng đi, ngồi với anh một chút”

Lâm Vũ quay đầu lại, nhìn gương mặt tiều tụy có chút yếu ớt của anh, không hiểu sao cảm thấy đau lòng, cũng không từ chối, ngồi xuống bên đầu giường, một bàn tay luồn vào mái tóc anh vuốt nhẹ. Anh có vẻ như cũng quá mệt mỏi rồi, mắt nặng trĩu, nhanh chóng chìm vào cơn mê, thân nhiệt nóng bỏng lạ thường, bàn tay cố chấp nắm chặt lấy tay cô không buông. Cô vuốt ve mái tóc mềm mượt của anh, một tay còn lại bị anh nắm lấy, bao trọn lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nóng đến dọa người. Chẳng mấy chốc anh liền lâm vào giấc ngủ say, chỉ là được một lúc cả người lại vặn vẹo khó chịu, có lẽ thuốc đã có tác dụng, cô thấy anh bất giác đập chân ra. Cô cẩn thận gỡ bàn tay của anh, đi tìm một cái khăn bông sạch, chậm rãi điều chỉnh cho anh nằm nghiêng về một bên, từ từ lau hết mồ hôi trên lưng cho anh. Đến khi cô lau xong, muốn chuyển qua trước ngực tiếp tục lau, anh lại đột ngột nắm chặt lấy bàn tay của cô, mắt vẫn không mở ra. Cô nhìn anh như vậy, muốn gỡ bàn tay của anh ra, rõ ràng là anh bị bệnh, lực đạo lại lớn, nắm đến mức bàn tay của cô cũng đỏ, miệng còn không ngừng lẩm bẩm

“Vũ nhi... Vũ nhi”

“Anh hai... em ở đây, đừng nháo nữa, để em lau sạch, như vậy mới khỏi bệnh được”

Giọng điệu của cô nhỏ nhẹ, giống như dỗ dành một đứa trẻ con. Chỉ là anh dường như không nghe thấy, nắm chặt tay cô không buông, cô chỉ còn cách dùng chút lực, cạy từng ngón tay của anh ra. Mắt của anh vốn đang nhắm chặt, đột nhiên mở ra, đôi mắt màu hổ phách nhìn thẳng vào cô, trong đó còn có thứ gì đó khiến cô không hiểu, giống như sợ hãi, lại giống như lo được lo mất. Anh đột nhiên dùng lực một chút khiến cho cô chưa kịp phản ứng liền kêu lên một tiếng, sau một khắc anh đã nằm đè lên trên cô, hai tay anh nắm chặt hai cổ tay cô đặt lên đầu giường, giam cầm cô trong không gian thuộc về anh, hơi thở nam tính nóng rực quanh quẩn bên chóp mũi.

“Vũ... vũ nhi.... Đừng đi”

Lâm Vũ ngạc nhiên nhìn vào khuôn mặt anh do sốt đến đỏ hồng, ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô, mơ hồ, phảng phất giống như nhìn thấy một thứ gì đó khác, thậm chí cô còn tinh tế cảm nhận được đôi tay anh đang run rẩy

“Anh hai, anh sao vậy, em không...”

“Đừng”

Lâm Vũ không kịp nói gì nữa, mắt mở to nhìn hai hàng mi dài ngay trước mắt, cô chỉ kịp nghe thấy anh kêu thêm một tiếng, khuôn mặt tuần tú của anh đã tiến sát lại gần, đôi môi hai người cứ thế dán chặt vào

nhau, không một kẻ hở....

24. Chương 24: Tiểu Nhân Âm Hại

Hai đôi môi không một kẻ hở, dính chặt vào nhau, anh vẫn nắm chặt cổ tay của cô, hơi ẩm phả ra trước mặt, hàng lông mi dài của anh còn cọ vào mặt cô ngứa ngứa. Cho đến khi hai người tách nhau ra, anh nâng người dậy, ngẩng mặt lên nhìn cô, khuôn mặt tuần tú đỏ ửng, trong mắt như phủ một tầng hơi nước mỏng, cô mới từ trong ngạc nhiên hoàn hồn, nhanh chóng muốn đẩy anh ra lại sợ làm anh bị thương. Anh nhìn cô một lúc, lại cúi đầu xuống, đầu chôn ở trước cổ của cô, nhiệt độ nóng bỏng khiến cô giật mình, vội vàng hô lên vài tiếng

“Đừng... anh hai”

Cô vùng vẫy một chút, kì lạ nhận ra bàn tay của anh đã nắm lỏng từ khi nào, cổ tay của cô cũng được thả tự do, cả người anh vẫn đè lên cô, không động đậy.

Lâm Vũ cảm thấy khác lạ, lay lay người bên trên, thử hỏi nhỏ một tiếng ” Anh hai, anh hai”. Cô nghi ngờ liền cúi đầu xuống xem thử, không ngờ lại thấy Trình Hạo đang gục đầu vào hõm vai của cô, đầu quay về một bên, mắt nhắm chặt, hơi thở đều đều giống như đã ngủ say. Nhìn thấy như vậy, cô không khỏi thở phào một hơi, ngay sau đó lại không hiểu sao mình lại thở phào, một ngón tay bất giác đặt lên môi, miết nhẹ, đôi mắt đen tuyền như có điều suy nghĩ. Ở nơi này...đường như vẫn còn chút hơi ẩm của anh.

Cho đến khi Trình Hạo tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái dễ chịu, có lẽ là do thuốc có tác dụng, đầu cũng không còn đau như trước nữa, chỉ là cả người vẫn còn có chút mệt mỏi vô lực. Nhưng mà, sau khi liếc mắt một cái, nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo quen thuộc của người nào đó ngồi bên cạnh giường, cô có lẽ quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi mất, đầu còn tựa lên một bên mép giường thì chút mệt mỏi vô lực đó đều mất sạch không còn dấu vết, khóe miệng cũng bất giác mà nâng lên một vòng cung đẹp mắt. Trình Hạo không nhìn được mà vuốt ve một bên má của cô, gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, cô đã lột mặt nạ để lộ ra làn da thật vốn có, trắng trẻo non mịn khiến người ta muốn vuốt ve mãi, lại nhìn đôi mắt nhắm chặt của cô, nghĩ nghĩ một lúc, từ từ cúi người xuống, cho đến khi đôi môi sắp chạm tới một bên gò má, cô lại đột ngột ngẩng đầu lên, trán của anh đập vào đầu của cô gây nên tiếng vang thanh thúy, cả hai người đều bị đau, đồng loạt nâng tay ôm lấy đầu

” Đau quá, anh hai, làm gì vậy a”

Lâm Vũ một tay xoa xoa chỗ bị đau, một tay dụi dụi đôi mắt mập mèm, hướng Trình Hạo hỏi một câu.

“Anh là anh sợ em lạnh, muốn đắp chăn cho em, em lại đột ngột ngẩng đầu lên, đập đến anh còn đau nữa”

Trình Hạo cũng giả bộ ôm lấy trán, bình tĩnh nói một câu, khuôn mặt tuần tú lại giống như vô tình quay về một bên, tình cờ để lộ mấy vết đỏ ửng khả nghi. Lâm Vũ cũng chỉ nghĩ là do anh bị sốt, lại nói mình đến chăm sóc anh lại cứ như vậy ngủ quên, quả thật cũng có chút ngượng ngùng, liền từ bên cạnh đứng dậy, tiến đến gần áp mặt mình vào trán anh một chút rồi liền nhanh chóng lui ra, nhẹ nhàng thở phào một hơi, tươi cười nói ” Ừm, cũng may không có sốt nữa. Anh muốn ăn gì không, em đi làm”.

Trình Hạo bị hành động của cô làm cho giật mình, đến khi nghe thấy Lâm Vũ gọi lần thứ hai rồi mới trả lời, cứng nhắc đáp một tiếng rồi lại thẫn thờ khiến Lâm Vũ không hiểu nổi, nhìn nhìn anh rồi định đi xuống nhà nấu chút đồ ăn. Trình Hạo ngồi ở trên giường, nhìn bóng lưng cô vừa quay đi, vô thức đưa tay lên sờ trán mình một chút, lại ngây ngô cười. Đột nhiên, bước chân Lâm Vũ khựng lại, quay đầu lại nhìn anh, nghĩ đến chuyện gì đó, môi mím lại, ấp úng mở miệng

“Anh hai.. cái đó... lúc này..”

“Lúc này? Lúc này có việc gì sao ?”

Nghe giọng điệu của anh, đôi mắt anh nhìn cô như thách thức, Lâm Vũ vội vàng xua xua tay, nói một câu “Không có gì, không có gì đâu, em đi nấu cháo cho anh” rồi bỏ trốn mất dạng. Cho đến khi bóng dáng cô hoàn toàn khuất sau cánh cửa, trong đôi mắt màu hổ phách của Trình Hạo mới lóe lên một tia ranh mãnh, ngay sau đó là tràn ngập ý cười. Nhớ lại lúc đó, anh quả thực trong cơn mê man nhìn thấy hình ảnh cô bỏ đi, dù anh có chạy theo phía sau, chạy mãi, chạy mãi vẫn không bắt kịp bóng dáng cô, cô quay đi, cùng với một người khác, để lại cho anh một bóng lưng cao ngạo mà lạnh lùng. Một khắc ấy, Trình Hạo lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, trong cơn mê lại không phân biệt được hư thực thực mới cố chấp nắm chặt tay cô không buông. Chỉ là cho đến khi cô cạy cánh tay của anh ra, anh theo phản xạ túm cổ tay cô, lật người lại đè lên người cô, một khắc đó, anh liền tỉnh, tuy thế, trái tim vốn nảy lên từng hồi lo sợ, khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc gần trong gang tấc mới có thể buông lỏng. Nhìn cô mở to đôi mắt nhìn anh không hiểu, lại nghĩ đến giấc mơ vừa nãy vẫn còn ám ảnh không buông, anh nghĩ thế nào liền hôn xuống, không ngoài dự khiến khiến cho cô ngạc nhiên. Trình Hạo đặt một ngón trỏ lên môi, miết nhẹ một đường, cảm giác mềm mại vẫn còn quanh đây, mềm mại đến mức khiến cho anh mê muội..

Dưới sự chăm sóc cực kì chu đáo của Lâm Vũ, Trình Hạo sau hai ba ngày liền khỏi bệnh, không những thể tinh thần còn cực kì sáng khoái, khí sắc hồng hào, so với trước khi bị bệnh cơ hồ còn tốt hơn một phần. Chưa kể đến việc trong ba ngày này anh đúng thực là quấn chặt lấy cô không buông, hơn nữa còn thường xuyên lấy cơ mình bị ốm mà để cô giúp mình làm đủ mọi việc, tận lực thu hẹp khoảng cách của hai người. Sau ba ngày đó, Lâm Vũ do có chút mệt mỏi mà quyết định nghỉ học một buổi, Trình đại thần của chúng ta thì chỉ bình tĩnh cảm thán đúng một câu “Thi thoảng bị bệnh có lẽ cũng không tệ”.

Chỉ là, có lẽ gần đây Lâm Vũ vướng phải vận xui, nếu không thì cũng là do tiểu nhân ám hại, đến ngày thứ tư khi cô muốn đến trường, Hàn Minh lại gọi điện cho cô, úp úp mở mở nói ra một loạt, ý chính vẫn là khuyên cô tạm thời đừng nên đến trường. Lâm Vũ là người như thế nào chứ, kiểu người thấy việc liền tránh sao, tất nhiên là không, cô cứ như vậy không để ý đến lời của Hàn Minh, hôm sau liền đến trường, hơn nữa, cô cũng rất tò mò, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Rảo bước trên sân trường, nhìn ánh mắt của mấy người nhìn cô, Lâm Vũ chợt cảm thấy có lẽ chuyện này thực sự nghiêm trọng, bởi vì nếu là ngày thường sẽ không có ai để ý đến cô, còn hiện tại, trong ánh mắt những người xung quanh, tất cả đều là ác ý, có chỉ trích, thậm chí còn có ghê tởm

Bộp!

“Đi đứng cái kiểu gì vậy”

Lâm Vũ xoa xoa bả vai bị đau, rõ ràng là cô ta va vào cô lại còn dám mở miệng trách móc như vậy, thực sự là không nói lý. Cô chưa kịp mở miệng, người kia đã cười lớn một tiếng, giọng nói như khinh bỉ châm chọc

“Ha, tôi còn tưởng là ai, thì ra là cô. Cô như vậy mà còn dám vác mặt đến trường, không biết xấu hổ sao. Haiza, trường này là chỗ để học, là trường danh giá, không chứa nổi người như cô đâu”

Cô ta nhìn Lâm Vũ một hồi, ánh mắt chế giễu, bàn tay còn phủ phủ bả vai vừa đụng vào cô giống như vừa chạm phải thứ gì đó ghê tởm lắm. Lâm Vũ nghe lời vũ nhục như vậy, ánh mắt tối sầm lại, lạnh lùng nói một câu.

“Cô nói cái gì”

Cô gái kia nhìn ánh mắt sắc lạnh của Lâm Vũ, không hiểu sao rung mình một cái, bắt giắc lùi lại một bước, cao giọng hét lên, giọng nói chơ chớo dường như muốn cho cả trường biết

“Cô.. cô đừng có giả bộ. Người trong ảnh rõ ràng là cô, lại còn bày đặt ngây thơ không biết gì. Hừ, thành tích như vậy mà muốn vào được đây, không biết là ai đứng đằng sau trải đường chứ”

Cô ta nói như vậy rồi chạy biến đi mất để lại Lâm Vũ đứng một chỗ không hiểu, ảnh, ảnh nào chứ. Cho đến khi đi vào căn tin, nhìn thấy ánh mắt quái lạ của mọi người, cô lại càng cảm thấy kì quái hơn. Nhìn thấy một đôi nam nữ ngồi ở một bàn ăn nhìn cô mà chỉ chỏ, nhìn nhìn chiếc máy tính trước mặt, rồi lại nhìn cô, Lâm Vũ rốt cuộc không nhịn được, sải bước đi qua, mạnh mẽ cướp chiếc máy tính ở trên bàn

“Này, cô làm gì vậy. Mau trả lại cho tôi”

Lâm Vũ không nghe thấy những gì cô ta nói nữa, nhìn những hình ảnh trước mặt, những dòng chữ nổi tiếp

khiến một luồng máu nóng dường như bốc lên đỉnh đầu, đôi tay cô không nhịn được siết chặt lại, ánh mắt tối sầm lại, khí lạnh tỏa ra. Thứ mà cô đang đọc không có gì khác lại chính là trang diễn đàn của trường, mà ở đó hiện tại có một bài đăng mới với tiêu đề rất rõ ràng ” Rò rỉ ảnh nóng của nữ sinh đại học được đại gia lớn tuổi bao nuôi“. Tiêu đề lớn màu đỏ chói đập vào mắt, điều đáng nói chính là, những tấm ảnh trần trụi bên dưới, dường như làm mờ mà không làm mờ, không khó để nhìn rõ, nhân vật chính trong đó, không ai khác chính là cô, thậm chí còn có một tấm ảnh cô đang nhận một xấp tiền từ tay người khác. Bài đăng đó không biết từ đâu còn lôi lại lịch sử học bạ của cô, nói cô không được học trung học, thi vào Thanh Hoa cũng là do có người đi cửa sau. Nực cười, cô vốn bỏ học một thời gian, trên học bạ đương nhiên không có ghi trường học, chỉ là những tấm ảnh kia... Lâm Vũ không khỏi bước nhanh ra khỏi căn tin mặc kệ những lời xì xào bàn tán sau lưng, muốn hăm hại cô đúng không, muốn đổ lỗi cho cô đúng không, tốt lắm, như ý nguyện, cô đã thực sự nổi giận rồi. Xem xét những kẻ có thù oán với mình dưới thân phận Lâm Nhiên, trong đầu Lâm Vũ chỉ có duy nhất một khuôn mặt hiện ra khiến cho cô không khỏi căm hận, người ”em gái” yêu quý của cô, Diệp Tuyền!

25. Chương 25: Kế Hoạch Của Lâm Vũ

Bài đăng trên diễn đàn nhanh chóng được gỡ xuống, không biết là do nhà trường gỡ xuống hay là có người hack nick xóa đi, dù là ai, Lâm Vũ cũng không thêm quan tâm nữa. Theo như cô suy đoán, với tốc độ bất quá của trường học, chỉ trong vòng chưa đến một ngày thì có lẽ tất cả các học viên trong trường đều đã biết, chưa kể đến việc có người cố ý sao chép những tấm ảnh đó rồi phát tán ra diện rộng, dù thế nào đi chăng nữa, tất cả mũi nhọn ác ý hiện giờ, đều chĩa vào Lâm Vũ cô. Thật ra, việc sinh viên đại học sống thử với người lớn tuổi hơn cũng không phải việc gì quá mức xa lạ, cũng không có gì quá mức to tát, dù gì thì hoàn cảnh mỗi người là khác biệt, không phải ai cũng sinh ra trong gia đình danh giá. Chỉ là trên đời này, có những việc rất phức tạp, ở trong bóng tối mang một ý nghĩa, phơi bày ra ánh sáng lại mang một ý nghĩa khác, nhất là khi còn dùng với mục đích công kích trắng trợn như vậy. Người đứng đằng sau chuyện này, một mặt muốn tác động về phía danh dự của nhà trường, khiến cho họ gây sức ép lên cô, một mặt khác lại đánh vào tâm lý của một cô gái trẻ, dù sao đứng trước việc danh dự mình bị bôi nhọ như thế này, không mấy ai có thể trụ vững tâm lý mà nghĩ cách giải quyết. Lâm Vũ vừa mới từ chỗ thầy hiệu trưởng về, ý tứ của ông ta rất đơn giản, nói một vòng quay đi quay lại, cuối cùng vẫn là ngầm khuyên cô nên nghỉ học một thời gian, để cho chuyện lắng xuống thì tiếp tục đến trường, còn nếu như chuyện không lắng xuống.....

Lâm Vũ hiện tại rất tức giận, cực kì tức giận, trải qua những chuyện gần như giống hệt trong quá khứ, một lần nữa trở thành cái đích ọi người chỉ trích, nói rằng tâm không trong suốt, là giả, nhưng nếu như bảo cô trốn tránh như ngày xưa, cô tuyệt đối không làm được. Một phần là do chính bản thân cô, trải qua một thời gian dài như vậy, cô đã không còn là Lâm Vũ nhút nhát của ngày xưa, cô hiện tại, là Trình Nhiên, là Ella, dù là ai đi nữa, cô cũng có đủ ý chí để bảo vệ bản thân mình. Một phần khác, chính là kẻ đứng đằng sau kia, nếu như cô đoán không nhầm, rất có thể chính là Diệp Tuyền, dù sao suy đi tính lại, người thực sự đối đầu với Lâm Nhiên cũng chẳng có mấy người, người có thủ đoạn thì càng ít ỏi, nói tóm lại, bất kì đó là kẻ nào, cô nhất định khiến cho hắn ta hối hận về vì chuyện đã xảy ra, muốn cùng cô chơi đùa, hảo, cô sẵn sàng phụng bồi. Dù sao cô chọn cách thay đổi thân phận cũng chỉ là không muốn cuộc sống quá phiền phức, chỉ là, cô tuyệt đối không phải quả hồng mềm cho người ta tùy tiện nắn bóp.

“Vật nhỏ, em đang ở đâu. Mau về Hoàng gia đi, chúng ta cùng nhau xử lý. Anh chờ em.”

“Nhóc, em đang ở trường? Chết tiệt thật, tôi đã bảo em ở nhà mà. Em đang ở đâu, tôi lập tức đến”

Nhìn thấy hai tin nhắn báo gửi gần như cùng một lúc, Lâm Vũ ngẩn người ra một chút, không nhịn được liền mỉm cười. Đúng vậy, sao cô lại quên được chứ, hiện tại, không còn như lúc trước nữa, ở bên cạnh cô, còn có rất nhiều bằng hữu. Nhắn cho Hàn Minh một cái tin trấn an, Lâm Vũ mau chóng bắt một chiếc taxi đến Hoàng gia, hiện tại trong đầu của cô cũng có một kế hoạch, chỉ là kế hoạch này cần hai phụ giúp một chút mới có thể hoàn thành được.

Lâm Vũ đẩy ra cửa phòng lớn bằng nhung đỏ, thấy bên trong có mấy người Trình Hạo, Linda cùng với Lâm Phong, Lâm Khải đang ngồi nói chuyện, hơi nhíu mày một chút rồi từ từ bước vào. Trình Hạo vốn trong lòng sốt ruột, không để tâm đến mấy người nói chuyện xung quanh, nghe thấy tiếng mở cửa mắt liền sáng

lên, sau khi nhìn thấy người đến là Lâm Vũ, lại nhìn mấy người trong phòng một lượt, muốn mở miệng lại bị Lâm Vũ ngăn lại

“Không sao đâu, anh hai”

Ba năm quen biết cũng đủ để cô hiểu hết ba người bọn họ, mặc dù Lâm Khải có chút đậm bạc, Linda cùng với Lâm Phong thì vô tâm vô tính nhưng cả ba đều đối với cô rất tốt, rất quan tâm đến cô, trong thâm tâm cô cũng đã từ lâu xem họ là người nhà, mà người nhà thì không nên giấu diếm nhau. Lần này, cô cũng không có ý định giấu họ nữa.

“Vật nhỏ, em..?”

Trình Hạo có chút ngạc nhiên, cả ba người kia cũng không hiểu là hai người bọn họ đang thảo luận về vấn đề gì, nhứ mà nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Lâm Vũ cười một tiếng, chậm rãi bước tới gần ghế rồi thoải mái ngồi xuống, mở miệng hỏi

“Ba người, có nghe thấy vụ Lâm Nhiên trong trường không”

Linda không hiểu tại sao cô nhắc đến việc này, cầm lên một chùm nho ăn ngon lành, nói:

“Có nghe. Chị nhớ không nhầm thì Lâm Nhiên là cái cô bé cá tính lần trước trong vụ lùm xùm với Linh Na. Haiz, qua vụ lần này, chắc cô ấy chẳng dám đến trường nữa”

Lâm Vũ nhìn Linda đang thoải mái xử lý một chùm nho, thở dài một hơi, từ tốn lấy ra từ trong túi một miếng mặt nạ mỏng dính, chậm rãi dán lên mặt trong cái nhìn ngạc nhiên của mọi người, tất nhiên là trừ Trình Hạo ra. Cho đến khi Lâm Vũ chỉnh trang lại cẩn thận, một khuôn mặt hoàn toàn mới hiện ra, thành công khiến cho Linda tròn con mắt, không một chút lịch sự phun hết hạt nho trong miệng ra, một đầu ngón tay chỉ vào mặt cô run run nửa ngày cũng không biết nói gì

“Đây là... đây là...”

“Em là Lâm Nhiên”

“...”

“Lâm Nhiên là em”

“...”

Một tiếng thét chói tai từ miệng Linda truyền ra, xem ra còn có sức hét được, tức là còn có thể chấp nhận được. Lâm Vũ liếc nhìn Lâm Phong cùng với Lâm Khải bên cạnh, dù rất ngạc nhiên nhưng lại rất nhanh bình ổn cảm xúc, không thể không nói, trình độ tiếp nhận chính là khác hẳn nhau a.

“El, em là cái đồ quái dị đó, cái đồ quái dị chửi nhau với Diệp Tuyền. TMD, thật là kích thích mà. Thảo nào chị nghe nói Trình lão đại bế người nào đó từ bể bơi lên, không ngờ lại là em nha”

Lâm Vũ đảo mắt nhìn qua Trình Hạo ho khan vài tiếng, trong mắt anh có chút xấu hổ, còn có một chút... giận dữ, quái lạ, cái ánh mắt ai oán kia rốt cuộc là từ đâu ra vậy, cô cũng đâu có đắc tội gì với anh đâu. Lâm Vũ không biết rằng, hồi trước vì để cô khai ra thân phận, Trình Hạo đã phải tốn bao nhiêu sức lực, bây giờ cô lại nói với bọn họ dễ dàng như vậy, không khỏi khiến Trình đại thần cảm thấy bản thân thực mất giá a(=.=)

“Khoan đã, như vậy...TMD. Ai dám đăng ảnh của em lên. TMD, đến cả em cũng dám động, nói đi, lão nương xử hần”

Nghe những lời này, cùng với bản mặt kích động của Linda, Lâm Vũ chợt cả thấy việc mình tiết lộ thân phận hôm nay có lẽ là việc không được đúng đắn lắm a. Lâm Phong ngồi bên cạnh, nhìn thấy cái tư thế hận không thể đi giết người của người nào đó kia, thở dài một tiếng, đi qua lôi cô ngồi xuống, thấp giọng khuyên bảo.

“Cái đồng ảnh kia không phải là ảnh của El a, rõ ràng là ảnh ghép”

Linda nghe như vậy, lại nhìn Lâm Vũ ngồi trước mặt gật đầu phụ họa, nhận ra là mình nóng vội, chép chép miệng liền hỏi

“Aiza, như vậy tìm người chứng minh đồng ảnh kia là ảnh ghép là được rồi không phải sao”

Lâm Khải vốn im lặng ngồi ở một bên, đột nhiên cất giọng nói trầm thấp, mở miệng liền nói vào trọng tâm vấn đề

“Chứng minh thì có thể. Chỉ sợ dù làm như vậy cũng không có mấy người thực sự tin tưởng. Dù sao mấy tấm ảnh đó cũng rất nhạy cảm, nếu như một lần nữa phát tán.. Trừ phi, có thể tìm thấy ảnh gốc mới có thể dễ dàng giải quyết vấn đề.”

Tất cả mọi người trong phòng đều im lặng, Lâm Khải nói rất đúng, chỉ là muốn tìm ra một cái ảnh gốc không biết lấy từ đâu, nói còn dễ hơn làm.

“El, em có nghĩ đến kẻ nào làm không. Còn nữa, tại sao lại phải mang mặt nạ”

Lâm Phong ngồi ở một bên hỏi, như vậy tính ra, cô với bọn họ đã học chung trường một năm, lại không có ai phát hiện. Nghĩ đến đây, ánh mắt không khỏi đảo qua Trình Hạo trầm tư ngồi một bên, có chút u oán. Nhìn biểu hiện lúc này của lão đại, chắc chắn đã biết từ trước, như thế nào lại giấu bọn họ nga. Linda cũng nhận ra điều gì, trực tiếp vứt cho Trình Hạo một ánh mắt lên án, Trình Hạo đáng thương không biết mình làm gì sai, thực ra anh cũng chỉ mới biết có vài ngày thôi nha.

“Kẻ đứng sau... thật ra em có nghĩ đến một người. Chỉ là cũng không chắc chắn lắm. Còn về chuyện mặt nạ, nói ra rất dài, để sau sẽ kể mọi người nghe”

Cô dừng một chút, nghĩ nghĩ liền mở miệng, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang

“Thực ra thì em có một kế hoạch, chỉ là, kế hoạch này, cần anh hai giúp đỡ một chút”

Mọi người nhìn điệu cười quỷ dị trên môi Lâm Vũ, không khỏi bất giác lạnh buốt sống lưng, dù sao quen biết đã lâu như vậy, mỗi lần cô nở nụ cười nửa miệng kiêu đó chính là khi cô thực sự tức giận. Xem ra, kẻ đứng đằng sau chuyện này, thực sự đã chọn sai người để động vào rồi.

26. Chương 26: Bạn Gái Trình Hạo ?

“Tiểu Tuyền, nhìn xem. Cô gái đó là ai vậy, sao lại đi với mấy học trưởng học tỷ a. Có vẻ như họ rất thân thiết nữa nha”

Diệp Tuyền đi chung với một nhóm người, nghe thấy vậy liền nhú nhú mày theo hướng người đó chỉ mà nhìn sang, chỉ thấy ở phía xa chính là mấy “nhân vật phong vân” mà bọn họ đã quá mức quen thuộc, chỉ là hiện tại còn có thêm một người bọn họ không hề quen biết. Một cô gái trong trang phục màu trắng đơn giản, mái tóc dài được cột cao, khuôn mặt tinh xảo sạch sẽ không có chút son phấn lại cực kì xinh đẹp, đặc biệt nhất là khí chất phóng khoáng khiến người ta không tự chủ được bị hấp dẫn. Cô cùng với Trình Hạo sống vai nhau đi bên cạnh nhau, cùng với mấy người Linda, Lâm Phong, Lâm Khải nói chuyện thực vui vẻ, hai người còn mặc cùng một tông màu trắng tươi mát, nhìn từ xa giống như hai người đang yêu nhau, cực kì xứng đôi. Đáng tiếc, một hình ảnh đẹp như vậy cứ nhiên vào trong mắt một người lại trở thành một hình ảnh cực kì gai mắt. Đôi mắt không dời khỏi hình ảnh phía xa, bàn tay Diệp Tuyền bất giác nắm chặt lại, cô lúc này chỉ cảm thấy nụ cười trên môi cô gái kia cực kì chói mắt, chói mắt khiến cô muốn trực tiếp muốn tiến đến xé nát nó ra. Cô gái kia, rốt cuộc là ai?

Giống như để trả lời cho câu hỏi đó, một nữ sinh đi bên cạnh Diệp Tuyền liền lên tiếng

“Cô ta hả, nghe nói là du học sinh sang trường chúng ta học một thời gian. Tên là gì ấy nhỉ, là Ella thì phải. Chỉ là nhìn mấy người thân thiết với nhau như vậy, có phải là đã quen biết từ trước không. Chắc chắn, cô gái đó cũng thật xinh đẹp, không lẽ.. là bạn gái của học trưởng Trình?”

Nhìn thấy khuôn mặt Diệp Tuyền càng lúc càng khó coi, Linh Na đi bên cạnh vội vàng kéo nữ sinh đang nói chuyện đi ra sau, vứt cho cô ta một ánh mắt ý chỉ ” Mau ngậm miệng lại”. Cô nữ sinh đó như cũng nhận ra điều gì, không nói năng gì nữa, có chút ủy khuất im lặng lùi về vài bước, môi mím chặt

“Tiểu Tuyền, chắc không phải đâu, đừng nghe nói lung tung. Có lẽ họ có chút quen biết từ trước thôi”

Linh Na khéo léo mở miệng, cô cũng không có quên Diệp Tuyền đối với Trình Hạo là loại tình cảm ái mộ như thế nào. Đáng tiếc là mấy lời cô ta nói lại không lọt vào tai người nào đó đang giận dữ, Diệp Tuyền cố gắng bình ổn cảm xúc, kéo ra một nụ cười gượng gạo, giả bộ hào phóng mà mở miệng

“Mình không sao đâu. Dù sao mình với học trưởng cũng chưa có cái gì. Hơn nữa cô ấy cũng thực sự rất xinh đẹp”

Diệp Tuyền ngoài mặt nói như vậy, chỉ có một mình cô ta biết, trong lòng hiện tại đang cỡ nào khó chịu, giống như ăn phải trái khổ qua đắng chát. Đáng chết, bớt đi một Lâm Nhiên lại nhảy ra một Trình Giảo Kim phá đám. Trong lòng cô ta không ngừng có từng đợt sóng cuộn trào, một cổ cảm giác bất an không nhìn được trào lên, ngày càng mãnh liệt. Không biết có phải cô nhìn lầm hay không, ở một khắc, ánh mắt Trình Hạo nhìn cô gái đó, dịu dàng mà say mê, tràn ngập nhu tình. Hi vọng tất cả chỉ là nhầm lẫn, nếu không...

Rầm

“El, mau tới, mau tới xem cái này”

Một tiếng đập cửa thật lớn chứng tỏ người tới đang rất vội, hoặc chỉ đơn giản là quá mức.. phần khích, kèm theo đó là giọng nói hào hứng vang lên thu hút sự chú ý của mấy người đang ngồi trong phòng.

“Haiza, mau tới xem. Chụp thật đẹp. Cái này... cái này... còn có cái này”

Linda từ bên ngoài đi vào, nói đúng hơn là vội vã phi vào bên trong, không đợi ai mở miệng liền bày một đồng ảnh ra mặt bàn, kì lạ là những tấm ảnh đó đều chỉ cùng một cảnh, chỉ là tùy từng tấm thì được chụp từ những góc độ khác nhau. Lâm Vũ ngồi bên cạnh Trình Hạo, thoải mái cầm lấy cầm một quả táo anh vừa mới gọt xong bỏ vô miệng gặm, mắt liếc liếc qua mấy tấm ảnh rải rác trên mặt bàn, không chút để tâm. Trong khi Linda cùng với Lâm Phong ở một bên vô cùng hào hứng xem từng cái một, đến Trình Hạo cũng cầm một cái lên xem qua rồi mở miệng khen ngợi

“Cái này chụp rất đẹp”

Chỉ trừ Lâm Khải trầm mặc ít nói, mấy người kia đều quay sang nhìn Lâm Vũ đang mang một bộ dáng “không liên quan đến mình” mà thường thức quả táo đang cầm trên tay, hai chân vắt chéo lên nhau, hai mắt giống như hưởng thụ híp híp lại.

“El, em không xem sao ah”

Linda vẫn chưa hết hứng khởi, nhìn thấy Lâm Vũ như vậy liền không nhìn được bĩu môi, lại tiếp tục xem mấy tấm ảnh kia. Tất cả những tấm ảnh đều chỉ chụp một cảnh hai người đang nắm tay nhau rất thân thiết, người con trai trong ảnh quay sang nhìn người con gái cười nhẹ, nam tuấn lãng, nữ xinh đẹp, ánh sáng mờ ảo giống như một bức tranh thủy mặc.

“Nhìn gì chứ. Đều là dự đoán trước rồi, không phải sao”

“Nói cũng phải, chỉ với một tấm ảnh, mới có một ngày mà tin đồn liền lan nhanh như vậy. Lão đại, xem ra giá trị của anh cũng không nhỏ nha”

Không sai, nhiều ảnh như vậy nhưng nam chính và nữ chính lại chỉ có hai người, không ai khác chính là một người đang gọt táo và một người đang gặm táo ngồi trên chiếc ghế đối diện, Trình Hạo và Lâm Vũ. Hình ảnh được chụp lại chính là cảnh hai người đang nắm tay nhau, đi trên một góc sân trường cười ngọt ngào, được chụp từ rất nhiều góc độ khác nhau, nhiều đến mức Lâm Vũ phải lú lẫm, xem ra số lượng người hâm mộ của anh hai cũng không phải là ít. Vốn cứ tưởng chỉ cần một bức ảnh là đủ, không ngờ thu hoạch đến một đồng ảnh. Dù thế nào thì, một bức hay nhiều bức cũng như vậy, chỉ cần có thể đạt được mục đích là tốt rồi, không phải sao?

“Như vậy, tiếp theo định làm như thế nào”

Lâm Minh ngồi một bên mở miệng hỏi một câu. Lâm Vũ nghe như vậy, thoải mái tựa người ra sau ghế, hai tay dang sang hai bên, thuận tiện tiếp thêm một quả táo khác vừa được gọt xong, chậm rãi đáp lời

“Còn như thế nào nữa. Bây giờ việc duy nhất phải làm chính là đợi cá mắc câu a”

Khóe miệng hơi hơi nhếch lên biểu thị tâm tình cô rất tốt. Linda nghe thấy như vậy, lại nhớ tới những gì mình nghe được chiều nay, bồi thêm một câu

“Hiện tại em là kẻ thù của một nửa số nữ sinh trong trường, còn ở đó mà cười được nữa a. Bạn gái mới về nước, cái danh xưng này, thực sự hợp”

Chữ “hợp” ngân dài giống như trêu tức, ánh mắt lại như có như không lướt qua khóe môi Trình Hạo vì lời nói của cô mà hơi hơi nhếch lên, trong lòng không khỏi càng thêm tò mò. Nhìn tình cảnh trước mặt mà xem, nam gọt, nữ ăn, hơn nữa cái vẻ mặt cầm quả táo mà chăm chú gọt kia, thấy thế nào cũng giống như cam tâm tình nguyện. Nhiều lúc cô thực sự thắc mắc, ai rốt cuộc mới là “lão đại” chính thức của bọn họ a.

...

Xào xạc, xào xạc

Một cơn gió thổi bay mấy chiếc lá mới rụng, thổi bay cả mái tóc dài của cô, cuốn từng lọn từng lọn ra phía sau như dòng thác, sau một khắc lại buông xòa trên nền áo sơ mi trắng xòa. Bước chân vì lí do gì đó mà dần chậm lại, tăng nhanh, lại chậm lại, sau khi xác định chính xác, khóe môi không tự chủ được cong cong lên, một tia ranh mãnh xẹt qua mắt. Đi thêm một chốc nữa, cô liền dừng lại hẳn, chậm rãi rút chiếc điện thoại trong túi ra, bấm một dãy số đã thuộc lòng từ lâu rồi áp lên một bên tai, sau một dãy tiếng tút tút đều đều, một giọng nam ấm áp mới từ tốn vang lên

“Ừ, anh đây”

“Anh hai, anh đang ở đâu?”

Nghe thấy đầu bên kia nói tiếng gì đó, khóe miệng cô không khỏi nhếch cao hơn, ánh mắt híp lại, đôi môi chậm rãi bật ra một câu

“Được. Vậy chuẩn bị một chút. Chúng ta... đi hẹn hò đi”

Trái với hai tiếng anh hai bật ra rất nhỏ, hai chữ “hẹn hò” lại được đặc biệt nói lớn, giống như nhấn mạnh, lại giống như cố tình để người khác nghe thấy. Người ở đầu dây bên kia dường như bị cô dọa sợ, trong một lúc không hề có tiếng phản hồi. Cô cũng không để ý liền cười nhẹ một tiếng rồi ngắt điện thoại, cảm nhận được động tĩnh phía sau, ở một góc người khác không thấy, khuôn mặt tinh xảo thoáng qua một tia lạnh lùng tàn nhẫn.

27. Chương 27: Vòng Quay Tình Yêu

Dòng người vội vã trên đường, tiếng còi xe ầm ỉ, tiếng người trò chuyện hòa lẫn vào nhau. Ở một góc khuất, một chàng trai thoải mái tựa người vào tường, hai tay xỏ vào túi quần, ánh mắt chăm chú nhìn xuống chân giống như đang đợi người nào đó. Trên người anh chỉ mặc một bộ đồ màu trắng đơn giản, vài sợi tóc lòa xòa trước trán che khuất chỉ để lộ ra một phần khuôn mặt, trong lúc lơ đãng lại vô tình để lộ khí chất tao nhã đặc biệt khiến cho người ta không thể dời mắt, giống như chỉ cần đứng yên một chỗ cũng có thể tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp. Ở gần đó cũng có một vài cô gái muốn tiến lên bắt chuyện, nhất là khi anh thì thoảng ngẩng đầu nhìn về nơi xa, khuôn mặt điển trai thu hút càng khiến cho bọn họ có thêm dũng khí. Nhưng ngay khi bọn họ định bước lại gần liền nhìn thấy một cô gái từ một hướng khác chạy đến, trên người cô gái cũng mặc một bộ đồ trắng đơn giản, khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp tràn ngập ý cười khiến cho bọn họ hoàn toàn hết hy vọng. Mặc dù trong lòng có chút ghen tị nhưng không thể không thừa nhận hai người bọn họ khi đứng cạnh nhau trông cực kì xứng đôi, giống như một đôi kim đồng ngọc nữ sinh ra để giành cho nhau vậy

“Anh hai, đợi lâu chưa”

Trình Hạo nhìn thấy bóng dáng người đang chạy tới, nghe thấy giọng nói ngọt ngào quen thuộc, khóe miệng không khỏi hơi hơi được nhếch lên, tâm tình thực vui vẻ. Thực ra, mới vài phút trước, khi mà cô gọi điện

cho anh, anh thực sự đã bị hai chữ “hẹn hò” của cô dọa sợ, trong lòng vừa mừng vừa khó hiểu, liền bỏ việc vội vã chạy đến đây. Nhưng mà ngay lúc này, nhìn ánh mắt vừa hào hứng vừa nghịch ngợm của cô, mấy câu đang định hỏi bên miệng cũng nuốt xuống, dù biết rằng cô vốn là đang có kế hoạch gì, nhưng mà, chỉ cần cô cứ như vậy vui vẻ là được rồi, không phải sao? Dù rằng anh không thể không thừa nhận, vào giây phút nghe được vài từ ấy, sau một khắc, anh thực sự vui sướng đến điên cuồng.

Trình Hạo cứng chiều sờ sờ mái tóc của cô, vuốt lại vài sợi bị gió làm rối, nhẹ nhàng hỏi lại

“Không lâu. Bây giờ muốn đi đâu?”

Lâm Vũ cười một tiếng, nghĩ nghĩ một chút xem định đi đâu. Từ khi cô chuyển đi, cũng khá lâu rồi cô và anh không có ngày nào cùng nhau ra ngoài chơi, như vậy, hôm nay liền phải chơi cho thật đã. Nghĩ như vậy, cô thân thiết kéo lấy bàn tay của anh, hào hứng đi về phía trước, cất giọng lanh lảnh, tràn đầy sức sống

“Anh hai, hôm nay nhất định phải đi cho thật đã. Đã lâu lắm rồi chúng ta không có ra ngoài chơi a”

Trình Hạo nhìn nụ cười của cô, lại nhìn bàn tay nhỏ nhỏ nắm lấy bàn tay to của mình, không hiểu sao thấy có sức sống hẳn lên, nắm lấy tay cô, thoải mái đáp lại một tiếng

“Được”

...

Hai người cùng nhau đi đến rạp chiếu phim, dù sao hiện tại cũng còn nhiều thời gian, đi xem phim trước vậy. Lâm Vũ đi đến quầy bán vé, hai người quyết định chọn một bộ phim đang được ưa thích, nghe nói là kết thúc buồn, nhưng diễn tả tâm lý nhân vật rất hợp lí, còn nghe nói là rất cảm động. Trình Hạo thì xếp hàng mua bỏng ngô và nước uống, diện mạo nổi bật của anh cũng khiến không ít người ngoái lại nhìn. Lâm Vũ cùng với Trình Hạo bước vào rạp chiếu phim, chỉ là sau khi xem được một đoạn Lâm Vũ liền cảm thấy có chút hối hận, bộ phim thực sự rất cảm động, diễn viên cũng đẹp, kĩ xảo cũng tốt, chỉ là...

Bộ phim kể về một gia đình có hai mẹ con nương tựa vào nhau mà sống, người cha vì tiền bạc danh vọng mà bỏ hai mẹ con đi theo một người đàn bà khác. Người mẹ vì quá đau lòng nên phát bệnh, nằm liệt trên giường, người con còn nhỏ đã phải đi làm kiếm tiền, bán sức lao động, đến khi người mẹ mất, lại phải bán thân ột gia đình giàu có. Đôi tay của Lâm Vũ bất giác nắm chặt lại, hai mắt không hiểu sao cay cay, chẳng lẽ lại trùng hợp đến như vậy, từng câu từng chữ giống như viết về bản thân cô, những hình ảnh sống động trước mắt giống như tái hiện một đoạn kí ức tưởng như đã ngủ sâu. Chỉ là, so với cô bé trong bộ phim đó, cô còn may mắn hơn nhiều, thực sự còn may mắn hơn nhiều lắm. Cô hiện tại còn có mẹ, có anh hai, còn có ba nuôi, còn có thể có một cuộc sống sung túc đầy đủ. Nếu như ngày đó, không gặp được ba, cô có lẽ cũng giống như cô bé kia, bây giờ cũng chỉ còn cách đi làm nô bộc cho người ta. Nghe những tiếng nức nở của mấy người ngồi trong rạp chiếu, trong lòng Lâm Vũ không hiểu sao cảm thấy phiền muộn, không phải buồn, cũng không phải thương tiếc, chỉ đơn giản, là phiền muộn. Trình Hạo ngồi bên cạnh cũng nhận ra sự thay đổi của cô, anh chợt nhớ lại điều gì đó, con mắt tối sầm xuống, bàn tay nhanh chóng nắm lấy tay cô muốn kéo cô ra ngoài. Lâm Vũ cũng không từ chối nữa, hai người lách ra một bên rồi đi ra khỏi rạp. Hít một hơi không khí trong lành, lại nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh hai khi nhìn cô, cô không khỏi cười nhẹ một tiếng trấn an, lắc lắc đầu

“Em không sao đâu”

Trình Hạo vẫn nghi ngờ nhìn cô một chút, nghĩ sao liền kéo tay của cô, nói một tiếng

“Đi theo anh”

Đến khi hai người đến trước một công viên giải trí cực lớn, lại nhìn thấy một đồng trẻ con cùng phụ huynh dạo chơi xung quanh, Lâm Vũ không khỏi nuốt một ngụm nuốt bọt, quay sang hỏi Trình Hạo

“Anh hai, anh có chắc chắn muốn đến đây không ah”

Trình Hạo nghe cô hỏi như vậy, cũng không biết nói như thế nào. Không phải mấy cô gái trẻ đều thích đến công viên chơi sao? Cái này là anh đi hỏi được, chẳng lẽ không đúng?

Nhìn bộ mặt anh như vậy, Lâm Vũ bất giác bật cười, kéo tay anh đi vào bên trong. Thực ra ở trong công viên cũng không phải chỉ có trẻ con, công viên lớn như vậy, các cặp đôi đi vào trong rất đông, cũng rất tình

tứ, chỉ là cô với anh hai... dù sao cũng không phải thực sự là “hẹn hò”, thấy thế nào cũng có chút kì quái. Giống như việc vừa xảy ra hồi nãy, cô và anh đến một quầy hàng trò chơi chơi thử, trò chơi cũng rất đơn giản, chỉ cần bắn trúng mấy trái bóng đặt trên mấy lon nước ngọt liền thắng. Lúc hai người đến cũng có một cặp đôi đang chơi, chàng trai bắn trúng 5 trái bóng được thưởng một con gấu bông nhỏ khiến cho cô gái bên cạnh mừng đến mức nhảy cẫng lên cho anh ta một nụ hôn. Lâm Vũ cũng là chưa bao giờ thử trò chơi như vậy, chỉ là tò mò bắn thử một lần liền cứ thế bắn rớt đến 20 trái bóng, làm cho ông chủ quán và đôi tình nhân bên cạnh nhìn cô như quái vật, sau đó lại quay sang nhìn anh hai với ánh mắt như muốn nói “Bạn gái anh thực cmn trâu bò” làm cho cả hai người dở khóc dở cười, vội vã dắt tay nhau dời đi. Cứ như vậy đi lòng vòng trong công viên, Lâm Vũ cũng chỉ nhìn thấy trò đu quay kia khá thú vị, có thể nhìn thấy mọi thứ ở vị trí thực cao, liền bảo Trình Hạo đi mua vé, hơn nữa ở bên dưới còn có một hàng dài người đang xếp hàng, cũng không biết vì sao mà tất cả đều là các cặp đôi. Cho đến khi cả hai người dưới ánh mắt nhiệt tình của mấy cô hướng dẫn viên mà bước lên vào bên trong, Lâm Vũ mới hiểu rõ lí do. Trước mặt cô bây giờ là bốn chữ “Vòng quay tình yêu” thật lớn a, bên dưới còn có một bảng giải thích rõ ràng nói cái gì mà chỉ cần ngồi trong đây hôn nhau một lần liền có thể ở bên nhau đến trọn đời trọn kiếp, thật là vớ vẩn. Cô không khỏi quay sang nhìn anh, thấy anh cũng đang nhìn vào bảng chỉ dẫn kia, lại quay sang nhìn cô, ánh mắt bất đắc dĩ

“Anh hai, có vẻ như chúng ta ra ngoài chơi không chọn ngày a, đi đâu cũng không hợp”

Anh nghe như vậy, cười nhẹ một tiếng đáp lại

” Chọn ngày? Anh nghĩ em cũng không phải là tự nhiên mà muốn rủ anh ra ngoài chơi đâu”

Anh cũng đâu phải kẻ ngốc, cứ mỗi lần đi được một đoạn, cô lại cố tình như vô tình quay đầu lại liếc một cái, lại bí hiểm cười cười. Hơn nữa, cái kẻ theo dõi kia cũng quá ngốc nghếch, chụp lộ liễu như vậy, có phải là do không có kinh nghiệm hay không, thậm chí còn không nhận ra là cô đã phát hiện từ lâu nữa

“Còn nữa, tại sao lại nói là không hợp”

Lâm Vũ không khỏi sờ sờ mũi, đúng là không có cái gì giấu được anh cả. Chỉ là cái vòng quay chết tiệt này, biết thế trước khi lên cô nên hỏi trước một chút, bây giờ thì hay rồi, nhìn ngay trước mặt cũng thấy vài cặp đang thân mật hôn môi, chỉ có hai người họ ngồi cứng ngắc mà quan sát, không khỏi có chút ngượng ngùng

“Còn sao nữa a. Chúng ta là anh em mà, đâu cần mấy thứ như này để ”bên nhau trọn đời” chứ”

Ngay từ khi anh đưa tay ra trước mặt cô, kéo cô từ đáy vực trở về, cô đã biết, anh là người không thể thiếu trong phần đời còn lại của cô. Một phần lẽ sống của cô, cũng là anh. Chỉ là Trình Hạo khi nghe những lời nói của cô, lần đầu tiên cảm thấy hai tiếng anh hai thực đáng ghét, cô, đã nhiều năm như vậy trôi qua vẫn không hiểu, nói đúng hơn, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ ngừng coi anh là một người anh trai, chỉ là một người anh trai mà thôi.

“Vật nhỏ, em cảm thấy chúng ta, có thể như vậy bên nhau cả đời sao”

Anh tựa người ra sau, hỏi một câu, giọng nói khàn khàn trầm thấp, giống như hỏi cô, lại giống như tự hỏi bản thân mình.

“Anh hai, về chuyện này, em chưa bao giờ nghĩ ngờ”

Cô ngay lập tức đáp lại, giống như không cần suy nghĩ, lại nói tiếp

“Đúng là một thời gian rồi chúng ta không còn hay ngồi nói chuyện như trước, cũng không như hồi nhỏ dính chặt lấy nhau, nhưng mà, anh từ khi nào trở nên nghĩ nhiều như vậy rồi”

Cô cười nhẹ, còn anh, lại thở dài. Anh thà rằng chúng ta cứ dính vào nhau như ngày trước, em cũng sẽ không đối với tâm ý của anh cứ như vậy thờ ơ. Không phải anh nghĩ nhiều, chỉ là Vũ nhi, em thực sự không hiểu.

“Vật nhỏ, em....đã từng yêu ai chưa”

Anh nhìn cô, hỏi một câu trong nháy mắt khiến cho cô đứng hình. Cả người cô đột nhiên cứng ngắc lại, ánh mắt nhìn về xa xăm, nhìn về khoảng trời hơi hơi tối qua lớp kính của chiếc đu quay, không hề nhận ra anh cũng vì biểu hiện của cô mà bàn tay bất giác nắm chặt lại

“Có”

Cô đáp.

“Đã từng rung động. Chỉ là hiện tại...có lẽ không còn nữa”

Anh nghe cô trả lời như vậy, lại nhìn ánh mắt buồn bã của cô, đáy lòng không hiểu sao thắt chặt, môi mím lại, một cổ khổ sở không ngừng dâng lên. Đã từng có người chiếm cứ trái tim cô, nhưng, người đầu tiên đó, không phải anh.

“Nếu... nếu như anh nói...”

“Anh hai, hết thời gian rồi, mau xuống thôi”

Nhìn cánh cửa đã mở trước mặt, mấy lời bên miệng muốn nói ra lại cứ thế nuốt xuống. Lại nhìn bóng lưng của cô, giống như cứ như vậy rời xa anh, anh rốt cuộc không nhìn được nữa, lấy một xấp tiền trong túi mua hai tấm vé khác, thậm chí không lấy tiền thừa, trong ánh mắt nghi hoặc của cô và mọi người trực tiếp kéo cô vào trong một chiếc đu quay bắt đầu một vòng quay mới.

28. Chương 28: Tổ Tình

Lâm Vũ bị anh mạnh mẽ lôi kéo vào bên trong, ánh mắt cô dõi theo hai cánh cửa buồng quay đang dần được đóng chặt lại, lại nhìn khuôn mặt tuần tú ngưng trọng ngay trước mắt, hai hàng lông mày khẽ nhíu, không biết chuyện gì đang xảy ra

“Anh hai...”

“Anh rất khó chịu. Cực kì khó chịu”

“Hả”

Lâm Vũ vì anh nói một câu không đầu không đuôi mà cả người ngẩn ra, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, chỉ biết vô thức hỏi lại một tiếng. Không chờ cho cô nói xong, Trình Hạo bên kia đã dùng một ngón tay đặt ở trên môi của cô, nhanh chóng mở miệng tiếp tục, trong ánh mắt nhu hòa thường ngày xuất hiện sự nghiêm túc chưa từng thấy khiến cho cô bất giác im lặng

“Nghĩ đến việc người đầu tiên khiến em rung động không phải anh làm anh khó chịu. Nghĩ đến việc em sẽ ở cùng nơi này cùng người khác đính ước bên nhau một đời càng khiến cho anh khó chịu. Nếu như có một ngày chúng ta không ở bên nhau nữa...”

“Không thể nào. Anh hai, anh là anh hai của em, cả đời là...”

Cô nghe thấy mấy lời của anh, nhất là câu nói cuối, vội vã xua xua tay mở miệng muốn đảm bảo, chỉ là khi cô vừa nói được một nửa liền lại thấy anh đưa tay lên miệng cô ý bảo cô im lặng, cô thậm chí còn cảm thấy ánh mắt anh vì lời nói của cô mà thoáng tia ảm đạm.

“Vật nhỏ, em vẫn không hiểu”

Anh bắt đầu dĩ nói

“Anh vốn không muốn làm anh hai của em. Từ rất nhiều năm trước anh đã không chỉ muốn làm một người anh trai đơn thuần”

Đúng vậy, anh rất tham lam, ít nhất anh từng cảm thấy mình như vậy. Từ rất nhiều năm trước, anh vốn tưởng rằng mình cứ như vậy ở bên cạnh cô là tốt lắm, cứ như vậy chăm sóc cho cô thực sự đã là tốt lắm. Chỉ là, không biết từ lúc nào anh càng cảm thấy bản thân mình ích kỉ, không muốn cô đi ra ngoài, không muốn cô ở cùng ai, không muốn cô cứ như vậy ngày một đối với anh xa cách. Trong suốt thời gian cô trầm cảm, chỉ một mình anh ở bên cô, anh lại thực ích kỉ cảm thấy thật vui vẻ, chỉ cần cô cứ như vậy dính lấy anh không rời, cứ như vậy ỷ lại vào anh, những người khác, đâu có còn ý nghĩa gì nữa? Cũng vì chuyện đó,

mà chính lúc cô trốn ra ngoài chơi có một tuần, cả hai người lần đầu xảy ra tranh chấp, cô cho rằng anh độc đoán, chỉ mình anh biết, là anh tham lam, lại như vậy ích kỉ. Ngay từ lúc bàn tay hai người nắm chặt lại, anh đã biết, cuộc sống của hai người sau này sẽ dính chung một chỗ, không thể tách, cũng không được phép tách ra..

Anh nói xong một câu, nhìn gương mặt ngơ ngác của cô, thở dài một hơi, nhanh chóng cúi đầu xuống, dùng đôi môi của mình thay thế hai ngón tay, hai cánh môi vì thế mà dính chặt, không một kẽ hở. Ở trên vòng quay nhìn xuống, có thể nhìn thấy cả công viên trò chơi hàng trăm người qua lại nhộn nhịp, gió vẫn thổi, gió mùa xuân man mát dễ chịu. Ở bên trong một vòng quay nhỏ, một cô gái ngồi ở trên một bên ghế, đầu hơi hơi ngẩng lên, chàng trai đứng trước mặt cô gái, cả người cúi xuống hướng về phía trước, đôi mắt nhắm chặt lại, hai hàng mi vừa dài vừa cong khẽ sụp xuống. Một bàn tay anh khẽ nâng cằm của cô lên, một bàn tay khác đỡ đằng sau gáy của cô, đôi mắt cô mở to hết cỡ, giống như ngạc nhiên, lại giống như không thể nào tin được, cả người bất chợt khựng lại. Cũng may là chỉ sau một khắc, anh đã buông cô ra, cô cũng từ trong thất thần hồi phục lại, hai ngón tay vô thức miết nhẹ lấy môi của mình, cảm giác giống hệt như lần đầu tiên lúc anh bị bệnh, chỉ khác là, lần này, anh tỉnh táo, cô cũng rất tỉnh táo. Lâm Vũ vốn là người thông minh, dù là trong chuyện tình cảm có chút ngờ nghệch nhưng cũng không đến mức cái gì cũng không biết, hơn nữa nếu như sau nụ hôn lần này, cô còn có thể tỏ vẻ không biết gì thì cô cũng sẽ tự đem mình ra phơi báng một phen. Nhưng mà... chuyện này...

Người kéo cô lên từ đáy vực lúc cô tuyệt vọng nhất, là anh.

Người đưa bàn tay nắm lấy tay cô lúc cô độc nhất, cũng là anh

Anh là người cho cô hơi ấm, cũng là người cho cô niềm tin.

Anh

Là lẽ sống của cô.

Từ trước đến giờ...chưa bao giờ thay đổi

Vốn tưởng rằng hai người cứ như vậy ở bên cạnh nhau, quan tâm, chăm sóc, bảo vệ, tự nhiên giống như nó phải như thế, không so đo, cũng không cần phải phân biệt rạch ròi

Chỉ là, những lời anh nói hôm nay, đột nhiên khiến cho cô hoảng hốt, những cảm xúc không rõ chợt trào lên hòa lẫn vào nhau khiến cô không cách nào kiểm soát, cũng không cách nào khiến cho cô bình tĩnh.

Về nghiêm túc trên khuôn mặt anh dần được thay thế bằng sự nhu hòa quen thuộc, anh bất chợt cười nhẹ, lại đặt một nụ hôn lên trán cô, một tay vuốt ve mái tóc dài của cô, nhu tình trong mắt không hề che dấu, lần đầu tiên cô cảm thấy nó rõ ràng đến thế, rõ ràng đến mức muốn nhấn chìm cô vào trong.

“Đừng suy nghĩ nhiều quá”

Anh nói

“Vật nhỏ, từ trước đến giờ anh chưa từng bắt buộc em điều gì, cũng không muốn bắt buộc em điều gì. Anh đã từng nói, chỉ cần em được vui vẻ, anh sẽ vui vẻ.”

“Anh chỉ muốn mình nói ra trước khi quá muộn. Còn em, chỉ cần nhớ, anh...sẽ mãi ở đây”

Anh nói. Từng câu từng chữ gợi lên trong cô những cảm xúc không thể diễn tả bằng lời, rõ ràng vẫn là sự dịu dàng quen thuộc, vẫn là sự ấm áp ấy, vẫn là anh, lại trở nên khác biệt. Rất rất lâu sau đó, cô mới hiểu rằng, lời nói ấm áp nhất trên đời, không phải là lời hẹn thề bên nhau trọn kiếp, chỉ đơn giản có vài từ

“Anh sẽ mãi ở đây”

... ..

“Có chuyện gì mau nói đi, tôi không rảnh đâu”

“Bạn học, bạn...”

“Bạn học? Nếu như tôi không nhầm cô mới học năm nhất, như vậy vẫn nên gọi một tiếng học tỷ mới đúng”

Lâm Vũ khoanh hai tay lại, khuôn mặt tinh xảo thấp thoáng vẻ trào phúng nhìn người đối diện. Nhanh nhue vậy đã muốn đến tìm cô thăm dò, thậm chí còn nhanh hơn cô tính nữa, quả nhiên không khiến cho cô thất vọng. Đúng như những gì cô dự đoán, một buổi hẹn hò nho nhỏ qua một vài tên “chó săn” lập tức trở thành tin nổi bật trong trường, trên diễn đàn không thiếu bài viết, ảnh được chụp rất nhiều, thậm chí còn có cả bức hai người nhìn như đang ôm nhau. Cũng phải thôi, cô đã “tạo điều kiện như vậy, nếu không chụp được bức ảnh nào ra hồn, đăng một cái tin hợp ý thì quả thực cũng quá vô dụng rồi. Chỉ là, cô thực sự thất vọng, Diệp Tuyền này, bất kì ai đến gần anh hai đều như vậy hẹn ra gặp mặt, Lâm Nhiên đã vậy, Ella cũng như vậy, cô ta không biết rằng một chiều chỉ có thể dùng hai lần sao?

“Học... tử”

Lời nói giống như nghiêng răng nghiêng lợi từ trong cổ họng phát ra

“Không phải nói nữa, cô là Diệp Tuyền phải không”

Lâm Vũ bày ra một thái độ kiêu ngạo không giống với mình, giống như một con khổng tước nhìn từ trên cao xuống, tạo ra một khí thế khiến người ta không thể khinh nhờn

Diệp Tuyền bắt giác bị hỏi lại, vô thức gật đầu. Vốn trong lòng cô ta rất khó chịu, mấy người coo ta thuê đi theo dõi mang lại tin tức khiến cô ta chỉ muốn nổi điên. Sáng hôm nay cô ta liền sai một đám người đi “giải quyết”, lại không hề thấy có chút tin tức nào báo về khiến cô ta cực kì sốt ruột. Cô ta không biết rằng đám người đó đã sớm bị Lâm Vũ xử lý từ lâu...

“Như vậy, cô là kẻ luôn bám theo Hạo sao?”

Lâm Vũ bày ra một khuôn mặt kiêu ngạo, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt sắc lạnh nhìn người trước mặt, giọng nói nâng cao lên, một chữ “Hạo” gọi đặc biệt thân thiết. Diệp Tuyền nghe thấy Lâm Vũ hỏi như vậy, vốn từ chủ động chuyển thành bị động, lại nghe thấy thái độ giống như tra hỏi kia, hai tiếng “đeo bám” quá mức chói tai khiến cô ta không kịp phản ứng, chỉ bắt giác thốt ra một từ

“Không”

Ngay sau đó lại cảm thấy mình không việc gì phải chột dạ, chậm rãi điều chỉnh hơi thở của mình, có chút nóng nảy nói lớn lên, giọng nói không dịu dàng giống như thường ngày

“Học tử, hai từ “đeo bám” kia không thể nào phát ngôn bừa được. Nói như vậy thật oan cho em quá”

Nhìn Diệp Tuyền lại sắp sửa bày ra một bộ dạng muốn giả bộ ủy khuất như mọi khi, Lâm Vũ không khỏi cười lạnh một tiếng, thoải mái tựa người vào một gốc cây, đôi môi đỏ mọng khê mở

“Vậy sao, sao tôi lại nghe nói có nhiều người đeo bám Hạo như vậy khiến anh thực khó chịu. Hạo là người lịch sự như vậy mới không tiện từ chối, đối với ai cũng cư xử ôn hòa khiến họ dễ hiểu lầm. Nếu như hiểu lầm cô thì tôi đành rút lại lời lúc nãy vậy”

Diệp Tuyền nghe Lâm Vũ một tiếng Hạo, hai tiếng Hạo cực kì thân mật thì chỉ cảm thấy một dòng máu nóng bốc lên đỉnh đầu, cổ gồng nắn ra một nụ cười ngọt ngào hỏi lại

“Học tử, không sao. Chỉ là hai người dường như...um.. rất thân thuộc”

Hai người trong miệng cô ta chính là Trình Hạo và Lâm Vũ. Nghe được câu này, Lâm Vũ lại càng cười đến thoải mái, không trực tiếp trả lời mà chỉ chậm rãi hỏi lại

“Cô nghĩ sao?”

Không đợi Diệp Tuyền trả lời, Lâm Vũ lại nói tiếp

“Thân thuộc? Thật ra thì từ này có vẻ không đủ để diễn tả mối quan hệ giữa hai người chúng tôi”

Khi nói câu này, gương mặt cô hơi ngửa ra sau, trong ánh mắt bắt giác toát ra sự vui vẻ không thể che giấu càng khiến Diệp Tuyền đứng phía trước thêm tin tưởng. Thực ra về việc này Lâm Vũ cũng không hề nói dối, bao nhiêu năm gần đó, quan hệ giữa hai người đã không thể chỉ dùng hai từ “thân thuộc” để hình dung. Trải qua thời gian dài như vậy, những sự ă ý dường như đã không thể đo đếm, mặc dù không một ai hỏi

nhưng cả hai đều hiểu rõ một điều, chính là trong mối quan hệ này, mỗi người đều quý trọng đối phương hơn chính bản thân mình.

“Học tử, chị là bạn gái của học trưởng sao?”

Diệp Tuyền do dự hỏi một câu, ánh mắt cũng tối sầm xuống xẹt qua tia sắc lạnh, hai bàn tay đặt hai bên bất giác nắm chặt lại. Lâm Vũ thì vẫn giữ nụ cười nửa miệng, ánh mắt trào phúng nhìn Diệp Tuyền, dòng dài như vậy, cuối cùng thì cũng hỏi đến chuyện chính rồi sao? Cô thông thả nghịch nghịch hai đầu ngón tay của mình, hỏi lại

“Ha, đúng thì sao... mà... không đúng thì sao? Cô hẹn tôi ra đây chỉ để hỏi câu này, rảnh quá sao? ”

Nói hết câu, Lâm Vũ liền ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt Diệp Tuyền, từ trong đôi mắt to tròn của cô ta nhìn thấy một tia ngạc nhiên còn kèm theo cả sự... tức giận. Tức giận sao? Mới như vậy đã tức giận? Tôi còn chưa có chơi đủ đâu.

Lâm Vũ đột nhiên buông hai tay xuống, bước đến gần trước mặt Diệp Tuyền, cả người bất chợt tỏa ra sát khí mơ hồ khiến cho cô ta giật mình bất giác lui lại phía sau, nội tâm run rẩy. Thực đáng sợ. Ánh mắt của cô ta sao lại đáng sợ như vậy, rét lạnh giống như muốn giết chết cô vậy.

“Cô rốt cuộc muốn xác nhận để làm gì? Hay là lại muốn tìm cách ”xử” tôi giống như... Lâm Nhiên”

Lâm Vũ nói. Diệp Tuyền giật mình, không nghĩ tới Lâm Vũ đột nhiên đề cập đến chuyện như vậy, cười khan hai tiếng biện hộ

“Học tử, chị đang nói chuyện gì vậy chứ. Em thực sự nghe không hiểu”

Lâm Vũ khuôn mặt lạnh tanh, một bước lại một bước áp sát cô ta, cao giọng nói

“Không hiểu? Ở chỗ này chỉ có tôi với cô mà còn muốn giả bộ. Tôi nói cho cô biết, nhóm người mà cô cử đến hôm nay đã bị Hạo bắt gặp, anh ấy rất lo cho tôi, cũng rất tức giận. Cô nói xem, nếu như anh ấy biết tất cả đều là do cô sai khiến, anh ấy sẽ đối xử với cô như nào đây?”

“Không thể nào”

Diệp Tuyền đột ngột hét lên

“Không thể nào. Anh ấy tuyệt sẽ không tin đâu. Anh ấy làm sao có thể tức giận được chứ. ”

“Không thể? Sao cô biết là không thể. Mấy người kia đã khai ra hết rồi. Cô nói xem, rốt cuộc tôi làm sai cái gì mà cô lại cử người hại tôi như vậy”

Giọng của Lâm Vũ hết sức quyết liệt, cả người không ngừng tiến về phía trước, khí thế áp bức càng tỏa ra kinh người

“Không thể nào, bọn chúng không thể nào khai ra...”

Nói được một nửa mới phát hiện mình nói hớ, Diệp Tuyền vội vàng lấy hai tay bịt miệng mình, không để ý trong mắt Lâm Vũ xẹt qua một tia ranh mãnh.

“Ha, sao cô chắc chắn như vậy chứ. Tôi chỉ nói thử vậy thôi mà. Chẳng lẽ, việc này thực sự là do cô làm.”

Diệp Tuyền bị Lâm Vũ quay như chong chóng, rốt cuộc không nhìn được nữa, xé toạc khuôn mặt hiền lành ngọt ngào, ánh mắt cay nghiệt nhìn Lâm Vũ ngay trước mặt mang một bộ dáng thần nhiên

“Chị dám lừa tôi”

“Lừa. Tôi lừa cô. Buồn cười. Cô không làm, ai có thể bắt cô thừa nhận? Còn nữa, cô nghĩ rằng tôi rảnh giống như cô sao? . Nếu như tôi không nhầm, Lâm Nhiên cũng là bị cô hại như vậy phải không. Vài ba tấm ảnh với vài lời bịa đặt đã có thể hại người ta như vậy. Chắc chắn, xem ra cô thực sự muốn hủy hoại danh dự người ta. Chỉ là tôi thực sự không hiểu, rốt cuộc vì sao cô làm thế? Lâm Nhiên đối với cô cũng đâu có đặc tội gì?”

Diệp Tuyền nghe nói như vậy, nghĩ nghĩ một lúc, nhìn xung quanh, rồi cực kì thoải mái cười lớn, không còn chút đáng về hiền lành hằng ngày

“Lâm Nhiên, cô ta thì sao. Dám đắc tội với tôi, lại còn bám theo học trưởng không buông. Không phải yên vào lắm sao, không phải vẫn thua dưới tay tôi sao”

“Vậy đúng là do cô làm. Cô dám như vậy thừa nhận? Cô không sợ cô ấy trả thù sao”

“Ha ha, trả thù? Cô ta? Một con ranh gia cảnh bình thường có thể làm gì được tôi chứ. Còn nữa, thừa nhận thì sao, ở khu vực vắng vẻ này chỉ có tôi với cô, cô nghĩ rằng... mọi người sẽ tin lời cô nói hay sao”

“Ah, như vậy sao.... nếu như tôi đoán không nhầm, vụ của Trương Ngạn Nhi năm đó cũng là do cô làm có phải không?”

Trương Ngạn Nhi chính là nữ sinh bị Diệp Tuyền sai người đến xâm hại, vì quá nhục nhã uất hận mà phải bỏ học, nghe nói sau này còn mắc chứng trầm cảm. Vụ việc này chính là Lâm Vũ tận mắt chứng kiến. Không ngờ, Diệp Tuyền lại càng thoải mái cười, gật đầu thừa nhận, một bộ dáng không coi ai ra gì

“Đúng vậy, thì sao. Ai bảo cô ta sinh ra khuôn mặt đẹp như vậy, khiến cho người ta chán ghét”

“Diệp Tuyền, không ngờ mặt mũi cô xinh đẹp như vậy, lòng dạ còn độc hơn rắn rết. Cô ngày nào cũng đeo một bộ mặt giả tạo như vậy, không thấy chán sao?”

“Chuyện của tôi, không cần cô xen vào. Ella, cô tên Ella phải không? Tôi không cần biết cô và học trưởng là quan hệ gì, tôi nói cho cô biết, đừng có dối đầu với tôi. Cha của tôi sẽ khiến cô rút khỏi trường này. Nghe cho kĩ, học trưởng là của tôi, nếu như cô còn dám.... thì....”

Diệp Tuyền kia làm một động tác đặt tay lên cổ biểu thị một động tác “sát” sau đó hung hăng bỏ đi, không thèm nhìn đến Lâm Vũ đang “giả bộ” vì lời đe dọa của cô ta mà sợ hãi. Đợi đến lúc bóng dáng màu hồng kia khuất hẳn, bất chợt giữa không gian thanh vắng nổi lên vài tiếng xào xạc nho nhỏ, sau đó, một bóng dáng nhỏ nhắn từ một bụi cây chui ra, nhanh chóng nhảy đến trước mặt Lâm Vũ.

“Quay được không?”

Lâm Vũ hỏi

“Quay được quay được. Tmd, chơi kiểu này thật là TMD kích thích”

Cô gái ở trước mặt cười đến sung sướng không phải ai khác chính là Linda với mái tóc màu xoăn dài đến tận eo, trên tay cầm máy quay mini, trong mắt tràn ngập vẻ khoái trá. Lâm Vũ kiểm tra lại thước phim, hài lòng cười cười. Ngay khi Diệp Tuyền hện gặp, Lâm Vũ đã biết thời cơ nay đã đến, liền mở miệng chủ động chọn địa điểm. Diệp Tuyền có nằm mơ cũng không tài nào đoán được Lâm Vũ đã có kế hoạch sẵn mà nhờ người túc trực ở đây, khiến cho cô ta thoải mái mà thú nhận tất cả. Hơn nữa, trong suốt quá trình, Lâm Vũ chính là đã biết nhưng vẫn nói là không biết, thường xuyên hỏi ngược lại khéo léo đưa đẩy từ từ khiến cho Diệp Tuyền nói ra tất cả. Không phải cô ta muốn dùng dư luận mà kéo cô xuống vực sao, lần này, Lâm Vũ cô rút cuộc phải chống mắt lên xem, mọi người rút cuộc sẽ phản ứng thế nào khi bộ mặt thật của cô ta được phơi bày

Reng reng

Điện thoại trong túi bất chợt đổ chuông, Lâm Vũ vội vã lấy ra xem, khi nhìn thấy tên người gọi đến thì không khỏi nhú mày lại, áp điện thoại vào một bên tai lắng nghe.

“Alo”

“Nhóc, em đang ở đâu. Tôi có chuyện rất quan trọng, chúng ta gặp nhau ở sân bóng rổ. Mau một chút, thực sự rất quan trọng”

Nghe giọng nói pha chút vui sướng, ngay sau đó là tiếng títt títt thật dài, Lâm Vũ nhìn gương mặt thắc mắc của Linda, nhún nhún vai tỏ ý mình cũng không biết, đưa lại máy quay cho cô sau đó liền cải trang một chút, đi tới sân bóng rổ. Từ xa nhìn lại đã thấy một bóng dáng cao lớn đang đi đi lại lại có vẻ rất sốt ruột, đến khi cô tiến lại gần, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của anh khiến cho cô không khỏi giật mình. Người trước mặt không ai khác chính là Hàn Minh đã mất tích mấy ngày nay, chỉ là....đây thực sự là công tử phong lưu mà Lâm Vũ cô quen biết ? Một người luôn luôn chú trọng hình tượng như anh lúc này lại hai mắt thâm quầng, đầu tóc rối bù, vài sợi râu lún phún cũng chưa được cạo, quần áo thì nhăn nhúm. Anh rút cuộc là

chui từ xó nào ra vậy. Hàn Minh không quan tâm đến ánh mắt ngạc nhiên của cô, vui sướng nhét vào tay cô một xấp ảnh khiến cô không hiểu, đến khi cô xem xong chân mày đang nhíu lại bất chợt giãn ra, trong mắt là sự kinh ngạc không thể tin được

“Đây là..?”

Những tấm ảnh trong tay cô không gì khác chính là mấy tấm ảnh gốc trước khi mặt cô bị cắt ghép vào. Chỉ là giữa hàng nghìn hàng vạn tấm ảnh, anh làm sao có thể tìm được?

“Anh mất tích mấy ngày nay cũng là vì cái này”

“Ừ, thằng bạn của anh sau khi xem bức ảnh trên diễn đàn nói rằng cảm thấy rất quen thuộc, thế là anh liền lục lại tất cả lịch sử trên máy tính của nó, trải qua nhiều ngày như vậy mới tìm được. Quả nhiên trời không phụ lòng người tốt mà”

Nói xong, anh lại nắm hai vai của cô, nhìn ngó một hồi mới thở ra

“Thật may quá. Anh nghĩ em sẽ không chịu được. Bây giờ chỉ cần đăng mấy tấm ảnh gốc lên, viết một bài phân tích liền có thể cứu vãn tất cả. Nhóc, xin lỗi để em đợi lâu như vậy, cũng lâu như vậy không có liên lạc để em một mình gánh chịu. Anh cũng chỉ muốn tìm ra sớm nhất...”

Lâm Vũ đưa mộ bàn tay lên che miệng anh lại, cảm thấy có thứ gì đó cay cay chực trào lên khóe mắt. Lại nhìn bộ dáng lôi thôi của anh một lượt, trong lòng không khỏi có dòng nước ầm chảy qua, xúc động như vậy, cảm kích như vậy, đến khi muốn mở miệng lại không có cách nào nói ra thành lời. Lâm Vũ tuy rằng tâm tình lạnh nhạt, nhưng, cũng không phải là kẻ vô tình máu lạnh không hiểu lý lẽ. Hàn Minh này, ngốc như vậy, nếu như không phải thiệt lòng quan tâm cô, sao có thể vì cô vất vả như vậy. Hơn nữa, ánh mắt của một người, vốn là không thể nào che giấu, cũng không có cách nào che giấu

Hàn Minh thấy cô nhìn anh không nói gì, bỏ tay của cô ra, mỉm cười khúc khích, giọng nói ngả ngớn quen thuộc lại vang lên

“Như thế nào? Cảm động quá rồi có phải không?. Không cần cảm tạ anh đâu, hôn một cái liền được rồi”

Lần này, cô lại không có trực tiếp cho anh một trận, môi mím chặt lại, nửa ngày mới nói được một câu, nghẹn ngào bao hàm biết bao nhiêu cảm xúc

“Cảm ơn anh”

29. Chương 29

“Như vậy, cô là kẻ luôn bám theo Hạo sao?”

Lâm Vũ bày ra một khuôn mặt kiêu ngạo, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt sắc lạnh nhìn người trước mặt, giọng nói nâng cao lên, một chữ “Hạo” gọi đặc biệt thân thiết. Diệp Tuyền nghe thấy Lâm Vũ hỏi như vậy, vốn từ chủ động chuyển thành bị động, lại nghe thấy thái độ giống như tra hỏi kia, hai tiếng “đeo bám” quá mức chói tai khiến cô ta không kịp phản ứng, chỉ bất giác thốt ra một từ

“Không”

Ngay sau đó lại cảm thấy mình không việc gì phải chột dạ, chậm rãi điều chỉnh hơi thở của mình, có chút nóng nảy nói lớn lên, giọng nói không dịu dàng giống như thường ngày

“Học tử, hai từ ”đeo bám” kia không thể nào phát ngôn bừa được. Nói như vậy thật oan cho em quá”

Nhìn Diệp Tuyền lại sắp sửa bày ra một bộ dạng muốn giả bộ ủy khuất như mọi khi, Lâm Vũ không khỏi cười lạnh một tiếng, thoải mái tựa người vào một gốc cây, đôi môi đỏ mọng khê mở

“Vậy sao, sao tôi lại nghe nói có nhiều người đeo bám Hạo như vậy khiến anh thực khó chịu. Hạo là người lịch sự như vậy mới không tiện từ chối, đối với ai cũng cư xử ôn hòa khiến họ dễ hiểu lầm. Nếu như hiểu lầm cô thì tôi đành rút lại lời lúc nãy vậy”

Diệp Tuyền nghe Lâm Vũ một tiếng Hạo, hai tiếng Hạo cực kì thân mật thì chỉ cảm thấy một dòng máu nóng bốc lên đỉnh đầu, cổ gồng nặn ra một nụ cười ngọt ngào hỏi lại

“Học tử, không sao. Chỉ là hai người dường như...um.. rất thân thuộc”

Hai người trong miệng cô ta chính là Trình Hạo và Lâm Vũ. Nghe được câu này, Lâm Vũ lại càng cười đến thoải mái, không trực tiếp trả lời mà chỉ chậm rãi hỏi lại

“Cô nghĩ sao?”

Không đợi Diệp Tuyền trả lời, Lâm Vũ lại nói tiếp

“Thân thuộc? Thật ra thì từ này có vẻ không đủ để diễn tả mối quan hệ giữa hai người chúng tôi”

Khi nói câu này, gương mặt cô hơi ngửa ra sau, trong ánh mắt bất giác toát ra sự vui vẻ không thể che giấu càng khiến Diệp Tuyền đứng phía trước thêm tin tưởng. Thực ra về việc này Lâm Vũ cũng không hề nói dối, bao nhiêu năm gần đó, quan hệ giữa hai người đã không thể chỉ dùng hai từ ‘thân thuộc’ để hình dung. Trải qua thời gian dài như vậy, những sự ăn ý dường như đã không thể đo đếm, mặc dù không một ai hỏi nhưng cả hai đều hiểu rõ một điều, chính là trong mối quan hệ này, mỗi người đều quý trọng đối phương hơn chính bản thân mình.

“Học tử, chị là bạn gái của học trưởng sao?”

Diệp Tuyền do dự hỏi một câu, ánh mắt cũng tối sầm xuống xẹt qua tia sắc lạnh, hai bàn tay đặt hai bên bất giác nắm chặt lại. Lâm Vũ thì vẫn giữ nụ cười nửa miệng, ánh mắt trào phúng nhìn Diệp Tuyền, đồng dài như vậy, cuối cùng thì cũng hỏi đến chuyện chính rồi sao? Cô thông thả nghịch nghịch hai đầu ngón tay của mình, hỏi lại

“Ha, đúng thì sao... mà... không đúng thì sao? Cô hẹn tôi ra đây chỉ để hỏi câu này, rảnh quá sao? ”

Nói hết câu, Lâm Vũ liền ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt Diệp Tuyền, từ trong đôi mắt to tròn của cô ta nhìn thấy một tia ngạc nhiên còn kèm theo cả sự.. tức giận. Tức giận sao? Mới như vậy đã tức giận? Tôi còn chưa có chơi đủ đâu.

Lâm Vũ đột nhiên buông hai tay xuống, bước đến gần trước mặt Diệp Tuyền, cả người bất chợt tỏa ra sát khí mơ hồ khiến cho cô ta giật mình bất giác lui lại phía sau, nội tâm run rẩy. Thực đáng sợ. Ánh mắt của cô ta sao lại đáng sợ như vậy, rét lạnh giống như muốn giết chết cô vậy.

“Cô rốt cuộc muốn xác nhận để làm gì? Hay là lại muốn tìm cách ”xử” tôi giống như... Lâm Nhiên”

Lâm Vũ nói. Diệp Tuyền giật mình, không nghĩ tới Lâm Vũ đột nhiên đề cập đến chuyện như vậy, cười khan hai tiếng biện hộ

“Học tử, chị đang nói chuyện gì vậy chứ. Em thực sự nghe không hiểu”

Lâm Vũ khuôn mặt lạnh tanh, một bước lại một bước áp sát cô ta, cao giọng nói

“Không hiểu? Ở chỗ này chỉ có tôi với cô mà còn muốn giả bộ. Tôi nói cho cô biết, nhóm người mà cô cử đến hôm nay đã bị Hạo bắt gặp, anh ấy rất lo cho tôi, cũng rất tức giận. Cô nói xem, nếu như anh ấy biết tất cả đều là do cô sai khiến, anh ấy sẽ đối xử với cô như nào đây?”

“Không thể nào”

Diệp Tuyền đột ngột hét lên

“Không thể nào. Anh ấy tuyệt sẽ không tin đâu. Anh ấy làm sao có thể tức giận được chứ. ”

“Không thể? Sao cô biết là không thể. Mấy người kia đã khai ra hết rồi. Cô nói xem, rốt cuộc tôi làm sai cái gì mà cô lại cử người hại tôi như vậy”

Giọng của Lâm Vũ hết sức quyết liệt, cả người không ngừng tiến về phía trước, khí thế áp bức càng tỏa ra kinh người

“Không thể nào, bọn chúng không thể nào khai ra...”

Nói được một nửa mới phát hiện mình nói hớ, Diệp Tuyền vội vàng lấy hai tay bịt miệng mình, không để ý trong mắt Lâm Vũ xẹt qua một tia ranh mãnh.

“Ha, sao cô chắc chắn như vậy chứ. Tôi chỉ nói thử vậy thôi mà. Chẳng lẽ, việc này thực sự là do cô làm.”

Diệp Tuyền bị Lâm Vũ quay như chong chóng, rốt cuộc không nhận được nữa, xé toạc khuôn mặt hiền lành ngọt ngào, ánh mắt cay nghiệt nhìn Lâm Vũ ngay trước mặt mang một bộ dáng thần nhiên

“Chị dám lừa tôi”

“Lừa. Tôi lừa cô. Buồn cười. Cô không làm, ai có thể bắt cô thừa nhận? Còn nữa, cô nghĩ rằng tôi rảnh giống như cô sao? . Nếu như tôi không nhầm, Lâm Nhiên cũng là bị cô hại như vậy phải không. Vài ba tấm ảnh với vài lời bịa đặt đã có thể hại người ta như vậy. Chắc chắn, xem ra cô thực sự muốn hủy hoại danh dự người ta. Chỉ là tôi thực sự không hiểu, rốt cuộc vì sao cô làm thế? Lâm Nhiên đối với cô cũng đâu có đắc tội gì?”

Diệp Tuyền nghe nói như vậy, nghĩ nghĩ một lúc, nhìn xung quanh, rồi cực kì thoải mái cười lớn, không còn chút đáng về hiền lành hằng ngày

“Lâm Nhiên, cô ta thì sao. Đắc tội với tôi, lại còn bám theo học trưởng không buông. Không phải vênh váo lắm sao, không phải vẫn thua dưới tay tôi sao”

“Vậy đúng là do cô làm. Cô dám như vậy thừa nhận? Cô không sợ cô ấy trả thù sao”

“Ha ha, trả thù? Cô ta? Một con ranh gia cảnh bình thường có thể làm gì được tôi chứ. Còn nữa, thừa nhận thì sao, ở khu vực vắng vẻ này chỉ có tôi với cô, cô nghĩ rằng... mọi người sẽ tin lời cô nói hay sao”

“Ah, như vậy sao.... nếu như tôi đoán không nhầm, vụ của Trương Ngạn Nhi năm đó cũng là do cô làm có phải không?”

Trương Ngạn Nhi chính là nữ sinh bị Diệp Tuyền sai người đến xâm hại, vì quá nhục nhã uất hận mà phải bỏ học, nghe nói sau này còn mắc chứng trầm cảm. Vụ việc này chính là Lâm Vũ tận mắt chứng kiến. Không ngờ, Diệp Tuyền lại càng thoải mái cười, gật đầu thừa nhận, một bộ dáng không coi ai ra gì

“Đúng vậy, thì sao. Ai bảo cô ta sinh ra khuôn mặt đẹp như vậy, khiến cho người ta chán ghét”

“Diệp Tuyền, không ngờ mặt mũi cô xinh đẹp như vậy, lòng dạ còn độc hơn rắn rết. Cô ngày nào cũng đeo một bộ mặt giả tạo như vậy, không thấy chán sao?”

“Chuyện của tôi, không cần cô xen vào. Ella, cô tên Ella phải không? Tôi không cần biết cô và học trưởng là quan hệ gì, tôi nói cho cô biết, đừng có dối đầu với tôi. Cha của tôi sẽ khiến cô cút khỏi trường này. Nghe cho kĩ, học trưởng là của tôi, nếu như cô còn dám.... thì...”

Diệp Tuyền kia làm một động tác đặt tay lên cổ biểu thị một động tác “sát” sau đó hung hăng bỏ đi, không thèm nhìn đến Lâm Vũ đang “giả bộ” vì lời đe dọa của cô ta mà sợ hãi. Đợi đến lúc bóng dáng màu hồng kia khuất hẳn, bất chợt giữa không gian thanh vắng nổi lên vài tiếng xào xạc nho nhỏ, sau đó, một bóng dáng nhỏ nhắt từ một bụi cây chui ra, nhanh chóng nhảy đến trước mặt Lâm Vũ.

“Quay được không?”

Lâm Vũ hỏi

“Quay được quay được. Tmd, chơi kiểu này thật là TMD kích thích”

Cô gái ở trước mặt cười đến sung sướng không phải ai khác chính là Linda với mái tóc màu xoăn dài đến tận eo, trên tay cầm máy quay mini, trong mắt tràn ngập vẻ khoái trá. Lâm Vũ kiểm tra lại thước phim, hài lòng cười cười. Ngay khi Diệp Tuyền hện gặp, Lâm Vũ đã biết thời cơ nay đã đến, liền mở miệng chủ động chọn địa điểm. Diệp Tuyền có nằm mơ cũng không tài nào đoán được Lâm Vũ đã có kế hoạch sẵn mà nhờ người túc trực ở đây, khiến cho cô ta thoải mái mà thú nhận tất cả. Hơn nữa, trong suốt quá trình,

Lâm Vũ chính là đã biết nhưng vẫn nói là không biết, thường xuyên hỏi ngược lại khéo léo đưa đẩy từ từ khiến cho Diệp Tuyền nói ra tất cả. Không phải cô ta muốn dùng dư luận mà kéo cô xuống vực sao, lần này, Lâm Vũ cô rút cuộc phải chống mắt lên xem, mọi người rút cuộc sẽ phản ứng thế nào khi bộ mặt thật của cô ta được phơi bày

Reng reng

Điện thoại trong túi bất chợt đổ chuông, Lâm Vũ vội vã lấy ra xem, khi nhìn thấy tên người gọi đến thì không khỏi nhú mày lại, áp điện thoại vào một bên tai lắng nghe.

“Alo”

“Nhóc, em đang ở đâu. Tôi có chuyện rất quan trọng, chúng ta gặp nhau ở sân bóng rổ. Mau một chút, thực sự rất quan trọng”

Nghe giọng nói pha chút vui sướng, ngay sau đó là tiếng títt títt thật dài, Lâm Vũ nhìn gương mặt thắc mắc của Linda, nhún nhún vai tỏ ý mình cũng không biết, đưa lại máy quay cho cô sau đó liền cải trang một chút, đi tới sân bóng rổ. Từ xa nhìn lại đã thấy một bóng dáng cao lớn đang đi đi lại lại có vẻ rất sốt ruột, đến khi cô tiến lại gần, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của anh khiến cho cô không khỏi giật mình. Người trước mặt không ai khác chính là Hàn Minh đã mất tích mấy ngày nay, chỉ là....đây thực sự là công tử phong lưu mà Lâm Vũ cô quen biết ? Một người luôn luôn chú trọng hình tượng như anh lúc này lại hai mắt thâm quầng, đầu tóc rối bù, vài sợi râu lún phún cũng chưa được cạo, quần áo thì nhăn nhúm. Anh rút cuộc là chui từ xó nào ra vậy. Hàn Minh không quan tâm đến ánh mắt ngạc nhiên của cô, vui sướng nhét vào tay cô một xấp ảnh khiến cô không hiểu, đến khi cô xem xong chân mày đang nhú lại bất chợt dãn ra, trong mắt là sự kinh ngạc không thể tin được

“Đây là..?”

Những tấm ảnh trong tay cô không gì khác chính là mấy tấm ảnh gốc trước khi mặt cô bị cắt ghép vào. Chỉ là giữa hàng nghìn hàng vạn tấm ảnh, anh làm sao có thể tìm được?

“Anh mất tích mấy ngày nay cũng là vì cái này”

“Ừ, thằng bạn của anh sau khi xem bức ảnh trên diễn đàn nói rằng cảm thấy rất quen thuộc, thế là anh liền lục lại tất cả lịch sử trên máy tính của nó, trải qua nhiều ngày như vậy mới tìm được. Quả nhiên trời không phụ lòng người tốt mà”

Nói xong, anh lại nắm hai vai của cô, nhìn ngó một hồi mới thở ra

“Thật may quá. Anh nghĩ em sẽ không chịu được. Bây giờ chỉ cần đăng mấy tấm ảnh gốc lên, viết một bài phân tích liền có thể cứu vãn tất cả. Nhóc, xin lỗi để em đợi lâu như vậy, cũng lâu như vậy không có liên lạc để em một mình gánh chịu. Anh cũng chỉ muốn tìm ra sớm nhất...”

Lâm Vũ đưa một bàn tay lên che miệng anh lại, cảm thấy có thứ gì đó cay cay chực trào lên khóe mắt. Lại nhìn bộ dáng lờ thoi của anh một lượt, trong lòng không khỏi có dòng nước ấm chảy qua, xúc động như vậy, cảm kích như vậy, đến khi muốn mở miệng lại không có cách nào nói ra thành lời. Lâm Vũ tuy rằng tâm tình lạnh nhạt, nhưng, cũng không phải là kẻ vô tình máu lạnh không hiểu lý lẽ. Hàn Minh này, ngốc như vậy, nếu như không phải thiệt lòng quan tâm cô, sao có thể vì cô vất vả như vậy. Hơn nữa, ánh mắt của một người, vốn là không thể nào che giấu, cũng không có cách nào che giấu

Hàn Minh thấy cô nhìn anh không nói gì, bỏ tay của cô ra, mỉm cười khúc khích, giọng nói ngả ngón quen thuộc lại vang lên

“Như thế nào? Cảm động quá rồi có phải không?. Không cần cảm tạ anh đâu, hôn một cái liền được rồi”

Lần này, cô lại không có trực tiếp cho anh một trận, môi mím chặt lại, nửa ngày mới nói được một câu, nghẹn ngào bao hàm biết bao nhiêu cảm xúc

“Cảm ơn anh”

30. Chương 30: Hiểu Lâm

Thước phim ngày hôm đó, Lâm Vũ giao cho Linda toàn quyền xử lý, cô biết Linda rất giỏi trong mấy vụ như thế này. Quả nhiên, Linda không làm cho cô thất vọng, cô ấy không trực tiếp tung đoạn phim đó lên mạng mà tìm người khác thay mình làm, nói cách khác chính là trò mượn đao giết người trong truyền thuyết. Diệp Tuyền ở trường Thanh Hoa này xác thực rất nổi tiếng, khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần cùng với bộ dạng ngọt ngào của cô ta không biết đã lừa được bao người yêu mến thậm chí là ngưỡng mộ. Chỉ là, con dao nào chẳng có hai lưỡi, bản chất của phụ nữ vốn là ích kỷ và đố kỵ, Diệp Tuyền thu hút nhiều nam sinh như vậy, vô tình cũng bao gồm người tình trong mộng của những nữ sinh khác, bọn họ đối với Diệp Tuyền chính là ghen ghét hận không thể lập tức diệt trừ. Số lượng người này tuyệt không nhỏ, tuy nhiên, tất cả đều là vì bối cảnh của Diệp Tuyền tương đối hùng hậu mà đành ngậm bồ hòn làm ngọt, khó chịu mà không biết phải làm gì. Bây giờ thì hay rồi, đột nhiên không phải đi tìm cũng được dâng lên tận miệng một đoạn phim thú vị như thế, có câu kẻ thù của kẻ thù là bạn, bọn họ còn quản là ai gửi cho bọn họ nữa sao. Cho nên, ngay sau khi Linda gửi cho cô một tin nhắn báo hoàn thành, đoạn phim được tung lên diễn đàn trường với tốc độ chóng mặt, số lượng bình luận phía dưới thì càng không phải nói, chủ yếu là lời phỉ báng cực kỳ khó nghe, hơn nữa bài đăng còn kèm theo những bức ảnh gốc mà Hàn Minh đưa cho cô cùng với một bài phân tích về thủ thuật ghép ảnh chi tiết đến không thể chi tiết hơn. Trong chuyện này, Lâm Vũ không động tay gì nhiều, cô chẳng qua chỉ là làm cho bài đăng kia gắn cố định trên diễn đàn, muốn gỡ cũng gỡ xuống không được, trừ phi là tìm được người so với cô cao tay hơn. Nói về chuyện này, cô cũng thực sự rất nhân từ a, cô chỉ là lâu lâu kiểm tra lại trình độ nghề nghiệp của cô một chút, làm cho đoạn đối thoại giữa hai người phát trên loa trường một chút ọi người cùng nhau thưởng thức thôi a. Hơn nữa, Diệp Tuyền có lẽ nên cảm ơn cô mới đúng, cô chẳng qua là giúp cô ta nắm bắt thông tin nhanh hơn thôi, không cần ai thông báo cũng sẽ biết chuyện gì đang xảy ra. Ngay lúc này, Lâm Vũ không quan tâm phản ứng của Diệp Tuyền như thế nào, dù sao nếu như cô đoán không lầm, cô ta sẽ tới tìm cô, sớm thôi, thậm chí... còn có cả sự can thiệp của “người kia”....

Hiện tại, còn có một vấn đề nữa cần phải giải quyết, trong vài ngày tới, Ella không cách nào rời khỏi chỗ này, cái này đồng nghĩa với việc Lâm Nhiên sẽ không được xuất hiện một thời gian, như vậy Hàn Minh... Dù sao sau lần gặp trước, trong tâm cô cũng đã sớm coi anh là bằng hữu, anh đã luôn lo lắng cho cô như vậy, nếu như hiện tại “cô” lại tự nhiên biến mất không thấy tung tích, cô không biết anh sẽ nghĩ như thế nào nữa, vì rằng Ella và Lâm Nhiên, là hai người, nhưng thực chất lại là cùng một người, cũng là cô. Cô không biết nói sao với anh nữa, nếu như một người bình thường chợt nghe thấy một người khác sống với hai thân phận, có khi nào, họ nghĩ cô bị điên hay không?

Ngày hôm đó, sau khi anh hai nói với cô những lời kia, cô liền như vậy tìm cách trốn tránh anh. Trong những trường hợp như thế này, có những người mạnh mẽ đối mặt, có những người lại chọn làm đà điểu, tìm mọi cách để trốn tránh. Lâm Vũ là loại người thứ hai, không chịu đối mặt, cũng không có cách nào đối mặt. Anh đã từng hỏi cô, đối với anh, cô rốt cuộc là thứ tình cảm như thế nào, là hồ hững, là tình yêu, hay vẫn chỉ đơn thuần là thứ tình thân bao năm không thay đổi. Đêm hôm đó, cô thức trắng cả một đêm, câu hỏi ấy không ngừng xoay vần trong đầu, lại không có cách nào tìm được câu trả lời. Khuôn mặt của anh, ánh mắt dịu dàng chiều chuộng, những kỉ niệm của ngày trước bất giác ủa về không cách nào kiểm soát. Lâm Vũ nhiều khi cảm thấy bản thân mình thật mâu thuẫn, rõ ràng là tình cảm của bản thân mình, lại không cách nào hiểu rõ, không cách nào phân biệt, mù mờ giống như lạc giữa làn sương mù dày đặc. Cũng vì thế, cô mới chọn cách trốn tránh anh, cho đến khi nào cô cũng không rõ, có lẽ là khi cô có thể cho anh một câu trả lời thuyết phục, cũng là cho chính cô một câu trả lời thuyết phục. Cho đến lúc đó, có lẽ, hai người nên như vậy tách ra. Chỉ là cô không biết rằng , đêm đó, cô không ngủ, còn anh, cứ thế đứng trước cổng nhà cô cả một đêm, đến tận sáng mới rời đi....

Về chuyện của Diệp Tuyền, Lâm Vũ đoán đúng một nửa, cô ta đúng thật khi vừa bước vào trường, nhìn thấy đoạn phim được lan tràn trên mạng, cô ta gần như phát điên, hai mắt đỏ ngầu, tất cả vẻ mặt thanh thuần ngọt ngào ngày trước bị ném đi không thương tiếc. Miệng lưỡi thiên hạ vốn là thứ vô cùng đáng sợ, nó có thể nâng ta lên thiên đường, cũng có thể đẩy ta xuống địa ngục không thương tiếc. Lần này cũng giống như vậy, những người trước kia yêu mến Diệp Tuyền bao nhiêu, tất cả đều quay lưng lại với cô ta, buông ra những lời phỉ báng thậm tệ. Ngay cả những nữ sinh mà vẫn tưởng như hết sức thân thiết cũng kiếm cớ rời đi. Nhiều khi, Lâm Vũ không hiểu, tình bạn, tình bằng hữu, còn cả thứ gọi là tình người, trong

một khắc lại có thể trở nên bèo bọt như thế. Chỉ là, Lâm Vũ có lẽ không ngờ tới, người đầu tiên mà Diệp Tuyền tìm đến, không phải là cô, mà lại chính là người cô đang tìm cách trốn tránh. Có lẽ ông trời trên người, cũng có lẽ những hiểu lầm thường được tạo nên từ những lần tình cờ như thế...

Chiều hôm đó, Lâm Vũ, à không, là Ella mới đúng, chính là đang trên đường trở về nhà, tình cờ nghe thấy giọng nói của một người khiến bước chân cô khựng lại, tò mò ngó đầu nhìn sang, hình ảnh của hai người trước mặt khiến cô thảng thốt, hai hàng lông mày nhíu chặt lại. Ở phía xa xa, Diệp Tuyền tựa người vào bờ tường, bàn tay run run nắm chặt lấy áo sơ mi của người đứng đằng trước, khuôn mặt quay về một bên khiến cô không nhìn rõ. Còn người đứng đằng trước kia, bóng dáng cao lớn, một nửa khuôn mặt tuấn tú ôn hòa, còn không phải là Trình Hạo anh hai của cô hay sao. Nhưng mà tại sao ngay lúc này, hai tay anh đang ra chống vào tường, nhốt Diệp Tuyền vào trong khoảng không của riêng mình, khuôn mặt anh cũng nghiêng về một bên, nhìn từ góc độ của cô thực sự giống như... đôi môi của hai người khẽ chạm vào. Hai người kia cách cô khá xa, cô cũng chỉ nghe thấy thấp thoáng họ nói gì đó, chỉ là hiện tại cô không quan tâm, cũng không tài nào nghe lọt. Những hình ảnh trước mắt bất chợt gợi lên trong cô sự khó chịu mơ hồ, càng ngày càng rõ, càng ngày càng đậm, giống như tức giận, lại giống như chua chát, rõ ràng đến mức cô không có cách nào kiểm soát.

Lâm Vũ quay đầu rời đi, không phải cô không tin anh, chẳng qua, cô hiện tại thực không biết phải làm gì. Tiến lên tách hai người kia ra, hay, là tiến đến mạnh mẽ tra hỏi? Không bao giờ. Lâm Vũ vốn là kiểu người lí trí, khả năng kiểm soát cảm xúc cực kì cao. Dù rằng lúc đó bản thân có chút khó chịu, được rồi, cô thừa nhận, trong một khắc, quả thực rất khó chịu, nhưng cũng như những lần khác, cô cũng sẽ giành vài phút để bình tâm lại, tuyệt không để mình làm ra chuyện gì mất kiểm soát. Còn về Trình Hạo... chuyện này, chắc chắn là có hiểu lầm gì đó, chắc chắn là như vậy. Quen biết nhau nhiều năm như vậy, anh chưa từng lừa dối cô điều gì, cũng sẽ không lừa dối cô điều gì. Cô đối với anh, chính là toàn tâm toàn ý tin tưởng, thậm chí còn hơn là tin tưởng chính bản thân mình. Chỉ là, nếu như... cô nói nếu như, anh lừa dối cô một lần, như vậy, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh, tuyệt đối không.

31. Chương 31: Thần Trở Về

Lâm Vũ bước lang thang trên đường, cảm giác bức bối vẫn còn vẫn vút rất rõ ràng. Bước chân chậm chạp vô định, làn gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng mơn trớn trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo. Hai mắt không khỏi khẽ híp lại, để mặc làn gió mát lạnh đánh tới, thổi bay nỗi phiền muộn trong lòng, thổi bay cả những hình ảnh cứ không ngừng lặp đi lặp lại. Hai chân cứ bất tri bất giác bước đi như thế, trong đầu trống rỗng không có mục đích, cho đến khi Lâm Vũ định thần lại mới nhận ra mình đã đến sân bóng rổ tự lúc nào. Sân bóng rổ này không phải sân bóng rổ mà cô và Hàn Minh hay lui tới, đây là sân bóng rổ mà cô thường luyện tập trước kia, là nơi cô bắt đầu tập những động tác đầu tiên, cũng là ... nơi cô gặp người đó lần đầu tiên. Sân bóng rổ này vốn rất vắng người, cho đến khi vùng đất quanh đây được thi công thì không có mấy ai đến nữa. Nhìn con đường đầy sỏi cát trước mặt, Lâm Vũ không khỏi thở dài một hơi thật sâu, đã lâu như vậy không đến nơi đây, cảm xúc vẫn còn vẹn nguyên như lúc ban đầu, chỉ khác là, cảnh vẫn còn, còn người thì đã không còn ở đây nữa. Lâm Vũ bước vào sân bên trong, hai mắt vốn không ngừng đảo qua xung quanh thì bỗng nhiên, một bóng dáng mơ hồ ở phía xa bất chợt lọt vào tầm mắt lọt vào tầm mắt. Chỉ trong một khoảnh khắc ấy, tầm mắt của cô ngay lập tức dừng lại, hai mắt không nhìn được mở to dần, hai tay buông thõng xuống, cả người không cách nào khống chế được từng đợt run rẩy đang trào lên. Hai chân cô muốn tiến lại gần hơn để nhìn cho thật rõ, thế nhưng, đôi chân ấy lại giống như mọc rễ xuống nền đất, không có cách nào di chuyển lấy nửa phần. Hai mắt vốn mở to, khóe mắt cay cay, rõ ràng muốn chớp mắt lại sợ rằng hình bóng của người trước mặt chỉ là một ảo ảnh, cứ thế mà biến mất. Nhiều khi, cuộc sống này thật kì diệu, cũng thật biết đùa người như thế. Có những thời gian mỗi mắt tìm kiếm vẫn không thấy chút tung tích, rồi có những lúc, khi bản thân dường như muốn bỏ cuộc, người muốn tìm lại xuất hiện ngay trước mắt, đột nhiên như vậy, khiến cho bản thân không có cách nào tin tưởng, cũng không biết phải phản ứng thế nào mới tốt. Người ở phía xa dường như không phát hiện ra cô, anh vẫn đắm mình trong một thế giới riêng, từng động tác nhanh nhẹn chuyên nghiệp, trái bóng tròn lần lượt đập xuống đất, từng hồi..... từng hồi...

“Em sẽ đợi tôi phải không?”

“....”

“Nói cho tôi nghe, em sẽ đợi tôi phải không”

“Em sẽ không đợi anh đâu... nếu như anh không về sớm”

“Tôi nhất định sẽ về...”

Chỉ một năm thôi

Chờ tôi...

Tôi nhất định sẽ trở về..

Nhất định....

Nhất định phải đợi tôi.....

Đã trở về rồi sao. Trải qua bao nhiêu năm như vậy, anh rốt cuộc cũng nhớ lại lời hứa khi xưa? Chỉ là, đã bao nhiêu lần cái một năm ấy, anh có còn giống như ngày trước... còn em... cũng có còn là con bé hiếu thắng lại nghịch ngợm đòi anh ngày ngày công trên lưng...

Nghĩ đến đó, hai chân cô bắt chợt lùi lại phía sau, không may va phải mấy hòn đá ngay bên cạnh tạo ra vài tiếng động nhỏ, không lớn nhưng cũng đủ gây sự chú ý của người phía đằng xa vừa ném một trái bóng vào rổ. Khuôn mặt anh quay về phía này, mờ mờ ảo ảo, giống như là được phủ một màn sương mỏng, lại giống như chính đôi mắt cô đang dần nhòe đi. Chỉ là, đôi mắt quen thuộc của anh, cô vẫn nhìn rất rõ, ánh mắt cô hoài niệm, còn ánh mắt của anh lại lạnh lùng như thế, giống như nhìn thấy biểu hiện xúc động của cô, mày kiếm của anh nhíu lại không hiểu. Lâm Vũ bất giác sờ lên mặt mình, cười nhạt nhẽo, sao cô lại quên mất chứ, hiện tại cô đâu có đeo mặt nạ, anh đâu thể nào nhận ra cô nữa chứ. Nhưng mà, cô rốt cuộc nên phản ứng thế nào đây, tiến lên nói với anh rằng cô chính là cô học trò năm đó, hay cứ như vậy chất vấn anh tại sao bây giờ mới trở về. Đã từng tưởng tượng ra cảnh gặp lại, lại không ngờ rằng khi trực tiếp giáp mặt lại không thể nói lấy một câu. Cái cảm giác vừa muốn nói lại không muốn nói này rốt cuộc là cỡ nào khó chịu. Vui mừng, xúc động, ngại ngùng, bối rối, một loạt những cảm xúc không ngừng trào lên khiến cho cô không cách nào kiểm soát. Cô cũng muốn tiến lên nói với anh, chỉ là với khuôn mặt như thế này, cô phải mở lời như thế nào đây?

“Cô đến chơi bóng rổ sao?”

Khuôn mặt tuấn tú quen thuộc không biết từ lúc nào đã gần sát đánh thức Lâm Vũ đang thất thần, đồng thời cũng khiến cô giật mình lùi ra sau vài bước.

“Không. Tôi chỉ đi ngang qua thôi”

Cô mở miệng. Ngoài khuôn mặt điển trai và giọng nói trầm thấp từ tính dễ hút hồn người khác vẫn như cũ, anh trong trí nhớ của cô không dễ dàng bắt chuyện với người khác như vậy.

“Có chuyện gì sao?”

Cô nhẹ nhàng hỏi tiếp. Nếu để ý kĩ còn có thể thấy giọng cô có chút run rẩy

“Không có gì”

Anh đáp

“Chỉ là tôi cảm thấy đôi mắt của cô thật giống một người quen của tôi”

Anh nói tiếp. Một câu nói của anh bất chợt khiến cho cả người cô cứng ngắc, bàn tay bất giác nắm chặt lại. Cô cười gượng

“Như vậy sao. Đôi mắt giống nhau là chuyện rất bình thường mà”

“Không”

Anh lập tức lắc đầu.

“Từ hồi đó đến giờ tôi chưa bao giờ gặp ai có đôi mắt giống như cô ấy cả. Cô ấy có một đôi mắt rất đẹp, trong suốt, lúc mở to giống như phủ một làn hơi nước, vô cùng xinh đẹp”

Nếu như không phải anh nói, cô cũng không biết cô có đôi mắt đẹp đến như vậy, hơn nữa, nếu như cô nhìn không lầm, khi nói mấy câu đó, khóe miệng anh hơi hơi nhếch lên, ánh mắt dịu lại, lấp lánh ý cười. Không hiểu sao cô thấy bản thân thả lỏng hẳn đi, cười nhẹ, đùa một câu

“Như vậy tôi cũng muốn gặp cô ấy một lần”

“Thật ra thì... tôi cũng muốn”

“Tôi không hiểu lắm”

“Tôi đã từng hứa với cô ấy sẽ trở về sau một năm. Cho đến bây giờ.... chỉ sợ đã quá trễ. Cô ấy, không biết còn đợi tôi không nữa”

Có lẽ là do ánh mắt anh mang nỗi bi thương cô chưa bao giờ nhìn thấy, Lâm Vũ vội vàng nói lảng sang chuyện khác

“Anh rất hay đến chỗ này?”

“Trong quá khứ thì có. Còn hiện tại thì chỉ một tháng đổ lại đây thôi. Từ khi tôi về nước, ngày nào cũng đến chỗ này. Đã bằng ấy năm rồi, cô ấy sao có thể còn ở đây nữa chứ”

Anh nhìn qua xung quanh một lượt, anh d mắt trầm xuống, trầm mặc không nói gì. Có lẽ anh cũng cảm thấy kì lạ khi mình đột nhiên lại cùng với một người xa lạ nói quá nhiều, chào cô một tiếng rồi vội vã rời đi. Nhìn bóng lưng của anh, Lâm Vũ chợt có xúc động muốn chạy tới kéo anh lại, nói với anh một câu “ Cô ấy vẫn còn chờ” nhưng nghĩ sao lại bị cô mạnh mẽ đẩy lui xuống. Để ngày mai đi, ngày mai, cô sẽ dùng bộ dạng kia của mình để tới tìm anh, anh nói, ngày mai, anh vẫn sẽ ở đây đợi cô ấy... cũng... là ở đây đợi cô...

Chỉ là, Lâm Vũ có nằm mơ cũng không thể đoán trước được khi cô chưa kịp đến tìm thì đã gặp lại anh lần nữa trong một hoàn cảnh như thế. Chiếc áo sơ mi được cắt may vừa người, chiếc quần tây màu xám ôm lấy đôi chân thon dài, khuôn mặt lạnh lùng cương nghị làm tôn lên khí chất nổi bật vốn có, chỉ là, sao anh lại ở đây, đứng trên bục giảng, trong tay còn cầm một chồng sách.

“Các em, đây là thầy giáo từ nước ngoài về sẽ giảng dạy bộ môn kinh tế ở trường ta một thời gian”

Hai tai cô dường như ù đi khi nghe mấy câu đó, cô thậm chí còn cảm nhận được khi thầy hiệu trưởng mãi mê giới thiệu và lũ nữ sinh bên cạnh thét chói tai, ánh mắt của anh đảo qua bên này, khi lướt qua cô thì khựng lại một chút. Quan trọng là, anh đến trường Thanh Hoa này của cô, rốt cuộc là để làm gì, hơn nữa còn với một cương vị là giảng viên. Là do rảnh rỗi... hay là với mục đích gì khác?

.....

“Có thể cho tôi xem danh sách của những học sinh trong trường không?”

“Thầy muốn xem? Có chuyện gì sao?”

Hiệu trưởng nhìn người đàn ông ngồi ngay trước mặt, hai tay đan vào nhau, khí chất cao quý không ngừng từ người anh phát ra, tự nhiên giống như đã ăn sâu vào máu thịt. Cách ăn mặc có thể bất chước, cách ăn nói cũng vậy, duy chỉ có khí chất là không thể nào. Nhìn người trước mặt mà xem, giờ tay nhấc chân đều mang sức hấp dẫn chết người, khiến cho người ta không tài nào dời mắt. Thật ra thì hiệu trưởng cũng thấy rất kì lạ, với tầm bằng xuất sắc của một trường danh tiếng như vậy, anh ta có thể tìm một công việc tốt hơn gấp ngàn lần ở bên đó, sao lại tự dưng chạy về đây làm một giảng viên nho nhỏ làm gì nữa không biết.

“Nói thật với hiệu trưởng, tôi là muốn tìm một học sinh, là học sinh cũ của tôi. Em ấy đã từng nói sẽ thi vào đại học Thanh Hoa này, đã lâu rồi tôi không gặp em ấy.... cho nên...”

Anh lấp lửng một chút. Hiệu trưởng nghe vậy thoải mái cười cười, dù trong lòng có chút nghi vấn vẫn đồng ý với anh ta, hỏi lại một câu

“Tôi có thể biết đó là trò nào không. Hơn nữa, trường học với hàng ngàn sinh viên, muốn tìm một trò cũng sẽ mất một thời gian đấy”

“Như vậy sao...”

Anh nghe vậy, hơi tựa người ra phía sau tựa vào chiếc ghế salon mềm mại, một vài sợi tóc màu nâu khê lòa xòa trước trán, đôi môi mỏng khê nâng lên, chậm rãi nói một câu

“Em ấy tên là... Lâm Nhiên”

32. Chương 32: Anh Đã Trở Về

“Lâm.... Lâm Nhiên”

Nhìn thấy gương mặt thoáng chốc chuyển thành tái mét khó coi của hiệu trưởng, người ngồi đối diện liền tinh ý đoán ra được chuyện gì đó. Anh ngồi thẳng dậy, hai hàng lông mày nhú lại, thấp giọng hỏi

“Có chuyện gì sao?”

“À không... thật ra là gần đây có một trò cũng có tên như vậy vương phải một số tin đồn không tốt lắm. Nhưng mà... trường có nhiều người tên trùng nhau như vậy, học trò cũ của thầy chắc là em nào khác rồi. Để tôi bảo người tìm hồ sơ những trò có tên như thế rồi sẽ đưa cho thầy”

“Như vậy, cảm ơn thầy trước”

Cho đến khi hiệu trưởng cười cười đứng dậy, lông mày anh vẫn chưa giãn ra, ánh mắt tối lại, thấp giọng thì thầm một câu

“Tin đồn không tốt sao....?”

...

Ánh nắng từ cửa sổ hắt vào, nhu hòa rải rác trên thân mình một người đang chăm chú ngồi bên cạnh bàn làm việc. Cầm cốc cà phê đã có chút lạnh lên miệng uống một hớp, đôi mắt anh vẫn không rời khỏi những tài liệu được đặt trên bàn, ngón tay không ngừng lật giở từng tờ một. Một trường cả ngàn học sinh, số lượng những người cùng tên cũng không phải là ít, chỉ là một chồng hồ sơ nhiều như vậy mà hiệu trưởng kêu người gửi cho, anh đều tự mình xem từng tập một, cẩn thận tỉ mỉ giống như sợ để sót bất cứ thứ gì. Trên mỗi tập hồ sơ đều có dán ảnh của sinh viên cho nên việc rà soát cũng không có gì khó khăn, chỉ sau vài giờ, tất cả sự chú ý của anh đều tập trung vào một bộ hồ sơ mà anh vừa mới mở ra, trong mắt là những tia sáng lấp lánh không rõ. Ánh mắt chăm chú nhìn vào trang đầu tiên, cứ giữ nguyên như vậy một lúc lâu không có thay đổi, chăm chú đến mức giống như muốn ở trên đó xuyên thủng một lỗ, lại giống như muốn qua đó mà lường tượng ra người nào đang ở trước mặt. Một ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn bức ảnh nhỏ, trên ảnh là khuôn mặt một cô gái không có chút biểu cảm, dung nhan nhạt nhòa bình thường không có gì nổi bật lại khiến cho đôi môi mỏng của anh khê nhếch lên, khuôn mặt tuấn mĩ như bừng sáng, ngay cả niềm vui đang dần lan tỏa cũng không tài nào che giấu được

“Nhiên... cuối cùng cũng bắt được em rồi”

Nhưng rồi, nghĩ đến chuyện gì đó, anh vội vàng cầm điện thoại lên, bấm vài nút, cho đến khi đầu bên kia có người nhắc máy, anh mới trực tiếp ra lệnh, giọng nói lạnh lùng không có một tia cảm xúc

“Điều tra cho tôi mấy tin đồn trong trường gần đây cho tôi, về một người...”

Đầy bên kia cũng không hỏi lại bất cứ điều gì, sau khi nghe hết mệnh lệnh của anh chỉ cung kính “Vâng” một tiếng rồi lập tức gác máy. Chỉ sau 10 phút, tất cả những tài liệu cần tìm đều được gửi vào trong hòm mail của anh, chi tiết đến không thể chi tiết hơn, thậm chí còn ghi rõ cả ngày tháng phân loại cẩn thận. Dạ Thần kéo con chuột xuống đọc từng cái một, sau khi một tin đồn gần đây nhất đập vào tầm mắt, ánh mắt đang dõi theo mỗi lúc ngày một tối sầm lại, càng ngày càng lạnh xuống, quanh người lại mơ hồ tỏa ra sát khí. Đến khi anh đọc được dòng chữ “Tạm thời nghỉ học” thì bàn tay nắm chặt lại, lấy điện thoại ra gọi lại cho số ban nãy, giọng nói lạnh lẽo tràn ngập sự tức giận

“Xem lại cái tôi vừa gửi cho cậu. Điều tra xem kẻ nào gửi cái đó lên, ngay lập tức.”

Anh cúp máy, ngả người ra sau ghế tựa, bàn tay vẫn nắm chặt điện thoại, hai mắt lại không rời khỏi màn hình máy tính, nhỏ giọng thầm thì

“Ngay cả người của tôi mà cũng dám động?”

Ánh mắt bất chợt đảo qua đồng hồ, nhìn thấy kim đồng hồ chỉ vào số 4, Dạ Thần lập tức đứng dậy, với lấy chiếc áo khoác trên ghế rồi lập tức rời đi. Cho đến khi bước vào sân bóng rổ quen thuộc kia, hai con người màu nâu đảo qua đảo lại không thấy một bóng người, nội tâm không nén nổi sự thất vọng. Anh đã xem kỹ tập hồ sơ của cô, đơn giản lại bí ẩn giống như chính bản thân cô vậy, ngoài mấy thông tin cá nhân căn bản cũng không có gì mới, ngay cả số điện thoại được ghi ở đó cũng không gọi được. Không biết bây giờ cô ấy ra sao nữa, trải qua chuyện như vậy, cô ấy ... liệu có ổn không ? Đáng chết thật, tại sao anh không về sớm hơn một chút chứ. Vẫn biết cô ấy là kiểu người luôn giả bộ mạnh mẽ kiên cường, cũng biết cô ấy dù gặp bất cứ chuyện gì cũng sẽ một mình gánh chịu tất cả, anh lại chết tiệt để cô lại một mình. Anh còn nhớ lần đầu tiên gặp cô, ngay tại nơi này, cũng vào một buổi chiều nắng đẹp như thế này

“Cho tôi thử một chút được không?”

Dạ Thần nhìn nhóc con trước mặt, người cao chưa đến vai anh, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng, khuôn mặt thường thường, cất giọng nói non nớt hỏi anh một câu như vậy. Anh còn nhớ lúc đó cả người anh đơ ra một lúc, mấy người đang chơi cùng anh thì khỏi phải nói trực tiếp cười phá lên vui vẻ

“Nhóc con, mấy trò như này không phải muốn chơi là chơi đâu. Đứng đó xem không thì đi về với mẹ đi”

Cô bé trong trí nhớ của anh, có lẽ là một đứa trẻ hiếu thắng và cao ngạo, không biết là không tự lượng sức mình hay thực sự cố chấp, nghe thấy mấy người nói như vậy chỉ bình tĩnh ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn anh, chậm rãi lặp lại câu nói đó một lần

“Anh dạy tôi chơi”

Anh lắc đầu. Đây quả thực không phải trò chơi dành cho trẻ con. Hơn nữa, anh không dạy ai chơi bóng bao giờ.

“Tại sao, anh khinh thường tôi?”

Nhìn một đôi mắt to tròn hướng anh chất vấn, không hiểu sao anh lại cảm thấy muốn cười, mới bắt giác mà nói một câu

“Nếu như nhóc có thể đứng từ kia mà ném vào rổ, tôi sẽ đồng ý”

Cô bé nghe như vậy, nhìn vị trí anh vừa chỉ một lúc, lại nhìn anh, môi mím lại, vẻ mặt quật cường, ánh mắt lấp lánh những tia sáng không rõ. Đó cũng là lần đầu tiên, anh chợt cảm thấy, ánh mắt của cô bé đó, thực sự rất đẹp.

“Tôi nhất định sẽ làm được”

Cô nói

“Tôi chờ em”

Anh đáp lại, trong ánh mắt kinh ngạc của mấy người bạn ở đó. Dạ Thần chợt nghĩ, có lẽ đó là lần đầu tiên anh mở miệng nói dối một người, hơn nữa còn là một người xa lạ anh chưa từng gặp, à không, nói đúng hơn là một con nhóc chưa lớn mới đúng, một con nhóc có đôi mắt thật đẹp. Cuối cùng thì, anh cũng đợi được, đợi cô ném quả bóng đầu tiên vào rổ, cô của lúc đó, hướng anh nở nụ cười ngọt ngào, giống như khẳng định, lại giống như một đứa trẻ con muốn nhận được lời khen. Còn anh của lúc đó, một người vốn dĩ lạnh nhạt vô tình, lại không nhận được mà nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, nở nụ cười ôn nhu từ trước đến giờ chưa bao giờ có. Từ ngày đó, cô gọi anh một tiếng ” Thầy”, còn cô, chính thức trở thành một học trò nhỏ của anh. Cô không biết về anh nhiều, ngoài việc tên anh có một chữ Thần, cái gì anh cũng không nói. Anh biết về cô càng ít hơn, cũng như vậy, không gì ngoài tên của cô. Chỉ là, thật kì diệu khi hai người cứ ở bên nhau như vậy, anh dạy cô chơi bóng rổ, cô học tập rất nhanh, mỗi lần học xong lại cùng anh đấu một trận, càng ngày càng gần bó, cũng càng ngày càng thân thiết. Anh thích nhìn thấy cô cười, mỗi khi cười đôi mắt đẹp khê cong cong như ánh trăng non, nhiều lúc khiến cho anh nhìn đến thất thần. Cô có lẽ thích được anh công trên lưng, lúc nào có cơ hội cũng sẽ nhảy lên lưng bắt anh công. Anh thích nói chuyện với cô, chỉ đơn

giản, tiếng cười trong trẻo của cô khiến cho anh bình tâm lại, quên đi muộn phiền, cũng quên hết mọi âu lo. Có lẽ từ khi đã thân thiết, cũng có lẽ từ sớm hơn, anh không biết tự lúc nào đã bị cô mê hoặc, ngày ngày muốn cô ở bên anh, muốn nhìn thấy cô cười, muốn dịu dàng xoa đầu của cô, muốn cứ như vậy cưng chiều cô hết mực. Cô có lẽ không nhận ra, vẫn như hồn nhiên ngây thơ như vậy. Đến bây giờ, có lẽ cô vẫn không biết...

Khoảng thời gian đó, để được ở bên cô, anh phải gác bỏ hết công việc sang một bên...

Khoảng thời gian đó, để được ở bên cô, anh phải xử lý mọi chuyện cá nhân qua điện thoại...

Khoảng thời gian đó, ở bên cô, anh cảm thấy bản thân mình ngày một thay đổi...

Biết cười, biết bao dung, biết dịu dàng, cũng biết suy nghĩ cho người khác...

Nhưng mà, tất cả những kỉ niệm đó, nếu như cô không còn nhớ nữa.....

“Nhiên... rốt cuộc em đang ở đâu”

Đáp lại anh chỉ là tiếng gió heo hút nhẹ nhàng thổi qua khiến cho tâm tư trùng xuống, chỉ là, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh bất chợt nghe thấy một tiếng nói ngay sau lưng, nhỏ như vậy, nhẹ như vậy, giống như thầm thì, lại giống như một tiếng thở dài không thể kìm nén

“Thầy”

Ấy vậy, một tiếng nói khê khàng như thế lại trong phút chốc khiến cho bản thân anh sung sướng đến tột độ, vội vã quay người lại. Cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc gần ngay trước mắt, anh vẫn có cảm giác như không thật, theo bản năng muốn tiến lại gần để chạm vào cô lại bị cô lùi về sau một bước tránh thoát. Một động tác nho nhỏ của cô chứng tỏ sự hiện hữu chân thật, đồng thời lại khiến cho nội tâm anh bất chợt đau nhói. Không phải. Cô ttong quá khứ không bao giờ trốn tránh anh như vậy

“Nhiên”

Anh thủ thỉ. Cô trầm mặc không nói một câu. Ánh mắt cô nhìn anh trong một thoáng lại cúi gằm mặt xuống, tràn ngập những cảm xúc phức tạp

“Nhiên”

“Anh nói sẽ đi một năm”

Giọng nói quen thuộc rót cuộc vang lên, không còn chút non nớt của ngày xưa mà trong trẻo như chuông bạc, lại khàn khàn giống như pha chút ghen ngào xúc động không thể kìm nén

“Anh còn nói sẽ về sớm”

Anh rót cuộc không nhin được nữa, kéo cô vào lòng ôm thật chặt. Lần này thì cô không tránh nữa, để mặc cho anh ôm như vậy, bên khóe mắt một giọt lệ chảy ra.

Anh siết chặt hai vòng tay lại, cầm tựa ở trên vai cô, ở bên tai khê thì thầm một câu

“Anh về rồi. Nhiên... anh đã trở về rồi. Xin lỗi em. Anh đã trở về rồi. Nhiên....”

Bọn họ đắm chìm trong cảm xúc của riêng mình, không biết rằng, trong lúc đó, có một người con trai đứng ở phía xa, hai bàn tay nắm chặt lại, ánh mắt tối sầm.... ..

Lời tác giả: haiza tạo ra nhiều soái ca quá làm chi giờ thì dần vặt đủ đường ahh

33. Chương 33: Anh Theo Dõi Em ?

Nàng nào hóng truyện vào điểm danh nào, cho ta chút động lực viết đi ahhh :think:

Cảm ơn @hueyeuthuong và maicuc nhé đã luôn ủng hộ m, chương này và chương sau m viết tặng hai bạn nha :bighug:

“Em uống đi”

“Cảm ơn anh”

Lâm Vũ nhìn cốc cà phê ngay trước mắt mỉm cười rồi tiếp nhận, đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ. Cà phê màu nâu sữa chỉ được đựng trong một chiếc cốc nhựa trắng đơn giản, hương vị lại cực kì đậm đà, ngọt đắng vừa phải, hương cà phê ngọt ngào thoang thoảng qua chóp mũi, một làn khói nhẹ từ chiếc cốc cà phê bốc lên cao càng khiến cho gương mặt cô có chút mờ ảo. Dạ Thần ngồi ngay bên cạnh cô, cũng cầm cốc cà phê trong tay nhưng không uống, trong thoáng chốc lại không biết phải mở miệng nói gì

“Anh mua ở đâu vậy”

Cô hỏi

“Ở cửa hàng cà phê đầu ngõ chúng ta vẫn thường mua. Không ngờ nhiều năm như vậy rồi mà cửa hàng ấy vẫn còn bán loại cà phê này”

Anh mỉm cười, đáp lời, ánh mắt thoáng niềm vui khi nhắc đến những kỉ niệm xưa. Còn cô nghe như vậy, tay bất giác xoay tròn cốc cà phê, hơi ấm truyền qua lòng bàn tay, cũng truyền thẳng đến nội tâm đang có chút rối loạn

“Đúng là vẫn còn bán..”

Ngập ngừng một chút, cô nói tiếp

“Chỉ là hương vị không còn như xưa nữa”

Nói đến đây thì ngừng hẳn, cốc cà phê vẫn xoay tròn trong tay đã có chút nguội. Anh vì lời nói của cô mà có chút sững sờ, không khí cũng vì thế mà trở nên ngưng ngưng trầm mặc. Cô cũng không phải cố tình nói như thế, mà nhiều năm như vậy, tất cả mọi thứ đều đã thay đổi, đó là điều tất nhiên không thể tránh khỏi, cô không còn là cô bé của ngày xưa nữa, một cô bé không ngừng coi anh như thần tượng, như một người thầy, một người anh, một người tri kỉ và cả... một người để cô thương nhớ hằng đêm. Còn anh, có lẽ cũng đã như vậy thay đổi

Mối tình đầu của cô.....

“Em.... có ổn không”.

Giọng nói của anh chậm rãi, có chút ngập ngừng, thậm chí còn pha chút day dứt. Cô cười nhẹ, sao lại phải day dứt chứ, anh đâu làm gì sai. Cô không muốn căng thẳng như thế, cả quá khứ và trong hiện tại, vô vấn coi anh là một người bạn tốt, một người tri kỉ, mà đương nhiên, giữa bạn bè với nhau, không cần thiết sử dụng đến giọng điệu như thế

“Em vẫn ổn”

Cô thoải mái cười, tất nhiên là vẫn ổn, ăn tốt, ngủ tốt, có anh hai, có ba, có bạn bè bên cạnh. Mặc dù trong một năm đầu, nỗi nhớ về anh vẫn không thể nguôi ngoai

“Em sống rất tốt”

Giống như sợ anh không tin, cô bổ sung thêm, tâm trạng thông thoáng, nụ cười cũng rực rỡ trên môi

“Như vậy, còn vụ tìn đồn đó?”

“Tìn đồn?”

Mất một lúc mới nhớ ra anh đang nói đến chuyện gì, cô không khỏi “À” lên một tiếng, uống thêm một ngụm cà phê đã lạnh mới thông thả trả lời

“Vụ đó hả, em đã giải quyết tốt lắm. Không có vấn đề gì đâu. Anh còn không biết em là loại người như thế nào sao, mấy chuyện như vậy sao có thể khiến cho em có chuyện gì được chứ”

Cô lại cười, dường như ngày hôm nay cô cười hơi nhiều, chỉ là trong lòng cũng rất ngạc nhiên, anh ấy như vậy mà tìm hiểu của về chuyện của cô. Dạ Thần cũng cười, anh đương nhiên biết cô không phải loại con gái yếu đuối chỉ biết khóc lóc phởn phác cho số phận, anh đương nhiên biết, vì căn bản, chính sự mạnh mẽ kiên

cường của cô mới có thể thu hút anh đến thế, từng ngày khiến cho anh trầm mê. Nghĩ là thế, nhưng mà, nội tâm lại không thể nhận được vì cô lo lắng, lại vì cô mà thêm đau lòng.

“Anh xin lỗi”

“Anh có ổn không”

Hai người đồng loạt mở miệng, hai câu nói lại khác nhau. Lời xin lỗi của anh khiến cho cô sững sờ, lại khiến cho cô bất giác thở dài

“Anh xin lỗi”

Dạ Thần lặp lại.

“Anh không cần nói xin lỗi em. Hơn nữa, khôn phải bây giờ anh đã trở về rồi sao”

Cô đưa tay còn lại ra trước mặt anh, thoải mái cười cười, hai mắt cong cong như hình trăng non, ánh mắt sáng lấp lánh

“Chúng ta vẫn là bạn. Là bạn thì không phải khách khí như thế”

“Là bạn sao..?”

Anh thăm thì.

“Phải, là bạn. Haiza, lâu lắm anh mới trở về như vậy, em mời anh đi ăn món ngon”

Cô không còn gọi anh là thầy nữa, cũng không có hỏi anh lý do tại sao lại nhiều năm như vậy mới trở về. Dạ Thần chợt cảm thấy, có thể cô còn trách anh, hoặc cũng có thể cô đã không còn quan tâm đến chuyện đó thực sự, dù rằng nghiêng về phía sau nhiều hơn. Là bạn sao? Có lẽ bắt đầu từ bạn cũng tốt lắm, dù sao nhiều năm như vậy, anh hoàn toàn bị cách ly với bên ngoài, cũng không biết cuộc sống của cô trong từng ấy năm như thế nào. Lần này, anh phải hảo hảo tìm hiểu thật tốt. Nghĩ như vậy, anh cũng thoải mái đưa tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, gương mặt điển trai sáng lạn, gật gật đầu

“Được”

Hai người vừa định đứng dậy, điện thoại trong túi áo của cô bỗng chốc reo lên, nhìn thấy tên người gọi đến, ánh mắt cô không khỏi nhu hòa như nước, khóe môi bất giác mỉm cười

“Nhiên nhi, lâu như vậy không có trở về nhà, quên lão già này rồi sao?”

Giọng nói già nua ấm áp từ trong điện thoại truyền ra, pha theo chút điệu ỷ khuất khiến cho cô bật cười. Nhắc mới nhớ, dạo này bận rộn công việc như vậy, cô vẫn đến bệnh viện thường xuyên, lại không có đến thăm ba nuôi

“Ba, sao lại nói như vậy chứ”

“Như vậy, tối về ăn một bữa cơm đi. Ta gọi cả anh hai của con rồi”

“Tối nay sao ạ...”

Lâm Vũ quay ra nhìn Dạ Thần cũng đang nghi hoặc nhìn mình, nói vào trong điện thoại một tiếng “Dạ” rồi cúp máy, quay lại có chút á náy nói với anh

“Ba nuôi của em gọi, ông nói tối sang ăn cơm. Như vậy....”

“Không sao, em cứ đi đi. Cho anh số điện thoại của em, có gì anh sẽ liên lạc sau”

Lâm Vũ gật đầu, hai người trao đổi số điện thoại rồi Lâm Vũ mới rời đi, chỉ là khi cô hỏi số điện thoại mới của anh, anh lại chỉ nói một câu “Anh vẫn dùng số cũ” khiến cho cô giật mình, rõ ràng bao nhiêu năm trước cô đã từng gọi mà không thấy ai nghe máy, cô mới vô tình nghĩ rằng anh đã đổi sang số khác, phương tiện liên lạc duy nhất của hai người cũng cứ thế mất đi. Sau khi ngạc nhiên một chút lại là cười khổ, vấn đề đó, bây giờ có còn quan trọng nữa đâu?

...

“Bác Hà, ba đâu rồi, với cả anh hai nữa, đã về chưa”

Bác Hà nhìn thấy Lâm Vũ thì cười đến sáng lạn, thân thiết kéo tay cô vào bên trong, vừa cười vừa nói

“Cô chủ, lão gia với cậu chủ vẫn chưa về. Cô lên phòng trước đi, khi nào lão gia về tôi sẽ gọi xuống. Còn nữa, hôm nay lão gia còn dặn tôi nấu mấy món mà cô thích ăn nhất đó”

Lâm Vũ cũng không từ chối, cười cười gật đầu rồi bước lên phòng. Cô cũng phải kiểm tra lại chuyện diễn đàn một chút, cô không tin là Diệp Tuyền ở phía kia không có chút phản ứng nào cả. Vừa mở máy tính ra, truy cập vào trang web đã thấy có tin hiệu xâm nhập từ một địa chỉ ip lạ. Ha, xem ra vẫn chưa từ bỏ ý định xóa bài đăng đó đi sao? Cũng phải thôi, nếu như bài đăng đó vẫn còn tồn tại, thêm một người biết, thêm một người bình luận, vụ việc này sẽ chẳng bao giờ chìm xuống. Mặc dù rằng hiệu quả đã đạt được như cô mong muốn như ban đầu, nhưng mà, nếu như Diệp Tuyền kia càng muốn xóa, cô lại càng muốn giữ lại. Đang xem xét một chút lại bất chợt thấy yêu cầu đăng nhập từ địa chỉ lạ kia, cả màn hình bất chợt tự động điều khiển. Lâm Vũ không khỏi cười một tiếng, cũng thật là đúng lúc a, không lẽ lại trùng hợp như vậy, lúc tìm thì không tới, lúc không tìm thì đột ngột tới. Lâm Vũ đặt mười ngón tay lên bàn phím, bàn tay như bay múa, ánh mắt không rời khỏi màn hình. Muốn xóa đi phải không, như vậy cô liền xóa hết những bài đăng trước kia chuyển thành bài đăng gần đây nhất. Khoan đã, địa chỉ ip này..... Ha, lần này lại nhờ đến hacker của nước ngoài sao, đúng là có chút đầu tư đấy nhỉ. Mười ngón tay tiếp tục gõ xuống, hai hàng lông mày lại càng ngày càng nhíu chặt lại. Cao thủ. Từ cách người này xử lý dữ liệu, chắc chắn không phải là mấy tên hacker nghiệp dư. Đôi môi không khỏi khẽ nhếch lên, trong mắt không có chút lo lắng, có chăng chỉ là sự thú vị khi tìm thấy một đối thủ mạnh. Hai mắt của cô vẫn dán chặt vào màn hình, mười ngón tay không ngừng hoạt động, hai bên gối co. Cho đến khi trên trán cô xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng nhẹ, Lâm Vũ mới nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười thỏa mãn. Cuối cùng thì cũng giải quyết xong tên kia, chắc hẳn hẳn đang tức giận lắm đây. Tuy nhiên, đấu qua đấu lại như vậy, nhìn thì đơn giản lại cực kì mệt mỏi, những hàng chữ chỉ chít trên màn hình máy tính, cho đến khi cô gõ thêm vài phím mới trở lại màn hình như ban đầu. Lâm Vũ bất giác vươn hai tay lên cao, hai bàn tay đan ngược vào nhau, chớp chớp đôi mắt mệt mỏi lại chợt phát hiện Trình Hạo đứng ở đằng sau cô từ lúc nào. Cô không khỏi giật mình thốt lên

“Anh vào từ lúc nào vậy”

“Anh vào từ lâu rồi, thấy em đang bận nên không mở miệng làm phiền”

Trình Hạo đáp, ánh mắt đảo qua màn hình máy tính vẫn còn bật sáng. Lâm Vũ nghe như vậy chỉ biết “À” một tiếng, nhớ đến chuyện gì đó mà khuôn mặt đột nhiên nóng bừng, đôi môi mím lại, ngượng ngùng không biết nói gì thêm. Kì lạ là, Trình Hạo dường như không để ý đến điều đó, anh chỉ nói thêm một câu

“Xuống ăn cơm thôi, ba đang đợi”

Rồi ngay lập tức bỏ ra ngoài, để lại một bóng lưng cao lớn có chút lạnh lùng. Lâm Vũ không khỏi nhíu mày lần nữa, anh hai hôm nay, hình như có gì đó khang khác với mọi khi, nhưng mà khác ở chỗ nào, cô lại không rõ.

Quanh bàn ăn chỉ có ba người, trên bàn lại có không biết bao nhiêu món ngon, đúng như bác Hà nói, tất cả đều là những món ăn mà cô thích. Chỉ là, rõ ràng không khí trên bàn ăn hôm nay hết sức kì lạ. Trình Mục thì không phải nói, lâu như vậy không được gặp Lâm Vũ, cực kì vui vẻ trò chuyện với cô, hỏi hết từ chuyện này đến chuyện khác, mà Lâm Vũ cũng nhiệt tình trả lời, không ngừng gấp thức ăn cho ông. Điều kì lạ nhất chính là thái độ của Trình Hạo, người vốn mỗi khi dùng cơm, sẽ đều vui vẻ nhìn cô dịu dàng, gấp vào bát cô những món cô thích ăn nhất, ngày hôm nay lại chỉ im lặng ngồi ăn đồ của mình, thì thoảng đáp lại ba nuôi một tiếng, quan trọng nhất là không đánh mắt nhìn cô lấy một lần, chính xác là chỉ một ánh mắt cũng không có. Thái độ này của anh khiến cho cô nghi hoặc, hơn hết lại cực kì bức bối khó chịu. Khuôn mặt lạnh tanh đó là sao vậy, giống như có ai đó nợ anh cái gì vậy. Hơn nữa, nếu như muốn ngượng ngùng, cô mới phải là người ngượng ngùng mới đúng chứ? Còn cả chuyện của Diệp Tuyền hôm đó, cô còn chưa có hỏi anh đâu?

Mặc dù món ăn được nấu rất vừa miệng, Lâm Vũ lại vì thái độ của ai đó mà ăn không được ngon. Mãi cho đến khi bữa cơm kết thúc, Lâm Vũ cũng với Trình Mục nói chuyện thêm một lúc nữa thì cô đưa ông lên phòng nghỉ ngơi, dạo này sức khỏe của ông có vẻ kém đi một chút, rất dễ mệt mỏi. Lâm Vũ đem một đĩa hoa quả ra phòng khách ngồi gọt, nhìn thấy Trình Hạo giống như chăm chú xem ti vi, không để ý đến cô,

lại không biết phải mở miệng như thế nào. Đang định mở miệng hỏi liền cảm thấy điện thoại trong túi rung lên, nhìn thoáng qua người gọi tới, lại nhìn thoáng qua Trình Hạo đang ngồi nói chuyện, môi mím lại, đứng dậy đi ra ngoài cửa mới bắt máy

“Em đây”

“Bây giờ sao...”

“Thôi được, đợi em một chút. Em tới liền.. Chỗ đó phải không... được”

“Em định đi đâu”

Vừa mới ngắt máy, quay sang đã thấy Trình Hạo đứng ngay bên cạnh, không khỏi giật mình một chút, một nửa khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, giống như buồn bã, lại giống như tức giận

“Em ra ngoài với bạn một chút”

“Bạn?”

“Phải, một người bạn của em mới từ nước ngoài về”

“Em định đi gặp người đàn ông đó sao”

“Ý anh là sao”

“Hừ, còn không phải là người đàn ông mà chiều nay cùng em thân mật ôm ấp”

Giọng nói của anh giống như có chút chế giễu, Lâm Vũ thì giật mình bật thốt lên

“Anh theo dõi em”

Mặc dù không phải anh cố tình như vậy, anh lại giữ vẻ trầm mặc, nghiêm nhiên coi như thừa nhận. Lâm Vũ thấy anh không nói, nhớ đến thái độ của anh với cô, lại nhớ đến chuyện anh ôm hôn Diệp Tuyền bị cô nhìn thấy, không hiểu sao chẳng buồn giải thích, quay người muốn rời đi.

“Em còn muốn đi”

Anh nắm lấy cổ tay của cô, lực đạo mạnh mẽ giống như muốn đem cổ tay cô bẻ gãy

“Em đi đâu là chuyện của em, không cần anh quản”

Cô bị đau, tức giận hét lên một tiếng, muốn vùng khỏi tay anh. Anh thấy như vậy, không hiểu sao thấy một dòng máu nóng trào lên, không kịp suy nghĩ liền đẩy mạnh cô vào tường, một tay nắm lấy cổ tay của cô đặt lên trên đầu, một tay khác chống vào tường, giam cô vào trong khoảng không của riêng mình, không cho rời đi.....

34. Chương 34: Cường Hôn

Hai cổ tay bị nắm chặt đặt ở trên cao đầu, vòng tay của anh vây ở xung quanh, trong không gian chỉ tràn ngập hơi thở nam tính ấm áp quen thuộc. Lồng ngực của anh phập phồng ngay trước mắt, khuôn mặt tuấn mã gần sát, có vẻ như đang rất tức giận. Tức giận? Anh rốt cuộc tức giận gì chứ? Lưng bị đập vào tường có chút đau khiến cho Lâm Vũ càng thêm bực bội, cố gắng vùng vẫy hai cổ tay lại cảm thấy như bị gông xiềng xích chặt lại không tài nào tránh thoát

“Anh rốt cuộc muốn làm gì, thả em ra”

“Thả em, để em đi gặp tên đó, không đời nào”

“Anh đừng vô lý như vậy, anh ấy chỉ là bạn em thôi”

“Là bạn, là bạn mà ôm nhau lâu như thế”

Em không nhìn thấy không có nghĩa là anh cũng không nhìn thấy. Em rốt cuộc có biết, ánh mắt anh ta nhìn em cũng giống như anh nhìn em vậy, có bao nhiêu phần quyến luyến, lại có bao nhiêu phần cố chấp muốn giữ em làm của riêng. Trình Hạo chỉ cảm thấy một lòng máu nóng bốc lên đỉnh đầu, một cơn tức giận

không biết từ đâu dâng lên, thậm chí trong đó còn có cả một chút sợ hãi mà anh không muốn thừa nhận. Người đàn ông vừa gọi điện cho cô, anh biết, thực ra cũng không thể nói là biết, anh đã từng gặp anh ta một lần công tiểu Vũ về nhà, cô còn ở trên vai tên đó cười cười nói nói thực vui vẻ. Trong đầu của anh hiện tại chỉ quay đi quay lại một câu hỏi, người đã từng làm cô rung động, người đã từng yêu cô, liệu có phải là người đàn ông đó hay không? . Nếu như là như vậy, chẳng lẽ, bao nhiêu năm qua, cô ấy vẫn là một mực còn chờ anh ta trở về ? Suy nghĩ bất chợt nảy ra khiến cho Trình Hạo bất giác xiết chặt vòng tay lại, ánh mắt càng thêm tối sầm.

“Đó chỉ là do lâu ngày không gặp thôi. Còn nữa, anh có tư cách gì quản em, em ôm ai thì có làm sao chứ”

Anh thậm chí còn cùng người em ghét nhất ôm hôn, như vậy thì đã sao. Lúc đó, anh có nghĩ tới em hay không? Hai người đều mang trong mình những khúc mắc riêng, chỉ có một điểm chung là, tất cả đều khiến cho cả hai cảm thấy khó chịu và nghi ngờ lẫn nhau, cũng từ đó, tạo nên mâu thuẫn trong mối quan hệ của hai người.

“Bỏ em ra... bỏ em ra.....ừm ừm..”

Trình Hạo vì hai chữ “tư cách” của cô mà nổi điên, không suy nghĩ gì liền trực tiếp dùng miệng của mình che lại cái miệng nhỏ của cô, tránh để cho cô lại nói thêm câu gì đó khiến cho anh không kiềm chế được. Hai đôi môi dán chặt vào nhau, nụ hôn không dịu dàng như lần đầu tiên mà có chút thô bạo, nhiều hơn vẫn là ý muốn chiếm hữu mạnh mẽ. Tay của anh vẫn nắm lấy cổ tay của cô không buông, một chân của anh để xem vào giữa hai chân cô, tay còn lại đỡ đằng sau gáy của cô khiến cho cô không thể nào trốn tránh. Cảm nhận được sự thô bạo của anh, hai hàng răng của cô cắn chặt lại, ánh mắt quật cường không để cho anh công thành chiếm đất. Anh thấy được sự phản kháng của cô, không hiểu sao càng thêm bực bội, một tay bóp chặt lấy cằm của cô khiến cô bị đau, miệng khẽ mở ra. Nhân lúc này, đầu lưỡi của anh nhanh chóng đi vào, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho đang trốn tránh của cô, cũng cô triền miên dây dưa. Nụ hôn của anh cuồng nhiệt lại mạnh mẽ, dần dần cướp đoạt đi không khí trong miệng khiến cô không tài nào thở nổi, toàn thân mềm nhũn. Chỉ là nụ hôn đó, giống như một liều thuốc an thần dần dần khiến anh bình tĩnh lại, lực đạo ở cổ tay cũng giảm bớt. Ngay lúc đầu, Lâm Vũ còn dùng sức phản kháng, nhưng càng về sau, cả người cô cứng ngắc giống như một pho tượng không có chút cảm xúc. Gò má của hai người chạm vào nhau, đột nhiên, một cảm giác mát lạnh ở gò má khiến cho anh giật mình, vội vã tách ra, hình ảnh ngay trước mắt lại khiến cho trái tim của anh bất chợt thắt chặt lại. Chỉ thấy bảo bối của anh, bảo bối mà anh hết mực cưng chiều lúc này hai mắt mở to, đổ ngầu nhìn thẳng vào anh, ánh mắt bài xích, giống như ủy khuất, lại giống như muốn nói

“Anh không phải, anh không phải là người anh hai dịu dàng của tôi”

Một hàng lệ từ khóe mắt chảy ra, lướt qua gò má bé bỏng trắng nõn, qua cằm cổ rồi nhỏ xuống đất, từng giọt, từng giọt giống như cửa vào trái tim của anh từng nhất một. Trình Hạo a Trình Hạo, mày rốt cuộc đang làm cái gì thế này. Đã từng hứa sẽ luôn yêu thương cô, đã từng thề sẽ không để ai làm cô phải buồn bã, vậy mà bây giờ, chính bản thân mày lại khiến cho cô ấy rơi lệ. Bàn tay của anh run run buông ra hai cổ tay nhỏ bé đã bị anh nắm đến đỏ lừ, cảm giác hối hận không ngừng xâm chiếm khiến khuôn mặt anh tái mét lại. Cả thân mình cô vẫn mềm nhũn, giống như quá đổi bất ngờ, lại giống như bàng hoàng, từ từ ngồi xổm xuống mặt đất. Trình Hạo nhìn cô, lại nhìn hai bàn tay của mình, không chút do dự liền cho chính bản thân mình một quyền vào má phải, lực đạo mạnh đến mức khóe môi gần như bị rách, máu chảy ra. Lâm Vũ đang chìm trong cơn thần thờ, lại đột ngột bị hình ảnh trước mắt dọa sợ, không chút suy nghĩ liền chạy tới bắt lấy cánh tay phải của anh đang chuẩn bị cho chính mình một quyền nữa. Anh không muốn làm đau cô, chỉ dùng sức tách mười ngón tay của cô ra, giọng nói mệt mỏi không có chút độ ấm

“Em đi đi. Là anh không đúng, không nên cầm em như vậy”

Cô thậm chí còn nghe thấy khi anh cúi đầu thấp xuống, tóc mái lòa xòa che khuất một phần khuôn mặt anh, giọng nói như thâm thì

“Em nói đúng... tư cách.. anh làm gì có tư cách gì chứ”

Anh không khỏi tự cười nhạo chính bản thân một lượt rồi cứ để mặc cô như vậy, chậm rãi quay lưng đi, một bên mặt sưng vù, anh lại chỉ dùng tay lau qua loa vết máu ở khóe miệng. Lâm Vũ vội vã chạy theo ngăn

anh lại, đưa tay chậm vào bên mặt bị thương của anh, ánh mắt lo lắng, vệt nước ở ngay khóe mắt vẫn chưa khô

“Anh làm sao vậy chứ, tại sao lại đánh mình như vậy. Mau để em xem”

Trình Hạo chỉ bình tĩnh gạt tay của cô ra, chậm rãi nói

“Em đi đi. Anh không sao đâu”

Nhìn thấy đôi mắt cô đỏ hoe giống như sắp khóc, một ngón tay của anh lau đi vệt nước mắt còn sót lại trên gò má, giọng nói dịu dàng quen thuộc lại vang lên

“Chuyện lúc nãy, anh xin lỗi. Em hãy quên hết đi. Còn nữa... đừng khóc”

Đừng khóc

Anh.....sẽ đau lòng

Anh gạt tay của cô ra, muốn đi, cô lại cố chấp ôm lấy eo của anh, giọng nói như nước nở

“Em không đi. Em không đi nữa. Em không đi nữa”

Lâm Vũ không biết bản thân mình rốt cuộc làm sao nữa, nước mắt không nhịn được cứ thế chảy ra, dù cô có nhắm chặt mắt cũng không ngăn lại được. Cô không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, tại sao quan hệ của hai người lại đột ngột trở nên như vậy chứ, không phải lúc trước vẫn còn rất tốt sao. Hai vòng tay của cô siết chặt lại. Không hiểu sao cô có cảm giác, nếu như cô buông tay ra, anh sẽ đi thật, sẽ rời khỏi cô thật, nếu như vậy, lúc đó, cô phải làm sao? Nước mắt của cô thấm đẫm gò má, làm ướt một mảng áo sơ mi của anh, trong một khắc cũng khiến trái tim anh mềm nhũn. Anh muốn tách cô ra để nhìn thấy khuôn mặt cô, lại bị cô tưởng rằng anh muốn rời đi lần nữa, dùng sức ôm chặt anh lại.

“Em không đi nữa, anh hai, đừng tức giận, anh không muốn em đi, em sẽ không đi nữa”

Cô khóc như trẻ nhỏ, dường như tất cả sự yếu đuối đều phô bày ra hết. Anh đau lòng vuốt ve mái tóc của cô, vẫn biết cô là kiểu người luôn giả bộ mạnh mẽ, lại lần này đến lần khác khiến cho cô rơi lệ. Cô ấy vốn là luôn như vậy, lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh nhạt xa cách, cho đến cuối cùng, không phải vẫn chỉ là đứa nhỏ nghịch ngợm lại nhạy cảm hay bám dính anh làm nũng hay sao?

“Anh không đi nữa”

Anh nói, bàn tay vẫn vuốt mái tóc mềm mượt của cô

“Thật không”

Câu hỏi đầy âm mũi không hiểu sao khiến anh thấy buồn cười

“Ừ, Anh nói dối em bao giờ chưa”

Cô nghe thấy như vậy, nghĩ nghĩ một lúc mới chậm rãi buông ra. Anh vì sự ngập ngừng của cô mà bật cười ngoài miệng, trong lòng lại tự trách. Xem ra, cô ấy lại thực sự bị mình dọa sợ rồi

“Đừng khóc nữa, xấu lắm”

Anh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đẫm nước mắt của cô lên, dịu dàng lau đi hết vệt nước mắt, lại vì cô chỉnh trang lại đầu tóc rối bù. Một người anh trai cưng chiều em như mạng lại trở về

“Là ai làm em khóc chứ”

Cô lườm bầu, thô lỗ quệt đi nước mắt trên mặt, trong lòng lại phỉ nhổ bản thân mình sao trở nên yếu đuối như vậy, hơi chút là khóc nhè. Chỉ là cô không biết, cô chưa từng rơi một giọt nước mắt nào trước mặt người lạ, cũng chỉ có thể ở bên anh mới có thể thoải mái khóc lóc như trẻ nhỏ

“Ừ, là anh sai”

“Anh còn dám chê em xấu”

“Ừ, là anh nói sai, không xấu chút nào”

Cái này thì anh không hề nói dối, mặc dù lúc cô khóc, hai mắt đỏ hoe, đôi mắt sáng lấp lánh, gò má hồng hồng trơn bóng khiến cho người ta chỉ muốn cắn một miếng, xác thực vô cùng xinh đẹp

“Làm lành nhé”

Cô đưa ngón út ra trước mặt anh, giống như mấy năm trước đây cũng như vậy, mỗi lần bọn họ giận nhau, đều dùng cách này để làm lành, giống như trẻ con, lại khiến cho cả hai thực vui vẻ

“Ừ, làm lành”

Anh cũng đưa ngón út ra, ngoắc vào ngón tay của cô. Hai ngón tay cái chạm vào nhau, biểu hiện giống như đóng dấu.

Lâm Vũ lúc này mới chú ý tới một bên mặt càng ngày càng sưng đỏ của anh, lo lắng kéo anh vào trong nhà, chính mình lại đi lấy một túi đá chườm, ngồi sang bên cạnh anh, cẩn thận từng chút một chườm lên vết thương. Tình tế cảm nhận được anh vì động tác của cô mà giật mình một chút, trong lòng cô vừa lo lắng vừa bức mình, chuyện hồi nãy bị anh cưỡng hôn cũng vụt ra sau đầu, vừa chườm vừa nói

“Đau phải không. Đau chết anh đi. Biết đau sao lại còn tự làm mình bị thương như vậy, anh không xót nhưng mà em xót. Thật là khổ thân cái khuôn mặt đẹp này mà”

Miệng thì nói thế nhưng động tác trên tay lại cực kì nhẹ nhàng, cẩn thận chườm từ phía ngoài rồi mới lui dần vào bên trong, vừa chườm vừa mở miệng thở nhẹ cho anh bớt đau. Anh nhìn khuôn mặt quen thuộc ngay gần sát, lại nghe cô lừ lừ bả bả không thôi, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ, mặc ột bên mặt vẫn còn đau rát. Đau một chút thì có sao chứ, cô vẫn như vậy lo lắng cho anh, không phải sao?

Chườm đá một lúc, cô lại dùng một ít thuốc đỏ bôi lên vết rách trên khóe miệng anh, đôi môi mỏng xinh đẹp có vài giọt máu lại càng tăng thêm vẻ mị hoặc, bất chợt khiến những hình ảnh về nụ hôn mãnh liệt khi đó lại ùa về, sau một khắc khiến ặt cô đỏ lựng, động tác trên tay cũng dừng lại, không biết phải nói gì....

35. Chương 35: Tin Dữ

“Sao vậy”

Nhận ra động tác trên tay của cô bất chợt dừng lại, anh hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn cô với ánh mắt khó hiểu. Cô cup mắt xuống xe giấu sự ngại ngùng nơi đáy mắt, chỉ là hai vết hồng hồng hai bên má có che thế nào cũng che không được. Nói sao đây? Chẳng nhẽ lại nói với anh rằng cô từ khi nào đã biến thành sắc nữ đấy, nhìn đôi môi mỏng xinh đẹp kia chỉ muốn cắn một miếng hay sao? Nhưng mà, đôi môi xinh đẹp kia từng hôn cô, cũng đã từng hôn người khác.... Một cảm giác bức bối quen thuộc lại trào lên rồi ngày càng bành trướng khiến cho Lâm Vũ mím môi lại, ánh mắt thoảng qua tia buồn bã. Cái cảm giác này là sao vậy, khó chịu, bức bối, tất cả đều là vì anh thân mật với người cô ghét nhất hay sao? Hỏi? Không hỏi? Nếu như cô hỏi, anh không muốn trả lời thì sao? Cô đòi hỏi anh tư cách, nhưng mà hiện tại, cô lấy tư cách gì chất vấn anh đây?

“Sao vậy”

Anh lặp lại lần nữa, kéo cô ngồi lên đùi mình, ánh mắt nghi hoặc đảo qua

“Không có gì”

Cô cười khan một tiếng, lắc lắc đầu nói không, chỉ là nhìn bộ dạng kia, thấy thế nào cũng không giống không có gì. Trình Hạo không khỏi thở dài một hơi, nâng khuôn mặt đang cúi gằm xuống của cô, ánh mắt màu hổ phách nhìn thẳng vào đôi mắt đang trốn tránh của cô, giọng nói trầm thấp quyến rũ vang lên bên tai

“Tiểu Vũ, em có còn nhớ quy ước ba điều của chúng ta không”

Lâm Vũ nghe anh nói như vậy, hơi hơi ngẩn người, sau đó lại không khỏi cười khổ một tiếng. Quy ước ba điều đó, cô nhớ, đương nhiên nhớ, sao cô có thể quên được chứ, đó là những điều mà hai người đã quy định từ trước, thề rằng cả đời không được làm trái. Không nói dối, không nghi ngờ, không thất hứa, vào một ngày đẹp trời, hai đứa nhỏ cùng nhau đóng dấu ấn nho nhỏ vào một bản hiệp ước viết tay gồm mấy điều đó,

dùng phương pháp trẻ con mà nghiêm túc cùng nhau lập nên ước định, trải qua bao nhiêu năm như thế vẫn không hề thay đổi. Không nghi ngờ, nói thì dễ, làm thì mới khó, nhất là khi có những việc mắt mắt thấy tai nghe, lý trí nói tin tưởng, còn trái tim lại không tránh nổi có chút lung lay, không nhiều, nhưng cũng đủ khiến cho tâm trạng bức bối khó chịu.

“Ngày hôm đó, em có tình cờ...”

Lâm Vũ nói được một nửa thì mím môi lại, ấp úng không nói hết câu khiến cho Trình Hạo nhíu chặt mày, không hiểu chuyện gì đang xảy ra

“Tình cờ làm sao”

“Thì tình cờ.... tình cờ nhìn thấy anh cùng với Diệp Tuyền thân mật”

Cô không nhịn nổi nữa hét lên, rồi lại vì sự to tiếng của chính bản thân mình mà bực mình, cố gắng bình ổn lại cảm xúc. Lâm Vũ à Lâm Vũ, mày làm sao thế này, từ khi nào lại dễ mất cảm xúc như vậy chứ. So với Lâm Vũ thì Trình Hạo còn ngạc nhiên hơn nhiều, thân mật, nhóc con này là rốt cuộc vừa nói cái gì thế, anh từ khi nào cùng với Diệp Tuyền ghê tởm kia thân mật. Cô rốt cuộc ngốc thật hay không hiểu, trải qua bao năm như vậy, ngoài cô ra, anh thậm chí còn không có chạm vào người phụ nữ nào chứ đừng nói đến thân mật.

“Em rốt cuộc đang nói cái gì vậy. Anh từ khi nào cùng cô ta thân mật”

Trình Hạo hỏi lại một câu khiến Lâm Vũ mím môi chặt lại, ánh mắt nhìn anh lên án như kiểu cô biết thừa không cần phải giấu, một bộ dáng không vui tất cả đều phô bày ra hết

“Anh còn nói không có. Rõ ràng là buổi chiều hôm trước ở sân sau trường em có bắt gặp hai người.... ah... đau quá, tại sao lại đánh em”

Trình Hạo nghe cô nói được một nửa, một kí ức trong đầu mơ hồ truyền đến, ngay lập tức nhớ ra cô đề cập đến chuyện gì, không nhịn được búng vào trán cô một cái rõ đau khiến cho cô bưng trán, ánh mắt không hiểu. Nhóc con này, chính là vì lý do này mới giận dữ với anh đi. Hơn nữa nếu như hôm nay anh không hỏi, cô cũng sẽ như vậy không thêm hỏi lại anh một câu, là quá tin tưởng không thêm hỏi, hay vẫn là đối với anh không có chút niềm tin. Không phải trong những trường hợp như vậy, con gái sẽ thường khóc nháo ầm ĩ hay sao, đâu có ai như cô ngay cả một câu cũng không nói, bình tĩnh đến đáng sợ. Thực ra Lâm vũ cũng không phải là hoàn toàn bình tĩnh như Trình Hạo vẫn tưởng, cô chẳng qua là mang trong mình chút sợ hãi cố hữu, không phải không muốn hỏi, chẳng qua chính là không dám hỏi, cũng không biết hỏi thế nào mới có thể nhận được câu trả lời không khiến mình tổn thương

“Nhóc con, cái này chính là phạt em, nếu như anh không thêm hỏi đến, em cũng sẽ như vậy lựa chọn không tin tưởng anh có phải không”

“Em...”

Lâm Vũ cắn cắn môi dưới, trầm mặc coi như thừa nhận, một bộ dáng khiến cho Trình Hạo cảm thấy vừa khó chịu vừa bất đắc dĩ. Hết cách rồi, ai bảo anh lại yêu một người EQ thấp như cô vậy chứ.

“Em không cho anh cơ hội giải thích đã phán anh tội tử hình, như vậy thực không công bằng”

“Em...”

Trình Hạo không đợi cô nói hết liền ngắt lời của cô, chậm rãi mở miệng

“Đúng là ngày hôm đó Diệp Tuyền có đến tìm anh, cô ta nói anh phải tin cô ta không có làm chuyện đó. Anh lúc đầu chính là mặc kệ cô ta, nhưng mà cô ta thật sự là bám dai như kẹo cao su vậy, dính lấy anh không buông. Nhìn thấy anh muốn rời đi còn tiến đến ôm anh thật chặt. Anh bất đắc dĩ mới phải đẩy cô ta vào tường, đúng là anh có nói với cô ta một câu, nhưng mà tuyệt không phải thân mật như em tưởng..”

“Câu gì?”

Cô nghe anh kể lại, bất giác hỏi một câu như vậy. Anh đột nhiên thay đổi thái độ, ánh mắt sắc lạnh khiến cho cô giật mình, giọng nói lạnh tanh không có chút cảm xúc

“Nếu như cô còn động vào cô ấy, tôi sẽ không để yên đâu”

Nói xong câu đó, khuôn mặt anh mới khôi phục lại bộ dáng dịu dàng thường ngày, giọng nói cũng khôi phục lại độ ấm

“Tiểu Vũ, anh chính là nói với cô ta như vậy”

“À... là như vậy sao”

Kì lạ là khi Lâm Vũ nghe anh nói xong, lại không biểu lộ cảm xúc gì nhiều, À lên một tiếng rồi lại im lặng, im lặng đến mức khiến cho Trình Hạo không hiểu làm sao

“Sao? Em không tin?”

Anh hơi nhướn nhướn mày, hỏi

“Không phải không tin”

“Vậy sao vẫn không vui”

Không vui? Cô biểu lộ tâm trạng rõ vậy sao. Mặc dù cô chỉ là không vui một chút, được rồi, cô chính là vẫn rất không vui đây, chính Lâm vũ cũng không biết tại sai nữa, rõ ràng anh đã nói với cô tất cả, có sao cô vẫn không vui đây?

“Như vậy, sao hôm nay anh lại đột nhiên nổi giận chứ. Còn nữa, sao anh lại biết em đi gặp Thần chứ”

Lâm Vũ không muốn anh tiếp tục truy hỏi nữa bèn nói lảng sang chuyện khác, lần này, đến lượt Trình Hạo trầm mặc không biết nói gì, Thần, đó là tên của người đàn ông đó sao. Anh phải nói với cô thế nào đây, chẳng phải lí do đã quá rõ ràng rồi hay sao

“Anh vốn là muốn tìm em, thấy em đi đến đó mới tò mò đi theo”

“Tìm em?”

“Ừ”

“Vì cái gì”

Vì cái gì sao. Anh cười nhẹ, vuốt vuốt mái tóc dài mềm mượt của cô

“Còn không phải vì câu trả lời của em sao”.

Một câu của anh khiến những hình ảnh trong chiếc đu quay ngày đó chợt ùa về, thoáng chốc khiến cho Lâm Vũ đỏ mặt, cảm giác như cúi gằm xuống. Đôi mắt màu hổ phách lấp lánh ý cười, khuôn mặt Trình Hạo tiến sát lại gần, bàn tay đặt ở eo cô cũng siết chặt lại, đang định mở miệng thì chợt thấy có tiếng chuông điện thoại vang lên cực kì không đúng lúc khiến cho anh không khỏi nhíu mày. Lâm Vũ thì nhân cơ hội đó, nhảy ra khỏi lòng của anh, nhanh chóng đặt điện thoại lên tai. Trong nháy mắt, khuôn mặt vốn đỏ ửng vì ngại ngùng của cô trở nên tái nhợt không còn chút huyết sắc, giọng nói run rẩy của cô bắt chợt vang lên

“Ông nói sao cơ?”

36. Chương 36: Mẹ

Cộp cộp cộp

Tiếng giày thể thao nện từng hồi trên sàn nhà, từng nhịp từng nhịp vang vọng giữa hành lang bệnh viện, hối hả và dồn dập thể hiện sự vội vã của người đến, đồng thời cũng thu hút sự chú ý của những người xung quanh

Có tin tức từ bệnh viện đến...

Bác sĩ nói.... bệnh tình của mẹ chuyển biến không tốt, hơi thở đột nhiên trở nên vô cùng yếu ớt...

Tin tức này đối với Lâm Vũ....không khác nào bất ngờ giáng cho cô một đòn thật mạnh....

Căn phòng bệnh vốn đã quá mức quen thuộc ở ngay trước mắt, hành lang bệnh viện cũng không dài, không hiểu sao lại khiến cô cảm thấy bản thân giống như phải dùng hết sức lực mới có thể đi tới. Bác sĩ đã đứng ngay trước cửa phòng bệnh, nhìn thấy Lâm Vũ cùng với Trình Hạo chạy đến, nét mặt già nua vô cùng khó coi. Lâm Vũ cố gắng khống chế nội tâm đang run rẩy, nhìn cánh cửa phòng bệnh đóng chặt ngay trước mắt, vội vã mở miệng

“Như thế nào bác sĩ, mẹ của tôi làm sao, bà ấy sao rồi?”

Trong lòng nóng như lửa đốt, một cảm giác bất an không ngừng dâng lên khiến cho tâm trạng cô vô cùng bức bối, không đợi người bác sĩ mở miệng đã định đẩy cửa xông vào lại bị ông ta dùng sức ngăn lại. Bác sĩ nhíu mày, chậm rãi giải thích khi thấy khuôn mặt khó hiểu của cô

“Bệnh nhân bất ngờ chuyển biến xấu, tình trạng rất không khả quan. Bác sĩ trưởng khoa đang ở trong đó thực hiện phẫu thuật, chỉ là.... Lâm tiểu thư, cô cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, rất có thể....”

“Không thể nào. Tuyệt đối không thể nào đâu. Ông đừng có nói bậy”

Không đợi cho bác sĩ nói hết, Lâm Vũ vô cùng kích động không ngừng lắc đầu, đôi chân không nhịn được lui lại vài bước. Sao có thể như vậy chứ, mấy ngày trước không phải vẫn tốt sao, sao đột nhiên lại trở nên như vậy. Đối với tình trạng kích động của Lâm Vũ, bác sĩ giống như đã đoán được từ trước, chỉ biết lắc đầu rồi đứng ở một bên chờ đợi. Trải qua bao nhiêu năm kinh nghiệm, ông biết rất rõ, hiện tại bất kì sự trấn an nào của ông cũng sẽ khiến cho người nhà bệnh nhân càng thêm kích động, tin tức đột ngột như vậy, có lẽ cô ấy cần thời gian để bình ổn lại cảm xúc. Ngày hôm nay, khi y tá phát hiện ra bệnh nhân có chuyển biến không tốt, gần như tất cả bác sĩ trong bệnh viện đều cảm thấy bất ngờ. Một phần do bệnh nhân đã ở tại bệnh viện được hơn một năm, sự chăm sóc kiên trì của Lâm tiểu thư cả bệnh viện đều rõ, ai cũng hi vọng sẽ có một phép màu xảy ra, hi vọng bệnh nhân có thể tỉnh lại để cả nhà đoàn tụ, cố gắng bao năm của cô cũng được đền đáp. Một mặt khác, trong suốt thời gian vừa qua, Lâm tiểu thư đầu tư vào rất nhiều hoạt động từ thiện của bệnh viện, cứu giúp rất nhiều người nghèo không có tiền khám chữa bệnh, đối với cơ sở vật chất lại đầu tư một khoản không nhỏ, nếu như hiện tại bệnh nhân gặp phải chuyện gì khó nói, tất cả bác sĩ trên dưới ít nhiều cũng sẽ cảm thấy nuối tiếc, nhưng hơn hết vẫn là cảm giác áy náy

Lâm Vũ hiện tại không quan tâm được nhiều như vậy, cô chỉ cảm thấy mọi thứ đột nhiên đảo lộn khiến cô không có cách nào chấp nhận, cả người thậm chí có từng đợt run rẩy đang trào lên. Trình Hạo ở bên cạnh đỡ cô ngồi xuống ngay trước cổng phòng bệnh, bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ của cô trấn an, ánh mắt màu hổ phách tràn ngập đau lòng. Nhìn bộ dáng lúc này của cô mà xem, hai mắt mở to nhìn vào cánh cửa trước mặt đến đỏ ngầu, hàm răng cắn chặt môi dưới, anh thậm chí còn cảm nhận được bàn tay của cô vẫn không khống chế được mà run rẩy, run rẩy giống như lúc cô mới nhận được điện thoại của vị bác sĩ kia. Anh vốn luôn biết mẹ chiếm được vị trí quan trọng thế nào trong lòng của cô, thậm chí còn quan trọng hơn chính bản thân cô vậy. Nếu như lần này người ấy xảy ra chuyện gì, không biết, cô làm sao mới có thể vượt qua được đây.

“Tất cả là tại em, tại em mấy ngày nay không đến chăm sóc mẹ. Nếu như em phát hiện sớm....”

“Đừng nói bậy, chuyện này đâu có liên quan gì đến em chứ, hàng ngày đều có y tá túc trực thường xuyên, có chuyện gì họ sẽ ngay lập tức báo lại”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả. Tiểu Vũ, em đừng lo lắng, mẹ nhất định sẽ không sao”

Trình Hạo dùng một ngón tay miết nhẹ môi dưới đã bị cô cắn đến gần như chảy máu, một tay khác lại vòng qua vai của cô, kéo cô tựa vào vai mình, thấp giọng an ủi. Mắt nhìn vào cánh cửa trắng đang đóng chặt, miệng rõ ràng nói an ủi cô, nhưng không hiểu sao, cảm giác bất an trong lòng anh cứ không ngừng dâng lên đây?

Hai người cứ ngồi như vậy trước cánh cửa phòng cấp cứu, biết sao đây, mặc dù trong lòng nóng như lửa đốt, lại không thể làm gì khác, ngoài chờ đợi vẫn chỉ có thể chờ đợi...

Cạch

Cửa phòng bệnh màu trắng đang đóng chặt trước mắt bỗng dưng mở ra, nhìn thấy một người bác sĩ từ trong bước ra ngoài, trên miệng vẫn còn đang đeo khẩu trang y tế, hai người Trình Hạo và Lâm Vũ nhanh chóng đứng phắt dậy. Giọng nói ồm ồm từ trong miệng ông ta truyền ra, dần dần vang lên trong không khí, truyền vào tai cô, cũng truyền vào nơi mềm yếu nhất trong tâm khảm

“Lâm tiểu thư...”

... ..

Mưa

Từng hạt mưa nhỏ rả rích mang theo mùi ngái của đất bốc lên, giăng giăng giống như một màn sương mờ che phủ ngay trước mắt, kèm theo đó một chút hơi lạnh của gió thoảng qua. Mưa. Suốt 4 ngày trời, vẫn cứ mưa như vậy, không dứt. Từng hạt mưa nhỏ làm ướt vai áo một bóng người đang quỳ trên nền đất, một vài giọt vương trên cổ, trên mặt, trên cả hàng mi dài cong cong như cánh quạt. Đường như trong mưa là tiếng thầm thì trầm thấp không rõ, lại giống như tiếng nói dịu dàng từ quá khứ vọng về

“Vũ nhi, đừng leo lên đó, nguy hiểm lắm”

“Vũ nhi ngoan, nếu con không nghe lời, ba trở về sẽ giận lắm”

“Vũ nhi, nếu như mẹ có tiền, con sẽ không phải khổ thế này”

“Vũ nhi, mẹ chỉ còn con thôi”

“Vũ nhi, xin lỗi con”

“Vũ nhi ngoan của mẹ”

“Vũ nhi”

“Vũ nhi”

Mẹ. Mẹ từng nói rất ghét trời lạnh, mỗi khi lạnh mẹ sẽ dùng hết áo bông ủ ấm cho con, một mình chịu đựng. Bây giờ, ở dưới đó, có phải lạnh lắm không?

Mẹ. Mẹ từng nói chỉ cần con ngoan ngoãn, mẹ sẽ ở bên con mãi mà. Mẹ chỉ cần nói, tiểu Vũ sẽ lập tức sửa, chỉ là hiện tại, muốn sửa, liệu.... còn có kịp không?

Lệ nóng không nhận được trào ra từ khóe mắt, lướt qua cằm cổ, từng giọt từng giọt hòa vào nền đất. Đôi chân gần như đã tê cứng lại không khiến cho cô có chút cảm giác, hai mắt nhắm nghiền lại, cảm nhận từng giọt mưa nhẹ nhàng quất vào mặt, rõ ràng là nhẹ nhàng như thế, không hiểu sao tâm lại đau, rất đau, rất đau.

“Lâm tiểu thư, chúng tôi đã cố hết sức, xin lỗi cô”

Bốn ngày rồi kể từ đêm hôm đó, ông bác sĩ nói với cô một câu như thế, một câu nói, nhẹ tênh, lại dễ dàng ném cô xuống đáy cùng địa ngục, tàn nhẫn dập tắt một chút hi vọng còn sót lại. Nhiều lúc cô không hiểu, rõ ràng là một sinh mệnh, lại có thể như thế biến mất, nhẹ bẫng như làn gió tạt qua, cứ thế, biến mất. Rõ ràng ngày hôm trước, cô còn nắm lấy bàn tay gầy gò của mẹ, độ ấm dường như vẫn còn vương trong lòng bàn tay, trải qua một thoáng, người mà cô yêu thương nhất lại phải một mình nằm dưới lòng đất lạnh lẽo. Cô còn không nhớ rõ, ngày hôm đó sau khi nghe câu nói kia, sau khi từng ngón tay run rẩy chạm vào cơ thể chỉ còn một chút độ ấm, tâm trạng cô rối cuộc như thế nào. Hình như lúc đó, hốc mắt trở nên khô khốc, tim đã đau đến tê tâm liệt phế, nước mắt cũng cạn khô. Cô chỉ nhớ rằng đêm hôm đó, cô ngồi xuống ôm mẹ thật lâu, thật chặt, chặt lắm, chặt đến mức anh hai phải tách cô ra, thở dài nói với cô

“Tiểu Vũ, để ẹ đi đi”

Anh nói, mẹ đi rồi, sẽ đến một thế giới khác, sống hạnh phúc hơn

Anh nói, mẹ đi rồi, sẽ quên hết mọi khổ đau, không còn nhớ chuyện của trước kia nữa.

Đôi mắt đang nhắm nghiền bỗng nhiên mở to, đầu hơi ngẩng lên, tầm mắt hướng lên bầu trời trong vắt u ám ngay trước mặt

Mẹ....

Ở trên đó, mẹ sống có tốt không?

Thật sự đã quên hết rồi sao... quên Vũ nhi rồi sao.

Còn con...

Nhớ mẹ lắm....

Trình Hạo nhìn bóng dáng nhỏ nhắn quỳ ngay trước mắt, trái tim không nhin được thất lại. Đã ba ngày rồi, cô đã quỳ ở đó gần ba ngày trời, ai nói cũng không chịu đứng dậy, ngay cả ba. Tính cách cô ấy vốn là như thế, bề ngoài có vẻ lạnh nhạt nhưng nội tâm lại cứng rắn vô cùng, một khi đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi được. Cô quỳ ở đó ba ngày, anh cũng đứng ở đây ba ngày, mỗi lúc sẽ dùng đủ cách ép cô uống một chút nước, ăn một chút bánh ngọt, rồi lại đứng ở phía sau cô, mặc cho cô đuối về. Mẹ mất, cô đau lòng. Cô đau. Anh cũng đau. Nhìn cô một chút rồi lại nhìn bầu trời giống như sắp đổ mưa to, anh không khỏi thở dài một hơi, muốn tiến lên phía trước một bước. Đã ba ngày rồi, có lẽ, cũn đã đủ rồi đi. Bước chân vừa mới di chuyển một chút, bóng dáng vốn quỳ vững vàng ngay trước mắt bất chợt nghiêng về một bên, đổ xuống, trái tim anh trong nháy mắt căng thẳng cực độ, vội vàng chạy tới

“Tiểu Vũ....”

....

“Cô ấy sao rồi”

“Chỉ là do quá mức đau lòng, hơn nữa còn nhin ăn trong vài ngày như vậy cơ thể mới nhất thời không chịu được thôi. Đợi cô ấy truyền xong chai nước biển này, uống thuốc theo đơn rồi tỉnh dương thật tốt, sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi”

“Cảm ơn bác sĩ”

Tiến bác sĩ ra về, Trình Hạo cẩn thận đóng cửa lại. Lại nhìn khuôn mặt tái nhợt của người nằm trên giường, tâm lại không nhin được nhói lên từng hồi. Nếu như không quá mức đau khổ, sao lại phải tự làm khổ mình như vậy chứ. Ngồi với cô một lúc, anh liền đi sang phòng bên lấy cho cô một cái chăn bông ấm, lại xuống bếp nấu một bát cháo thịt nạc đơn giản, khi mở cửa phòng lại không nhin được giạt mình, tâm căng thẳng, một cảm giác sợ hãi trào lên. Người vốn dĩ phải nằm trên giường hiện tại lại không thấy đâu nữa, Trình Hạo không khỏi nhanh chóng chạy khắp các phòng tìm kiếm vẫn không thấy tung tích của cô. Chết tiệt thật, cơ thể vẫn còn yếu ớt như vậy cô ấy rốt cuộc muốn đi đâu. Vội vã kiểm tra lại camera trước cửa nhà, thấy cô bắt một chiếc taxi đi theo một hướng, anh cũng vội vã lái xe đi theo hướng đó. Cho đến khi tìm được cô, trái tim đang treo trên cao của anh mới có thể buông xuống, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ nhắn ngồi bên một chiếc đàn dương cầm, quần áo ướt sũng do dính nước mưa, ngón tay lướt trên phím đàn, tiếng hát ngân vang.

”Đó, lại khóc nữa rồi

Đã bảo mà đừng có khóc mà.

Hãy nghe ta đi, dòng lệ chan hòa kia ơi

Hỡi trái tim yếu đuối, găm đầy những vết sẹo kia

Ta thực sự chẳng muốn khóc đâu

Nhưng người vẫn cứ để nước mắt rơi

Chẳng thềm nghe

Chẳng thềm nghe lời ta

Chỉ xin người đừng rơi lệ trước mặt anh ấy

Mỗi khi anh ấy nói gì là lại bật khóc như thế ư

Dẫu cho anh ấy có buông lời chia tay

Mà người chỉ biết lặng câm
Một câu em yêu anh, em rất yêu anh
Cũng chẳng thể nào thốt ra
Thì xin, đừng khóc như vậy nữa nhé
Đi, xin hãy đi đi
Đi hết đi, xin đừng có đến đây
Nghe chưa hả, lời chia tay xấu xa
Những điều ta muốn nói vẫn còn nhiều lắm
Lòng này vẫn còn yêu người ấy quá nhiều
Thế nên xin hãy đi đi
Hãy tránh xa người đàn ông ấy
Không được để nước mắt rơi trước mặt người đàn ông ấy
Nhưng sao khi anh ấy cất lời, nước mắt lại cứ rơi
Khi đôi môi ấy buông lời chia tay
Mà tâm thần này chỉ biết lặng câm
Cả câu "em yêu anh, em rất yêu anh"
Cũng chẳng thể thốt ra
Thì xin, đừng khóc như vậy nữa nhé
Nước mắt nhạt nhòa che lấp bao tin yêu
Nên anh ấy chẳng thể thấy đâu
Thế nên, thế nên hãy dừng lại đi
Xin đừng rơi lệ trước mặt anh ấy
Xin đừng khóc và níu kéo anh ấy nữa
Đừng để câu chia ly mang anh ấy đi xa
Những lời nói còn ghi sâu trong lòng, hãy mang ra hết đi
Nói rằng mình yêu anh ấy, nói ra đi
Nếu không sẽ không kịp nữa đâu
Đừng rơi nước mắt ơi"

Rõ ràng là một bản nhạc hay, giọng ca lại thê lương như thế, u buồn như thế, thê lương khiến cho người ta đau lòng. Mười ngón tay lướt trên phím đàn, hai mắt nhắm nghiền, Lâm Vũ mãi mê theo tâm trạng mình mà không phát hiện ra có người đến. Mẹ vẫn luôn nói thích nhất tiếng đàn dương cầm, như vậy, để cô đánh ẹ nghe đi, đánh cho bà nghe một bản nhạc cuối cùng. Mười ngón tay vẫn lướt, miêng vẫn ca vang, tiếng hát truyền ra, nước mắt lại không nhận được rơi xuống lần nữa, gõ từng nhịp nhẹ nhàng trên phím đàn, từng nhịp từng nhịp trong trẻo mà bi thương. Cho đến khi nốt nhạc cuối cùng vừa cất lên, hai bàn tay bỗng nhiên nắm chặt lại, gõ mạnh xuống phím đàn tạo thành từng tiếng bang bang thật lớn, cô đột nhiên bật khóc như một đứa trẻ. Trình Hạo vội vã chạy đến, ngồi ở bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, mặc cho cô ở trong lòng anh khóc nức nở, không nói lấy một lời. Khóc ra đi, để cho nỗi buồn ra trôi đi hết, để cho trái tim nhẹ nhõm thanh thản, tiểu Vũ đáng thương.....

37. Chương 37: Bông Tai

Trên đời này, có một nỗi đau, là mất đi người thân duy nhất...

Trên đời này, có một nỗi nhớ, là tưởng tượng người ấy luôn ở bên cạnh, muốn chạm, muốn ôm, lại phát hiện ra trước mắt chỉ là ảo ảnh, chạm nhẹ là biến mất.....

Anh đưa cô về nhà. Những ngày sau đó, cô bình tĩnh lại, không khóc nữa, chỉ là, cô nói ít hơn, cười ít hơn, nụ cười gượng gạo, thường xuyên ngẩn người nhìn lên trời, thần trí cũng ở trên mây. Những ngày sau đó, anh ở bên cô không rời, nói chuyện với cô nhiều hơn, cố gắng khiến cho cô cười, mỗi khi cô ngẩn người cũng sẽ dịu dàng ôm lấy cô, coi như không thấy. Nỗi đau của cô, anh hiểu chứ, anh cũng đã từng mất đi người thân như thế, nhưng có lẽ so với anh, cô thiệt thòi hơn nhiều lắm, còn gì đau đớn hơn tận mắt nhìn thấy người mình yêu nhất đột nhiên rời xa. Tâm luôn hi vọng cô có thể lấy lại nụ cười như xưa, cũng hi vọng cô có thể buông bỏ tất cả mà vui vẻ, nhưng lí trí lại hiểu rõ, làm sao có thể chứ, làm sao có thể đây, cứ như vậy gạt bỏ nỗi đau trong chốc lát, dù ngoài mặt không nói, nhưng mà tâm, đau lắm. Trái tim giống như bị khoét một lỗ sâu, dù thời gian có qua đi, lành lại, cũng sẽ mãi mãi để lại một vết sẹo mờ không thể xóa.

“Anh hai, em vừa nhìn thấy mẹ, bà ấy ở trên kia, nhìn em mỉm cười”, cô ngồi trong lòng anh, thì thào từng tiếng một, nở nụ cười đầu tiên trong ngày. Anh theo ngón tay cô nhìn lên, chỉ thấy một bầu trời trong vắt không một gợn mây, có chăng chỉ là một màu xanh lam nhàn nhạt.

“Ừ, mẹ đang nhìn chúng ta”, anh vuốt mái tóc dài của cô, cũng cười, chậm rãi đáp một tiếng.

“Mẹ không có quên”

“Ừ, không có quên”

Anh siết chặt vòng ôm, tựa cằm mình lên vai cô, thấp giọng thì thầm, mặc cho cô reo lên như đứa trẻ. Hai mắt cô nhìn bầu trời phía xa, một bàn tay đưa ra ngay trước mắt, dường như ở chỗ đó, có một người phụ nữ rất đẹp, ánh mắt cong cong, một bàn tay đưa ra phía cô, mỉm cười dịu dàng. Hai bàn tay nắm vào nhau, cô nở nụ cười thỏa mãn. Đúng vậy mà, cô cảm nhận được, bà ấy vẫn ở đây, luôn ở đây, ở đây, ở bên cô....

... ..

Trong suốt khoảng thời gian đó, việc Trình Hạo làm đầu tiên mỗi buổi sáng là thức dậy thật sớm rồi chạy sang phòng của Lâm Vũ, sau khi kiểm tra cô vẫn còn đang say giấc nồng thì anh mới đi đánh răng rửa mặt, xuống bếp nấu bữa sáng cho cô. Một buổi sáng, vẫn theo thói quen đó, anh theo thường lệ bước sang phòng cô trước tiên, chỉ là khi vừa bước sang liền giật mình phát hiện ra căn phòng của cô trống trơn, chăn và gối đều đã được gấp xếp cẩn thận, trên giường không có chút độ ấm. Nghĩ đến lần trước cô bỏ đi, trong lòng bất chợt sợ hãi, không kịp nghĩ gì liền cứ vậy chạy xuống nhà tìm kiếm khắp nơi, cho đến khi đi ngang qua phòng bếp, đôi chân bỗng chợt dừng lại, nhìn thấy gì đó, trái tim đang lo sợ mới bắt đầu bình ổn lại, không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chỉ thấy ở nơi đó, một bóng dáng nhỏ nhắn đang bận rộn trong bếp, cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quay lưng lại phía anh, chăm chú đến mức không biết anh đã tới, cũng không biết anh đã vì cô mà lo sợ đến chừng nào. Một mùi thơm ngào ngạt của thức ăn lan khắp căn bếp nhỏ, hương vị quen thuộc đã lâu không thấy, Trình Hạo từ từ bước lại gần cô, rất tự nhiên ôm lấy cô từ phía sau, trầm mặc không nói gì. Lâm Vũ vốn đang rất chú tâm không để ý tới xung quanh, khi bị anh đột nhiên ôm liền không nhận được giật mình, nhưng chỉ trong chốc lát liền bình tĩnh lại, vui vẻ nở nụ cười

“Anh hai, sớm”

Hỏi một câu lại không thấy anh trả lời, Lâm Vũ không khỏi nhú mày không hiểu, muốn quay lại nhìn xem lại bị anh ôm chặt cứng không thể động đậy

“Anh hai, làm sao vậy”

Cô hỏi lại lần nữa. Anh vẫn trầm mặc không trả lời, đầu của anh tựa vào vai của cô, hít hà mùi thơm mát trên mái tóc dài rồi dùng sức ôm cô thật chặt. Cho đến khi cô tưởng anh không trả lời nữa, lại bất chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp từ phía sau vọng đến, lời nói pha chút trách móc dịu dàng, nhiều hơn lại là sự quan tâm nồng đậm

“Anh cứ tưởng em bỏ đi như lần trước”

Ngừng một lúc, anh mới bổ sung thêm một câu

“Tiểu Vũ, đừng đột nhiên biến mất trước mặt anh như vậy, anh sẽ lo lắng phát điên lên mất”

Đến lúc này, Lâm Vũ mới hiểu rõ anh bị làm sao, trong lòng không khỏi có một dòng nước ấm chảy qua, thêm đó lại trách bản thân mình vô tâm quá mức. Có lẽ mấy ngày nay, cô đã để mọi người lo lắng nhiều lắm, ba nuôi ngày nào cũng gọi điện hỏi thăm, anh hai lại gác bỏ tất cả công việc sang một bên, dành hết thời gian túc trực ở bên cô, cô làm gì, ăn gì, anh đều lo lắng cẩn thận, sợ cô nghĩ quẩn, sợ cô không vui. Tất cả, cô đều biết, đều cảm nhận được, trái tim người vốn làm bằng thịt, đâu phải sắt đá cứng ngắc khô khan không chút cảm xúc. Trải qua khoảng thời gian ngắn ngủi như thế, mặc dù trái tim vẫn còn đau, nhưng nỗi đau ấy dù sao cũng đã vơi đi ít nhiều, cô cũng bắt đầu bình tĩnh lại, học cách tĩnh tâm, học cách suy nghĩ thông thoáng hơn. Cô vẫn luôn nghĩ rằng, bản thân chỉ có mẹ là người thân duy nhất, mất đi mẹ, cũng là mất đi điểm tựa còn lại trong cuộc sống cô độc của cô. Chỉ là cho đến bây giờ, cô bất chợt nhận ra, suy nghĩ ấy thực là có bao nhiêu phần ích kỉ, lại có bao nhiêu phần vô ơn. Sáu năm trước, ba cứu cô, cho cô một cuộc sống mới. Sáu năm trước, cô gặp anh, anh cho cô niềm vui, cũng cho cô sự ấm áp tưởng như đã biến mất từ lâu. Ân, tình, nghĩa, cô không nói, không có nghĩa cô đã quên, làm sao có thể quên được chứ, khi mà ân nặng tình sâu, khi mà hai người đều đối với cô quan tâm hết mực. Ba nuôi, anh hai, còn có Lin, Lâm Khải, Lâm phong, trải qua bao nhiêu năm, bọn họ từ lúc nào đã trở thành những người không thể thiếu trong cuộc sống của cô, là bạn, là người thân, cũng là người nhà, gắn bó thân thiết như máu thịt. Nhiều khi, dù cho không phải chung một dòng máu, nhưng tình như thủ túc, lo nghĩ quan tâm đến nhau, so với ruột thịt mà vô tình lạnh nhạt còn tốt hơn nhiều lắm. Hai tay cô đặt lên bàn tay anh đang vòng qua eo, cảm nhận vòng ôm ấm áp quen thuộc, ở trong vòng ôm ấy, cô luôn cảm nhận được cảm giác an toàn, sáu năm trước đã thế, hiện tại vẫn không thay đổi, vẫn là sự bảo bọc, chở che dịu dàng chỉ dành riêng cho cô.

“Được rồi được rồi, em biết rồi mà. Mau đi đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng, em nấu sắp xong rồi”

Cô vỗ nhẹ vào cánh tay của anh, giục anh mau một chút, cũng tiện để che đi sống mũi có chút cay cay. Lần này thì anh không kì kèo gì nữa, nghe lời cô, ôm thật chặt thêm một lần rồi mới buông ra, ngoan ngoãn đi đánh răng rửa mặt, trong mắt tràn ngập sự vui vẻ. Như thế này tốt lắm, thực sự tốt lắm, cuối cùng thì cô ấy cũng lấy lại chút sức sống, chỉ cần cô ấy vui vẻ, anh liền vui vẻ. Cho đến khi Trình Hạo chuẩn bị xong, yên lặng mà ngồi bên bàn ăn, một tay đặt lên cằm, lẳng lặng nhìn cô đang chuẩn bị thức ăn, đôi mắt màu hổ phách híp lại thỏa mãn. Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trước mắt kia, cô bận rộn chuẩn bị đồ ăn, anh ngồi ở một góc nhìn cô, hoặc là ôm lấy cô từ phía sau, mùi thức ăn gian dị thoang thoảng bên chóp mũi, không hiểu sao anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn, không khí ấm áp giống như một gia đình, một gia đình chỉ thuộc về anh và cô vậy. Lâm Vũ rửa tay thật sạch rồi bưng đồ ăn ra bàn, ngồi xuống, nhìn thấy anh vẫn đang nhìn mình, không động đũa liền cười, mở miệng hỏi

“Anh nhìn gì vậy. Sao không ăn”

Anh đặt nốt một tay kia chống lên cằm, ánh mắt lấp lánh, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười, nói bằng giọng

“Nhìn em”

Nói như vậy, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi cô, ánh mắt sáng lấp lánh, trong mắt là tia sáng chăm chú nồng nhiệt, nồng nhiệt đến mức khiến cho cô đỏ mặt. Cô cũng thật ngốc mà, sao lại không nhận ra chứ, nhiều năm như vậy lại không nhận ra tình cảm của anh, dù rằng ngày ngày bám dính lấy anh, lại không nhận ra ánh mắt anh nhìn cô từ khi nào đã thay đổi, vẫn là tình cảm ấy, nhưng, lại có thêm một chút mê luyến và cảm xúc không rõ. Nhìn mà xem, giống như có hai ngọn lửa rừng rực trong đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp, giống như muốn thiêu cháy cô vậy

“Mau ăn đi”, cô gõ gõ vài ngón tat xuống bàn, trừng mắt nhìn anh, hai má phồng lên trông vô cùng đáng yêu.

Trình Hạo cũng không trêu cô nữa, gắp một miếng trứng chiên bỏ vào miệng, hương vị thơm ngon quen thuộc khiến anh vui vẻ. Bất chợt, nghĩ đến chuyện gì đó, anh lấy trong túi quần ra một chiếc hộp nhỏ, ngẩng đầu lên đưa ra trước mặt cô

“Y tá nói cái này rơi ở phòng bệnh của mẹ, anh nghĩ là đồ của mẹ làm rơi nên giữ lại”

Lâm Vũ tiếp nhận đồ trên tay anh, tò mò không biết vật gì được đựng ở bên trong nên không để ý đến Trình Hạo gọi một tiếng “mẹ” hết sức tự nhiên. Mở chiếc nắp hộp màu đỏ, bên trong là một chiếc hoa tai vô cùng tinh xảo, bên trên được khảm kim cương màu xanh ngọc bích hết sức lóa mắt. Hai hàng lông mày của cô không khỏi nhú lại, đây chỉ là một bên bông tai thôi, hơn nữa cô còn chưa từng thấy nó bao giờ

“Sao vậy”, Trình Hạo thấy cô nhú mày, hỏi

“Em không biết. Đây không phải đồ của mẹ, mẹ không đeo trang sức bao giờ cả”

Cô đáp lời. Nhìn nhìn chiếc bông tai lóng lánh trước mắt, lại nghĩ chết đột ngột của mẹ, ánh mắt không khỏi tối sầm lại, ánh mắt có điều suy nghĩ.

38. Chương 38: Trùng Hợp

Cuối cùng cũng về nhà

“Em không biết sao”

Nhìn chiếc hoa tai lóng lánh trước mắt, Trình Hạo thấp giọng hỏi một câu. Lâm Vũ nghe vậy lắc lắc đầu, cô chưa từng thấy chiếc hoa tai này bao giờ, rất có thể là của y tá hoặc bác sĩ nào đó đánh rơi trong thời gian chăm sóc ẹ, tuy nhiên, nhìn thiết kế và chất liệu, giá trị của chiếc bông tai này tuyệt đối không nhỏ. Cẩn thận cất nó vào chiếc hộp màu đỏ, đóng nắp lại, trong đầu thầm nhủ rằng ngày mai phải đến bệnh viện một chuyến mới được, rất có thể người nào đó đang lo lắng vì làm mất một vật quý như vậy chẳng. Bất chợt, nghĩ đến chuyện gì đó, Lâm Vũ đột nhiên ngẩng đầu, hỏi Trình Hạo đang ngồi trước mặt

“Anh hai, anh có thấy điện thoại của em không”

“À, có đấy, sáng nay anh thấy điện thoại tắt nguồn đặt trên bàn liền giúp em sạc rồi. Để anh đi lấy cho”

Nói rồi anh liền đứng dậy bước vào phòng mình, nhìn thấy chiếc điện thoại đang được sạc trên giường thì cầm lên, rút dây sạc ra rồi ấn nút mở máy. Sau một hồi nhạc dài, màn hình điện thoại đang tối đến bắt đầu bật sáng, kèm theo đó là những tín hiệu rung không ngừng nghỉ. 50 cuộc gọi nhỡ trong 4 ngày, 56 tin nhắn, tất cả cuộc gọi chủ yếu đến từ người tên là Thần, chỉ có một hai cuộc là của Hàn Minh. Bàn tay đang nắm điện thoại của Trình Hạo bất giác siết chặt lại, mấy ngày hôm trước vì tâm trạng Lâm Vũ không ổn định, điện thoại hết pin lúc nào cũng không biết, cũng chẳng thèm để ý. Nhìn thấy số cuộc gọi nhỡ và tin nhắn trên màn hình điện thoại, mày kiếm nhú chặt, anh vẫn chưa quên buổi tối hôm đó cô là muốn đi gặp người đàn ông tên Thần kia bị anh ngăn lại, nếu như cô nhìn thấy những thứ này.... Một ngón tay ngáp ngừng đặt ở nút “Xóa” lại không cách nào ấn xuống, bàn tay bất giác nắm chặt hơn, tiếp theo đó lại không khỏi cười giễu cợt. Trình Hạo à Trình Hạo, mày từ khi nào trở thành kẻ ngáp ngừng không quyết như thế này rồi, không phải ngón tay chỉ cần ấn xuống một nút, cô ấy sẽ mãi mãi không biết không phải sao. Không biết. Không biết thật sao. Nhưng mà, nếu như trong lòng cô ấy thực sự có người đàn ông kia, anh làm sao có thể dễ dàng ấn nút xóa như vậy đây?

Lâm Vũ một tay gấp một miếng thức ăn lên miệng, tay còn lại đón lấy chiếc điện thoại trên tay anh, không để ý rằng khuôn mặt anh đã có chút thay đổi, ánh mắt không rời khỏi cô, chăm chú để ý từng sự thay đổi trên nét mặt dù chỉ là sự thay đổi nhỏ nhất. Trình Hạo, rốt cuộc thì mày đang sợ cái gì đây, sợ cô ấy nhìn thấy những cuộc gọi nhỡ đó sẽ lập tức bỏ đi, hay là sợ, trong lòng cô ấy vốn chưa bao giờ quên người đàn ông kia? Lâm Vũ không biết lòng người trước mắt đang rối loạn, cô đặt đũa xuống bàn, theo thói quen kiểm tra chiếc điện thoại đang cầm trên tay lại giật mình khi nhìn thấy số cuộc gọi nhỡ và tin nhắn được báo trên màn hình.

“Em đang ở đâu?”

“Sao em không đến”

“Nhìen, em sao vậy, nghe máy đi”

“Làm ơn, mau bắt máy đi, em đang ở đâu?”

Còn rất nhiều, rất nhiều tin nhắn khác nối tiếp nhau, tất cả đều được gửi từ một người. Sao cô lại có thể quên được chứ, hôm đó vốn dĩ đã hẹn anh đi ăn, sau đó lại đột nhiên biến mất, điện thoại lại tắt nguồn lúc nào không hay, chắc chắn anh ấy sẽ lo lắng chết mất. Một ngón tay muốn ấn vào nút gọi lại, nghĩ đến gì đó lại hơi hơi ái ngại nhìn Trình Hạo đang giả bộ không quan tâm tiếp tục ăn đồ của mình, môi hơi mím, nghĩ gì đó liền thở dài một hơi, đặt chiếc điện thoại sang một bên.

“Anh hai”, cô gọi nhỏ

“Ừ”, anh đáp một tiếng giống như thực sự không quan tâm, đầu cũng không có ngẩng lên. Chỉ là quen biết đã nhiều năm như vậy, giữa hai người đã có sự ăn ý chưa từng có, nhìn thái độ của anh ấy bây giờ, chắc chắn không phải hoàn toàn thản nhiên như vậy.

“Thần là một người bạn của em, anh ấy mới đi nước ngoài về, anh ấy có lẽ không liên lạc được cho em mới lo lắng”

Cô mở miệng giải thích, anh lại chỉ thản nhiên hỏi lại

“Ồ, vậy sao”

“Anh... không quan tâm sao”, nghe như vậy, hai mày cô nhíu lại, thấp giọng dò hỏi

“Ý em là sao. Không phải đó chỉ là bạn em thôi sao, em đâu cần giải thích với anh đâu”.

Lúc này anh mới đặt đĩa xuống, đầu ngẩng lên nhìn vào cô, đôi mắt màu hổ phách đối diện với một đôi mắt đen tuyền tuyệt đẹp, mày kiếm hơi nhướng lên giống như anh thực sự không quan tâm chút nào. Nhưng mà Lâm Vũ đoán không sai, anh thực sự không thản nhiên như vẻ bề ngoài, giả bộ như vậy, tất cả cũng chỉ để che giấu nội tâm đang không ngừng rối loạn. Không quan tâm, anh làm sao có thể không quan tâm đây, con người ta vốn mang bản tính tò mò, hơn thế lại còn là về vấn đề liên quan đến người mình để ý. Trong đầu anh không ngừng xoay vần những câu hỏi, nhưng quan trọng nhất vẫn là, người đàn ông tên Thần đó, đối với cô, thực sự chỉ là một người bạn thôi sao?

Lâm Vũ nghe thấy anh hỏi ngược lại, không biết trả lời ra sao. Đúng vậy, nếu như chỉ đơn thuần là một người bạn, cô làm sao phải giải thích với anh đây. Nhưng mà, nếu như anh thực sự không quan tâm như vậy, tại sao buổi tối ngày hôm đó đột nhiên nổi giận với cô, hơn nữa còn... còn cưỡng hôn cô nữa. Đôi môi nhỏ nhắn vô thức mím lại, cô rút cuộc làm sao thế này, cô vốn không phải giải thích với anh, nhưng mà, trong lòng cô... không muốn anh tức giận, cũng không muốn anh không vui.

” Quên đi”

Cô khẽ mở miệng, định nói lại không biết phải nói như thế nào. Không khí giữa hai người vốn đang vô cùng hài hòa, bỗng nhiên vì một vấn đề mà trở nên có chút cứng nhắc. Đúng lúc đó, chiếc điện thoại vốn được đặt trên mặt bàn bắt đầu rung không ngừng, tiếng nhạc chuông vang lên thu hút sự chú ý của hai người. Lâm Vũ cầm chiếc điện thoại trên tay, ánh mắt liếc qua tên người gọi đến hiển thị trên màn hình, lại không dấu vết đảo mắt qua người đối diện, nghĩ nghĩ một lúc rồi đứng lên, đi ra ngoài. Cho đến khi cô đi lướt qua anh, anh mới ngoái đầu lại, ngoài mùi hương thoang thoảng nhàn nhạt từ người cô, anh chỉ thấy cô khẽ đặt chiếc điện thoại lên tai, loáng thoáng nghe thấy cô đứng ở phía xa, gọi nhỏ một tiếng

“Thần”

Cô nghe điện thoại rất lâu, anh một mặt đứng ở bếp dọn dẹp bát đĩa vừa mới ăn xong, mặt khác lại không ngừng đồng tai lên lắng nghe. Đến chính bản thân anh cũng không ngừng phỉ nhổ hành động của bản thân mình, tình yêu a, thực là biến con người ta thành kẻ mù quáng đa nghi lại lo được lo mất. Nhưng mà nghĩ lại, lo được lo mất, anh rút cuộc làm sao lo được lo mất đây, cô thậm chí còn chưa cho anh một câu trả lời. Đến khi cô nói chuyện điện thoại xong, anh cũng đã dọn dẹp xong xuôi mọi thứ, đứng ở bên bếp, úp từng chiếc bát lên giá, quay lưng lại với cô. Bóng lưng anh cao gầy, thẳng tắp, rõ ràng chỉ là một tấm lưng như thế, không hiểu sao lại khiến cô cảm thấy anh giống như đang không vui. Bàn chân chậm chậm bước lại gần, bước được vài bước lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại một lần nữa vang lên, nhưng mà lần này không phải của cô mà là từ điện thoại anh phát ra. Đợi đến khi anh áp điện thoại vào một bên tai, người bên đầu dây dường như nói gì đó, ánh mắt anh thoáng chốc trầm xuống, khuôn mặt khó coi, giọng nói bỗng dưng cao lên

“Cậu nói cái gì”

Cho đến khi anh và Lâm Vũ cùng nhau đến Hoàng gia, Lâm Phong cùng với Linda đã đứng ở cửa chờ sẵn, chỉ có Lâm Khải là không thấy bóng dáng. Hai người vội vã bước xuống xe, chạy thật nhanh tới, sắc mặt hai người kia khi thấy Trình Hạo thì thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn rất khó coi, nhất là khi thấy Lâm Vũ đi ngay bên cạnh.

“Người đâu?”

“Bị đưa đến đồn rồi. Khải cũng đi theo rồi”

“Lên xe đi, chúng ta đến đó”

Bốn người cùng nhau lên xe, điểm đến chính là đồn cảnh sát cách đó không xa, chỉ là khi chưa đặt chân vào trong đồn liền nghe thấy giọng nói lẽ nhè chanh chua vô cùng quen thuộc

“Bắt tôi, các anh có quyền gì mà bắt tôi, có biết tôi là ai không”

“Thả tôi ra, có biết tôi là ai không, bố tôi là thư kí thị trường, mấy người còn dám bắt tôi nữa sao”

“Tôi muốn gọi luật sư... luật sư... luật sư”

Chỉ thấy một cô gái say khướt tóc tai rũ rượi ngồi bên trong đồn, gần đó còn có một người đàn ông tầm ba bốn mươi tuổi, trên cánh tay có xăm vài hình, một tay ôm chiếc đầu đã được băng bó cẩn thận, miệng không ngừng chửi rủa

“Tmd, dám đập ông mày. Tao mặc kệ bố mày là ai, không xong với ông đây đâu”

“Ông mày muốn mày là phúc của mày, tmd lại còn bày đặt làm kiêu”

Những từ ngữ thô tục từ miệng ông ta phát ra, cộng thêm bộ mặt hung dữ và những hình xăm chằng chịt trên cánh tay càng khiến những người ở đó chán ghét, thậm chí mấy tay cảnh sát còn trực tiếp phớt lờ ông ta coi như không thấy. Chỉ là tính ra, giữa một cô gái say và một tên điên, cả hai đều khiến cho người ta đau đầu. Nhìn thấy bốn người Trình Hạo bước vào, Lâm Khải đang nói chuyện với cảnh sát trưởng vội vã chào một tiếng rồi chạy ra

“Thế nào rồi”

“Về phía chúng ta thì ổn rồi. Nhưng còn cô ta...”

Lâm Vũ đánh mắt về phía cô gái tóc tai rối bời đang chìm trong cơn say, trong mắt không có một chút thương cảm, có chăng chỉ là sự rét lạnh đến thấu xương. Thật không ngờ, một thiên kim tiểu thư luôn coi hình tượng là trên hết như cô, cuối cùng cũng có một ngày gặp phải cảnh ngộ như vậy. Diệp Tuyền, tôi rất tò mò, cảm giác của cô khi tỉnh dậy, sẽ là thế nào đây?

Đúng vậy, cô gái say mềm ngồi ở đó, tóc tai rũ rượi, quần áo xốc xếch không phải ai khác chính là Diệp Tuyền đã lâu không thấy. Chỉ vài giờ trước, khi Lâm Phong gọi cho Trình Hạo nói rằng Hoàng gia xảy ra chuyện, cô cũng thực không ngờ tới chuyện này lại có liên quan đến Diệp Tuyền. Theo như lời anh nói với cô trên xe khi đang trên đường tới đây, Diệp Tuyền chính là suốt mấy ngày gần đây đều đến Hoàng Gia uống rượu giải sầu, ngày nào cũng say. Cho đến hôm nay, có một tên nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp của cô ta, không nhịn được liền tiến đến động tay động chân. Nhưng mà, Diệp Tuyền là ai cơ chứ, khi nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của người đàn ông kia cùng với bàn tay to béo đang sờ lên người mình, trực tiếp cầm lấy chai rượu trên tay đập thẳng vào đầu của ông ta khiến cho chai rượu vỡ nát, đầu của ông ta cũng không ngừng chảy máu. Trong khi mọi người vây đến, cô ta vẫn mê mê màng màng không biết mình đã gây ra chuyện tốt gì. Mặc dù chuyện này do cô ta gây ra, nhưng mà, dù sao cũng đã xảy ra ở Hoàng Gia, Hoàng Gia cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Tổn thất vật chất không là gì, nhưng còn tổn thất về uy tín lại không thể cứ thế phớt lờ. Đó cũng là lí do họ có mặt ở đây, ngày lúc này.

Khi bốn người đang đứng ngay trước cổng, bỗng nhiên, một chiếc cadillac từ phía xa chạy tới, bánh xe lăn chậm dần rồi dừng lại. Theo đó, một người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng từ phía trong xe bước ra, khuôn mặt dưới ánh đèn neon giống Diệp Tuyền đến 6, 7 phần. Ánh mắt Lâm Vũ đảo qua một lượt, chỉ qua một khắc liền đoán được người trước mặt là ai. Chỉ là, khi ánh mắt dừng lại ngay trước cổ của bà ta,

nhớ đến gì đó, đôi mắt bỗng nhiên mở to, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, trong mắt là sự nghi ngờ không thể che giấu. Trình Hạo nhìn theo ánh mắt cô, ngay sau đó cũng không nhận được nhíu mày, hai mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy trong mắt đối phương sự khó hiểu. Chiếc vòng cổ bà ta đang đeo, từ màu sắc đến thiết kế đều giống với hoa văn trên đôi bông tai trong chiếc hộp màu đỏ. Chiếc bông tai vẫn còn nằm trong túi xách cô đeo bên người, trong đầu lại bỗng dưng nảy ra câu hỏi, tất cả, chỉ là sự trùng hợp thôi sao?

39. Chương 39: Tức Giận

Người phụ nữ kia bước lại, lúc này Lâm Vũ mới nhìn rõ khuôn mặt bà ta ở khoảng cách gần. Khuôn mặt có lẽ được bảo dưỡng tốt lắm, làn da sáng mịn không có một chút nếp nhăn, trên người bà ta mặc một chiếc váy nhung đen sang trọng được cắt may vừa người, gương mặt có vẻ hiền lành dịu dàng, nhưng mà, tất cả chỉ là “có vẻ” mà thôi bởi Lâm Vũ nhìn rất rõ, trong một khắc, ánh mắt đó xẹt qua một tia âm hiểm không kiên nhẫn. Bà ta đi lướt qua cô, tiếng giày cao gót nên xuống nền nhà từng hồi, cũng nên vào lòng cô từng chút một, hai bàn tay đặt bên hông của cô bất giác nắm chặt lại. Lâm Vũ khẽ nghiêng người một chút, ánh mắt đảo qua một nửa gương mặt của bà ta đang cố gắng kéo ra nụ cười dịu dàng giả tạo, đáy lòng rét lạnh. Tại sao chứ. Tại sao. Tại sao khi người mẹ đáng thương của cô phải nằm cô đơn trong lòng đất, hai người lại có thể cứ thế cười cười nói nói, sống an lành vui vẻ. Diệp Vấn, Nghiêm Tổ Thu, tôi vốn dĩ đã định buông tha, vậy mà tại sao hai người lại cứ như vậy lớn vồn trước mặt tôi?

Nghiêm Tổ Thu đương nhiên không hề biết suy nghĩ trong đầu Lâm Vũ, bà ta chỉ đang dồn hết sự chú ý đến cô con gái say khướt đang ngồi ở một góc. Bà ta khẽ cười với cảnh sát trưởng, chậm rãi đi đến trước mặt ông ta nói gì đó rồi lại đi đến bên tên xăm trổ đang không ngừng chửi rủa kia. Lâm Vũ đứng ở xa xa, chỉ nhìn thấy bà ta chậm rãi mở miệng, đôi môi đỏ mọng không ngừng nhấp nháy, nụ cười dịu dàng trên môi chưa bao giờ tắt. Ban đầu, tên kia vẫn còn hò hét đòi làm loạn, ấy vậy mà chỉ sau một lúc nghe bà ta nói, thái độ đã lập tức thay đổi, cười xòa hòa hoãn, cười đến mức giống như kiểu chính ông ta mới là người làm sai. Nhìn hai mắt hí lại của tên đó, Lâm Vũ đoán chắc rằng họ Nghiêm kia đã bỏ ra một số tiền tuyệt đối không nhỏ. Quả nhiên, tên kia không đòi kiện nữa, mọi chuyện cũng được giải quyết êm đẹp, thật sự nhanh đến mức khiến cho cô không khỏi cảm thấy sức mạnh của việc ném tiền vào mặt kẻ khác. Đến lúc này, Nghiêm Tổ Thu mới bước đến chỗ Diệp Tuyền đang nằm dài không muốn đứng dậy, nửa chèn ép nửa lôi kéo cô ta, có ý định muốn kéo cô ta lên chiếc xe đang đậu ngoài cửa. Tài xế của bà ta đứng từ ngoài nhìn vào thấy như vậy, vội vã chạy vào giúp một tay đỡ Diệp Tuyền ra bên ngoài. Bốn người Lâm Vũ vẫn còn đứng ở cửa, vừa vịn vào thành lối đi của người nào đó, đến lúc này, Nghiêm Tổ Thu mới ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào bọn họ. Miệng của bà ta mở ra vốn định nói câu gì, nhưng ngay khi ánh mắt lướt qua khuôn mặt của Lâm Vũ, nụ cười vốn thường trực trên môi chợt tắt ngấm, ánh mắt bỗng dưng xẹt qua một tia hoảng loạn. Đúng vậy, chính là hoảng loạn, Lâm Vũ tuyệt đối nhìn không sai. Nghiêm Tổ Thu a Nghiêm Tổ Thu, bà rốt cuộc hoảng loạn điều gì chứ, là vì khuôn mặt của tôi sao. Nhưng mà, tại sao chứ, khi bà không nhận ra tôi là ai. Hai hàng lông mày cô vô thức nhíu lại. Chẳng lẽ.... một suy nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu khiến ánh mắt Lâm Vũ bất chợt tối sầm, hai mắt nhìn thẳng vào Nghiêm Tổ Thu, trên người mơ hồ tỏa ra sát khí nhàn nhạt. Trong khoảnh khắc ấy, dường như một chiếc bông tai được đặt trong túi trở nên nóng đến phỏng tay, lại dường như, cô nhìn thấy hình ảnh của rất nhiều năm về trước, một cô bé gào khóc đến thắm thương, một ngọn lửa cháy hừng hực mãi không tắt. Làm sao tôi có thể quên đây, bà cao cao tại thượng đứng ở một chỗ, khinh miệt nhìn hai mẹ con tôi bị tên khốn khiếp kia ruồng bỏ. Rốt cuộc qua bao nhiêu năm trời, bà vẫn mang cái bộ dáng cao cao tại thượng như thế, mãi mãi không thay đổi khiến cho người ta ghê tởm.

Diệp Tuyền trong cơn mê man được bà ta đỡ, thấy bà ta dừng lại thì vô thức ngẩng đầu lên, lèm bèm vài tiếng. Tầm mắt vốn mơ hồ vô định của người say, khi đảo qua mấy người Lâm Vũ đứng ngay trước mặt thì bỗng dừng lại, ngay sau đó ánh mắt dán chặt vào hai người Hạo - Vũ không rời. Cô ta bỗng dưng vùng ra khỏi vòng tay của hai người bên cạnh như một kẻ điên, dùng sức lao đến chỗ Lâm Vũ đứng gần đó. Một bàn tay run run chỉ thẳng vào mặt của cô, vừa chỉ vừa lầm bầm

“Là cô.... là cô.... hại... là cô”

Tiếp theo đó, lại tiến đến chỗ Trình Hạo, một tay vươn ra ý định bám lấy người của anh lại bị anh bước về

sau một bước tránh thoát. Cô ta còn chưa kịp làm thêm gì nữa đã bị Linda đẩy ra một bước khiến cô ta mất đà lùi về sau, loạng choạng suýt chút ngã lặn ra nếu như không được Nghiêm Tổ Thu và tay tài xế đỡ lấy.

“Khốn khiếp, là cô cái gì mà là cô. Cô bị như vậy là do cô hết, đáng đời. Muốn hại người ta lại không ngờ tự mình hại mình”

Giọng nói của Linda không có chút nào khách khí nói thẳng vào mặt cô ta bất chấp Nghiêm Tổ Thu đang đứng đó. Lâm Khải và Lâm Phong vốn không biết mặt Diệp Tuyền, còn Linda thì không, cô vẫn chưa quên lần trước chính Diệp Tuyền này là người đã dùng thủ đoạn bày mưu hãm hại Ella đâu. Kì lạ là lần này, Nghiêm Tổ Thu không nói gì hết, bà ta chỉ mím môi lại, đỡ Diệp Tuyền đứng dậy rồi đi ra ngoài xe. Bà ta nhanh chóng đưa Diệp Tuyền rời đi, không nhìn cô thêm một lần nào nữa, dường như tia hoang mang cô vừa nhìn thấy chỉ là ảo ảnh nhất thời. Lâm Vũ khẽ cụp đôi mắt xuống, che đi nội tâm đang có chút hoảng loạn. Một bàn tay thò vào trong túi xách lấy ra chiếc hộp nhỏ màu đỏ, nắm lại thật chặt, chặt đến mức dường như muốn đem nó bóp nát.

“Anh hai, có phải anh quen với một thợ trang sức rất nổi tiếng phải không, tên là Allen thì phải”

Cô bắt chợt quay sang hỏi khiên Trình Hạo có chút giật mình, ngay sau đó thì lập tức gật đầu

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

“Giúp em điều tra một thứ”

“Quan trọng lắm sao”

“Rất quan trọng”

Đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở, chậm rãi nhấn mạnh một lần nữa. Nếu như, nếu như suy đoán của cô là đúng, như vậy.... sát khí quanh người bắt chợt trở nên nồng đậm hơn, khí tức cũng lạnh xuống, lạnh đến mức khiến cho Trình Hạo đứng ở một bên nhìn cô chăm chú, lại khẽ nhìn phương hướng chiếc cadillac rời đi, trong đôi mắt màu hổ phách chứa đầy sự lo lắng.

...

“Tiểu Vũ, đã điều tra được rồi”

Lâm Vũ đang ngồi bên chiếc máy tính, bỗng chợt nghe thấy tiếng nói quen thuộc từ đằng sau khiến cho bàn tay đang đặt trên bàn phím của cô dừng lại. Trình Hạo từ đằng sau bước tới, ngồi ở bên mép giường, chậm chậm đưa ra trước mắt cô một tập hồ sơ, thấp giọng mở miệng

“Đã điều tra được rồi. Chiếc hoa tai ngày hôm đó cùng với chiếc vòng cổ người đàn bà đó đeo đúng là cùng một bộ”

Lâm Vũ đưa tay đón lấy tập hồ sơ, rút từ bên trong ra một vài bức ảnh. Ngày hôm đó cô nhờ anh điều tra về chiếc bông tai anh nhặt được, quả thực giống hệt như cô suy đoán, chiếc bông tai đó cùng với chiếc vòng cổ kia là cùng một bộ, là kiểu thiết kế được đặt riêng từ Ý, mỗi kiểu chỉ sản xuất duy nhất một bộ. Như vậy, tất cả đều cho thấy, Nghiêm Tổ Thu đó chắc chắn đã bước vào phòng bệnh của mẹ cô, nhưng mà, mục đích là gì chứ. Lâm Vũ cũng không khờ khạo đến mức cho rằng tất cả chỉ là sự tình cờ như thế, nếu như là tình cờ, đó cũng là một sự tình cờ có chủ đích. Trình Hạo cũng là một người thông minh, ngay từ buổi tối hôm đó, anh đã đoán được phần nào câu chuyện, chỉ là anh chưa bao giờ ngờ tới, người đàn bà khiến Diệp Vấn bỏ gia đình, bỏ người vợ gắn bó với mình bấy năm trời để đi theo lại là con gái của Nghiêm Thị trưởng, Nghiêm Tổ Thu.

Lâm Vũ cầm mấy bức ảnh trên tay, nhìn chăm chú, bàn tay siết chặt giống như thể qua những tấm ảnh đó mà nhìn thấy một gương mặt khác. Bỗng nhiên, chiếc điện thoại được cô đặt trên bàn đột ngột đổ chuông khiến cho Lâm Vũ đang suy nghĩ phải nhú mày lại, nhìn thấy số điện thoại trên màn hình càng khó hiểu, vội vã đặt điện thoại lên một bên tai. Đầu dây bên kia truyền ra một giọng nói già nua chất phác, chỉ là từng câu ông ta nói ra khiến hai hàng lông mày của cô nhanh chóng nhíu lại, một cảm giác bất an truyền tới

“Ông nói cái gì”

...

Chiếc xe vừa dừng lại Lâm Vũ đã vội vàng nhảy xuống xe, Trình Hạo ngồi ở ghế lái cũng vội vã đi theo cô. Anh hiện tại cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy sau khi cô nghe cuộc gọi kia thì thái độ lập tức thay đổi, dường như vô cùng tức giận, vội vàng muốn rời khỏi, anh phải dùng sức mới có thể ép cô lên xe, tự mình đưa cô đi. Chỉ là anh không ngờ, nơi cô muốn đến lại là vùng quê hẻo lánh của cô, cũng là nơi mẹ vừa được chôn cất cách đây không lâu. Rốt cuộc là ai gọi điện mới có thể khiến cô trong chốc lát bồn chồn như vậy?

“Lâm tiểu thư”

Một người đàn ông trung niên đã đứng tuổi, ăn mặc giản dị dường như đã đứng ở đó chờ từ sẵn, khi thấy Lâm Vũ thì đi tới thì chậm rãi gọi một tiếng

“Nhan thúc, rốt cuộc chuyện là như thế nào, quy hoạch là sao chứ”

Người tên Nhan Thúc đó nhìn lướt qua Trình Hạo đứng bên cạnh Lâm Vũ, lại nhìn thái độ sốt sắng của cô, thở dài một hơi

“Lâm tiểu thư, đúng là có chuyện như vậy. Thành phố có công văn gửi về, ngay cả máy xúc máy ủi cũng đã chuyển về rồi. Tôi cũng không biết tại sao bất chợt lại chọn vùng quê này mà quy hoạch nữa, nghe nói là để xây dựng khu vui chơi gì đó”

“Khu vui chơi?”, cô vô thức lặp lại

“Đúng vậy, là khu vui chơi. Nghe nói là công trình do đích thân thư kí thị trường kí mà. Nghe nói những ngôi mộ ở đây đều được đề nghị chuyển đi, bù lại sẽ bù đắp cho thân nhân khoản tiền không nhỏ. Phải rồi, còn nghe nói thư kí đó muốn kiến thiết khu vui chơi này cũng là do lời hứa với cô con gái bảo bối của ông ta, muốn dành làm của hồi môn cho ái nữ trước khi lấy chồng, còn muốn làm quà tặng sinh nhật cho Diệp cái gì tiểu thư đó”

Biểu tình trên mặt Lâm Vũ gần như biến dạng, trái tim giống như bị ai đó bóp nát, hai tay hung hăng nắm thành quyền. Cô con gái bảo bối. Mấy chữ này thật mỉa mai làm sao. Thư kí thị trường. Lại là thư kí thị trường. Diệp Vấn a Diệp Vấn, ông rốt cuộc muốn ép tôi tới đường cùng hay sao.

“Ella”

Vừa bước vào quán cafe, Lâm Vũ liền nghe thấy một giọng nữ trong trẻo quen thuộc từ đằng xa, một cô gái xinh đẹp với mái tóc xoăn màu hạt dẻ ngồi trên ghế, giơ cao cánh tay vẫy vẫy cô, thoải mái nở nụ cười

“Lin, đến lâu chưa”

Lâm Vũ cũng cười cười bước tới, đặt túi xách sang một bên, vừa ngồi xuống liền mở miệng hỏi

“Mới tới thôi”, Linda nói rồi liền gọi cho Lâm Vũ một ly nước táo, đây cũng là thức uống mà Lâm Vũ yêu thích, trước giờ không đổi. Người phục vụ rất nhanh nhẹn, chỉ một lúc liền mang thức uống ra cho cô, đặt lên mặt bàn. Lâm Vũ nghiêng đầu nói cảm ơn một tiếng, đưa ly nước táo lên miệng uống một hớp, vị chua ngọt như tan ra trong miệng, lúc này mới thông thả hỏi người đối diện

“Sao vậy, hôm nay có chuyện gì mà rảnh rỗi hẹn em ra đây”

Linda nghe như vậy, cau mày, phùng to hai má giả bộ tức giận: “Như thế nào, chẳng lẽ có việc mới được gọi em tới?”

Lâm Vũ chỉ cười cười, thoải mái ngửa người tựa lưng vào ghế, mở miệng: “Chị biết ý em không phải như vậy mà”.

Linda lúc này mới bĩu đôi môi nhỏ nhắn, mày nhăn lại, cô đương nhiên biết ý tứ Lâm Vũ không phải như vậy. Quen nhau một thời gian dài, hai người cũng đã quá mức thân thiết, chỉ là từ trước tới giờ nếu như có bất kì chuyện gì hai người cũng có thể trực tiếp gặp mặt tại Hoàng gia, đâu cần phải hẹn nhau ra quán cà phê nào khác. Cũng vì thế mà Lâm Vũ mới đoán chắc rằng Linda hôm nay có tâm sự trong lòng. Nhìn người trước mặt mình đột nhiên trầm mặc xoay tới xoay lui ly nước trái cây trong tay, bộ dáng ủ rũ không

giống thường ngày, Lâm Vũ lúc này mới không đùa nữa, thân mật kéo kéo cánh tay Linda, thấp giọng dò hỏi

“Được rồi, có chuyện gì, nói cho em nghe”

Linda giương mắt nhìn Lâm Vũ, môi mím lại, miệng mấp máy như thể muốn nói lại thôi khiến cho Lâm Vũ càng thêm khó hiểu

“Tên Lâm Phong đó...”, Đến lúc Lâm Vũ tưởng cô sẽ không nói, Linda lại đột ngột mở miệng, khẽ thì thào vài tiếng.

“Lâm Phong? Sao, anh ấy bắt nạt chị?”

Lâm Vũ ngắt lời. Nếu như mọi ngày nghe như vậy, Linda nữ vương nhất định sẽ bắt măn chun chun mũi, hùng hổ đập bàn mà quát lên “Tên khốn đó dám” thì hôm nay lại chỉ ngồi yên một chỗ, ngưng mắt nhìn Lâm Vũ, chậm rãi lắc lắc đầu. Lâm Vũ khẽ chớp chớp đôi mắt đen láy, mày nhíu lại, bỗng chợt, lưu quang trong mắt vừa chuyển, đột nhiên đưa mắt tới gần sát Linda, cười lớn một tiếng

“Lin, Phong có phải tỏ tình với chị rồi không?”

Người nào đó sững sờ giống như bị nói trúng tâm tư, giật mình ngắc đầu dậy, buột miệng” Sao em biết?”

Tất cả mọi chuyện đã rõ ràng, Lâm Vũ cũng buông được gánh nặng trong lòng xuống, thở phào. Cô còn tưởng là chuyện gì nghiêm trọng ấy, hóa ra là chuyện tốt, chuyện tốt a. Thấy Lâm Vũ càng cười càng thêm bí hiểm, Linda bắt măn kéo kéo khóe môi, thấp giọng chửi rủa

“Tên đó nói cho em nghe sao, tên khốn ấy”

“Linda, Phong không nói em nghe. Đều là em tự đoán được ”

Thấy người trước mặt trong mắt ngoài mắt đều là phiền muộn, Lâm Vũ cũng không đùa nữa, bình tĩnh giải thích

”Lin, tình cảm của Phong dành cho chị, chỉ cần người ta không mù đều có thể nhìn rõ a. Anh ấy quan tâm chị như vậy, cưng chiều chị như vậy, Linda, đừng nói với em chị đối với anh ấy không có chút cảm giác.

“Ai đối với tên đó có cảm giác chứ”

Bất giác rất hùng hồn đáp trả lại một câu như thế, nhưng mà, phản ứng quá mức kịch liệt khiến cho Lâm Vũ nhượng nhượng mày, vui vẻ cười ha hả

“Sao, không có cảm giác. Haiza, anh ấy mà nghe thấy chị nói như vậy chắc sẽ buồn lắm đây ”

Linda nhăn mặt:” Anh ta buồn thì liên quan gì tới chị, chị có bắt anh ta thích chị đâu”

Nụ cười trên môi Lâm Vũ càng tươi hơn, giả bộ nói băng quơ “Đúng vậy a, anh ấy cũng thật là, có bao nhiêu cô chết mê chết mệt thì không thích lại đi thích người vô tâm như chị a, không bằng đi tìm người khác vậy”

“Hắn dám”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linda càng nhăn hơn, trong mắt hừng hực lửa giận, cao giọng quát lên một tiếng.

“Sao rồi, chị không thích anh ấy lại không cho anh ấy đi thích người khác, như vậy, có chút vô lý a”

“Nhưng mà...”

Nhìn thấy Linda giống như con mèo xù lông, tiếp đó lại ỉu xiu buồn bã như quả bóng xì hơi, Lâm Vũ liền thở một hơi dài:” Được rồi, đừng tự lừa mình dối người. Chị rõ ràng cũng thích anh ấy, sao lại phải cố chấp phủ nhận. Anh ấy có điểm nào không tốt chứ, quan trọng nhất là anh ấy đối với chị một lòng. Đừng bỏ lỡ một người tốt như vậy, tránh về sau lại hối hận. Linda, đến lúc mất đi mới thấy quý trọng”

Đến lúc mất đi mới thấy quý trọng...

Linda lẩm nhẩm lại câu nói của Lâm Vũ, trầm mặc không trả lời, cũng không có quả quyết như lúc trước nữa. Có vẻ như mấy lời nói của Lâm Vũ cũng đã có chút tác dụng dũa thông tư tưởng, điều này khiến cho Lâm Vũ rất vui mừng.

“Vậy còn em, Ella, còn em thì sao?”

Linda vô tình hỏi lại một câu lại khiến cho Lâm Vũ ngây ra không hiểu. Rõ ràng là đang nói chuyện tình cảm của hai người mà sao lại liên quan đến cô rồi.

“Còn chuyện gì nữa, chính là chuyện của em và lão đại a”

Linda nhìn bộ dáng Lâm Vũ sưng sờ mở to mắt giống như không hiểu, trong lòng thầm mặc niệm cho ai đó tội nghiệp, lão đại a, xem ra yêu phải ai đó chẳng đường tình duyên của anh cũng gian truân không kém đâu

“Em với anh hai thì sao chứ. Linda, chị rốt cuộc đang nói gì vậy”

Ella a Ella, em nói chị vô tâm, rốt cuộc ai mới là người vô tâm đây chứ. Lần này đến lượt Linda không nhận được thở dài: “El, tình cảm của lão đại a đến cả người mù cũng sẽ cảm nhận được, đừng nói với chị em không cảm nhận được”

Lâm Vũ ngượng ngùng sờ sờ mũi, nếu mà anh không nói với cô có lẽ cô cũng sẽ không biết đâu.

40. Chương 40

“Nhưng mà, bọn em là anh em”

“Là anh em không chung huyết thống”, Linda vội vã đính chính, lại bổ sung thêm

“Có anh em nào sáng tối bên nhau, tự nhiên ôm ấp thân mật. El, chị hỏi em một câu. Em... có yêu lão đại không?”

Lâm Vũ đang cúi đầu xuống, nghe thấy câu hỏi từ Linda thì mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong mắt là một mảnh mê man.

Yêu

Thế nào là yêu, thế nào lại là không?

Cô còn nhớ từ rất nhiều năm trước, cô gác đầu ở trên đùi của anh đọc sách, anh dịu dàng vuốt ve mái tóc dài mềm mượt của cô

“Em yêu anh hai nhất nhất”

“Suốt đời sao”

“Ừm, suốt đời”

Cô từng nhớ mình đã từng nói một câu như thế, bây giờ nhớ lại, anh có lẽ vì câu nói của cô mà ôm cô vào lòng thật chặt, thì thào bên tai cô “Vật nhỏ, em phải nhớ kĩ những gì mình đã nói”. Cho tới bây giờ, cô vẫn nhớ, chỉ là một chữ “yêu” khi còn nhỏ, so với bây giờ đã không còn giống nhau nữa. Cô cũng đã từng thần lạng thích một người, cảm giác rung động qua bao năm mặc cho đã phai nhạt nhưng dù sao cũng để lại dấu ấn không nhỏ. Đã từng có lúc cô suy nghĩ, cô đối với Thần, rốt cuộc là yêu, hay, chỉ đơn giản là tuổi trẻ nhất thời rung động

“Linda, rốt cuộc, thế nào mới là yêu?”

Thấp giọng thì thào một câu, Lâm Vũ bắn khoản nhìn thẳng vào Linda đang ngồi diện, cảm xúc trong người không ngừng dao động khiến cô khó chịu. Linda nghĩ nghĩ một lúc, chậm rãi hỏi lại

“Em đã từng thích ai chưa. À, ý chị là... mối tình đầu”

Lâm Vũ gật gật đầu.

“Em có từng thích một người, nhưng mà chỉ là đơn phương thôi”, cô cười khan” Chính xác thì em chưa kịp làm gì anh ấy đã đi mất rồi”

“Như vậy sao. Vậy khi anh ta đi em có cảm giác như thế nào”, Linda hỏi tiếp

“Có chút hụt hẫng, cũng có chút buồn”

“Lâu không?”

“Cũng không lâu lắm”, Lâm Vũ nghĩ nghĩ rồi đáp. Một vài tháng cũng không tính là lâu đi.

“Như vậy, nếu như lão đại đột nhiên biến mất khỏi cuộc sống của em, Ella, em sẽ cảm thấy như thế nào”

Lâm Vũ bỗng nhiên ngó người, hai mắt mở lớn. Nếu như một ngày anh đột nhiên biến mất trước cuộc sống của cô.....

Linda nhìn thấy biểu hiện của Lâm Vũ, trong lòng cũng đã hiểu rõ tất cả, trong lòng thầm cảm thấy may mắn cho Trình Hạo, chỉ là ngoài mặt lại cứng rắn hỏi lại

“Ella, nói chị biết”

“Em sẽ chết”.

Lâm Vũ ngẩng đầu lên, ánh mắt trong trẻo như lưu ly, trả lời kiên định

“Nếu như anh ấy biến mất, em nhất định sẽ không thể sống nổi”

Vốn là trả lời người khác, lại giống như đang trả lời cho chính bản thân mình. Một người đã chiếm cứ cả trái tim mình như thế, Lâm Vũ a Lâm Vũ, mà còn đang do dự cái gì đây.

“Ella, em nói chị là người vô tâm, cũng nói mất đi mới biết hối hận, như vậy, nếu chính em đã có câu trả lời, đừng khiến bản thân mình phải hối hận”

Lâm Vũ bước lang thang trên đường, câu nói của Linda cứ văng vẳng bên tai, xua đi không được. Bỗng chốc, điện thoại cứ thế reo lên từng hồi

“Alo”

“Tôi quên mất...bây giờ sao.... cũng được”

Lâm Vũ cất điện thoại vào trong túi xách, bắt một chiếc taxi rồi đi thẳng, điểm đến là sân vận động thành phố. Đến khi cô đến nơi đã thấy một bóng dáng cao lớn quen thuộc đứng đợi ở cửa, nháy nháy đôi mắt hoa đào với cô, cất giọng trêu chọc

“Nhóc, lâu lắm không gặp, nhớ anh không”

“Không”

Lâm Vũ nhìn khuôn mặt yêu nghiệt đáng đánh đòn trước mặt, không khách khí mở miệng khiến cho nụ cười của ai đó trong phút chốc cứng ngắc. Hàn Minh nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt hẹp dài tỏ vẻ buồn bã, chẹp miệng:” Em thật vô tình”

“Đừng nói anh gọi tôi đến đây là để nói câu đó chứ”

Hai tay Lâm Vũ khoanh lại trước ngực, mày nhướng lên, giống như thể nếu như anh thực sự gạt đầu sẽ nện cho anh một trận không thương tiếc. Hàn Minh lúc nàu mới không đùa nữa, kéo bàn tay dẫn cô vào bên trong, vừa đi vừa nói

“Hôm nay là trận thi đấu khá quan trọng của đội bóng rổ của anh, cho nên mới gọi em đến cổ vũ đó. Em nói xem, em nói dạy anh chơi bóng rổ lại không có trách nhiệm gì cả”

Hàn Minh nói một tràng khiến cho Lâm Vũ không biết nói gì. Kể ra thì cô cũng hơi vô trách nhiệm thật, thời gian gần đây có quá nhiều việc xảy ra khiến cho cô quên mất đã từng hứa với Hàn Minh như vậy. Ngồi trên hàng ghế trên cùng đã được chuẩn bị tốt, Lâm Vũ không khỏi nhăn mày khi thấy tên yêu nghiệt chết tiệt nào đó cứ hướng cô nháy mắt với vẫy tay khiến ấy nữ sinh đằng sau cô liên tục hét lớn. Hàn Minh chết tiệt, anh ta là muốn thi đấu hay muốn biểu diễn đây chứ. Trước khi trận đấu bắt đầu, Lâm Vũ chỉ là mang

tính chất cổ vũ cho có lệ, nhưng ngay khi tiếng còi báo hiệu vang lên, hai mắt của cô lại tự động dán chặt vào hai đội trước mặt, trong người giống như có một dòng máu nóng đang sôi sục. Ngay cả Hàn Minh cũng như vậy, không giống như vẻ ngoài cột nhả lúc trước, anh giống như biến thành một người khác, khuôn mặt yêu nghiệt cực kì nghiêm túc, từng động tác trên tay vô cùng nhanh nhẹn chuẩn xác. Ánh mắt Lâm Vũ đảo quanh, nhìn thực lực của hai đội, mảy nhíu lại. Thực lực hai bên mặc dù không có chênh lệch nhiều, nhưng mà chính xác ká có chênh lệch. Bên này Hàn Minh làm đội trưởng có thực lực tốt nhất, nhưng bên kia đối thủ cũng không tệ, động tác giả thực hiện rất chín chu. Đúng như Lâm Vũ dự đoán, cho đến giờ nghỉ giải lao, hai bên tỉ số gần như cân bằng, bên Hàn Minh thua một vài điểm, sắc mặt khá ngưng trọng, xem ra là đã đánh giá khá thấp đối phương. Lâm Vũ tốt bụng mang đến cho hàn Minh một chiếc khăn bông với một chai nước khoáng, nhìn thấy anh mặc dù có chút căng thẳng nhưng vẫn hướng cô mỉm cười, không khỏi có hứng thú nói đùa bâng quơ

“Đồ đệ ngoan, hôm trước không có thời gian, vậy để bây giờ sư phụ dạy con”

Lâm Vũ nhờ Hàn Minh gọi mọi người trong đội tạo thành một vòng tròn lớn bao lấy cô và anh. Trong đó có mấy người chưa từng gặp cô bao giờ, không hiểu cô muốn làm gì đều tỏ ra khá khó chịu nhưng vì mệnh lệnh của đội trưởng nên đành phải làm theo, tuy nhiên cũng có hai người đã từng gặp Lâm Vũ một lần, chính là ở trận bóng rổ lần trước, khả năng của cô vẫn còn khiến họ nhớ mãi không thôi. Lần này, Hàn Minh lại đặc biệt không có như mấy lần trước đáp trả lại, chỉ cẩn thận ở trong vòng tròn, hai mắt sáng ngời. Anh biết rằng cô không nói đùa, cô là thực sự muốn cho anh một bất ngờ.

Hai người ở trong vòng tròn cho đến hết giờ giải lao, mấy người ở đội bên cạnh không biết rằng ánh mắt của mấy người đội Hàn Minh đã hoàn toàn thay đổi, tràn ngập hào hứng. Khi trận đấu tiếp tục, Lâm Vũ thoải mái ngồi ở trên ghế, uống một ngụm nước mát, quan sát mấy người bên đội Hàn Minh không ngừng kết hợp, lại thấy một động tác giả vô cùng đẹp mắt ăn trọn điểm kia của tên yêu nghiệt nào đó, trong đầu thầm khen: ” không tệ”. Mấy người đó không tệ đâu, cô chỉ hướng dẫn cách họ phối hợp một lần liền làm được, cũng là có chút bản lĩnh. Nhờ có Lâm Vũ, sự chênh lệch cách biệt rõ ràng, bên hàn Minh dần dần chiếm thế chủ động. Cho đến khi trọng tài tuyên bố đội nào đó thắng cuộc với tỉ số gần như áp đảo, một bóng dáng cao lớn từ dưới sân chạy thẳng lên chỗ ngồi của Lâm Vũ, không đội cô kịp phản ứng liền ôm cô gọn lỏn trong lòng, quay liền mấy vòng khiến cả khán đài thích thú hò reo.

Ra đến bên ngoài sân vận động, Lâm Vũ không nhịn được trực tiếp cho người nào đó một quyền đau điếng. Khốn kiếp. Dám ăn đậu hũ của cô, nếu như cô không phải vì sợ anh ta mất mặt mà nhịn tới bây giờ mới ột trận thì... hừ... hừ...

Hàn Minh xoa xoa cái bụng bị đánh tới đau rát, thầm than nhóc con nào đó không có thật không có tình người, ngoài miệng vẫn cười cười

” Nhóc, hôm nay cũng là nhờ em”

” Anh hôm nay, không tệ”

Hai người cùng mở miệng, sau đó lại nhìn nhau cười lớn.

“Có phải thấy anh suất lắm không. Phải lòng anh rồi sao”

“Mơ tưởng”

Nghe thấy câu nói của cô, Hàn Minh bất chợt không cười nữa, nắm lấy bàn tay nho nhỏ, giọng nói nghiêm túc

“Nhóc con, anh không đùa. Làm bạn gái anh đi”

Anh kéo cô đứng lại, nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt là sự nghiêm túc chưa từng thấy. Lâm Vũ cố rút bàn tay ra, sững sờ, miệng mấp máy lại không biết nói sao. Cô biết anh ấy không nói đùa, sự nghiêm túc trong mắt quá mức chân thật khiến cho cô bối rối. Đừng đùa chứ, tên yêu nghiệt này lại hướng cô tỏ tình sao.

“Nhóc con, anh thực sự thích em, thích sự mạnh mẽ của em, cũng thích sự lạnh lùng của em, thích cách em nổi giận với anh. Ngay từ lần đầu gặp em, anh đã biết mình không xong rồi. Nhóc, suy nghĩ cho kĩ, đừng vội từ chối anh”

Hàn Minh nói xong không đợi cho cô trả lời liền rời đi, nhanh nhẹn giống như trốn chạy. Nếu như bình thường cô nhất định sẽ cười cợt trêu đùa không ngờ một play boy như anh ta cũng có ngày như thế, nhưng mà khi đối tượng rơi vào chính cô, Lâm Vũ lại cười không nổi. Ngay khi cô xác định được tình cảm của mình, lại có người hướng cô tỏ tình, ông trời là muốn trêu đùa cô hay sao đây.

Lâm Vũ bức bối nghĩ, vừa đi vừa đá mấy hòn sỏi trên đường, trong đầu không ngừng vẩn vơ suy tư, nhập tâm đến mức không biết ngay trước mặt là chỗ dốc có một đoạn cầu thang. Bàn chân do mất đà khiến cả người ngã xuống khiến Lâm Vũ hô lên một tiếng, mặc dù số bậc không nhiều nhưng do không để tâm nên đầu gối đập vào nền đất, chảy không ít máu

“Aiz”

Xoa xoa cổ chân bị đau, muốn đứng lên lại cảm thấy rất buốt không thôi, đoán rằng mắt cá đã bị trật, Lâm Vũ càng thêm bức bối. Vừa xoa xoa chân vừa rút chiếc điện thoại trong túi xách, không do dự liềm bấm dãy số quen thuộc, đợi khi bên kia có một giọng nói trầm thấp vang lên, cô mới mở miệng, nhỏ nhẹ gọi một tiếng

“Anh hai”

....

“Chân bị trật thôi. Cứ băng như vậy là được, mấy ngày sau tuyệt đối không được đi lại. Nếu như có biểu hiện xấu liền gọi cho tôi”

“Cảm ơn bác sĩ”

Trình Hạo tiến bác sĩ tư ra cửa, lại nhìn Lâm Vũ đang ngồi trên giường, bàn chân cổ chân băng gạc trắng, ngay cả đầu gối cũng phải băng lại, sắc mặt thâm trầm. Nhớ đến lúc anh đến nơi thấy cô ngồi trên nền đất, đầu gối chảy đầy máu, mấy người đi đường quây xung quanh lại khiến anh lo lắng đến mức nào. Vật nhỏ này sao lại không cẩn thận như vậy chứ.

Anh từ từ bước đến, quỳ một chân xuống, cẩn thận xoa xoa qua một lớp băng thật nhẹ nhàng không làm cô bị đau, mặc dù sắc mặt không tốt nhưng trong mắt đều là yêu thương lo lắng, trầm giọng hỏi

“Thế nào, có đau không”

Nhìn bộ dạng dè dặt của anh, lại giống như có chút không vui, Lâm Vũ vội vã lắc lắc đầu. Từ hồi nhỏ, cứ mỗi lần cô bị thương, dù nặng hay nhẹ anh đều bày ra bộ mặt như vậy, giống như ai lấy mất của anh cái gì. Nhưng mà, cô hiểu rõ, anh cũng là lo lắng cho cô thôi

“Sao lại bất cẩn như vậy chứ. Em nói xem, nếu mà cầu thang chỗ đó cao....”

Trình Hạo đang mở miệng trách móc chợt cảm thấy hai cánh tay của cô vòng qua cổ của anh, siết thật chặt, cằm của cô tựa vào vai của anh, hương thơm thoang thoảng vấn vít quanh chóp mũi khiến cho anh thoáng chốc ngưng bật, nhú nhú mày

“Vật nhỏ, sao vậy, đau sao”

Anh nghĩ rằng cô bị đau, không trách nữa, dịu dàng vỗ vỗ lưng của cô, ôm cô vào lòng

“Ngoan, không sao”

Hành động quen thuộc khiến cho Lâm Vũ không hiểu sao khóe mắt cay cay, một câu nói của Linda bất chợt nảy ra trong đầu: “Ella, lão đại đối với ai cũng rất lạnh lùng. Dù là với chị hay với Phong, Khải, dù tính là anh em nhiều năm nhưng chưa bao giờ thực sự hiểu được cậu ấy. El, nghe chị, đừng để sự dịu dàng dành riêng cho em thuộc về người con gái khác”

Anh ấy sẽ dịu dàng ôm một người con gái khác, cười với cô ấy, cưng chiều cô ấy giống như cưng chiều cô. Lâm Vũ bất giác mím chặt môi, cô không dám nghĩ tiếp nữa. Vòng tay siết ở cổ anh càng thêm chặt hơn, trong lòng cũng càng thêm kiên định

“Anh hai....”

41. Chương 41: Nghịch Ngờm Trêu Đùa

“Anh hai....”

Lâm Vũ tựa cằm vào vai anh, cánh tay vẫn siết chặt, ở một bên tai nhỏ giọng thì thầm

“Anh hai.... hôm nay có người hướng em tỏ tình”

Giọng nói của cô thực chậm, thực nhỏ nhưng lại khiến cô tinh tế cảm nhận được người nào đó vì câu nói của cô mà trong thoáng chốc cứng ngắc, nếu như là ngày trước, có lẽ, cô sẽ đơn thuần không phát hiện được. Ánh mắt Trình Hạo ở nơi cô không nhìn thấy thoáng qua một tia ảm đạm mê man, khí tức xung quanh lại dần dần lạnh xuống giống như đến âm độ. Không đợi cho anh có thêm chút phản ứng gì, Lâm Vũ lại tiếp tục nói nhỏ

“Thời gian qua.... cảm ơn anh”

Trình Hạo nghe thấy cô nói như vậy, sững sờ, giống như nghĩ đến chuyện gì đó, bạc môi mím chặt lại. Cô... là đang muốn từ chối anh hay sao. Trong lòng cứ đĩnh ninh như vậy, rõ ràng miệng muốn kéo ra một nụ cười thản nhiên lại không tài nào nhếch miệng, biểu tình gương mặt hoàn toàn cứng ngắc, không biết phải làm sao mới tốt. Đến lúc này, Lâm Vũ mới rời lỏng cánh tay, ngồi thẳng dậy, đôi mắt đen lách nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách có chút ảm đạm của anh, bàn tay nhỏ hướng khuôn mặt tuần mi quen thuộc vuốt ve từng chút một. Từ hai hàng lông mày rậm đến sống mũi cao thẳng, bạc môi mỏng và đôi mắt màu hổ phách thật đẹp lại quá mức quen thuộc, ánh mắt chuyên chú.

Ở bên cạnh cô biết bao nhiêu năm, là anh.

Sủng cô, yêu thương, chiều chuộng cô đến vô pháp vô thiên, cũng là anh.

Bao nhiêu năm, cô vẫn luôn nghĩ, anh vốn dĩ là ở bên cô như vậy, chỉ cần cô quay lại sẽ thấy anh ở bên cạnh. Cũng vì thế, cô mặc nhiên hưởng thụ sự yêu thương của anh, cưng chiều của anh, cũng chưa từng nghĩ đến anh âm thầm chờ đợi.

Linda à, bây giờ em mới hiểu, em làm sao có thể để cho người đàn ông này thuộc về người con gái khác đây?

Trong lúc Trình Hạo cảm thấy khó hiểu khi cô đột nhiên lộ ra một mặt chuyên tâm, bàn tay cô ở trên gương mặt anh vuốt ve, vừa muốn mở miệng hỏi lại cảm thấy cô bưng lấy hai má của anh, gương mặt xinh đẹp tinh xảo nhanh như chớp cúi sát lại gần. Cho đến khi anh phản ứng kịp, chỉ thấy ngay trước mắt là hàng mi dài đang run rẩy của cô cọ vào mặt anh ngứa ngứa cùng với xúc giác mềm mại trên môi. Trình Hạo chấn động, hai mắt không nhận được mở lớn một chút.

Này là, cô hôn anh.

Cô thể nhưng lại chủ động hôn anh.

Mặc dù nụ hôn chỉ là hai cái chạm môi nhẹ nhàng, giây thơ lại non nớt như vậy, nhưng mà...

Là cô chủ động!

Anh không hiểu, không phải cô đang muốn từ chối anh sao?

Hai cánh môi chạm vào nhau, không có kĩ xảo, cũng không có hôn sâu, chỉ là đôi môi nhỏ nhắn của cô cứ như vậy chạm vào đôi môi mỏng của anh, thật lâu, thật lâu. Cho đến khi cô từ từ tách ra, hai tay vẫn bưng lấy hai bên mặt của anh, nhìn khuôn mặt vì không hiểu mà ngơ ngơ ngác ngác giống như chấn động, biểu cảm thực sự rất đáng yêu, cô không nhận được nở nụ cười

“Tiểu Vũ, em....”

Trình Hạo lúc này mới phản ứng kịp, một ngón tay đặt lên cánh môi của mình, trong một khắc lại không biết dùng từ nào để diễn tả tâm trạng của mình lúc này.

“Thật ngốc, anh còn không hiểu sao. Vậy coi như em chưa làm gì đi”

Cô giả bộ phùng to hai má, đôi mắt xẹt qua vẻ tinh nghịch, một ngón tay ấn ấn vào trán anh, giọng nói trong trẻo như trách móc. Trình Hạo giật mình, vội vã túm lấy hai bàn tay của cô, ít nhất thì trước đây chưa bao giờ cô thấy anh khẩn trương như vậy, tuy là, bộ dạng này của anh, thực là tmd quá mức đáng yêu nha.

“Em dám. Tiểu Vũ, nói anh nghe, có phải đúng như anh đang nghĩ không?”

Nét mặt anh vui sướng như điên, hai con ngươi màu hổ phách sáng lấp lánh nhìn thẳng vào cô giống như hai ngọn lửa cháy bỏng nồng nhiệt, nồng nhiệt đến mức khiến cho Lâm Vũ có chút ngượng ngùng. Cô quay mặt sang một bên, không nhìn vào anh nữa, bấu bấu đôi môi đỏ mọng

“Ai biết anh đang nghĩ gì chứ?”

Mặc dù cô nói như vậy, nhưng mà thần sắc ngượng ngùng vui vẻ, hai má phớt hồng càng tôn thêm vẻ xinh đẹp lại gián tiếp cho ai đó câu trả lời chính xác nhất. Nụ cười trên môi vẫn thường trực không tắt, Trình Hạo lúc này mới từ từ tiến tới, chạm một bên mặt của cô để cô đối diện với mình, cất giọng trầm trầm lại không che dấu được sự thỏa mãn

“Tiểu Vũ, anh rất vui”

“Thật sự, thật sự rất vui vẻ”

Anh lặp lại hai lần bộc lộ sự vui sướng đến tột độ, niềm vui đến quá vội vã phảng phất là giống như trong mơ. Lâm Vũ nhìn thấy thần sắc vui của anh, không nghĩ tới một nụ hôn phớt qua lại khiến anh vui như vậy, đáy mắt thoáng qua tia áy náy, trong lòng lại thầm cảm thấy mình đã quyết định đúng đắn, ánh mắt trong trẻo đối diện với anh, chân thành mở miệng.

“Anh hai, cảm ơn anh”

Cảm ơn anh vì đã luôn thích em.

Cảm ơn anh vì đã luôn ở bên em.

Cảm ơn anh, vì tất cả.

Những ngày sau đó, dưới sự vừa khuyên nhủ vừa cưỡng ép của Trình đại thiếu gia, Lâm Vũ bắt đầu nhìn anh chuyển hết quần áo đồ dùng từ căn hộ của cô sang biệt thự của anh, nói như cách anh giải thích thì chính là để thuận tiện chăm sóc cô thật tốt. Đối với lý do hết sức hợp tình hợp lý của anh, Lâm Vũ chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, hai người từ nhỏ đã sống cùng nhau, chuyển sang ở chung cũng không phải chuyện gì to tát, hơn nữa tình cảm cũng đã xác định rõ ràng, quan trọng nhất chính là Lâm Vũ đối với anh một lòng tin tưởng. Mấy ngày này, Lâm Vũ chính là an tâm nghỉ ngơi, mặc dù cô vô cùng lo lắng chuyện quy hoạch kia nhưng anh hai lại nói với cô không cần phí công suy nghĩ nhiều, tất cả để anh lo liệu, việc quan trọng nhất bây giờ chính là dưỡng thương cho thật tốt. Tuy là không biết anh dùng cách nào, nhưng, chỉ cần anh đã nói như vậy, cô liền tin. Từ trước đến giờ, chỉ cần anh nói, cô liền tin tưởng, đó là sự tín nhiệm bồi dưỡng qua nhiều năm mà thành, từ lâu đã sớm ăn sâu vào tận xương tủy không dễ dàng thay đổi.

“Tiểu Vũ, dậy, cũng muộn rồi, mau dậy đi”

Lâm Vũ khẽ mở đôi mắt mập mạp, mí mắt vừa nâng lên đã thấy khuôn mặt tuần mi của người nào đó ngay gần sát, không nhận được tròng chắn lên đầu rồi ngủ tiếp. Ừm, không dậy, lâu lắm rồi mới được ngủ nướng như này, thêm nữa là chăn nệm này thực ấm, thực thoải mái a, không dậy, không dậy đâu. Trình Hạo buồn cười nhìn người nào đó quần chăn như con tôm, ngay cả cái đầu cũng không để lộ ra bên ngoài, bất đắc dĩ hơi dùng sức kéo lớp chăn ra khiến cô lèm bèm vài tiếng, cất giọng sủng nịnh

“Ngoan, dậy đánh răng rửa mặt còn ăn sáng thoa thuốc”

Nhìn Lâm Vũ vẫn nằm yên không nhúc nhích, Trình Hạo nghĩ nghĩ một lúc liền tiến sát lại gần, ở một bên tai của cô thổi thổi khí, giọng nói từ tính mà quyến rũ

“Có dậy không. Không dậy anh liền hôn đến lúc nào dậy mới thôi”

Nói rồi anh liền làm như thật, hôn từ vành tai đến hai má của cô vẫn không dừng lại, giống như thực sự muốn hôn tiếp đôi môi nhỏ nhắn đang mím chặt kia. Lâm Vũ trong nháy mắt bình tĩnh, cơn buồn ngủ cũng thoáng chốc bay đi hết không sót chút nào, vội vã bưng kín miệng của mình, cất cao giọng

“Em còn chưa có đánh răng”

Trình Hạo nghe vậy, mày nhướn lên, thích ý hỏi lại: “Vậy đánh răng là có thể hôn phải không”

Nhìn thấy hai mày cô nhíu lại, lườm anh một cái khiến anh thức thời im bật không trêu cô nữa, sau đó anh mới tiến đến, cẩn thận bế cô vào nhà tắm, đặt ở trên một chiếc ghế anh đã chuẩn bị sẵn. Chân của cô chưa khỏi hẳn, không thể tự đi được, muốn làm gì đều là anh giúp cô làm. Trình Hạo nhanh nhẹn lấy một ít kem đánh răng để lên bàn chải của cô, lại lấy cho cô một chút nước vào cốc thủy tinh, trong khi cô đánh răng rửa mặt thì anh đứng đằng sau giúp cô chải mái tóc dài. Tóc của cô rất đẹp, vừa đen vừa mượt, sờ vào cảm giác trơn tuột khiến anh yêu thích không buông tay. Thấy một kiểu đuôi ngựa đơn giản, nhìn thấy cô đã rửa mặt xong, anh lại bế cô ra ngoài phòng bếp, trên bàn thức ăn cũng đã được anh chuẩn bị sẵn. Mỗi khi cô hỏi

“Sao không để em đi xe lăn, không thì nhảy lò cò là được”

Anh sẽ đều vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cô, sủng nịnh cười cười: “Không liên quan, là anh thích bế em”

Nhìn bàn thức ăn phong phú trước mặt, Lâm Vũ lấy muỗng múc một thìa canh đưa lên miệng nếm thử, vị ngon ngọt khiến cô hí hai mắt thỏa mãn, ưm, ngọt như vậy, canh này có lẽ được hầm rất lâu đi. Trù nghệ của Trình Hạo đương nhiên không bằng Lâm Vũ, anh cũng chẳng mấy khi vào bếp, nhưng là, những món cô thích ăn anh đều từng học qua, hơn nữa làm thực sự rất tốt, rất cẩn thận.

Trình Hạo nhìn cô uống một ngụm canh, lại dùng đũa gấp vào bát của cô một miếng cá, hỏi: “Như thế nào, có vừa miệng hay không?”

Lâm Vũ cười hì hì bỏ chiếc thìa trong tay xuống, nhanh như chớp kéo lấy cổ áo cậu anh, mỗ trên miệng anh vài cái khiến cho anh sững người, tình nghịch nói: “Hương vị rất tốt a, thưởng ột cái”.

Không dự đoán nhìn thấy anh sờ sờ môi của mình, trên mặt còn xuất hiện hai vệt đỏ ửng khả nghi, Lâm Vũ trong lòng cười lớn, trời đất, hôn một cái cũng đỏ mặt, anh hai hiền lành của cô từ khi nào trở nên hay thẹn thùng như vậy rồi. Bất quá bộ dạng này của anh, quả nhiên vô vùng đáng yêu a, làm cho cô yêu thích không thôi. Không để ý tới ánh mắt tò mò quái dị của cô, khuôn mặt Trình Hạo càng đỏ hơn, nhưng là khoe môi nhếch lên biểu tình tâm trạng anh rất tốt, không ngừng gấp thức ăn cho cô, trong lòng thầm nhủ: A, ngày nào cũng như thế này, thực không tệ.

Suốt mấy ngày liền, Lâm Vũ liền phát hiện ra một chuyện, anh hai và cô mặc dù không chung huyết thống, nhưng mà hai người dường như lại có một điểm tương đồng, nói gọn gọn chính là một chữ “sắc” a. Trong mấy ngày, Lâm Vũ chính là thường xuyên bị anh đánh lén, bế hôn, ép vào cửa hôn, đè xuống giường mà hôn, chỉ cần có cơ hội liền hôn, hôn đến mức cô mặt mũi đỏ bừng từ trong lòng anh chui ra, thở phì phò kháng nghị

“Anh rốt cuộc trở nên háo sắc như vậy từ khi nào a”

Anh sẽ chỉ cười đến sán lạn, nói nghiêm túc

“Vật nhỏ, em không biết từ rất lâu trước đây, mỗi lần nhìn thấy đôi môi nhỏ nhắn này đóng vào mở ra, anh liền muốn đè em xuống mà hôn”

Còn về Lâm Vũ, cô vốn là bản tính nghịch ngợm phúc hắc lại rất náo động, chẳng qua do trải qua quá nhiều biến cố mới tạo cho cô một kiểu ổn trọng bình tĩnh thậm chí có chút lạnh lùng khi đối xử với mọi người. Nhưng là, khi ở chung với Trình Hạo, tất cả tính nghịch ngợm của cô đều bộc lộ ra hết, chọc đến nhiều lúc còn khiến anh đau đầu. Do một chân bị thương, cô chỉ có thể ở trong nhà, không được đi ra ngoài chơi đùa, xác thực vô cùng nhàm chán, Lâm Vũ lại chỉ có thể tận tình trêu chọc người nào đó cho vui vẻ một chút. Chỉ là, cô rốt cuộc không biết, từ lúc nào mình đã trở thành một sắc nữ như thế a. Tỷ như chiều nay, anh ngồi ở đầu giường xử lý tài liệu, cô không có việc gì làm gồi đầu ở trên đùi anh đọc sách. Nhàm chán buông quyển sách trên tay xuống, ánh mắt chuyển tới khuôn mặt chuyên chú của người nào đó khi làm việc. Người ta thường nói đàn ông đẹp trai nhất là khi chăm chú làm gì đó, hôm nay cô mới xác nhận, quả thực

là không sai mà. Nhìn mà xem, khuôn mặt anh hơi hơi cúi xuống, ánh sáng mờ nhạt từ cửa sổ hắt lên một nửa khuôn mặt, chính là đẹp đến không sao tả xiết. Sống mũi cao thẳng, hàng mi dài như cánh quạt không ngừng chuyển động lên xuống, ánh mắt màu hổ phách sáng trong như ngọc lưu ly thượng hạng, còn cả đôi môi xinh đẹp hơi hơi mím lại. Bất tri bất giác, Lâm Vũ nhìn đến gần người, ánh mắt si mê. Thật là, rõ ràng là con trai, sao có thể đẹp đến như vậy chứ, đẹp đến mức khiến cô không dời mắt được. Giống như một phản xạ, một bàn tay của Lâm Vũ đưa lên, trong khi anh không để ý lại kéo thấp đầu của anh xuống, đầu hơi hơi nâng lên, hai cánh môi của hai người cứ thế chuẩn xác chạm vào nhau. Đến khi anh kịp phản ứng, trong mắt tràn ngập vui vẻ, biến bị động thành chủ động, đáp trả lại cô. Một tay hơi nâng cái ót của cô lên, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào tham lam mút hết vị ngọt trong miệng, nụ hôn không giống như mọi khi dịu dàng mà có chút vội vã, chứa chan tình cảm nồng nhiệt. Cho đến khi cả hai người không thở nổi nữa, anh mới lưu luyến buông cô ra, nhìn người trong lòng sóng mắt lưu chuyển, khuôn mặt tinh xảo đồ bồng xinh đẹp khiến anh không nhận được lại cúi xuống hôn cô lần nữa, vừa hôn vừa thì thào: "Là em quyến rũ anh"

Cô cười đáp: "Sai rồi, ai bảo do anh sinh ra đẹp mắt như vậy".

Cô nghịch ngợm hơn nữa lại là một lần khác, lúc đó, khi bị anh đặt trên đùi hôn, cô vô cùng tức giận nghĩ nghĩ. Rõ ràng là trước đây anh không có bạn gái, kĩ thuật hôn lại tốt như vậy, lần nào cũng hôn đến mức khiến cho Lâm Vũ cả người mềm nhũn trong ngực anh. Đến một buổi tối, cô quyết định phải lập án tra khảo một lần, biết đâu trước đây anh lại giấu diếm cô có bạn gái cơ chứ, thực sự không công bằng. Vậy là thừa dịp anh đã ngủ say, Lâm Vũ nhảy lò cò lên vào phòng của anh, cẩn thận chui lên giường, lại dùng hai sợi dây mình đã cẩn thận chuẩn bị buộc hai cổ tay của anh lên đầu giường. Sau khi xác định mọi thứ đã ổn thỏa, cô mới tiến lại gần, nằm ở trên người của anh, bắt đầu tiến hành công cuộc tra xét. Ở bên tai của anh bắt đầu thổi khí, lại cắn day nhẹ nhẹ, hai mắt nhìn mí mắt của anh nâng lên, đôi mắt màu hổ phách vẫn còn chút ngái ngủ, nhìn thấy cô lại thoáng qua tia kinh ngạc.

"Tiểu Vũ, sao em lại ở đây"

Khẽ cử động lại nhận ra hai tay bị trói thật chặt, anh khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn cô, tiểu nghịch ngợm này lại muốn chơi trò gì đây. Lâm Vũ bĩu đôi môi đỏ mọng, nở nụ cười ranh mãnh

"Em hôm nay chính là đến vấn tội a"

"Tội? Hối tội gì cơ"

Nhìn thấy ánh mắt anh khó hiểu, Lâm Vũ tiến sát lại gần, cất giọng trong trẻo: "Nói mau, trước đây anh có bao nhiêu bạn gái hả"

Anh ngây người: "Bạn gái, Tiểu Vũ, anh trước đây làm gì có bạn gái nào"

Cô nhún nhún cái mũi: "Hừ, còn nói không có. Nếu như vậy sao cái kia.... kĩ thuật hôn đó lại điêu luyện như vậy. Dám nói dối, xem em trừng phạt anh thế nào"

Dứt lời, hai bàn tay nhỏ nhỏ bắt đầu di chuyển. Chạm rãi cởi từng chiếc cúc áo ngủ trên người anh ra để lộ làn da màu đồng khỏe mạnh, Lâm Vũ trong mắt đều là ý cười ranh mãnh bắt đầu cúi đầu xuống. Nụ hôn vụn vụn rơi ở trên mặt, vào hai bên, nhẹ nhàng lướt qua bạc môi xinh đẹp đang khẽ mở ra. Cô cắn cắn môi dưới của anh, trêu chọc khiến cho anh động tình, vừa muốn đưa lưỡi thưởng thức sâu hơn sự ngọt ngào của cô thì cô lại giảo hoạt rời đi. Đôi môi đặt ở trên cổ của anh, vừa hôn vừa liếm, khi lướt qua yết hầu thì day day thật nhẹ khiến đôi mắt anh tối sầm lại.

"Tiểu Vũ... dừng"

Tiếng nói của anh không làm cô dừng lại, miệng vẫn hôn từng điểm nhỏ trên ngực trần của anh, vừa liếm vừa day nhẹ nhẹ khiến cho Trình Hạo ngứa ngáy, không nhận được vận vẹo. Chết tiệt, cô ấy rốt cuộc có biết là đang làm gì không chứ. Cảm giác tê dại vừa đau vừa ngứa trước ngực khiến cho từng đợt tê dại dâng lên, nơi nào đó bắt đầu có phản ứng.

"Tiểu Vũ... mau dừng lại..... cái này..... cái này là ai dạy em"

Lâm Vũ từ ngực của anh ngẩng đầu lên, không hề nghĩ liền trả lời: "Là Linda a. Mấy hôm trước em kêu chán cô ấy liền nói với em trò này chơi rất vui. Sao vậy, anh không thoải mái?. Không phải cô ấy nói anh sẽ rất vui sao a."

Cô nghiêng nghiêng đầu, ngây thơ hỏi lại, không chút để ý anh mắt anh càng ngày càng đục ngầu. Linda chết tiệt, cô ấy lại dám dạy cô cái này. Tiểu yêu tinh kia rốt cuộc có biết, lúc này cô chỉ mặc đúng một chiếc váy ngủ mỏng manh ngồi ở trên người của anh, đường cong quyến rũ như ẩn như hiện, khuôn mặt tinh xảo dưới ánh trăng có biết bao phần mê hoặc. Cô lại còn vừa hôn vừa khiêu khích anh như vậy, cô ấy rốt cuộc có biết đang đùa với lửa hay không. Lâm Vũ vẽ vòng tròn lên vòng ngực rắn chắc của Trình Hạo, ánh mắt đắm chiêu suy nghĩ. Cô nói muốn tra khảo anh, thực ra chỉ là một phần. Khi Linda biết rằng cô đồng ý chấp nhận anh, cô ấy thật sự tươi cười đến sáng lạn, nói rằng mình quả thực là một quân sư tốt. Rồi khi Lâm Vũ nói muốn làm cho anh vui, Linda liền bảo cô làm như vậy, dạy rất tỷ mỉ, nhưng mà hiện tại, nhìn anh hai mắt như có hai ngọn lửa, bộ dạng không chút nào thoải mái giống như cô ấy nói, không lẽ, cô ấy lừa cô.

Lâm Vũ không biết rằng khi cô không ngừng vẽ vòng tròn lên vòng ngực đã khiến cho Trình Hạo sớm bị dục hỏa đốt người càng thêm khó chịu, toàn thân vận vẹo, cô gắng áp chế cảm giác muốn đè cô xuống dưới thân, hung hăng chiếm đoạt.

“Vũ.... dừng lại.... cởi trói cho anh... anh sắp không nhịn được nữa”

Lâm Vũ nhìn Trình Hạo ồ ồ thở dốc, thân thể vận vẹo, cho đến khi cảm thấy có thứ gì đó căng cứng chạm vào dưới đùi của mình mới giật mình tỉnh ra. Đối với những chuyện nam nữ thân mật, nói Trình Hạo không có kinh nghiệm thì Lâm Vũ chính là một tờ giấy trắng. Từ trước đến giờ, cô vốn không quan tâm đến vấn đề này, sách báo cũng chưa từng đọc, lý thuyết cũng không biết chứ đừng nói đến thực hành. Cảm thấy vật gì đó không ngừng chạm vào đùi mình, cô khó chịu nhích nhích cái mông, không ngờ lại vô tình đè xuống nơi nào đó khiến cho Trình Hạo cả người run lên, miệng không nhịn được rên rỉ

“Ưm”

Lâm Vũ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy Trình Hạo có vẻ như đang rất khó chịu, nghĩ rằng mình đã chơi quá mức, ấy vậy hỏi anh

“Anh hai, em xin lỗi, anh không sao chứ”

Lồng ngực không ngừng phập phồng, trên trán gân xanh cũng nổi lên, Trình Hạo khó khăn mở miệng thì thào một tiếng

“Dây”

Lâm Vũ rốt cuộc tỉnh ra, vội vàng tiến đến tháo dây trói cho anh. Dây vừa mới rời lồng còn chưa có cởi hết liền thấy mình nhanh chóng bị một lực lớn lật người lại, người nào đó nhanh chóng đè lên trên. Đôi môi khấn cấp hạ xuống tìm lấy đôi môi đỏ mọng của cô ra sức hút lấy, nụ hôn cuồng nhiệt vội vã thậm chí có chút thô lỗ khiến cho cô có chút đau. Một bàn tay nóng rực của anh không nhịn được ở dưới làn váy ngủ vuốt ve làn da non mịn, cảm giác nóng rực khiến cho cô không khỏi hô lên.

“Ưm... anh hai... anh hai”

Trình Hạo khó khăn lắm mới có thể buông ra cánh môi mềm mại của cô, cặp mắt đỏ ngầu nhìn cô khiến cho cô có chút sợ, bàn tay nắm chặt đè nén dục hỏa đang không ngừng dâng lên

“Anh hai.... anh sao vậy”

“Không sao đâu. Để anh đi tắm nước lạnh là hết thôi”

Cảm nhận người bên trên thân nhiệt nóng bỏng như phát sốt, Lâm Vũ thầm nghĩ có lẽ mình đã gây nên tội, vội vàng kéo anh giống như đang chuẩn bị rời đi

“Không cần. Nửa đêm lạnh như vậy anh muốn tắm nước lạnh, anh muốn chết sao”

Cố gắng tách ra xa một chút, cô lại cứ thế không hay biết mà dịch gần, anh cuối cùng không nhịn nổi nữa, ôm lấy cả người cô vào lồng, thấp giọng thì thào

“Vũ, giúp anh”

Giúp? Giúp như thế nào a. Cho đến khi bàn tay nhỏ bị bàn tay to nắm lấy đặt vào chỗ nào đó, cảm giác nóng bỏng xa lạ khiến Lâm Vũ hoảng hốt, mặt đỏ lựng, vội vàng muốn rút tay lại lại bị anh dùng sức giữ chặt

“Um... Vũ”

Nhìn khuôn mặt anh thống khổ, Lâm Vũ trong lòng không đành, cũng không cố tình rút tay về nữa, ngoan ngoãn để cho anh nắm lấy. Trình Hạo cảm thấy bàn tay mát lạnh của cô lên xuống, trong miệng không ngừng thở dốc, ánh mắt khép hờ, hai đùi kẹp chặt lấy hai đùi của cô, hít hà hương thơm nhàn nhạt. Đôi môi chuẩn xác bắt lấy môi của cô, nhiệt tình hôn sâu, chiếc lưỡi dài cuốn lấy chiếc lưỡi của cô chơi đùa, càng hôn càng thêm cuồng nhiệt. Một lát sau, Lâm Vũ cảm nhận được bàn tay anh bỗng chốc dừng lại, ôm chặt lấy cô vào lòng, cả người run rẩy bắt đầu đến lợi hại, hơi thở dồn dập cũng theo đó bắt đầu bình ổn. Trình Hạo thở chậm chậm, nhìn vào đôi mắt đen tuyền lấp lánh ngay trước mặt, cảm nhận dư vị tình dục đang dần qua đi, nói dịu dàng

“Tiểu Vũ, không có một thằng đàn ông nào ôm người mình yêu ở trong lòng lại không có phản ứng sinh lý, nhất là khi anh đã yêu em đến từng ấy năm. Anh không muốn tổn hại em, vì vậy, lần sau đừng đùa vậy nữa”

Giọng nói của anh dịu dàng lại nghiêm túc khiến Lâm Vũ ngẩn ra, thoáng chốc mặt đỏ bừng không biết nói thế nào, rốt cuộc cũng hiểu tại sao anh lại như thế. Ngay sau đó lại cảm thấy áy náy, cô ngịch ngợm như vậy, anh lại không muốn thương tổn cô, vì vậy có chút xấu hổ nói

“Xin lỗi anh, em không biết... em”

Trình Hạo thở dài, anh không trách cô, anh yêu cô còn không hết, sao trách cô được chứ. Anh cũng biết cô là vô tình, thời gian trước kia, cô đều chỉ quanh quẩn ở nhà, anh thậm chí còn ngăn cô tiếp xúc với mấy thứ như vậy, cô không biết là phải. Hiện tại xem ra, nên để cho cô ấy chuẩn bị tinh thần trước một chút, có một số chuyện, ngây thơ quá cũng không tốt a. Nhìn thấy bóng lưng anh bước vào nhà tắm, nghĩ đến ai đó, Lâm Vũ không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, Linda chết tiệt, dám nói dối em, khiến cho em bẽ mặt như vậy, xem em làm sao xử lý chị đây.

42. Chương 42: Nghe Lén

“Tiểu Vũ, em là đang định làm gì đây”

Trong chiếc tủ quần áo vang lên giọng nói trầm thấp của Trình Hạo, hàm chứa sự nghi hoặc. Đang yên đang lành, cô lại bảo anh đưa cô về căn hộ của cô, vừa vào trong đã ngó qua ngó lại rồi trốn một mạch vào trong chiếc tủ quần áo chật hẹp này.

Trình Hạo không khỏi đau đầu, rốt cuộc là tiểu nghịch ngợm này lại nghĩ ra trò gì mới đây không biết.

Lâm Vũ vẫn mãi mê nhòm ngó ra ngoài, nghe thấy anh nói, đưa hai ngón tay lên miệng anh ý bảo anh hạ thấp giọng xuống, còn cô thì thì thầm giống như một tên trộm, không hề quan tâm rằng đây chính là căn hộ của mình.

“Suyt, từ giờ không được nói chuyện. Em chính là kéo anh xem kịch vui a, nếu mà không phải chân em đau không đi được, em chính là đi xem một mình rồi”. Cô lườm bàu, nói rồi lại quay ra nhìn qua khe cửa, trong mắt tràn đầy hứng thú.

Mặc dù không biết rõ kịch vui trong miệng cô là gì nhưng Trình Hạo đoán chắc rằng nó cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp. Nhìn nụ cười nham hiểm của cô lúc này, ánh mắt ranh mãnh sáng ngời, không hiểu sao Trình Hạo đột nhiên thấy lạnh cả sống lưng. Anh còn không quên lần trước cũng là do cô nghịch ngợm mà khiến anh một phen dục hỏa đốt người không khống chế nổi đâu.

Bỗng nhiên, điện thoại đang cầm trong tay run lên từng hồi, Lâm Vũ ấn nút từ chối, sau đó vội vàng gửi đi một tin nhắn

“Em đang bận chút việc không nghe máy được, chìa khóa em để dưới chậu hoa thứ 2 từ ngoài vào, tài liệu em đã để trong phòng ngủ a, chị cứ xem đi đợi em về”

Cuối tin nhắn còn là một cái mặt người thực lớn, chính là giống hệt nụ cười trên môi cô lúc này, anh còn nhớ mỗi khi tính kẻ người khác trên mặt đều là biểu tình như vậy. Lâm Vũ đưa tay lên bịt miệng Trình Hạo lại ý bảo anh im lặng, chỉ một lúc sau, cửa phòng ngủ được mở ra, Lâm Vũ qua khe cửa nhìn thấy một bóng người hấp dẫn xinh đẹp quen thuộc với mái tóc xoăn dài đến eo chậm rãi đi vào phòng. Cô vút chiếc túi xách hàng hiệu lên trên giường, nhìn xung quanh căn phòng rộng rồi thoải mái nằm lên chiếc giường trắng của Lâm Vũ, không hề ngờ tới trong chiếc tủ ở cuối góc phòng có hai người đang đứng nấp bên trong. Cảm nhận sự mềm mại thoải mái, Linda thỏa mãn nhắm hai mắt lại, giường của nhóc con này thật là mềm a, lại thơm nữa. Cùng lúc đó, cửa phòng ngủ lại một lần nữa mở ra, nghe thấy tiếng động, hai mắt Linda vẫn nhắm chặt, đoán là Lâm Vũ đã trở về, miệng nở nụ cười chào hỏi

“Sao về sớm vậy. Không phải nói em bận chuyện gì sao”

Nói rồi lại không nghe thấy tiếng đối phương đáp lại, có chăng chỉ là hơi thở ổn trọng trầm thấp, Linda không khỏi nghi hoặc mở đôi mắt đẹp, sau đó lại không nhìn được giạt mình, từ trên giường bật dậy như lò xo, lớn tiếng hỏi : ” Sao lại là anh?”

Vừa nói khỏi miệng, nghĩ đến gì đó, hai mày cô không khỏi nhíu lại, hai hàm răng nghiến chặt phát ra tiếng ken két nhỏ nhỏ. Ella chết tiệt, em thế nhưng dám gài chị. Lâm Phong cũng hơi bất ngờ, ngay sau đó liền bình tĩnh lại, hơi hơi nhường mày, khoe miệng nhếch lên, chuyện tốt này không cần nghĩ cũng biết là ai làm. Trong mắt anh thoáng qua ý cười, không tệ, nhóc con kia lần này làm thực đúng ý anh.

Mạnh mẽ kéo cánh tay của người nào đó đang muốn chạy trốn, Lâm Phong chắn ở trước mặt Linda, giọng điệu từ tính chậm rãi vang lên: “Em định đi đâu”

“Liên quan gì tới anh”, trong phòng ngủ vang lên trọng cao vút của Linda, có vẻ như có chút tức giận, nhưng mà, hình như còn có chút sợ sệt. Sợ sệt? Linda nữ vương của chúng ta cũng sợ sệt. A. Thật thú vị.

Trình Hạo nhìn người nào đó mắt không chớp nhìn ra ngoài cửa, cuối cùng cũng hiểu rõ nhóc con này đang âm mưu điều gì. Cái này, có tính là có thù tất báo hay không? Trình Hạo sủng nịnh sờ sờ mái tóc mềm mượt của cô, chuyện động thân thể để cô đứng thoải mái một chút. Chân của cô trải qua vài ngày bồi bổ tĩnh dưỡng đã có thể cử động được, lớp băng cũng tháo rồi, duy chỉ có cử động mạnh là không được. Mặc dù đường đường là lão đại như anh lại phải đứng trong tủ quần áo nghe trộm, nếu để cấp dưới biết được chắc sẽ cười sái quai hàm, đáng chết là, anh lại yêu chết cái tính trẻ con này của cô, mắt mặt một chút thì sao chứ, cô vui là tốt rồi.

“Liên quan? Đương nhiên là liên quan. Linda, em đừng tưởng anh không biết mấy ngày nay em trốn anh. Dù sao chúng ta cũng đã đi tới mức quan hệ kia....”

“Không được nói”

Linda bất chợt hét lên một tiếng, chỉ thiếu nước tiến đến bịt miệng Lâm Phong đang cười đến đắc ý ngay trước mặt. Lâm Vũ ở trong tủ quần áo đồng tai lên lắng nghe, lòng tò mò, bọn họ đã cái gì a, quan hệ, mức nào quan hệ? Trời ạ, mau một chút nói cho cô biết. Trình Hạo đứng ở bên trong tủ, nhìn bộ dáng lúng túng xấu hổ của Linda qua khe cửa, lại thấy gương mặt vui sướng của Lâm Phong, dù sao cũng cùng là đàn ông, thoáng chốc hiểu chuyện gì xảy ra, không khỏi hơi tiến lên thì thào vào tai nhóc con phía trước một câu. Lâm vũ nghe xong, gương mặt nhỏ nhắn trong thoáng chốc ửng hồng, sau đó ánh mắt vừa hứng thú vừa sùng bái nhìn Lâm Phong ngoài cửa. Chắc chắn, thiết không ngờ tốc độ của Phong nhanh như vậy, tốc chiến tốc thắng, thảo nào Linda gần đây đều tìm cách trốn tránh như vậy, xem ra cũng là mắc cỡ đến chết a.

“Em nhìn Phong sùng bái như vậy, có phải cảm thấy tốc độ của chúng ta quá chậm hay không”

Người nào đó tà tà cười, lại hơi cúi thấp người xuống chậm chậm ở bên tai cô thổi khí, giọng nói từ tính quyến rũ như muốn mê hoặc lòng người. Lâm Vũ bỗng dưng cảm thấy da gà toàn thân nổi lên, bất giác dịch người sang bên cạnh một chút, đùa cái gì đây a, sao mà cô cảm thấy giọng của anh giống như hàm chứa chút nguy hiểm vậy chứ. Ảo giác, nhất định là ảo giác a. Lâm Vũ lắc lắc đầu, quyết định không thêm để ý đến, đôi mắt to tròn tiếp tục hướng ra cửa theo dõi

“Linda, đừng trốn nữa. Theo anh về”, giọng điệu Lâm Phong dịu dàng như dỗ dành một đứa trẻ, có lẽ chính giọng điệu ấy lại khiến Linda khó chịu, miệng nhỏ dần lên cao, hỏi lại

” Về, về đâu”

“Về nhà của anh, không đúng, là nhà của chúng ta”

“Nhà của anh, sao tôi phải về nhà của anh, bản cô nương không về”

“Sao... em cướp đi lần đầu của anh, sau đó liền phải xông chạy trốn”

Giọng nói của Lâm Phong bất chợt thay đổi 180°, nghe cái giọng đó thật sự giống như oán phu vậy, muốn bao nhiêu ủy khuất vô sỉ liền có bấy nhiêu. Chỉ là, một người đàn ông cao trên mét tám, dáng người cao lớn, nói ra câu đó thể nào cũng cảm thấy có chút kì lạ.

Cảm nhận từng tầng da gà đang nổi lên, Lâm Vũ phải cố bịt miệng nén cười, không ngờ Lâm Phong này bình thường đã nguy hiểm vào những lúc quan trọng có thể tùy cơ ứng biến như vậy, không sợ mất hình tượng a, đáng khen, đáng khen.

Linda thì khỏi phải nói, mắt mở lớn, ngón tay chỉ vào Lâm Phong hơi run run, xem ra là rất tức giận, cũng có khi không ngờ tới người trước mặt còn có một mặt vô sỉ như vậy. Tên khốn này rốt cuộc đang nói gì đây, lần đầu tiên? Mẹ nó chứ lần đầu tiên, nếu như nói thì câu này cũng phải do cô nói chứ, anh ta có quyền gì chất vấn cô.

“Anh... anh....đồ vô sỉ. Tôi nói rồi, dù sao cũng là người lớn cả rồi, chẳng qua là lên giường một lần, bây giờ cũng là thế kỉ 21 rồi, tính là cái gì”

Nghe xong câu đó, trên mặt Lâm Phong xuất hiện một tầng sương lạnh, ánh mắt tối sầm xuống, nhiệt độ xung quanh cũng như giảm xuống tới độ âm.

Anh cất giọng lạnh lùng:” Em thực sự nghĩ như vậy?”

Linda đang trong cơn tức giận, không thêm để ý tới biểu hiện của anh, hùng hổ gật đầu:” Đúng đó, tôi chính là nghĩ như vậy, thì làm sao....a..a”

Giọng nói của cô còn chưa dứt, thân hình đã bị Lâm Phong nhanh như chớp ném lên giường như ném một con gà con, sau đó nhanh chóng phủ phục lên. Lâm Vũ trong tủ quần áo không khỏi giúp cô mặc niệm trong lòng, Lâm Phong mỗi lần để lộ ra ánh mắt nguy hiểm như vậy thể nào cũng có mấy kẻ không được sống tốt. Linda a Linda, khụ khụ, lần này chị gây họa rồi.

Linda đương nhiên không ở thế hạ phong, lập tức giãy giụa phản kháng, chân tay khua khoắng loạn xạ, miệng bắt đầu hét lớn

“Thả tôi ra, tên chết tiệt.... mau thả.... tên háo sắc này”

“Háo sắc, tôi cho em biết thể nào là háo sắc”

Nói xong liền phủ môi xuống bưng kín cái miệng đang lo ó của cô khiến Linda chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm không rõ, hai tay giữ chặt tay cô đặt trên đầu. Sau đó chính là bàn tay thuần thực thoát đi quần áo của hai người, thật sự là rất nhanh a, chỉ một chốc liền thấy chiếc váy của Linda bị vứt sang một góc, sau đó là một bộ đồ lót phụ nữ, rồi đến quần áo của nam nhân. Lâm Vũ không ngờ tới tình cảnh này sẽ xảy ra, cả người sững sờ, hai mắt mở to, ngơ ngẩn nghe tiếng động bên ngoài. Cũng may người nào đó nhanh tay lẹ mắt phản ứng kịp, nhanh chóng bịt hai mắt của cô lại, kéo cô đứng sát vào người anh để không gây ra tiếng động. Đáng chết, cũng may là che kịp, nếu không nhóc con này chính là nhìn thấy thân thể tên kia không sót cái gì. Lúc này Lâm Vũ vẫn đang hoảng loạn, cái gì thể này, bọn họ là định như vậy biểu diễn cho cô xem luôn sao, à, quên mất, họ đâu biết cô ở trong này. Lâm Vũ cô xin thể, cô không hề nghĩ trường hợp này sẽ xảy ra a, cứ tưởng hai người họ cãi nhau một chút rồi nói lời thân mật, đâu thể ngờ chưa đàm phán xong liền.... “vận động”. Lệ rơi đầy mặt, ôi, làm sao bây giờ a.

Mặc dù bị Trình Hạo quay người lại, đầu nhỏ áp vào ngực áo của anh, thị giác dù bị hạn chế lại khiến thính giác càng thêm nhạy cảm, chính là những âm thanh mờ ám trong phòng đều nghe rõ từng chút một, sống động đến không thể nào sống động hơn

“Khốn kiếp..... ưm... nhẹ một chút, đau quá”, là tiếng của Linda.

“Đau, chính là trừng phạt em, dám như vậy trốn anh. Linda, rõ ràng em biết tình cảm của anh, sao lại khiến anh đau lòng như thế”, lần này là tiếng của Lâm Phong. Lâm Phong dùng sức, Linda liền phát ra tiếng kêu khe khẽ

Linda cắn chặt môi ngăn chặn tiếng rên rỉ phát ra, Lâm Phong thì lại càng cố tình hoạt động mạnh khiến cô không chịu được

“Không được.... Lâm Phong... chậm một chút..... ừm....”

“Phong, gọi anh Phong”

“Ừm...Phong... Phong”

“Bảo bối, anh yêu em, bảo bối của anh”

Nói xong lại thúc mạnh vài cú, tiếng kêu mờ ám tràn ra khắp phòng ngủ. Không chỉ có tiếng rên rỉ động tình của phụ nữ mà còn cả tiếng thở gấp dồn dập của đàn ông, quan trọng hơn chính là âm thanh này đánh thẳng vào màng nhĩ hai người trốn trong tủ quần áo.

Lâm Vũ tựa vào bộ ngực rắn chắc ấm áp của Trình Hạo, mặt đỏ như quả cà chua, ngượng ngùng không biết nói gì. Cảm nhận thấy bên trên là hơi thở nam tính dường như có chút vội vã thô ráp, Lâm Vũ tò mò ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là đôi mắt màu hổ phách có chút vẫn đục, nhìn cô chăm chú, trong mắt như có hai ngọn lửa cháy sáng bập bùng. Ánh mắt ấy, thực sự giống như con sói muốn nhào tới đem cô nuốt vào bụng a. Lâm Vũ hiện tại chính là hận không thể đập đầu vào tường, này có tính là hại người bị trời phạt hay không. Trải qua lần mất mặt hôm đó, Lâm Vũ liền rất chăm chỉ lên mạng tìm tài liệu về mấy vấn đề nhạy cảm này, điều gì cũng khiến Lâm Vũ đưa trẻ ngoan này giật mình một phen. Nhìn biểu hiện của anh hai bây giờ, không phải là biểu hiện động tình đó chứ, dù sao từ khi mối quan hệ của hai người tiến triển, anh vốn không hề che giấu ham muốn đối với cô, hơn nữa, ánh mắt bây giờ của anh thực sự là quá mức trần trụi a.

Không hiểu sao bất giác lại muốn lùi ra sau một bước lại bị anh dùng tay vòng ra sau eo ngăn lại, khuôn mặt tuần mi tiến sát lại gần, ở bên tai cô nói thực nhỏ, hơi thở nam tính không ngừng vây lấy khiến mặt Lâm Vũ càng thêm đỏ hơn.

“Em muốn bọn họ phát hiện ra chúng ta nghe trộm sao”

Bàn tay nóng rực để ở eo cô kéo cô tiến sát lại gần, hai thân thể ấm nóng tiến sát lại nhau, dính chặt không một kẽ hở, cả hai đều cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của đối phương. Chiếc tủ quần áo này tuy nói là nhỏ, nhưng so với tủ quần áo bình thường rộng hơn không biết bao nhiêu lần, đừng nói 2 người mà 6,7 người đứng cũng còn dư chỗ. Chính là hiện tại, sự rộng rãi đó đối với một số người lại là quá mức thuận tiện.

Bàn tay nóng rực của anh không yên phận ở sau lưng cô vuốt ve qua lại, cảm giác mềm mại trơn tuột khiến anh yêu thích không buông tay. Hai người ở ngoài phòng ngủ dường như một lần lại một lần, cho đến giờ vẫn không có dấu hiệu hạ nhiệt. Một tai nghe hai người họ diễn cảnh đồng cung, một tay lại ôm trong ngực cơ thể thơm mát yêu kiều, Trình Hạo chỉ cảm thấy một dòng máu nóng không ngừng bốc lên đỉnh đầu, không khỏi ôm cô càng chặt hơn.

Lâm Vũ nắm lấy bàn tay làm loạn của anh, miệng lại không cách nào kêu lên sợ người bên ngoài phát hiện, cả người nóng như trong lò thiêu, tim đập thành thịch. Mắt trộm liếc người đàn ông anh tuần trước mặt, thấy anh nhú chặt hai mày, bộ dạng kim hãm khó chịu, không khỏi đau lòng một phen. Đến cô nghe mấy người kia vận động còn mặt đỏ tim đập, huống chi là anh người đàn ông khỏe mạnh như vậy. Cố tình đứng cách xa ra một chút để anh kim hãm lại, miệng thì thảo nhắc nhở

“Anh hai, chúng ta là đang vụng trộm, không thể....”

“Đúng vậy, anh hiện tại chính là một kẻ nghe trộm đang muốn hôn”

Vừa dứt lời, đôi môi liền khấn cấp hạ xuống tìm đến cánh môi nhỏ nhắn của cô, lại dùng sức mút lấy, ôm cô thật chặt.

“Ừm..... ừm”

Lần này đến lượt Lâm Vũ phát ra vài tiếng rên rỉ vụn vặt, lúc đầu còn phản kháng một chút, nhưng sau nhìn thấy hàng mi dài của anh ngay trước mắt, đôi mắt đen cũng bắt đầu nhắm chặt lại, từ từ đáp lại anh. Nhận ra nhiệt tình của cô, anh vui mừng, động tác trên tay cũng mạnh bạo hơn, siết lấy cái eo của cô như muốn bẻ gãy nó thành hai khúc. Lưu luyến buông cô ra một lúc, nhìn hai cánh môi sưng đỏ hơi vênh lên, xinh đẹp đến không thể tả, dục vọng trong nháy mắt tăng lên không thể kiềm chế, căng trướng đau nhức, đầu gục xuống vai cô thở hổn hển. Không được. Lần đầu tiên của cô không thể ở nơi như này được. Anh tự nhủ, cố gắng khắc chế dục vọng không ngừng kêu gào, gân xanh trên trán cũng nổi lên.

Cũng may khi anh sắp không nhịn được nữa, ở ngoài phòng ngủ vang lên tiếng nói của Lâm Phong, có vẻ như cuộc “vận động” nào đó đã kết thúc.

“Đi về thôi”

“Vâng”

Lần này là giọng Linda nhỏ nhẹ đáp lại, xem ra đã đàm phán thành công rồi. Đợi đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Trình Hạo giống như cơn gió chạy ra ngoài, bay nhanh vào phòng tắm đóng cửa lại, tiếng nước xả ra nhanh chóng vang lên ào ào. Lâm Vũ ngồi sụp xuống, mồ hôi đầy mặt, nhìn theo bóng lưng của anh, đầu đầy hắc tuyến. Ngày hôm nay rốt cuộc là trừng phạt, hay... lại là bị trừng phạt đây?

43. Chương 43: Trở Về Là Vì Em

Cạch một tiếng, cánh cửa phòng tắm đang đóng chặt cuối cùng cũng mở ra, Trình Hạo từ bên trong bước ra ngoài. Lâm Vũ đang ngồi chăm chú trên giường, nghe thấy tiếng động liền theo phản xạ ngẩng đầu lên, vừa nhìn một chút, con mắt không nhịn được sáng lên.

Chiếc áo tắm mở rộng ra để lộ làn da màu đồng khỏe mạnh, xương quai xanh tinh tế, cơ ngực hơi gầy nhưng rắn chắc vừa phải, trên đó còn vương vài giọt nước lấp lánh dọc theo cơ bụng, quyến rũ đến không thể tả. Mái tóc ướt sũng lòa xòa trước trán, ánh mắt màu hổ phách do mới tắm nên phủ một tầng hơi nước nhàn nhạt, giống như viên bảo thạch lưu ly sáng bóng muốn hút hồn người. Nước miếng không tự chủ đánh ực một cái, yêu nghiệt a. Hồi trước cứ tưởng tên Hàn Minh kia là yêu nghiệt nhất, không ngờ anh hai mới là thâm tàng bất khả lộ. Rõ ràng bề ngoài là bộ dáng ôn hòa lại xa cách, không ngờ lại có một mặt yêu nghiệt như vậy.

Buồn cười nhìn vẻ mặt háo sắc của nhóc con nhà mình, Trình Hạo từ từ bước đến, mỗi một bước cổ áo càng thêm mở rộng, giọng nói trầm trầm quyến rũ như rượu ủ lâu ngày, kết hợp với bộ dáng hiện tại thật giống như hoa anh túc mê hoặc người

“Muốn sờ không?”

“Muốn”.

Người nào đó bất giác trả lời, ngay sau đó lại nhận ra có gì không đúng, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, trừng mắt nhìn anh

“Anh trêu em”

Anh không đùa nữa, bước một bước dài đến gần giường, ôm cô vào lòng, cười cười không nói. Đúng là anh cố tình, ai bảo cô hai lần đều khiến anh khó nhịn như vậy, nếu như nhịn thêm vài ba lần nữa, không hỏng thì cũng ghen chết a. Chỉ là trước đây Trình Hạo vốn cảm thấy bộ dạng con trai quá đẹp mắt không có cái gì tốt, nhưng mà hiện tại, nhìn khuôn mặt yêu thích của cô, xem ra cũng không tệ.

“Anh hai, Nhan thúc vừa gọi tới cho em, vụ quy hoạch đó đúng là ngừng rồi”

Nhớ tới chuyện gì đó, cô quay sang nói với anh, khuôn mặt không giấu được sự vui vẻ, còn có thêm một chút tò mò. Ban đầu là muốn tự mình ra tay, không ngờ tới anh nói lời giữ lời, tất cả đều thay cô lo liệu ổn thỏa, lại còn nhanh như vậy, mặc dù cô không biết rõ anh dùng cách gì, nhưng mà, không thể không nói, cảm giác này thực giống như được người ta bảo vệ, cảm giác rất tốt. Đừng nhìn anh bình thường bề ngoài ôn hòa như vậy, cô ở với anh 6 năm, còn không hiểu hết hay sao. Là ông chủ đứng phía sau Hoàng gia, lại là người sẽ tiếp quản Trình Thị trong tương lai, nếu như không đủ tài năng thủ đoạn, cũng sẽ không tồn tại

trên thương trường lâu như vậy. Cô còn nhớ năm cô 15 tuổi, lúc đó anh mới 16 tuổi, cô tận mắt chứng kiến anh đứng trước một người đàn ông run rẩy quỳ trên mặt đất mà van xin, ánh mắt anh rét lạnh, ánh mắt lúc đó, quả thực giống như bậc đế vương cao cao tại thượng, quả thực khiến cho người ta sợ hãi. Nụ cười ôn hòa trên môi anh vẫn vô cùng quen thuộc, nhưng, lại khiến cho người đàn ông kia đổ mồ hôi hột, bàn tay phải run run cầm con dao sắc nhọn tự tay cắt đi hai ngón tay của mình, đau đớn tột cùng lại không dám oán trách nửa lời. Cô cũng nhớ biểu tình của anh khi phát hiện ra cô nấp sau cánh cửa, đó là lần đầu tiên cô thấy anh lo lắng như vậy, ngay cả nụ cười quen thuộc thường trực trên môi cũng chợt tắt ngấm. Anh không để tâm đến người đàn ông kia, mặc cho hắn bị thuộc hạ xử lý liền ôm cô ra ngoài, ôm cô chặt đến mức khiến cô không thở nổi

“Vật nhỏ, em sợ không?”

Sợ, sợ cái gì chứ. Giọng điệu của anh run run, thậm chí còn có chút dè dặt. Đôi mắt cô mở lớn, không phải do sợ hãi, chẳng qua là do quá kinh ngạc.

“Nhìn thấy anh hai như vậy, có phải cảm thấy, anh rất độc ác rất tàn nhẫn hay không. Có phải muốn rời bỏ anh hay không?”

Hồi ức mơ hồ cứ thế tràn về. Khi cô hiểu anh muốn nói gì, nhanh chóng lắc lắc đầu, kiên định mà nói:” Em không sợ. Anh hai, em biết anh sẽ không làm tổn thương em, nên em không sợ”

Hình như lúc đó, anh giống như thổi phào một hơi, ôm cô chặt hơn. Chẳng qua, từ 6 năm trước cho đến bây giờ, cô vẫn không cảm thấy có gì không đúng, một người đàn ông, cần kiên cường và quyết đoán khi làm việc, lại cần dịu dàng với người thân. Ngoại trừ mẹ và ba nuôi, thì người mà cô tin tưởng nhất trên đời này chính là anh, dù có tàn nhẫn như thế nào đi nữa, anh tuyệt đối sẽ không làm tổn thương cô dù chỉ một chút. Nghĩ lại, một đoạn quá khứ như thế, có lẽ, từ lần đầu tiên anh dang tay ra với cô, cô đã biết, người đàn ông này sẽ theo mình đồng cam cộng khổ, cả đời. Lâm Vũ à, mày cũng thật ngu ngốc, sao bây giờ mới nhận ra nhỉ, từ rất lâu rồi, trái tim đã bị anh bắt lấy, vốn không còn là của mình nữa.

Trình Hạo cười đến bí ẩn, vụ quy hoạch đó đương nhiên không thể thực hiện, ngay cả khi cô không nói, anh cũng sẽ bóp chết nó từ trong trứng nước. Không chỉ là động đến nơi an nghỉ của người đã khuất, hơn nữa lại còn khiến nhóc con của anh không vui, chuyện như vậy, anh tuyệt không cho phép.

“Anh hai”, cô đột nhiên gọi nhỏ, hai mắt cong cong, cười đến sáng lạn.

“Chúng ta ra biển chơi đi”

... ..

Ào ào

Biển lớn mênh mông, dưới ánh chiều tà đỏ rực giống như được phủ lên một lớp màu lóng lánh trong suốt. Từng con sóng từ ngoài xa cuộn cuộn mạnh mẽ, sau một khắc lại mau chóng tản đi, chậm chậm tan ra thành những dòng nước nhỏ con bầu vuu vào bờ, in thành những dấu ấn nông sâu trên nền cát. Ở nơi đó, cũng có hai bóng dáng đi bên cạnh nhau, hai bàn chân trần mặc cho nước biển làm ướt, thoải mái hưởng thụ cảm giác mát lạnh sáng khoái. Nhìn từ đằng sau, chỉ thấy một bóng lưng con trai cao lớn khỏe mạnh, bên cạnh là người con gái cao gầy thanh mảnh, hai người đứng bên cạnh nhau bên bờ biển, xứng đôi như vậy, giống như khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp cũng chỉ làm nền cho đôi bích nhân.

Hít thật sâu làn gió sáng khoái dễ chịu, phảng phất như còn mang chút hơi mặn của biển, Lâm Vũ thỏa mãn nhắm hai mắt lại hưởng thụ. Lâu rồi không được hít thở không khí trong lành như này, cả người giống như hòa vào trong gió biển, thực sự rất sáng khoái.

“Cũng đã lâu lắm rồi”

“Ừ, cũng đã lâu lắm rồi”

Đã lâu lắm rồi bọn họ không đến đây. Ngày trước, Lâm Vũ chỉ là một con bé sinh sống ở quê, cho đến 13 tuổi còn chưa biết thế nào là biển. Trình Hạo nhìn làn sóng dào dạt trước mắt, dường như thấy bóng dáng một cô bé xinh đẹp trong chiếc váy trắng muốt hiền kì vừa nghịch nước vừa chạy nhảy xung quanh không biết chán, khuôn mặt nhỏ nhắn còn hướng anh cười đến sáng lạn.

“Anh hai, mau lại đây. Nước mát lắm, mau lại đây”

Bàn tay nhỏ đưa về phía anh, sau lưng lại là chiều tà đỏ rực, lại giống như cả biển lớn ôm lấy thân hình bé bỏng của cô. Bàn tay to không khỏi nắm lấy bàn tay đang để bên cạnh, bao nhiêu năm như vậy, vẫn có thể nắm lấy bàn tay này, âu cũng là một loại hạnh phúc.

Lâm Vũ mặc cho anh nắm lấy bàn tay của mình, hai người sóng bước bên nhau, không nói gì. Mặc dù im lặng, nhưng mà, cảm giác thật sự tốt lắm, giống như tận hưởng không gian chỉ thuộc về riêng hai người, cảm nhận hơi ấm qua lòng bàn tay, cảm nhận sự hiện hữu của người mình yêu thương, tất cả phiền muộn đều may đi mất, có chăng chỉ còn niềm hạnh phúc lấp đầy. Nhìn chăm chú vào bầu trời phía xa, cao vời vợi, nếu như, có thể mãi mãi như vậy, thật tốt biết mấy...

....

Chân của Lâm Vũ dưới sự chăm sóc tận tình của ai đó nhanh chóng khỏi hẳn, chỉ là, trong những ngày đó, cả hai đều có những khoảnh khắc hết sức vui vẻ. Trình Hạo sủng cô thì không phải nói, Lâm Vũ đối với anh lại càng thêm ý lại, mối quan hệ phát triển hết sức tích cực. Chân đã khỏi, Lâm Vũ cũng bắt đầu đi học lại, đương nhiên là trong hình dáng của Lâm Nhiên. Ngày hôm trước cô vô tình nhận được mail của nhà trường gửi về, nói qua nói lại chính là hi vọng cô có thể quay về trường tiếp tục học tập, thái độ có thể nói hết sức khẩn thiết, làm cho Lâm Vũ cực kì tò mò. Cô không phải là sinh viên giỏi, cũng không tham gia hoạt động đóng góp gì, ngoài lần dính phải vụ oan kia chưa từng gặp hiệu trưởng thêm một lần nào, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra đây.

“Nhiên”

Nghe thấy có người gọi mình, Lâm Vũ quay đầu, không dự đoán thấy khuôn mặt vô cùng tuần tú của ai đó. Khác với Trình Hạo, khuôn mặt tuần tử có vẻ sạch sẽ ôn hòa, khuôn mặt của người trước mặt chỉ có thể miêu tả bằng một chữ “lạnh”. Đường nét trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, vô cùng tuần tử, chỉ là khí tức lạnh lẽo nguy hiểm khiến người ta không dám lại gần, trên người lại mang theo khí chất cao quý vương giả khó có thể che giấu.

“Thần”

Lâm Vũ gọi nhỏ, lúc đầu hơi ngạc nhiên, sau đó lại mỉm cười. Phải rồi, cô quên mất là anh đang làm giảng viên ở đây. Nhìn người trước mặt, lại nghĩ đến bức mail mới nhận được, Lâm Vũ bỗng dưng hiểu ra. Thái độ của nhà trường thay đổi, có khi nào liên quan tới anh hay không?

“Nhiên, có rảnh không”

...

Dạ thần lịch sự đẩy cửa, Lâm Vũ nói một tiếng cảm ơn rồi bước vào trong. Đây là một quán bar, nói là bar nhưng không hề hỗn loạn như những quán bar khác, bên ngoài trông giống như một quán cafe, không gian bên trong bày trí cũng không tệ. Hai người ngồi vào quầy bar, Dạ Thần gọi ra hai chai bia lạnh, Lâm Vũ nhìn thấy, không khỏi cười cười. Năm đó anh dẫn cô đi cũng chính là cùng nhau uống bia lạnh, uống đến mức cả hai đều ngà ngà say, không ngờ anh vẫn nhớ.

“Em vẫn khỏe chứ”

Mở nắp hai chai bia, đẩy một chai đến trước mặt cô, Dạ Thần chậm rãi hỏi. Lâm Vũ cầm lấy chai bia anh đưa tới, mỉm cười gật đầu

“Ừm, vẫn tốt. Lần trước đã khiến anh lo lắng rồi, em xin lỗi”

Dạ Thần cũng cười, khuôn mặt tuần tử bình thường lạnh lùng trước mặt cô lại vô cùng dịu dàng : ” Không sao. Anh chỉ là tò mò thôi, lần đó có chuyện gì xảy ra sao”

Lâm Vũ mím môi, hai mắt thoáng qua tia buồn bã, nụ cười trên môi cũng chợt tắt : “Ngày hôm đó là ngày mẹ em qua đời”

Dạ Thần ngẩn ra, nhìn khuôn mặt buồn bã của cô, vội vàng nói:” Xin lỗi, anh...”

“Không sao, em biết mà”, cô ngẩng lời.

“Chắc em buồn lắm”

Anh nhìn khuôn mặt buồn bã của cô, trong mắt tràn đầy đau lòng. Cô khẽ nhếch miệng không nói gì, quả thực, đúng là rất đau, trong đầu lại nghĩ, cũng may có anh hai ở bên, giúp cô vượt dậy, nếu như chỉ có một mình, cô không biết làm sao có thể vượt qua được đây.

“Sao anh lại về trường làm giảng viên”,

trong đầu vẫn quanh quẩn chuyện này, cô không nhịn được liền hỏi.

Anh cười, đáp, giọng điệu đùa giỡn:” Anh chính là thất nghiệp a, không ngờ phỏng vấn liền được chọn”

Cô bĩu đôi môi đỏ mọng, đáng vẻ chính là không thêm tin. Có quỷ mới tin anh ấy. Mặc dù trên người anh chỉ mặc một bộ đồ đơn giản, nhưng nhìn đường may sợi chỉ vô cùng khéo léo, tuyệt đối là hàng thiết kế riêng, giá trị không nhỏ, đó là chưa kể đến khí chất vương giả trên người anh, có muốn giấu cũng không được.

Anh nhướn mày:” Em không tin”

Cô cũng nhướn mày:” Nghĩ sao em tin”

Anh giơ hai tay ra trước, tỏ ý đầu hàng. Khuôn mặt bỗng dưng trở nên nghiêm túc, hai mắt nhìn thẳng vào mắt của cô, thái độ đột nhiên thay đổi khiến Lâm Vũ không phản ứng kịp

“Nhiên, lần này anh trở về, một phần để mở rộng thị trường kinh doanh sang Trung Quốc, một phần khác, là vì em”

Anh gần từng chữ một, Lâm Vũ không khỏi sững sờ, đầu đang hơi cúi xuống mạnh mẽ ngẩng lên. Vì cô, anh rốt cuộc là đang nói gì vậy.

44. Chương 44: Cuộc Chạm Mặt Của Hai Người Đàn Ông

Mơ hồ hiểu những gì anh định nói, mí mắt Lâm Vũ giật giật, ngẩng đầu lên lại cúi đầu xuống, muốn mở miệng lại không biết phải nói gì, cả gương mặt trong thoáng chốc trở nên gượng gạo. Lúc này, Dạ Thần định đưa tay nắm lấy bàn tay của cô lại bị cô theo phản xạ tránh đi, trong mắt anh xẹt qua một tia đau khổ, bàn tay đưa ra giữa không trung vô thức nắm chặt rồi bị anh cưỡng ép thu về.

“Nhiên, lần này anh trở về, lại đến Thanh Hoa làm giảng viên, em còn không hiểu là vì ai hay sao. Sở dĩ anh chọn Thanh Hoa, cũng là vì em đã từng nói với anh sẽ thi vào trường này, em.... còn nhớ hay không”

Vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt của anh nhìn cô, chỉ là ánh mắt ấy không giống như trước đây mà tràn đầy tình ý, nhu tình như nước trong một khắc khiến cô giật mình, miệng mấp máy

“Em....”

Cô cố gắng bình ổn cảm xúc, chậm rãi kéo ra một nụ cười : ” Thần, cảm ơn anh đã tìm em như vậy. Nhưng mà, không phải chúng ta đã gặp nhau rồi sao”

“Đúng vậy, đã gặp lại”, lời anh nói giống như thở dài : ” Nhưng mà sao anh cảm thấy quan hệ giữa chúng ta không còn giống như trước nữa. Nhiên, em đã thay đổi”

Cô bật cười, một cảm xúc không rõ xẹt qua trong đôi mắt đen tuyền :“Thần, ai rồi cũng phải thay đổi.”

Đúng vậy, anh nói không sai, về cô, về cả mối quan hệ của bọn họ. Đã bao nhiêu năm trôi qua, cô đã không còn thể nào giống như ngày trước là con bé leo đèo theo sau anh nữa, dù rằng cô vẫn luôn ngưỡng mộ và quý mến anh như thế.

“Thần, sao đột nhiên lại làm vấn đề trở nên nghiêm trọng như thế. Chúng ta không phải vẫn là hảo bằng hữu sao, lại đây, uống”

Lâm Vũ đưa chai bia của mình khẽ đụng vào chai bia của anh rồi thoải mái kề bên miệng uống một hớp lớn, một tiếng keng thanh thúy vang lên đánh thức Dạ Thần giống như đang chìm trong suy tư. Khuôn mặt tuyệt mỹ giống như được che phủ bởi một làn sương mờ, thực chất cũng chỉ vì ba tiếng hảo bằng hữu của

cô. Hảo bằng hữu. Ba tiếng này thực sự khiến anh cảm thấy hơi khó chịu. Đôi mắt vô tình liếc qua chiếc vòng cổ trên cổ của cô, ánh mắt bỗng nhiên dịu lại, khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười. Do dự gì chứ, từ trước đến giờ muốn gì đều tự tay mình đoạt lấy, do dự vốn không phải phong cách của anh. Nghĩ như vậy, ánh mắt anh bỗng trở nên nghiêm túc, nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp anh vẫn luôn mơ thấy hằng đêm

“Nhiên, còn nhớ anh đã từng nói, khi trở về sẽ có chuyện muốn nói với em hay không?”

Cô không để ý xoay xoay chai bia trong tay, gật gật đầu:” Ừm, còn nhớ rõ”

“Anh muốn theo đuổi em”

“Hả”, Dạ Thần đột nhiên nói ra một câu khiến Lâm Vũ ngẩn người, động tác trên tay cũng dừng lại, đôi mắt to tròn mở lớn.

“Anh nói, anh muốn theo đuổi em”, Dạ Thần lặp lại một lần nữa, khuôn mặt tuấn mỹ chứa sự nghiêm túc chưa từng có.

“Không được”, đến khi Lâm Vũ hồi hồn lại, ngay lập tức bật ra một câu khiến Dạ Thần nhú mày, hai mắt cũng tối sầm xuống, không vui hỏi lại

“Tại sao?”

” Em... anh”, Lâm Vũ giống như là vẫn còn trong cơn hoảng loạn không thể tin, đúng vậy a, cô làm sao tin được cơ chứ. Anh ấy rốt cuộc nói cái gì vậy, sau bao nhiêu năm trở về lại đột nhiên nói muốn theo đuổi cô. Là sao vậy, bị trúng tà rồi sao.

“Thần, em và anh chỉ là tình cờ gặp nhau, em không biết gì về anh, anh cũng không biết gì về em, anh dạy em bóng rổ, còn đưa em đi ăn, nhưng mà...”

“Nếu như đây là vấn đề em lo lắng, anh sẽ nói tất cả về mình cho em biết, không giấu diếm bất cứ điều gì”, Anh đột nhiên ngắt lời cô, lại nói tiếp:” Còn nếu em lo về tình cảm của anh, anh xin đảm bảo, anh chính là thật lòng. Nhiên, một năm mặc dù không dài, nhưng lại quá đủ để yêu một người. Em biết không, lúc anh trở về bên đó, rời xa em, anh mới hiểu được rốt cuộc mình đã yêu em đến nhường nào. Lần này anh trở về đã hứa với bản thân, nhất định phải tìm được em, khiến cho em hiểu được tâm ý của anh”. Đây là lần đầu tiên Dạ Thần nói một tràng dài như vậy, anh vốn là người lạnh lùng, duy chỉ đối với cô là dịu dàng như nước.

“Thần, em...”

“Em vẫn còn trách anh vì không về đúng thời hạn sao. Kì thật một năm đó anh....”

“Không phải”, Lâm Vũ vội vã ngắt lời anh, xua xua tay tỏ ý không phải.

“Xin lỗi... em.... em đã có người mình thích rồi, anh ấy đối với em rất tốt, em cũng yêu anh ấy”

Nghĩ đến người đàn ông tuấn tú ấm áp kia, Lâm Vũ không khỏi nở nụ cười, chậm rãi lặp lại, trong mắt là hạnh phúc khiến người ta đui mù.

“Em yêu anh ấy”.

Không dấu vết cảm nhận nhịp đập trái tim mình, Lâm Vũ bất giác cười cười, không ngờ rằng cô lại có thể sáng khoái nói ra ba chữ ấy như thế, hơn nữa còn cảm thấy thoải mái, vô cùng thoải mái. Lâm Vũ không biết rằng nụ cười tươi tắn trên môi cô vô tình rạch một đường lên trái tim người nào đó ngồi đối diện, khuôn mặt hạnh phúc của cô quả thực khiến cho trái tim anh thắt chặt. Đã bao lâu rồi anh mới được thấy cô nở nụ cười tươi tắn như thế, nhưng mà, đáng chết là, nó lại vì một người đàn ông khác. Chết tiệt thật, sao anh không biết cô đã có người yêu chứ, tất cả là do ông nội chặn hết mọi đường liên lạc của anh, nếu biết trước như vậy, bất chấp giá nào anh cũng sẽ tìm cách trốn về gặp cô.

“Nhiên, anh...”

Ngay khi Dạ Thần muốn mở miệng nói tiếp, đột nhiên một tiếng động chói tai vang lên trong quán bar thu hút sự chú ý của cả hai người, Lâm Vũ cùng Dạ Thần đồng loạt nhú mày, sau đó liền quay đầu nhìn sang

nơi phát ra tiếng động. Chỉ thấy hai ba chai rượu vỡ toang trên nền đất, vỏ thủy tinh la liệt, tiếng động vừa nãy có lẽ cũng là do những chai rượu này bị ném vỡ mà phát ra. Lại ngẩng đầu nhìn lên một chút, chỉ thấy một cô gái nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế salon, mái tóc đen xõa tung che khuất một nửa khuôn mặt, trên người mặc một bộ váy đỏ rực làm tôn lên đường cong và nước da trắng nõn, chỉ riêng phần da thịt non mịn ở khe ngực lộ ra bên ngoài cũng đủ khiến người ta xị máu mũi, nhất là khi hai chân vừa dịch chuyển một chút, chiếc váy vốn không dài lắm lại được dịch lên trên lộ ra cảnh xuân dưới lớp váy. Chỉ là nhìn bộ dáng hiện giờ cô ta gần như đã hoàn toàn say khướt, bên cạnh còn có một người đàn ông không ngừng lôi kéo khiến cô ta theo phản xạ ném đồ lung tung xuống sàn. Người đàn ông kia quay lưng về phía Lâm Vũ, khá cao, chỉ là nhìn cách ăn mặc có vẻ như đã có tuổi, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen. Ông ta có vẻ mất rất nhiều sức mới có thể kéo cô gái kia đứng lên được, làn tóc đen hất sang một bên để lộ khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ. Lâm Vũ tính hiếu kì vốn không cao, ngay khi cô vừa định quay mặt đi lại thấy người đàn ông đã dìu cô gái kia đứng dậy, nhanh chóng quay mặt đối diện với cô. Trong một khắc đó, Lâm Vũ không nhận được giạt mình, bàn tay vốn đang đặt bên hông bất giác nắm chặt lại, dường như muốn đem chai bia cô đang cầm trong tay bóp vỡ nát.

Sao lại có thể là ông ta.

Mặc dù trên mặt đeo một chiếc khẩu trang màu đen, nhưng, chỉ cần nhìn vào đôi mắt qua lớp kính gọng vàng, cô liền biết mình tuyệt đối không nhận nhầm.

Diệp Vấn, sao lại có thể là ông ta.

Ông ta rốt cuộc đang làm gì ở đây.

Có lẽ Diệp Vấn đang bận bịu với cô gái trên tay hoặc cũng có thể sợ người khác nhìn thấy nên ông ta hành động rất nhanh, đầu cúi gằm xuống dìu cô gái kia ra ngoài nên không để ý thấy Lâm Vũ đang ngồi gần đó. Dạ Thần nhìn thấy ánh mắt Lâm Vũ dán chặt vào bóng lưng hai người kia, thái độ dường như đã thay đổi, không khỏi gọi nhỏ một tiếng

“Nhiên”

Người nào đó vẫn đang thất thần, ánh mắt vẫn dõi theo phía cửa, dù ở đó đã không còn ai.

“Nhiên”

“A, sao vậy”

Dạ Thần cao giọng gọi một tiếng nữa, lúc này mới thu hút được sự chú ý của cô, chỉ là sự thất thần trong phút chốc đó khiến anh cảm thấy vô cùng khó hiểu bèn hỏi lại

“Em quen cô gái đó sao, cháu gái thị trưởng”

“Không quen”, Lâm Vũ nhanh chóng đáp một tiếng, trong đầu lại suy tư, thì ra cô ta là cháu gái Nghiêm thị trưởng kia

“Vậy người đàn ông kia, ý anh là, thư kí thị trưởng”

Tinh tế quan sát ánh mắt cô trong thoáng chốc vì một câu nói của anh mà thay đổi, anh không khỏi nhíu chặt mày kiếm, trong mắt là sự tò mò càng sâu. Lâm Vũ không để tâm đến vẻ mặt của anh, cô chỉ là nhanh chóng bắt được trọng điểm, thắc mắc hỏi lại

“Sao anh biết ông ta là thư kí thị trưởng”

Một câu nói này của cô mặc nhiên khẳng định cô đối với người đàn ông kia tuyệt đối có quen biết, nếu như không phải thực sự thân thuộc sẽ không thể nào nhìn thoáng qua ánh mắt mà đoán được danh tính người kia. Dạ Thần đã đoán đúng, nhưng, anh chỉ đoán đúng có một phần, Lâm Vũ đúng là có “quen” người đàn ông kia, nhưng mà, hai chữ “thân thuộc” thực sự chói tai biết mấy khi miêu tả mối quan hệ của hai người họ. Anh vốn không biết, một ánh mắt, một bóng lưng của ông ta ngày đó khi đuổi hai mẹ con cô ra khỏi cửa đã để lại cho cô dấu ấn sâu đậm đến nhường nào, thậm chí ngay cả khi cô nhắm mắt lại cũng có thể dường như ra ánh mắt tràn ngập chán ghét ấy, ánh mắt giống như thể cô là thứ ghê tởm nhất trên đời. Ông ta, ha, không biết còn nhớ đến một người như cô còn tồn tại trên thế giới không đây. Lâm Vũ chế giễu nghĩ nghĩ, không biết rằng biểu tình trên mặt cô đều bị Dạ Thần thu hết vào đáy mắt

“Xem ra không chỉ là quen”, Dạ Thần thăm thò, “Nhiên, em hận ông ta, phải không”

Một câu hỏi lại giống như một lời khẳng định khiến Lâm Vũ trong thoáng chốc cứng ngắc giống như bị nói trúng tâm tư, hai mắt to tròn nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của anh, trông mắt tràn ngập sự ngạc nhiên giống như muốn hỏi: “Làm sao anh biết?”

Dạ Thần chỉ vào đôi mắt của cô lại chỉ vào đôi mắt của anh, khuôn mặt tuần tú kéo ra một nụ cười, chậm rãi giải thích: “Ở đây thể hiện rất rõ, chỉ cần không bị mù đều có thể nhìn ra”. Đúng là một khắc anh nhắc đến ba chữ kia, ánh mắt cô xẹt qua tia chán ghét nồng đậm, thậm chí là hận thù không thể che giấu. Chỉ là anh không hiểu, ông ta đã làm gì khiến cô phải như vậy, xem ra, anh quả thực còn quá nhiều điều chưa biết về cô. Cái cảm giác bất lực này khiến một người luôn kiêu ngạo như Dạ Thần cũng cảm thấy khó chịu.

Lâm Vũ lúc này thì hoàn toàn chìm trong lời nói của anh.

Chỉ cần là người mù đều có thể nhìn ra được...

Cô... biểu hiện rõ ràng đến mức như thế sao.

Suốt bao nhiêu năm, cứ nghĩ rằng có thể lờ đi tất cả, quên đi giống như ông ta chưa từng tồn tại, vậy mà chỉ một cái liếc mắt, nỗi bức bối trong lòng lại trào lên mãnh liệt, nhiều đến mức cô không cách nào kiềm chế được.

“Quan hệ giữa ông ta và cô gái đó... không tầm thường”, Dạ Thần nói lững lờ, khuôn mặt kéo ra một nụ cười giống như châm biếm. Lâm Vũ nghe vậy hai mày nhíu lại, quan hệ không tầm thường, ý anh là sao. Mặc dù có thắc mắc, cô lại không mở miệng hỏi, thái độ của cô khiến Dạ Thần càng thêm bức bối. Nhớ ngày trước, cô có chuyện gì vui buồn đều tìm anh bồi chuyện, còn bây giờ, ngay cả hỏi một câu cũng không dám hỏi, chẳng lẽ, cô không muốn liên quan đến anh một chút nào hay sao.

“Nhiên, rõ ràng em muốn biết, tại sao lại không hỏi. Em vốn biết, chỉ cần em hỏi, anh liền nói cho em. Em nói chúng ta là bằng hữu, tốt, biểu hiện này của em chính là cố tình đem anh đẩy ra xa”

Khuôn mặt anh thoáng qua chút buồn bã khiến Lâm Vũ không đành lòng, không nịn được mềm nhẹ giải thích: “Không phải như vậy, anh hiểu lầm rồi. Chỉ là, quan hệ giữa em và ông ta... rất phức tạp. Em không phải cố tình trốn anh, thực đấy, em...”. Mặc dù cô thừa nhận, cô đúng là vì câu nói của anh mà có chút tò mò.

Dạ Thần thấy thái độ ấp úng của cô, lại nghe giọng nói trong trẻo hướng anh giải thích, trong lòng giống như có một dòng nước ấm chảy qua, tất cả phiền muộn khó chịu đều bay đi hết. Dạ Thần à Dạ Thần, mà đúng là triết để thua trong tay nhóc con này rồi.

“Tối em có rảnh không”

“Ừm, em rảnh, có chuyện gì không”

“Tối nay có một buổi tiệc, anh vừa mớ về nước, không tìm được ai đi cùng, em đi cùng anh có được không”

“Tiệc sao...”

Lâm Vũ thì thào vài tiếng, cô vốn không thích mấy bữa tiệc cho lắm, những nơi náo nhiệt đó vốn không hợp với cô. Nhưng mà, cô vừa nói sẽ không trốn tránh anh, lại nhìn ánh mắt mong chờ kia a, cô lại không cách nào nói từ chối được. Con người của Lâm Vũ a, khuyết điểm duy nhất chính là đối với người thân bạn hữu luôn vô cùng dễ mềm lòng. Vì thế, thở dài một hơi, chậm rãi buông ra một chữ: “Được” khiến cho người nào đó trong nháy mắt tươi cười đến sán lạn.

...

“Em định mặc như thế này đi sao”

“Sao vậy, có gì không ổn”

Bước vào xe ô tô, Lâm Vũ nhìn thoáng qua bộ quần áo trên người mình, chiếc áo sơ mi trắng và quần jean đơn giản, không phải mọi ngày cô vẫn mặc như này sao. Từ trước đến giờ Lâm Vũ chưa từng đi tới bất cứ buổi tiệc lớn nhỏ nào, Trình Hạo biết cô không thích tiệc tùng, chưa bao giờ ép cô, cũng vì thế Lâm Vũ mới

không thấy bộ quần áo của cô có gì không ổn. Dạ Thần khẽ liếc qua bộ quần áo trên người cô, nở nụ cười rồi nói gì đó với tài xế, chiếc xe nhanh chóng phóng vụt đi. Anh biết rằng không phải cô không mua nổi lễ phục dự tiệc, bản thân có lẽ cũng đã quá quen với tính tình đăm đạc của cô nên liền hiểu rõ. Hơn nữa, đừng nhìn bộ quần trên người cô mà phán xét, mặc dù thoát nhìn vô cùng đơn giản, nhưng mà đường may hết sức tỉ mỉ đẹp mắt, nếu như anh đoán không sai, có lẽ là hàng thiết kế riêng.

Chỉ khoảng 10 phút sau, chiếc cadillac chậm lại rồi dừng hẳn trước một tiệm thời trang lớn, Dạ Thần trong ánh mắt khó hiểu của Lâm Vũ liền kéo cô xuống xe.

“Thần, đây là...”, ánh mắt đảo qua biển hiệu vô cùng lớn, hai hàng lông mày Lâm Vũ nhíu lại, thắc mắc hỏi “Cứ vào đi rồi biết”, Dạ Thần đáp bằng giọng một tiếng, mau chóng kéo cô vào trong.

Anh vừa đi đến cửa đã có một người phụ nữ chờ sẵn, khuôn mặt tươi cười nhìn anh, kính cẩn chào một tiếng “Dạ thiếu”. Dạ Thần chỉ lạnh nhạt gật gù đầu, hơi hơi đẩy Lâm Vũ về phía trước, nói với người phụ nữ dường như là chủ cửa hàng kia

“Mang cho cô ấy bộ lễ phục tôi yêu cầu”

Người phụ nữ đáp một tiếng “Dạ” rồi don đả kéo Lâm Vũ đang lơ ngơ vào trong, không hề để cô có chút cơ hội phản ứng. Đến khi bị đẩy vào phòng thay đồ, cầm trong tay bộ lễ phục màu trắng tinh xảo, Lâm Vũ mới hoàn hồn, mí mắt không khỏi giật giật. Nghĩ nghĩ một chút đành thở dài cởi bộ quần áo trên người rồi mặc vào chiếc váy trên tay, chậm rãi đi ra khỏi phòng thay đồ. Lúc này Dạ Thần đã thay xong bộ lễ phục màu đen được cắt may khéo léo, khi nhìn thấy Lâm Vũ đi ra hai mắt không nhịn được sáng lên, thông thả bước lại gần. Người phụ nữ trung niên lúc này vô cùng khéo léo mà tiến tới gần Lâm Vũ đang có chút ngượng ngùng, vừa nhìn vừa khen lấy khen để

“Dạ thiếu, ngài nhìn mà xem, nước da của cô ấy rất đẹp, rất trắng, dáng người lại nóng bỏng, mặc vào thực sự rất hợp”

Chỉ thấy lúc này Lâm Vũ mặc một chiếc váy màu trắng đơn giản nhưng không kém phần tinh xảo, đuôi váy hơi xòe ra tạo độ bông bênh tự nhiên, chiếc váy ôm lấy thân hình lung linh uyển chuyển của Lâm Vũ. Dáng người cô vốn cao gầy vừa phải, đừng nhìn cô bình thường chỉ mặc đồ đơn giản che đi thân hình, dáng người cô lại phi thường tốt, vòng nào ra vòng đó. Chỉ là lúc này cô hơi ngượng ngùng vờ về một bên mép váy, mái tóc đã xõa ra sau tôn lên làn da trắng nõn, gò má hơi hồng đỏ lên càng thêm thanh tú xinh đẹp. Cái này cũng không thể trách cô, từ trước đến giờ cô vì cảm thấy bất tiện nên chưa từng mặc váy, lần đầu tiên không tránh khỏi có chút ngượng ngùng. Trên mặt của Lâm Vũ vốn mang một lớp mặt nạ, mặc dù ngũ quan thường thường nhưng không hề xấu mà trái lại rất thanh tú, nhất là đôi mắt to đen trong suốt giống như muốn hút hồn người ta từ cái nhìn đầu tiên. Cả khuôn mặt không trang điểm sạch sẽ tinh khiết khiến người ta cảm thấy rất có cảm tình.

Dạ Thần lúc này có vẻ như tâm trạng rất tốt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ kéo ra một nụ cười thật tươi. Lúc này trên người anh mặc một bộ suit đen được cắt may vừa người, dáng người cao lớn cân xứng kết hợp với khuôn mặt điển trai vô cùng thu hút. Ánh mắt anh nhìn Lâm Vũ sáng rực, chăm chú đến mức khiến mặt cô càng đỏ hơn, anh không hề keo kiệt mà gật đầu khen

“Đẹp lắm”

“Em cảm thấy cứ thế nào ấy”, Lâm Vũ vẫn cảm thấy có chút không ổn lại bị anh nhanh chóng gạt đi. Liếc qua đồng hồ gần đó, anh nhìn cũng không nhìn người phụ nữ trung niên kia một lần, cứ thế kéo Lâm Vũ đi vào xe. Hai người đi một đoạn thì chiếc xe liền dừng lại, nhìn khung cảnh qua ngoài cửa sổ, Lâm Vũ liền giật mình, cả người khựng lại đôi chút. Dạ Thần có vẻ không để ý, lịch sự mở cửa cho cô rồi dẫn cô vào bên trong.

“Bữa tiệc là ở đây sao”, nhìn khung cảnh quá mức quen thuộc trước mắt, Lâm Vũ hỏi nhỏ.

“Ừ, có gì sao”

Thấy cô mím môi không trả lời, Dạ Thần nghĩ rằng cô đang ngượng ngùng, cười một tiếng rồi một tay nắm lấy tay cô kéo vào bên trong, không hề biết rằng trong lòng Lâm Vũ đang không ngừng dậy sóng. Đến khi hai người bước vào trong đại sảnh tầng hai, sóng vai đi bên cạnh nhau trong nháy mắt liền thu hút sự chú

ý của tất cả mọi người. Người đàn ông tuấn mĩ vô trù, khuôn mặt tuy rằng lạnh lùng nhưng ánh mắt nhìn người con gái bên cạnh lại vô cùng dịu dàng không thể che giấu. Người con gái đứng bên cạnh mặc chiếc váy màu trắng để lộ đôi vai trắng nõn và xương quai xanh gợi cảm, khuôn mặt mặc dù chỉ thanh tú nhưng lại có một đôi mắt giống như bảo thạch vô cùng xinh đẹp, khiến ọi người không nhịn được nhìn nhiều thêm một lần. Quan trọng nhất chính là khí chất trên người của cô, lạnh nhạt thanh tao lại có chút đậm mạc xa cách giống như ẩn sâu vào máu tủy, từng cái giờ chân nhắc tay đều vô cùng đẹp mắt.

Lâm Vũ không để ý đảo qua những người đang quan sát mình, mặc kệ họ nhìn mình với ánh mắt soi mói. Nhưng mà, khi ánh mắt của cô chạm đến một ánh mắt màu hổ phách quen thuộc, một bóng dáng trong bộ lễ phục màu trắng đứng ở phía xa vẫn vô cùng nổi bật, cả người không nhịn được run lên. Không xong rồi. Thiên a, ai có thể nói cho cô biết sao bữa tiệc này lại tổ chức ở Hoàng Gia hay không. Nhìn ánh mắt màu hổ phách tựa tiểu phi tiểu kìa nhìn cô không rời, không hiểu sao cô bất giác cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Dạ Thần đứng ngay bên cạnh nghĩ rằng cô bị lạnh, lại vô cùng đúng thời điểm mà ghé sát đầu vào, thân mật hỏi một tiếng. Lại thấy cô không trả lời bèn nương theo ánh mắt cô nhìn sang, sau khi nhìn thấy bóng trắng đứng ở góc phòng, lại nhìn biểu hiện của người bên cạnh, đôi mắt nguy hiểm hơi hơi nheo lại. Đôi mắt màu nâu đối diện với đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp, trong một khắc, cả hai đều bắn ra những tia sáng nguy hiểm dò xét.

45. Chương 45: Hòa Tấu

Vào đúng lúc đó, một tiếng keng thanh thúy vang lên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong đại sảnh, đồng thời cũng vừa vặn ngăn cản một màn “chào hỏi” bằng mắt của hai người nào đó. Theo như lời Dạ Thần nói với cô trước khi đến đây, chủ nhân của bữa tiệc tên Ngô Cảnh, là chủ tịch tập đoàn Thiên Lãng, một tập đoàn buôn bán kim cương đá quý khá nổi tiếng, cũng có thể coi là một trong những tập đoàn có sức ảnh hưởng lớn trong nước. Lâm Vũ hướng ánh mắt đến nơi tiếng động vừa phát ra mà nhìn sang, liền thấy một người đàn ông trung niên đứng ở ngay trung tâm, thân mình ông ta hơi béo lùn mập mạp, cặp mắt nhỏ, khuôn mặt có vẻ thật thà phúc hậu, tiếng động vừa rồi cũng là do ông ta dùng một chiếc thìa bạc nhỏ dài gõ vào ly rượu vang đang cầm trên tay mà phát ra. Đợi đến khi mọi người đều đánh mặt về phía đó, Ngô Cảnh mới chậm rãi mở miệng:

“Cảm ơn các vị khách quý đã đến dự buổi tiệc của Ngô mỗ hôm nay. Buổi tiệc này vừa là để mừng Ngô Mỗ già thêm một tuổi, cũng là để chúc mừng Thiên Lãng thêm một bước tiến công sang thị trường châu Âu, hi vọng các vị khách quý về sau sẽ tiếp tục ủng hộ. Cạn ly”

Nói rồi Ngô Cảnh liền nâng ly rượu trên tay lên cao, hô một tiếng, tất cả mọi người cũng nể mặt nâng ly rượu trong tay mình lên, đồng thanh chúc mừng sau đó đưa đến bên miệng uống một hớp. Tiếp theo đó, đương nhiên phải kể đến những chuyện nhằm chán quen thuộc ở tất cả các bữa tiệc thượng lưu, chính là mọi người thay nhau hỏi thăm chúc rượu bợ đỡ lẫn nhau. Lâm Vũ đứng ở bên cạnh Dạ Thần, vốn dĩ định tách ra lại thấy một bóng người tươi cười từ từ tiến lại gần, mấy thớ thịt trên mặt theo từng bước chân của ông ta mà nảy lên nảy xuống trông có chút nực cười. Ngô Cảnh đi đến trước mặt Dạ Thần, khuôn mặt béo mập kéo ra một nụ cười nịnh hót, đôi mắt híp nhỏ nhìn anh chăm chăm, ánh mắt sáng rực lên, thậm chí Lâm Vũ còn nhìn thấy một tia kính cần không dễ phát giác

“Dạ Thiếu, Ngài đến đây thật là vinh hạnh cho tôi quá. Không biết lão gia đạo này có khỏe hay không”

“Cảm ơn Ngô tổng, ông nội vẫn rất khỏe mạnh”

Giọng nói lạnh như băng của anh vang lên bên tai, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng không có chút biểu cảm. Đối với người khác, anh vẫn luôn giữ một bộ dáng kiêu ngạo xa cách như vậy. Mà Ngô Cảnh kia nhìn thấy thái độ đó của anh, trong mắt không hề có chút tức giận mà chỉ là hiển nhiên giống như thái độ của anh vốn dĩ phải như thế. Cũng chính biểu hiện này của ông ta khiến Lâm Vũ càng thêm tò mò về người bên cạnh, Dạ Thần, họ Dạ sao ?

Lúc này Ngô Cảnh mới chú ý tới Lâm Vũ đang đứng bên cạnh Dạ Thần, lại lướt nhìn qua Dạ Thần tựa sát vào cô, trông mắt ti hí của ông ta đảo quanh, vội vã tiến lên một bước tươi cười chào hỏi

“Đây là bạn gái của ngài sao, quả thực rất xinh đẹp”

Lâm Vũ bị ông ta nhìn chăm chăm, cảm thấy có chút khó chịu, nhất là khi ông ta nói những lời kia, cô thực sự chỉ muốn cười lên một tiếng. Với khuôn mặt này của cô, cùng lắm cũng chỉ thanh tú một chút, nhìn thế nào cũng không liên quan đến hai từ xinh đẹp. Nghĩ như vậy, trên khuôn mặt vẫn giữ vẻ lạnh nhạt, đạm bạc đáp một tiếng

“Tôi là bạn anh ấy”

Ý nói hai người vốn không phải tình cảm nam nữ như ông ta nghĩ. Ngô Cảnh vì câu nói này của cô mà cơ mặt giật giật, miệng há ra lại ngậm vào không biết nói gì. Vụng trộm liếc sang Dạ Thần đứng ngay bên cạnh Lâm Vũ, chỉ thấy môi anh mím chặt, ánh mắt tỏ rõ vẻ không vui khiến mồ hôi lạnh trên trán ông ta không ngừng chảy xuống. Đúng lúc đó, trong đại sảnh vang lên một giọng nói dịu dàng trong trẻo vô cùng quen thuộc vừa vặn giải vây cho ông ta, cả ba người cũng theo hướng âm thanh phát ra mà nhìn lên. Chỉ thấy Diệp Tuyền một thân váy hồng xinh đẹp đứng ở giữa, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, nở nụ cười thanh thuần ngọt ngào, nhẹ nhàng nói

“Để mừng chú Ngô thêm một bước mở rộng thị trường Thiên Lăng, Tuyền nhi xin mạn phép đánh một khúc nhạc, hi vọng Thiên Lăng ngày càng phát triển, cũng hi vọng chú Ngô càng thêm khỏe mạnh”

Nói rồi còn cười ngọt ngào một tiếng, Ngô Cảnh có vẻ như rất quý Diệp Tuyền, lời nói của cô ta lại ngọt như mật khiến ông cao hứng vỗ vỗ tay, cả hội trường cũng theo đó mà vỗ tay ủng hộ. Lâm Vũ hướng theo bóng dáng màu hồng nhạt kia, hai mày nhíu chặt lại, Diệp Tuyền, sao cô ta lại xuất hiện ở đây, vậy có nghĩa là...

Quả nhiên, khi quét mắt ra phía xa, liền thấy Diệp Vấn đứng ngay đó bên cạnh Nghiêm Tổ Thu, trên người là một bộ suit màu trắng trông có vẻ trẻ ra vài tuổi. Khuôn mặt ông ta hồi trẻ vốn rất tuấn tú, dáng người cũng tốt, lại có chút vẻ trắng trẻo thư sinh nên hiện tại nhìn vẫn không già đi bao nhiêu, có chăng chỉ càng thêm vẻ thành thực quyến rũ. Ngược lại, mặc dù Nghiêm Tổ Thu đứng ở bên cạnh làn da được bảo dưỡng khá tốt, nhưng cách ăn mặc lại có vẻ già dặn hơn. Ánh mắt Diệp Vấn hướng lên bóng dáng màu hồng nhạt trên sân khấu, không hề phát hiện có người nhìn ông ta từ phía xa. Lâm Vũ không dấu vết đảo mắt qua Dạ Thần đứng ngay bên cạnh, ánh mắt anh cũng đang nhìn cô như thể biết rõ cô sẽ hướng anh thắc mắc. Dạ Thần hơi cúi người xuống, ghé vào tai cô nói nhỏ

“Diệp Vấn và Ngô Cảnh quan hệ vốn rất tốt. Mọi người đều nghĩ Ngô Cảnh là chủ tịch tập đoàn Thiên Lăng nhưng thực chất người nắm quyền phía sau lại là vợ chồng Diệp Vấn”

Nhìn đôi mắt đen của cô sâu không thấy đáy, Dạ Thần hơi hơi nhướng mày. Vốn dĩ buổi tiệc ngày hôm nay anh đã từ chối không tham dự, nhưng mà một màn ở quán bar kia lại khiến anh thay đổi chủ ý. Nếu như nhóc con này đối với Diệp Vấn có địch ý như vậy, anh cũng không ngại mà giúp cô một tay.

Đúng lúc đó, tiếng đàn trong trẻo đã vang lên. Diệp Tuyền ngồi bên cạnh chiếc dương cầm màu trắng, mười ngón tay lướt trên phím đàn, khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần được trang điểm càng thêm hấp dẫn. Diệp Tuyền được học đàn từ nhỏ, khả năng đánh đàn cũng rất tốt, thoát nhìn cực kì trôi chảy, mười ngón tay bay múa trên phím đàn. Nhưng, đối với Lâm Vũ mà nói, tiếng đàn của cô ta có chút cứng nhắc, không hề có một chút cảm xúc dao động. Lão sư ngày trước của Lâm Vũ là một người Ý, ông nói khi đánh dương cầm quan trọng nhất chính là cái tâm, chỉ khi đem tâm hòa cùng vào điệu nhạc mới có thể tạo nên một khúc dương cầm hoàn mỹ nhất. Diệp Tuyền đánh xong một khúc nhạc êm tai, chậm rãi đứng dậy hướng phía Ngô Cảnh đi đến trong tiếng vỗ tay của mọi người. Ngô Cảnh vỗ tay vài tiếng, trong miệng còn không ngừng hô tốt, tốt. Diệp Tuyền đi đến bên cạnh Ngô Cảnh, bộ dáng đáng yêu khả ái ôm lấy một cánh tay ông ta nũng nịu.

“Chú Ngô”

“Tuyền nhi, không được nháo”

Ngô Cảnh vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của cô ta, miệng thì nói thế nhưng ánh mắt tràn ngập sùng bái, có vẻ như ông ta rất cưng chiều cô cháu gái này. Diệp Tuyền đáng yêu le lưỡi, sau khi nhìn thấy trước mắt Ngô Cảnh là Dạ Thần một thân lễ phục vô cùng tuấn tú, ánh mắt không dấu được tia kinh diễm, gò má cũng đỏ lên. Người đàn ông này thực sự rất đẹp nha, gương mặt góc cạnh hoàn mỹ, sống mũi cao thẳng, mày kiếm mắt sáng, trong đôi mắt màu nâu dù có một chút lạnh lùng nhưng lại mang theo tia hấp dẫn trí mạng.

Nhìn chăm chăm vào dung nhan tuấn tú, Diệp Tuyền không khỏi nở một nụ cười ngọt ngào, khẽ mở miệng: “Đây là?”

“A, Tuyền Nhi, mau chào hỏi, đây là Dạ Thiếu, còn đây là bạn của cậu ấy”

Ngô Cảnh dút lời, lúc này Diệp Tuyền mới chú ý đến Lâm Vũ đứng ngay bên cạnh Dạ Thần, vừa nhìn thấy cô, khuôn mặt tươi cười trong thoáng chốc cứng lại, hai mắt mở lớn, cả người không nhận được run rẩy một trận

“Tuyền nhi, sao vậy?”

Ngô Cảnh cảm giác như có gì đó không đúng, thân thiết quay sang hỏi thăm. Lâm Vũ nhìn khuôn mặt Diệp Tuyền trong thoáng chốc tái xanh, không hiểu sao cảm thấy vô cùng thú vị, trên khóe môi từ từ kéo ra một nụ cười châm biếm, nụ cười mặc dù rất nhạt, rất nhẹ, ngay tức khắc lại khiến cho Diệp Tuyền lạnh buốt sống lưng. Ngô Cảnh kéo keod tay khiến cô ta tỉnh lại, chậm rãi bình ổn lại cảm xúc. Diệp Tuyền không ngừng tự nhủ với bản thân, không sao, không sao đâu, cô ta chỉ là kẻ quái dị không ai để ý mà thôi, có gì mà phải để ý cơ chứ. Lại nhìn thấy người mà mình vẫn luôn ghét bỏ có thể đứng cạnh một người đàn ông ưu tú như vậy, lòng đố kị bất chợt nổi lên, trong mắt cũng thoáng qua một tia hận thù. Tất cả là do cô ta, nếu như không phải cô ta bám theo Trình học trưởng, cô cũng sẽ không phải bận tâm thuê người diệt trừ, lại càng không bị làm xấu mặt trước tất cả mọi người. Có nhiều người kể ra cũng thật nực cười, rõ ràng là mình làm chuyện xấu bị người ta phát giác, nhưng cho đến cuối cùng lại đổ hết tội lỗi lên người mà mình muốn ám hại kia. Lâm Vũ cong cong khóe môi, bình thần mở miệng

“Diệp tiểu thư, đã lâu không gặp”

Lâm Vũ nhìn thấy Diệp Tuyền trước mặt mặc dù trang điểm xinh đẹp, nhưng cái cằm đã nhọn đi một chút, cả người cũng gầy đi một vòng, xem ra sau vụ kia cô ta cũng đã ăn không ít khổ cực.

Dạ Thần nhìn người đứng bên cạnh mình miệng cười mà mắt không cười, trong đôi mắt nâu hoàn toàn là ý cười sủng nịnh, thêm vào đó là một chút ý tò mò. Diệp Tuyền. Cái tên này gợi nhớ cho anh một kí ức không mấy tốt đẹp. Theo như thuộc hạ điều tra, cô ta còn không phải chính là người đã dựng lên tin đồn khiến cho nhóc con một phen khốn đốn, lại còn phải tạm thời nghỉ học. Nghĩ như vậy, hai mắt nhìn Diệp Tuyền liền trở nên lạnh lẽo thấu xương, hàn ý bắn ra tứ phía. Đến người của anh mà cũng dám động, đáng chết!

Nhận ra không khí có chút khác thường, lại không biết nó khác thường ở chỗ nào, Ngô Cảnh đứng bên cạnh ngạc nhiên hỏi nhỏ

“Tuyền nhi, hai người quen nhau sao?”

Diệp Tuyền nghĩ nghĩ, trong mắt xẹt qua một tia độc ác, ngoài mặt lại giả bộ như rất vui vẻ

“Chú Ngô, Lâm tiểu thư đây là học cùng trường với con. Cô ấy ở trường rất nổi tiếng, không chỉ thành tích học tập tốt lại còn có thể ca múa đánh đàn, cái gì cũng giỏi khiến con ngưỡng mộ”

Lâm Vũ nghe người nào đó thao thao bất tuyệt, trong lòng hừ lạnh một tiếng. Thành tích tốt, lại còn có thể ca múa đánh đàn? Cô ta là đang miêu tả cô sao? Diệp Tuyền này rốt cuộc là có âm mưu gì đây. Quả nhiên khi nói xong câu đó, cô ta nũng nịu lắc lắc cánh tay Ngô Cảnh, cười đến thanh thuần ngọt ngào

“Chú Ngô, con vốn ngưỡng mộ cô ấy từ lâu, không bằng hôm nay mời cô ấy đánh một khúc nhạc chỉ giáo cho Tuyền nhi, cũng là mừng cho ngày vui hôm nay”

Ngô Cảnh không ngờ Diệp Tuyền sẽ nói vậy, có chút lo lắng đảo mắt Dạ Thần hoàn toàn mang một bộ dáng xem kịch vui đứng ở bên cạnh, lúc đó mới an tâm, định hướng Lâm Vũ mở miệng

“Lâm tiểu thư...”

“Tại sao tôi phải đánh”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, một là của Ngô Cảnh, cái còn lại là của Lâm Vũ. Đối với những người mình không thích, Lâm Vũ chưa bao giờ biết nể mặt là gì. Hừ, Diệp Tuyền kia còn không phải muốn cho cô mất mặt hay sao

“Cái này, cái này...”, Ngô Cảnh đứng ở một bên mặc dù bị lời nói của cô làm cho cứng họng, trong lòng mặc dù có chút không vui nhưng cũng không dám nói gì. Dù sao Dạ Thần cũng đang đứng ở bên cạnh cô, khi nghe cô nói những lời đó không những không tức giận mà trong mắt còn tràn ngập ý cười. Haiz, vị ôn thần này, ông chộc không nổi.

“Có chuyện gì vậy?”

Đúng lúc đó, có hai bóng dáng tới gần, người đàn ông trung niên mặc bộ vest trắng, khuôn mặt thư sinh tuấn tú, người phụ nữ bên cạnh mặc một chiếc đầm dạ hội màu đen, hai người thoạt nhìn có vẻ rất tình cảm

“Cha, mẹ”

Diệp Tuyền vốn đang vô cùng tức giận, nhìn thấy hai người kia thì làm nũng kêu một tiếng, nhanh chóng chạy tới ôm tay bọn họ

“Tuyền nhi, sao vậy”, Diệp Vấn đảo mắt qua mấy người ở đó, ánh mắt khi nhìn thấy bóng dáng Dạ Thần thì hơi hơi dao động.

“Cha, con chỉ là muốn Lâm tiểu thư chỉ giáo một khúc nhạc, nhưng...”

Lời nói để lửng cùng với giọng nói ủy khuất của cô ta thực giống như Lâm Vũ cô đã làm điều gì đó có lỗi lắm. Lúc này ánh mắt Diệp Vấn qua một lớp kính mới dừng lại trên người Lâm Vũ, hai ánh mắt chạm nhau, một là ngờ vực dò xét, còn một chính là lạnh lùng lạnh nhạt như nước. Lâm Vũ cố gắng khắc chế cảm xúc, không để lộ một tia hận thù qua mắt, có chăng chỉ là sự đam mê khiến người ta không thể nhìn thấu. Diệp Vấn, ông có chết cũng không nghĩ tới người đang đứng trước mặt ông đây lại là đứa trẻ bị ông vứt bỏ ngày nào, phải không?

Suy nghĩ luân chuyển, Lâm Vũ bất chợt nở một nụ cười hết sức xinh đẹp, đôi mắt đẹp cong cong như trăng non khiến người ta nhìn đến mê mẩn. Cô cười cười mở miệng

“Diệp tiểu thư đã có lời, nếu như tôi từ chối còn không phải là bất kính sao?”

Nói rồi chậm rãi đi về phía đàn dương cầm, động tác tự nhiên phóng khoáng lạo không mất đi sự lịch thiệp. Làn váy trắng theo từng bước chân của cô mà bỗng bồng bềnh chuyển động, khí chất thanh tao sạch sẽ mà cao quý. Cô bước lên đài cao trong cái nhìn nghi hoặc của mọi người, tao nhã ngồi xuống bên chiếc đàn dương cầm trắng muốt. Mười ngón tay thon dài sạch sẽ khẽ vuốt một lượt trên phím đàn tạo nên một loạt những âm thanh lộn xộn vui tai. Hai mắt từ từ nhắm chặt lại, trong tâm trí lại dội về những hình ảnh mơ hồ trong quá khứ...

Trong một căn nhà nhỏ nhỏ, một lớn một nhỏ nằm trên chiếc giường gỗ cũ kĩ, người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng ôm một đứa nhỏ ở trong lòng, một tay vuốt ve mái tóc dài mềm mượt của cô bé, một bên khẽ thủ thỉ

“Vũ nhi, con nghe bản nhạc này xem, thực sự rất êm tai đúng không. Ngày xưa mẹ thích nhất là khúc nhạc này, mỗi lần đi ăn với ba con đều chọn nhà hàng có phát khúc nhạc này, nghe suốt mà không chán”

Trong căn phòng đơn sơ chỉ còn bản nhạc cổ điển pháp với những nốt nhạc êm ái phát ra từ một chiếc radio cũ, kèm theo tiếng thủ thỉ thở dài của người phụ nữ kia.

Bàn tay Lâm Vũ đặt trên phím đàn vẫn không động, hai mắt khẽ mở lại nhiều thêm một tia đau thương. Dáng vẻ của cô trong mắt Diệp Tuyền chính là loay hoay không biết làm sao khiến cho cô ta vô cùng đặc ý. Ngay cả Dạ Thần đứng bên cạnh cũng không hiểu rõ, nhìn bóng dáng bên cạnh cây đàn, miệng lẩm bẩm. Nhiên, em rốt cuộc là muốn làm gì đây.

Lâm Vũ nhẹ thở dài một hơi, đợi cho tâm trạng bình ổn, bàn tay bắt đầu chuyển động, ban đầu còn chậm rãi một chút, sau một khắc, bàn tay giống như bay múa trên phím đàn, một chuỗi các âm thanh trong trẻo mà êm ái không ngừng phát ra. Cả đại sảnh vốn đang sôi nổi trò chuyện, khi tiếng đàn vừa cất lên, trong một khắc, tất cả đều im lặng, trong đại sảnh im ắng chỉ còn tiếng thở nhẹ nhàng của mọi người và tiếng đàn bay bổng. Hai mắt Lâm Vũ nhắm chặt lại, mặc kệ những ánh mắt của những người bên dưới, bàn tay vẫn như nhảy múa không dừng. Một bản nhạc Pháp cổ điển có du dương mà êm ái, có chút day dứt, lại có chút tiếc nuối, cảm xúc của cô giống như hòa vào trong tiếng nhạc, từng nốt từng nốt rót vào tai mọi

người, cũng khiến cho tâm trạng của họ theo điệu nhạc mà lên xuống. Cùng lúc đó, một tiếng violon bỗng chốc vang lên, hòa vào tiếng dương cầm du dương trầm bổng. Lâm Vũ đột ngột mở mắt, sau khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng ngay bên cạnh, trong mắt đều là ý cười dịu dàng. Mọi người không ngờ lại xuất hiện một màn như vậy, khẽ “Ồ” lên một tiếng, nhưng lại không hề gây ảnh hưởng đến hai người đang chú tâm trên đài cao. Một người đàn ông tuấn mĩ trong bộ lễ phục trắng, một cô gái xinh đẹp cũng mặc một chiếc váy trắng tinh khôi, rõ ràng là hai người, lại có thể phối hợp ăn ý đến như vậy, tiếng dương cầm hòa với tiếng violon hoàn mĩ, nhìn từ xa giống như là một đôi bích nhân sinh ra để dành cho nhau. Đến khi nốt nhạc cuối cùng vang lên, hai người chậm rãi quay ra nhìn nhau, trong mắt cả hai đều là ý cười tràn ngập, đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp đối diện với một đôi mắt đen tuyền trong trẻo như ngọc lưu ly, giống như thể trong mắt cả hai chỉ có hình ảnh của nhau, không thể dung nạp thêm hình bóng người nào khác.

46. Chương 46: Anh Sẽ Ghen

Bốp

Bốp

Một vài tiếng vỗ tay lẻ tẻ vang lên, sau đó kéo theo chính là một tràng vỗ tay như sấm dậy. Một khúc hòa tấu này của hai người họ, quả thực là quá mức động lòng người, không thể không thừa nhận, ngay cả khi bản nhạc đã kết thúc, tâm hồn họ vẫn như vậy chìm đắm thật sâu bên trong, dư âm vẫn vút khó lòng mà thoát ra. Mà hai người ở trên đài, dưới tiếng kinh hô của mọi người cũng không có nhìn xuống, chỉ chậm chậm nhìn nhau nở nụ cười. Hành động thân mật này lọt vào mắt mấy người bên dưới chính là khiến cho bọn họ vô cùng xôn xao hiếu kì. Nhìn xem nhìn xem, nam thanh nữ tú mắt đối mắt đắm đuối như vậy, nhìn thế nào cũng giống như đang có JQ(gian tình) a. Tất nhiên, bên cạnh những thành phần hiếu kì đó còn có những người khác với những biểu hiện không giống nhau. Diệp Tuyền làm sao có thể ngờ sẽ xảy ra một màn như vậy, cho đến khi Lâm Vũ cao quý mà tao nhã đứng lên, cô ta vẫn chưa thể hồi hồn. Không thể nào, thực sự không thể nào. Kể quái dị ngu xuẩn kia làm sao có thể đánh một bản nhạc động lòng người như vậy. Còn có.... còn có Trình Hạo, anh ấy thế nhưng lại cùng cô ta tấu nhạc. Cảm giác đố kỵ không ngừng dâng lên, Diệp Tuyền quả nhiên là tức đến đỏ mắt, hai tay bàn tay nắm chặt lại, biểu tình ghen ghét cũng không thể che giấu, khuôn mặt xinh đẹp có chút vặn vẹo. Dạ Thần đứng bên cạnh cũng không giữ được sự bình tĩnh, bạc môi mím chặt lại, xung quanh tỏa ra khí lạnh thấu xương. Nụ cười ngọt ngào trên môi Lâm Vũ cùng với ánh mắt tràn ngập hạnh phúc kia chẳng khác nào một lưỡi dao sắc nhọn mạnh mẽ đâm cho anh một nhát.

Trình Hạo tự nhiên đặt chiếc violon trên tay xuống, rất dịu dàng đưa tay ra trước mặt Lâm Vũ, không nói câu nào. Lâm Vũ liếc nhìn người đàn ông trước mặt, không hề do dự đặt bàn tay mình vào tay anh. Nhưng mà lướt qua ánh mắt anh nhìn cô cười như không cười, cô không khỏi run run một chút, anh hai không phải là đang tức giận chứ?

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay, Trình Hạo mặc kệ ánh mắt của những người khác, cứ thế dẫn cô đi. Dạ Thần nhìn bóng lưng của Lâm Vũ dần dần khuất khỏi đại sảnh, ly rượu trong tay bất giác bị bóp nát, thủy tinh vỡ vào lòng bàn tay khiến một ít máu chảy ra, chẳng buồn quan tâm đến ánh nhìn của mấy người đứng cạnh đó. Lúc này có không ít người nhận ra Lâm Vũ chính là người đến cùng Dạ Thần, bây giờ cô lại rất tự nhiên để Trình Hạo kéo đi, bọn họ bắt đầu nhỏ giọng nghị luận. Ngô Cảnh lúc này thật sự luống cuống muốn chết, Trình gia, Dạ gia, hai cái vị ôn thần này thực sự là ai cũng khó lòng đắc tội, bây giờ muốn tiến lên nói lại không biết nói gì cho tốt. Dạ Thần nghĩ nghĩ một lúc, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, chân vừa di chuyển chính là nhanh chóng theo một hướng mà đuổi theo

“Nhiên”

Lâm Vũ nghe thấy đằng sau có người gọi, cước bộ chậm dần, theo bản năng quay đầu lại lại thấy Dạ Thần một thân lễ phục đứng ở phía xa. Lúc này trong lòng cô mới hô một tiếng, chết thật, sao cô còn quên mất mình đến đây với Thần chứ. Nghĩ như vậy, muốn tiến đến nói với anh một câu đặc biệt lại bị ai đó nắm chặt tay, nắm đến mức bàn tay cô có chút đau. Liếc nhìn qua Trình Hạo đôi mắt màu hổ phách sâu không thấy đáy, lại liếc nhìn Dạ Thần đang tiến đến gần, cuối cùng cũng hiểu tại sao anh lại mang một thái độ như vậy, không khỏi thở dài một hơi, mơ hồ lại có chút buồn cười. Anh hai đáng yêu này của cô, biểu hiện

như vậy, là đang ghen sao. Dạ thần lúc này đã bước lại gần, khuôn mặt tuần tú quan sát người đàn ông trong bộ lễ phục trắng đối diện, bàn tay còn nắm chặt tay của nhóc con, không cần biết chính là muốn tỏ rõ quyền sở hữu với anh.

“Vật nhỏ, không giới thiệu một chút sao”

Giọng nói trầm thấp vang lên khiến cho Lâm Vũ hoảng hồn, a, anh hai, muốn giới thiệu cũng được, nhưng anh có thể buông tay ra trước được không a.

Lâm Vũ có chút cứng ngắc cười khan một tiếng, khẽ mở miệng

“Anh hai, đây là Thần, là bạn của em, ngày trước chính là người dạy em chơi bóng rổ. Thần, đây là anh hai của em”

“Trình Hạo”

“Dạ Thần”

Lâm Vũ nói xong, hai người nào đó cũng thoải mái đưa tay ra bắt tay nhau, trên mặt cả hai đều nở nụ cười, nhưng mà không hiểu sao Lâm Vũ cảm thấy nụ cười này thực sự có chút... quái dị a. Lúc này Lâm Vũ mới chú ý tới bàn tay của Dạ Thần bị thương, trong mắt không khỏi nảy lên lo lắng, thân mật kéo lấy cánh tay của anh lại gần, nhìn vết thương khá sâu lại vẫn còn chảy máu, không kịp nghĩ liền xé một miếng vải trên chiếc váy trắng của mình, mặc kệ chiếc váy có trị giá bao nhiêu tiền

“Sao lại không cẩn thận như vậy chứ”

Nói như vậy nhưng vẫn thật cẩn thận dùng mảnh vải băng bó lại cho anh, hành động này khiến một người vui, một người không vui. Dạ Thần đương nhiên rất vui vẻ, trong mắt chỉ có hình bóng của nhóc con nào đó đang cực kì ôn nhu, trong mắt là tình cảm không thể che giấu, cũng không thèm che giấu nửa phần. Còn phía Trình Hạo, nhìn bàn tay nhỏ vừa thoát ra khỏi bàn tay lớn của mình, lại nhìn vật nhỏ nhà mình chăm chú băng bó cho người ta, Trình Hạo ngay cả xúc động giết người cũng có rồi.

“Thần”

“Thần, đừng đi”

Nhớ lại lần đầu tiên từ trong miệng cô nghe đến tên người đàn ông này, lại nhìn biểu hiện hiện tại của cô, ánh mắt màu hổ phách càng thêm tối sầm lại. Nhìn thấy cô vừa thất xong một cái nơ nhỏ xinh xinh, Trình Hạo liền mạnh mẽ kéo cô đi, miệng buông ra một câu trong cái nhìn ngạc nhiên của Dạ Thần

“Chúng tôi còn có việc, xin phép đi trước”

Nhưng mà đúng lúc đó, bàn tay của Lâm Vũ bị Dạ Thần mạnh mẽ kéo lại, Trình Hạo cảm nhận được liền quay lại nhìn thẳng vào anh, mắt đối mắt bắn ra những tia sáng nguy hiểm. Lâm Vũ bị mỗi người lôi kéo một tay, có chút không biết phải làm sao, chỉ đành nhìn người này sau đó lại nhìn người kia. Đây rốt cuộc là cái tình huống gì a.

Cũng may Dạ Thần không có làm gì, khuôn mặt tuần mĩ kéo ra một nụ cười thần nhiên mờ ám, nhân lúc Lâm Vũ không chú ý liền ghé sát vào tai cô, thì thầm một câu

“Cần nhắc lời đề nghị của anh. Còn về lí do mà em từ chối...”, anh lấp lửng một chút, không dấu vết đảo mắt qua người đàn ông tuần tú với đôi mắt màu hổ phách đặc biệt, lại nở nụ cười.” Anh không ngại”

Rõ là lời nói thì thầm nhưng lại giống như cổ tình nói lớn một chút để Trình Hạo cũng có thể nghe thấy không sót một chữ. Nói xong câu đó, Dạ Thần chậm rãi buông tay Lâm Vũ, tao nhã quay người rời đi để lại Lâm Vũ đang ngẩn ngơ.

Không để cô có cơ hội phản ứng, Trình Hạo liền nhanh chóng đẩy cô vào xe, chính mình lại chui vào ghế lái, nhanh nhẹn rời đi. Lâm Vũ trong bóng tối quay sang, qua ánh đèn nhân nhật chỉ nhìn thấy một bên gò má đẹp đẽ lại phảng phất có chút tức giận của anh, miệng nhỏ mở ra đóng vào lại không biết nói gì đành im lặng không nói. Cho đến khi về đến nhà, anh vẫn không mở miệng nói một câu, bước xuống xe rồi nhanh nhẹn tìm chìa khóa tra vào ổ, nhìn cũng không nhìn Lâm Vũ một cái. Lâm Vũ cho rằng anh vì tức giận nên mới có biểu hiện như vậy, nhưng lại không hiểu tại sao anh lại giận dữ với cô. Cô cũng đâu có làm gì có lỗi

với anh đâu a, vậy mà lúc này anh còn cười dịu dàng như vậy nữa. Nghĩ vậy, không khỏi thấy tủi thân một chút, cúi gầm mặt, ỉu xiu đi theo sau anh vào trong nhà tối. Trình Hạo đợi cho cô vào trong nhà, ngay cả đèn anh cũng không thèm mở lên, cửa “cạch” một tiếng được khóa lại. Lâm Vũ vốn không để ý theo quán tính đi về phía trước, bất chợt bị một lực cực mạnh từ phía sau kéo lại, lưng bị đập vào mặt tường lạnh lẽo có chút đau. Vốn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đôi môi nóng ẩm của anh đã hạ xuống, trong ánh sáng mờ mờ chuẩn xác bắt lấy đôi môi hơi hé mở của cô, dùng sức mút vào. Hai chân thon dài của anh ghì lấy hai chân của cô, hai tay nắm chặt lấy vòng eo nhỏ giống như muốn đem nó bẻ gãy. Lâm Vũ sau lưng là mặt tường lạnh lẽo, đằng trước lại bị động tiếp nhận nhiệt tình của anh, có chút chịu không được, hai má đỏ bừng, theo bản năng muốn dịch đầu ra một chút. Trình Hạo vì sự phân tâm của cô mà hơi nhũn mảy, tiến công càng thêm mạnh mẽ giống như muốn trừng phạt cô, chiếc lưỡi dài tham lam thâm nhập vào khoang miệng nhỏ, hút hết không khí khiến cô không thở nổi. Nụ hôn của anh rất sâu, không ôn nhu mà có chút cuồng dã bá đạo mút mát hai cánh môi mềm mại khiến cho Lâm Vũ ở trong lòng anh mềm nhũn vô lực, chỉ có thể bất chấp túm lấy một góc áo của anh, hơi ngửa đầu bị động tiếp nhận. Cô biết là anh đang tức giận, từ hành động có chút thô lỗ của anh cô cũng cảm nhận được điều đó, thậm chí cô còn cảm nhận được một chút bất an mơ hồ. Chính vì thế Lâm Vũ mới không đẩy anh ra mà cố gắng hòa theo tiết tấu của anh. Trình Hạo bất ngờ bế thốc cô lên, môi hơi rời đi một chút nhưng vẫn dán chặt lên môi của cô. Lâm Vũ vì mất thăng bằng nên hai chân vô thức quặp lấy chân của anh, cố gắng hít thở không khí trong lành mặc cho anh ôm lấy cô đi vào trong giường lớn. Cho đến khi lưng tiếp xúc với nệm giường mềm mại, đôi môi anh lại lần nữa phủ xuống, lần này có ôn nhu hơn một chút nhưng vẫn cứ như vậy triền miên quấn quýt. Cho đến lúc cả hai thực sự không thở nổi nữa, anh mới buông cô ra một lúc, đầu gục ở trên hõm vai cô, thở ra từng hồi. Lâm Vũ hít sâu một hơi bình ổn lại nhịp thở, cảm nhận từng hơi thở nam tính ấm áp ở hõm vai, anh như vậy trầm mặc không nói gì, thực sự khiến cô có chút không quen. Nghĩ như vậy, liền nhỏ giọng mở miệng

“Anh hai.... tức giận sao”

Lâm Vũ vuốt ve mái tóc mềm mượt của anh, thấy anh không trả lời thì có chút sốt ruột.

“Đừng như vậy.... em sẽ nghĩ rằng anh đang ghen đấy”

Lâm Vũ đùa một tiếng, thấy người nào đó vẫn giữ im lặng, trong lòng không hiểu sao có chút khó chịu. Đến khi cô tưởng anh sẽ không đáp, lại vô tình nghe thấy một tiếng “ Ừm” rất nhỏ, rất khẽ, giống như là âm mũi phát ra. Trình Hạo chôn mặt ở hõm vai cô, ở nơi cô không nhìn thấy khẽ thì thào

“Em nói không sai, anh chính là đang ghen”

Mấy tiếng này không khỏi khiến cho cô sững sốt một chút, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm, động tác trên tay vẫn không dừng lại.

“Thần chỉ là một người bạn thôi, đừng nghĩ lung tung”

Trình Hạo từ trong lòng cô nhô đầu dậy, hai khuôn mặt vô cùng gần sát, môi của hai người cũng cơ hồ muốn chạm vào nhau

“Sao em từ chối đi dự tiệc cùng anh rồi lại cùng anh ta đến”

Trình Hạo bất đắc dĩ hỏi một câu khiến Lâm Vũ ngớ người, ngay sau đó liền hỏi lại

“Anh đâu có nói với em”

Vừa nói xong câu đó, Lâm Vũ liền giống như nhớ ra điều gì. A, khoan đã, hình như buổi tối hôm trước khi cô buồn ngủ đến mức hai mắt đúi vào nhau, anh có hỏi cô một câu: “Vật nhỏ, ngày mai có một buổi tiệc, có muốn đi cùng anh không”

Hình như lúc đó cô cuộn tròn lấy cái chăn, từ trong chăn ầm nói vọng ra

“Không đi, mệt lắm a”

Đến khi nhớ ra hết mọi chuyện, Lâm Vũ nhìn hai lông mày hơi nhướng lên của anh, trong lòng thâm nhủ “Tiêu rồi”, Ngoài miệng lại nói

“Em hôm đó rất buồn ngủ anh lại không có nói rõ, cho nên cho nên....”

Càng nói đến cuối câu giọng nói lại càng nhỏ, lý nhí được vài chữ rồi không dám nói nữa.

“Cho nên mới cùng anh ta đến, lại còn ăn mặc xinh đẹp như vậy”

Trình Hạo hừ một tiếng nói tiếp hộ cô, đôi môi xinh đẹp hơi câu lên, một bộ dáng thực giống như đang giận dỗi.

“Vật nhỏ, nói cho anh biết, lời đề nghị mà tên kia nói rốt cuộc là cái gì”

Trình Hạo cúi đầu xuống, ở một bên tai cô liềm nhẹ khiến cho Lâm Vũ một trận run rẩy, không có cốt khí liền khai ra

“Anh ấy..... anh ấy nói muốn theo đuổi em”

“Là như vậy sao, àn...”

Một tiếng àn được kéo ra thật dài, Trình Hạo ở bên cổ của cô cắn một ngụm, lần này là cắn thật, cắn đến mức cô có chút đau, vội vàng nói tiếp

“Nhưng mà, nhưng mà em nói đã có bạn trai rồi, bảo anh ấy từ bỏ ý định. Thật đó”

Trình Hạo nghe xong câu này, không những không vui lên mà còn kéo ra một nụ cười hết sức quỷ dị. Ha, vậy ra ba từ “Anh không ngại” của tên đó chính là ám chỉ ý như vậy, không ngại cô là hoa đã có chủ sao.

Lâm Vũ xoa xoa đầu của anh, thở dài một hơi:” Anh hai, đừng nghĩ lung tung.”

Trình Hạo lúc này mới ngẩng đầu lên, đôi mắt màu hổ phách nhìn thẳng vào đôi mắt của cô. Ánh mắt lướt trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, cái mũi cao thẳng, hàng mi dài cong như cánh quạt, đôi môi nhỏ nhắn mê người, đây là người con gái mà anh dùng mạng để yêu. Quả thực, ngày hôm nay, nhìn thấy cô bước vào đại sảnh cùng người đàn ông đó, trong lòng anh nổi lên dự cảm không lành, nhất là khi tên đó thân mật ghé sát vào cô, anh chỉ muốn chạy đến kéo cô về phía mình, nói với tên kia cô là của anh, của anh, của một mình anh. Người đàn ông kia là một kẻ nguy hiểm, từ ánh mắt của anh ta anh nhận ra điều đó, nhưng, nguy hiểm hơn thì sao, ưu tú hơn lại sao, muốn cướp người con gái mà anh yêu, anh tuyệt không cho phép. Nghĩ như vậy, không khỏi ôm chặt lấy cô, cầm tựa trên đỉnh đầu của cô, khế thì ào

“Vật nhỏ, lần sau đừng như vậy, anh sẽ khó chịu”

“Ừm, lần sau sẽ không như vậy nữa”

“Không được để ý đến tên kia”

“Nhưng mà.... Thôi được”

“Gọi anh Hạo”

“Hạo”

“Lần nữa”

“Hạo”

“Lần nữa”

“Hạo”

Mấy lời cuối của cô đều bị anh ôn nhu nuốt trọn. Lâm Vũ chủ động đưa tay lên ôm lấy cổ anh, dâng lên đôi môi nhỏ nhắn ngọt ngào. Giọng của cô rất trong, rất ngọt, gọi tên anh mềm mềm nhẹ nhẹ giống như lông vũ phe phẩy, thực sự rất thoải mái.

Đợi đến khi hai người tách nhau ra một chút, cô liền khế vuốt ve khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, nở một nụ cười hết sức xinh đẹp

“Hạo, ngày hôm nay, giây phút nhìn thấy anh đứng bên cạnh em kéo đàn, em thực sự rất vui, rất vui, rất vui”

Ánh mắt cô sáng như sao, hai mắt cong cong như trăng khuyết. Vốn ban đầu chỉ muốn chơi một bản nhạc để khiêu khích người nào đó, nhưng mà đến khi nhìn thấy bóng dáng anh đứng bên cạnh, dịu dàng hướng cô mỉm cười, giây phút đó, cô thực sự rất cảm động, đáy lòng đều là một mảnh ngọt ngào. Lâm Vũ trầm nghĩ, nếu như có thể mãi như vậy, cùng với người mình yêu thương nhất ngày ngày bên nhau, cùng nhau tấu nhạc, cuộc sống còn điều gì hạnh phúc hơn đâu

47. Chương 47: Bí Mật Động Trời

“Em nghe đây”

“Ừm, bây giờ sao”

Lâm Vũ không dấu vết đảo mắt qua Trình Hạo đang ngồi bên cạnh bàn ăn, lúc này anh cũng đang nhìn cô, dù rằng qua biểu hiện của cô anh cũng phần nào đoán được là ai đang gọi tới. Trong đầu bỗng dưng xuất hiện hình ảnh của người đàn ông vừa lạnh lùng vừa nguy hiểm kia, Trình Hạo không khỏi cúi đầu xuống che đi một tia bất an trong mắt. Ngay từ lần đầu gặp mặt, anh đã cảm nhận được người này rất nguy hiểm, nhất là ánh mắt chiếm hữu trần trụi không thêm che giấu đối với nhóc con nhà mình khiến anh cực kì khó chịu.

“Em đang ở nhà có chút việc không ra ngoài được... để lần khác”

“Đúng... nhưng mà”

“Diệp Vấn?... ừm... thôi được... địa chỉ là..”

Tiếng đáp lại từ trong điện thoại truyền ra, sau đó Lâm Vũ cụp máy, bàn tay vẫn cầm chiếc điện thoại nhỏ, nét mặt thoáng chùng xuống, có vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó. Trình Hạo vốn cũng đang lắng nghe thì bỗng nhiên hai chữ Diệp Vấn lọt vào tai khiến anh khẽ nhíu mày, lại nhìn thấy biểu hiện của cô liền quay sang hỏi

“Làm sao vậy”

Lâm Vũ lắc lắc đầu, chậm rãi mở miệng: “Thần một chốc sẽ qua đây. Anh ấy nói sẽ cho em xem một thứ rất quan trọng, nhất định khiến em bất ngờ”

“Diệp Vấn?”, Trình Hạo nghi hoặc lặp lại. Đến lúc này Lâm Vũ mới kể cho anh nghe lần cô gặp ông ta ở quán bar, cũng là lí do tại sao Thần lại biết cô và ông ta có liên hệ. Ngừng một lúc, cô lại quay sang nói với anh

“Anh hai, em đã hứa với anh sẽ không quá thân cận với anh ấy nữa. Chúng em thực sự chỉ là bằng hữu, vì thế đừng suy nghĩ lung tung”

Vừa nói vừa nâng một ngón tay khẽ vuốt ve nếp nhăn ở giữa mi tâm, giọng nói dịu dàng lại kiên định. Mặc dù anh không biểu hiện ra bất cứ điều gì, chỉ là, cô vẫn luôn cảm thấy anh dường như để ý mối quan hệ giữa cô và Dạ Thần, đây cũng là điều Lâm Vũ không hiểu rõ cho lắm. Cô không biết rằng sở dĩ anh vương mắt hay e ngại, tất cả đều do lần cô ở trong cơn mê mà gọi thầm tên người đàn ông khác, và đương nhiên là cả chiếc dây chuyền cô đang đeo trên cổ.

Trình Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ của cô đặt trên đùi mình, miệng khẽ kéo ra một nụ cười lại giống như không cười.

“Vật nhỏ, có phải anh ích kỉ lắm không, anh...”

Lâm Vũ khẽ đặt một ngón tay lên miệng anh không cho anh nói tiếp, trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra ý cười, không đáp mà hỏi lại

“Anh hai, nếu bây giờ em cấm anh không được nói chuyện với một cô gái nào khác, anh có làm không?”

“Anh sẽ”, anh cất giọng kiên định, thậm chí còn không do dự nửa phần.

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn”

“VẬY.... có cảm thấy em rất ích kỉ không?”, cô cười hỏi lại.

“Anh...”

Anh im lặng một chút rồi lắc đầu, cả hai cứ thế nhìn nhau bật cười rất vui vẻ.

“Anh sẽ rất vui, nếu như em thực sự làm thế”

Vì như thế anh biết được, trong lòng em, có anh!

Hai người đang cùng nhau cười đùa thì đột nhiên tiếng chuông cửa bing bong vang lên báo hiệu có người tới. Tới rất nhanh a. Lâm Vũ ngoảnh đầu nhìn về phía cửa rồi lại nhìn Trình Hạo, sau đó liền kéo anh ra phòng khách ngồi, chính mình thì đi mở cửa. Chỉ một thoáng, một bóng dáng cao lớn bước vào phòng khách, trên người anh mặc một chiếc sơ mi màu đen đơn giản, quần tây đen tôn lên khí chất lạnh lùng vốn có, khuôn mặt tuấn mĩ khi liếc qua Trình Hạo trong phòng khách lại vô cùng bình thản không hề có một chút ngạc nhiên, có chăng chỉ là một tia đau khổ xẹt qua được anh che giấu rất kĩ.

Trình Hạo thản nhiên đứng dậy, lịch sự đưa tay ra trước, trưng ra một nụ cười ôn hòa hết sức quen thuộc

“Không ngờ sớm như vậy liền gặp lại. Hoan nghênh anh đến nhà chúng tôi”

Hai chữ chúng tôi không biết cố tình hay vô tình được nhấn mạnh, đôi mắt màu hổ phách nhìn Dạ Thần vẫn không có chút biểu cảm giống như thực sự vui mừng khi anh đến. Dạ Thần cũng chú ý đến chi tiết nhỏ này nhưng chỉ chậm rãi cười nhạt, cũng lịch sự đưa tay ra sau đó liền quay sang nói với Lâm Vũ đang đứng ngay cạnh đó

“Nhóc, có máy chiếu không”

Lâm Vũ mặc dù không biết anh dùng máy chiếu để làm gì nhưng vẫn chỉ về một hướng rồi nói: “Đi theo em”.

Căn biệt thự của Trình Hạo không chỉ có máy chiếu mà là có hẳn một phòng chiếu phim ở tầng dưới. Thời gian Lâm Vũ không thích tiếp xúc với người ngoài, Trình Hạo liền cho người xây phòng chiếu này để cô có thể thoải mái xem phim mà không phải chen chúc trong mấy rạp chiếu đông đúc. Dạ Thần vẫn không nói rõ là đem đến cái gì chỉ thần thần bí bí đưa cho cô một đĩa CD nhỏ xinh, sau đó trong cái nhìn khó hiểu của cô chậm rãi ngồi xuống một chiếc ghế gần đó. Lâm Vũ khó hiểu cho chiếc đĩa CD vào trong máy tính, bật máy chiếu sau đó liền ngồi xuống bên cạnh anh, Trình Hạo cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Chỉ một lúc sau, trong căn phòng tối om chỉ còn ánh sáng từ máy chiếu, chỉ là hình ảnh ở trên màn hình lại khiến cho cô không hiểu nổi, cái này... không phải là phòng khách sạn sao. Dạ Thần cười cười ý bảo cô theo dõi tiếp, quả nhiên, một lúc sau đó, cô mới hiểu điều “bất ngờ” mà anh định ám chỉ là gì. Trên màn hình vốn là một phòng khách sạn bình thường, camera này có vẻ được lắp đặt ở một góc trên cao, có thể bao quát cả căn phòng không sót chỗ nào

Cạch một tiếng, cửa phòng cứ thế được mở ra, bước vào trong phòng là 2 người nối đuôi nhau, một nam một nữ. Người đàn ông bước vào trước, cô gái theo đó bước vào, đặc biệt cả hai người đều ăn mặc rất kín đáo, cả hai đều đeo khẩu trang, mũ và kính râm che khuất toàn bộ khuôn mặt. Người đàn ông sau khi ngó đầu nhìn ra ngoài cửa một lúc giống như khẳng định không có ai theo dõi, lúc đó mới yên tâm

đóng cửa rồi khóa lại. Người phụ nữ lúc này đã tháo nón và khẩu trang vứt sang một bên, chiếc kính râm cũng được tháo xuống để lộ khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ được trang điểm cẩn thận. Người đàn ông kia khóa cửa xong, thậm chí còn chưa quay người lại thì người phụ nữ kia đã như rắn mà tiến tới, đôi tay thon dài vứt chiếc mũ của người đó sang một bên, một tay khác mở ám thò vào sau lưng người đàn ông vuốt ve qua lại.

Người đàn ông mau chóng quay lại, tháo xuống chiếc kính râm cùng với khẩu trang trên mặt, nhìn người phụ nữ trước mặt đang ôm chặt mình, không khỏi trêu chọc cười cười.

“Bảo bối, vội như vậy”

“Hừ, người ta chính là nhớ chú muốn chết rồi”

Nững nụ nói một tiếng sau đó cực kì chủ động giúp ông ta cởi áo nói dây lưng, mặc ô bàn tay to của ông ta để ở cặp hông tròn trịa của cô ả mà nắn bóp. Trong màn chiếu rõ ràng hiện lên cảnh thực sống động như vậy, còn ở bên ngoài, Lâm Vũ giống như bị sét đánh trúng, hai mắt mở lớn không thể tin được.

Cô rốt cuộc đang chứng kiến cái gì thế này.

Người phụ nữ trong đoạn clip kia, còn không phải là người một thân váy đỏ say khướt trong quán bar.

Còn người đàn ông kia, khuôn mặt trung niên nho nhã tuấn tú.

Diệp Vấn.

Nhưng là....cô ta không phải cháu gái Nghiêm thị trưởng sao?

Diệp Vấn là chồng Nghiêm Tổ Thu

Cô gái này lại là cháu gái ruột của bà ta.

Chuyện này.... chuyện này

Dạ Thần giống như lường trước được biểu hiện của cô, cười khê giúp cô khẳng định suy nghĩ trong đầu mình

“Không sai. Diệp Vấn a, ông ta chính là đang quan hệ với cháu gái bên vợ trên danh nghĩa của mình, tiểu thư nhà họ Nghiêm, Nghiêm Ái. Cô tiểu thư này rất được chiều chuộng nhưng lại rất nổi loạn, luôn làm những gì mình thích không quan tâm đến bất cứ ai a. ”

Đôi mắt màu cafe lại liếc qua Trình Hạo ngồi ngay bên cạnh, mặc dù ban đầu anh cũng rất ngạc nhiên nhưng chỉ một chốc liền lấy lại bình tĩnh. Điều này khiến cho Dạ Thần cũng có vài phần thưởng thức. Theo như thuộc hạ báo cáo lại, Trình Hạo này không chỉ là ông chủ đứng sau Hoàng gia, là người tiếp quản Trình thị trong tương lai, còn là một thiên tài kinh doanh từ khi còn rất trẻ. Còn có một tài liệu mật khác, Nhiên là được Trình Mục nhận nuôi về khi cô mới 13 tuổi, như vậy, xem ra hai người quen nhau cũng đã khá lâu. Anh trai em gái nuôi sao?

Trên màn chiếu khung cảnh sống động vẫn diễn ra. Nghiêm Ái cực kì thuần thực cởi quần áo trên người Diệp Vấn, sau đó nhanh nhẹn kéo chiếc khóa bên hông, chiếc váy đen trên người cứ thế rơi xuống để lộ ra cơ thể thiếu nữ quyến rũ tươi mát, trong một khắc liền khiến cho hai mắt của Diệp Vấn tối sầm lại. Nghiêm Ái cực kì chủ động dâng lên đôi môi thơm, hai bàn tay trắng nõn rất tự nhiên cầm lấy bàn tay to của ông ta đặt lên người mình vuốt ve. Diệp Vấn giống như cũng không nhận được nữa, cảm giác trơn mượt qua lòng bàn tay truyền tới khiến ông ta thỏa mãn khép hai mắt, lực đạo trên tay càng lớn. Sự thô lỗ này của ông ta không những không khiến Nghiêm Ái khó chịu mà còn càng thêm kích thích, chủ động quấn lấy Diệp Vấn như rắn nước, nụ hôn càng thêm mạnh dạn triền miên.

Trình Hạo lúc này muốn đưa tay lên che mắt cô lại bị cô kiểm lại, giọng điệu cô trong căn phòng tối có chút khàn khàn.

“Em muốn xem?”. Cô nói. Giọng nói của cô cùng với một nửa gương mặt bị che khuất khiến đáy lòng anh thất chặt.

Lúc này hai người kia đã đẩy nhau ngã ra giường. Nghiêm Ái chủ động ngồi trên người Diệp Vấn đang chìm trong dục hỏa, tạo thành tư thế nữ trên nam dưới. Cô ta phóng dăng không ngừng chuyển động lên xuống khiến cho Diệp Vấn sung sướng thở dốc, một bàn tay to nắn bóp hai bên ngực sữa căng tròn. Nghiêm Ái cũng rất đang hưởng thụ, vừa thoải mái rên rỉ, tiếng động mỗi lúc một rõ hơn

“Ừm... chú... chú...có yêu tiểu Ái hay không”, giọng nói trong trẻo có chút đứt quãng truyền ra, động tác vẫn không dừng lại

“Tiểu Ái... tiểu lẳng lơ.... chú đương nhiên yêu...hah.... yêu”

“Yêu hơn bà cô già kia sao....”, Nghiêm Ái bỗng nhiên dừng lại không động nữa, mặt đỏ bừng nhìn Diệp Vấn đang hưởng thụ.

Diệp Vấn thấy cô đột nhiên dừng lại, khó chịu vặn vẹo người, sau đó liền ôm lấy hông cô ta nói lớn

“Đương nhiên không thể so sánh với tiểu Ái của chú... mau một chút... mau động...ngoan... mau”

Nghiêm Ái lúc này mới hài lòng tiếp tục, tiếng da thịt đụng chạm càng ngày càng lớn, tiếng đàn ông gầm nhẹ cùng với tiếng phụ nữ mờ ám rên rỉ khiến người ta phải đỏ mặt. Nghiêm Ái lắc lắc người mặc áo tóc xoắn dài buông xõa trên lưng. Haha, không sai, người đàn ông ở dưới thân cô, người đàn ông mà cô đang quan hệ trên danh nghĩa là chồng của cô ruột cô, là chú của cô. Nhưng mà có sao đâu chứ, cô yêu ông ta, ngay từ khi còn bé ông bế cô gọi cô tiểu Ái, tiểu Ái cô đã biết cô yêu người đàn ông này. Lẽ giáo lại sao, vụng trộm lại sao, Nghiêm Ái cô chỉ biết cô chưa từng có bất cứ thứ gì. Càng như vậy mới càng thêm kích thích, không phải sao.

Màn hình bỗng dừng tối om, Trình Hạo không nhìn được nữa ấn nút tắt trên điều khiển, sau đó kéo Lâm Vũ đang thần thờ ra ngoài. Dạ Thần đi theo sau, nhìn thấy bộ dáng cô như vậy thì hết sức đau lòng, lại không biết mình làm vậy là đúng hay sai. Thêm đó lại có chút tò mò, không phải Nhiên rất hận ông ta sao, đoạn băng này anh mất rất nhiều công sức mới có được, tại sao.....

Lâm Vũ ngồi trên ghế sofa, trầm mặc không nói gì. Trình Hạo vội vã đi rót cho cô một ly nước cam, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô. Lâm Vũ cố gắng điều chỉnh cảm xúc, liếc nhìn Dạ Thần với khuôn mặt khó hiểu đối diện muốn hỏi lại thôi, lại nhìn Trình Hạo đang mang một ánh mắt rét lạnh, không khỏi đưa một tay nắm lấy tay anh, mỉm cười ý bảo cô không sao hết. Cô biết, ánh mắt lạnh lùng này của anh cũng là vì Thần đem đến đoạn băng ảnh hưởng đến cảm xúc của cô, còn Thần, anh cũng chỉ là quan tâm cô thôi, không có ý gì khác. Cô thực sự không ngờ, chỉ sau ngày hôm đó, chỉ vì ánh mắt của cô, anh lại giúp cô để ý đến ông ta như vậy.

Nghĩ đến đó, Lâm Vũ uống một hớp nước cam rồi ngẩng đầu lên nhìn Dạ Thần, khẽ mở miệng.

“Diệp Vấn... ông ta.. là cha ruột em”

Cô chỉ nói đúng một câu, không giải thích thêm, cũng không nói là tại sao cô lại mang họ Trình, tại sao cô và Diệp Vấn lại tách ra. Giọng điệu có chút chua chát, lại có chút chế giễu, khuôn mặt lạnh lùng không có chút cảm xúc, ánh mắt sâu như nước lại toát ra tia khổ sở giống như một chút hi vọng mong manh cuối cùng còn sót lại bị dập tắt không còn một mảnh. Lâm Vũ không khỏi nhíu mày bày ra nụ cười nhạt nhẽo. Lâm Vũ à Lâm Vũ, mày còn chối cái gì chứ, mày luôn mồm nói hận ông ta, không quan tâm, không để ý nhưng tại sao lòng vẫn khó chịu như vậy. Không dấu vết đặt tay lên ngực mình, nơi đó giống như nghẹn uất khó chịu, ha, là do chúng tôi cùng chảy chung một dòng máu hay sao.

Trình Hạo một tay choàng qua vai cô, để cô tựa vào ngực mình, đôi mắt đen tuyền nhắm chặt rồi mở ra, hàng mi dài của cô có chút run rẩy. Đây cũng là lần đầu tiên Dạ Thần không còn tâm sức để ý hành động thân mật của hai người nữa, anh lúc này chỉ muốn đắm mình một chút. Anh rất cuộc đang làm gì thế này, ông ta là cha ruột của cô... chết tiệt thật, anh rất cuộc đã làm gì.

“Nhiên, anh.. anh”

“Đừng nói xin lỗi”, cô ngắt lời anh, “Thật đấy, đừng nói xin lỗi. Em không sao đâu”

“Em vốn không coi ông ta là cha. Thần, đừng lo lắng, em thực sự còn phải nói với anh hai tiếng cảm ơn mới phải”

Lâm Vũ ngồi thẳng dậy, đáy mắt là một mảnh trong suốt. Đừng quan tâm nữa, mày thậm chí còn chưa gọi ông ta một tiếng “cha” mà, phải không? Hai bàn tay nắm chặt lại, khuôn mặt tỏ rõ vẻ kiên định. Yếu đuối để làm gì, do dự để làm gì nữa chứ, ông ta thậm chí còn chưa từng nhớ đã từng có một đứa con gái như cô tồn tại. Còn cả chiếc hoa tai của Nghiêm Tổ Thu mà cô tìm thấy tại bệnh viện, tất cả phải được làm rõ ràng.

Nghĩ như vậy, dưới ánh mắt lo lắng của hai người kia, cô nhanh nhẹn bấm một tin nhắn, đôi môi nhỏ nhắn khẽ mím lại, ấn nút, gửi đi.

48. Chương 48: Bắt Cóc

Theo như lời Dạ Thần nói, biết được mối quan hệ của hai người Diệp Vấn cùng Nghiêm Ái hoàn toàn là ngoài dự đoán, mặc dù đoạn băng đó thực sự đúng là anh phải tốn không ít công sức mới có được. Khách sạn mà Diệp Vấn và Nghiêm Ái thường xuyên gặp nhau là khách sạn “riêng” của những cán bộ cấp cao, bên

trong đều gài người của họ, bên ngoài được trang trí giống như một nhà gian, khi đi vào cũng sẽ tưởng họ đến dùng một bữa cơm chứ không có gì khác. Khi bọn họ đến sẽ có một người dẫn họ vào phòng riêng sau đó liền giúp họ canh chừng, tất cả đều là những thủ hạ trung thành nhất. Điều đó thực ra cũng không phải là lạ, những người đứng ở trên cao đó đâu phải ai ai cũng thanh liêm chính trực, trong tay có tiền, có quyền, ngẫu nhiên nuôi một vài tình nhân bên ngoài cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Người của Dạ Thần theo Diệp Vấn tới đây thì mất dấu, bên ngoài lại canh gác cực kì cẩn mật không thể lên vào được. Những người đến đây cũng rất thông minh, giả như chuyện của Diệp Vấn, ông ta sẽ đi bằng cửa trước, Nghiêm Ái sẽ đến bằng lối bí mật ở cửa sau, ăn mặc kín mít như vậy, thoát nhìn tuyệt đối không giống như có quan hệ. Nếu như không phải Thần tìm cách gài người vào bên trong rồi dùng một số thủ đoạn khác, có lẽ Lâm Vũ cũng sẽ chẳng bao giờ biết được bí mật này.

Lần này, Lâm Vũ cũng đã lên kế hoạch thật tốt, chỉ cần người đó trả lời, tất cả đều có thể bắt đầu. Diệp Vấn, Nghiêm Tổ Thu, các người đợi đó đi, nếu như động đến tôi, tôi còn có thể cho các người một đường sống.

Còn nếu như dám động đến mẹ tôi, như vậy, liền chờ đợi trừng phạt đi.

....

Chiều, gió mát thổi qua, trời có vẻ hơi âm u một chút, có vẻ như sắp có mưa lớn. Lâm Vũ bước lang thang trên đường, trên tay còn xách hai túi đồ lớn, anh hai hôm qua đột nhiên nói muốn ăn mì vằn thắn, cô hôm nay liền đi mua ít nguyên liệu làm cho anh ăn. Nghĩ đến đôi mắt màu hổ phách dịu dàng như nước, khóe môi cô không nhịn được kéo ra nụ cười, cô không biết rằng bộ dáng cô lúc này, đầu mắt đuôi mắt ẩn ẩn ý cười, hai má phơn phớt hồng, ánh mắt sáng ngời, khuôn mặt thanh tú lộ rõ vẻ hạnh phúc giống như một đóa hoa nở rộ, cực kì chói mắt. Lâm Vũ vừa từ trường về, trên mặt vẫn đeo mặt nạ liền cứ thế đi mua đồ chưa có tháo xuống. Đúng lúc đó, điện thoại trong túi bỗng dưng đổ chuông, Lâm Vũ chuyển hết đồ sang một tay rồi vội vàng bắt điện thoại

“Alo”

“Này. Em cũng thật là ác đấy. Nếu như tôi không gặp em em liền như vậy ngó lơ tôi luôn sao. Dù gì em cũng đang là sư phụ trên danh nghĩa của tôi đây, có thể có trách nhiệm hơn một chút được không”. Bên kia truyền đến một tràng dài không dứt, giọng nói giống như trêu đùa lại giống như oán trách cực kì ngả ngớn khiến Lâm Vũ bất giác nhíu mày

“Hàn Minh?”

“Chứ em nghĩ là ai chứ. Nhóc, chúng ta gặp nhau chút đi. Tôi đang đứng trước cửa hàng bánh ngọt ở đường....”

Nói xong liền cúp điện thoại không cho Lâm Vũ cơ hội nói tiếp. Nhìn màn hình đen ngòm, Lâm Vũ nhíu nhíu mi, lại thở dài một hơi, sao cô quên mất chứ, cô còn nợ Hàn Minh một câu trả lời. Thôi, như vậy, liền, dứt khoát một lần đi. Nghĩ như thế, Lâm Vũ quay đầu, bước chân theo hướng ngược lại đi tới, tiệm bánh đó hình như cũng ở gần đây thì phải.

Tiệm bánh đó đúng là rất gần đây, đi bộ qua ba con phố liền đến nơi. Lúc Lâm Vũ đến đã thấy Hàn Minh một thân quần jean áo phông đứng ở trước cửa, cao lớn sáng sủa, khuôn mặt yêu nghiệt khi nhìn thấy cô liền nở một nụ cười quen thuộc, chỉ là không hiểu sao Lâm Vũ lại cảm thấy nụ cười của anh dường như có chút u buồn. Hàn Minh nhanh nhẹn chạy đến trước mặt Lâm Vũ, lại nhìn hai ba túi đồ trên tay cô liền mở miệng hỏi

“Em đang vội sao”

Lâm Vũ nhìn sắc trời đã hơi ngả tối một chút, nghĩ đến tối đã hẹn Trình Hạo về ăn cơm liền hơi gật đầu. Hàn Minh thấy vậy, giúp cô cầm mấy túi xách, thở dài

“Thôi vậy, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện”

Lâm Vũ để mặc anh xách đồ ỳnh, hai người sóng vai đi bên cạnh nhau, trong nhất thời lại không ai mở miệng trước, trong không gian chỉ có tiếng lá cây xào xạc ven đường

“Em...”

“Anh...”

Hai người không hẹn mà cùng nhau mở miệng, sau đó liền nhìn nhau cười. Lâm Vũ nhìn Hàn Minh, cười cười: “Anh nói trước đi”

“Nhóc, lời đề nghị của tôi....”, Hàn Minh hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào Lâm Vũ đang đi ngay cạnh, có chút ấp úng mở miệng. Lâm Vũ mím mím môi, đôi mắt xẹt qua một tia áy náy

“Em xin lỗi”

Ba chữ này so với bất kỳ câu trả lời nào cũng rõ ràng hơn, cô cũng không cần nói thêm câu nào khác. Hàn Minh lúc đầu là ngẩn ra, cả người hơi khựng lại, sau đó không nhịn được nở nụ cười chua chát.

“Tôi... có thể hỏi em lý do không”

“Em có bạn trai rồi, anh ấy đối với em rất tốt”, Lâm Vũ đáp bằng quơ, mặc cho làn gió mát vuốt ve trên mặt, luồn vào trong mái tóc dài của cô kéo ra sau. Lâm Vũ là kiểu người như vậy, nếu như cô đã xác định tình cảm của mình, tuyệt đối sẽ không dây dưa lòng vòng với người khác, nếu như vậy, bất kỳ ai cũng sẽ chịu tổn thương.

Hàn Minh là người tốt, vì cô như vậy, không đáng.

Lâm Vũ thấy anh trầm mặc, nghĩ một chút liền mở miệng: “Minh, anh là người tốt, có rất nhiều cô gái khác phù hợp với anh. Em không tốt như anh nghĩ đâu, em còn giấu anh rất nhiều, rất nhiều thứ. Cũng có thể anh chỉ là nhất thời động tâm, đối với em có chút tò mò chứ chưa hẳn là yêu. Dù sao thì, chúng ta vẫn mãi là bằng hữu tốt, không phải sao”

Bằng hữu tốt. Hàn Minh chậm rãi nhắm mắt lại ba từ này.

Nhóc, em nói tôi chỉ là nhất thời động tâm, như vậy, tại sao trái tim lại đau đến nghẹt thở.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng bên ngoài lại không biết mở miệng thế nào, cũng không thể nói cho cô ấy biết mình ghen tị với người kia, ghen tị với người có được cô ấy đến phát điên.

“Haiz, không ngờ một người phong lưu đẹp trai như anh em lại nhẫn tâm bỏ phí. Thôi vậy. Nếu như sau này tiếc nuối cứ quay lại tìm anh, biết đâu anh vẫn ở đó thì sao”

Khuôn mặt anh vốn dĩ đang rất buồn bã trong thoáng chốc lại chuyển về dáng vẻ lưu manh thường ngày, câu nói nửa đùa nửa thật khiến Lâm Vũ không biết phải làm sao. Hàn Minh nhìn thẳng về đằng trước, không dám nhìn thẳng vào cô, miệng cười nhưng tâm không cười. Bỗng nhiên, anh dừng lại, đặt hai túi đồ xuống đất, nhanh như chớp quay sang ôm Lâm Vũ vào lòng. Ngay lúc Lâm Vũ phản ứng kịp định đẩy anh ra lại nghe thấy tiếng thì thầm trầm thấp ở bên tai khiến động tác của cô trong thoáng chốc dừng lại, nghĩ gì đó rồi hai tay buông thõng xuống, mặc cho anh ôm

“Cho anh ôm một chút, một chút thôi”, anh nói

Cầm của anh tựa lên vai cô, vòng tay siết chặt, hơi ấm còn phả vào vành tai khiến cô ngửa ngửa.

Hai mắt anh nhắm lại, cảm thụ thân thể mềm mại trong ngực cùng với mùi bạc hà nhàn nhạt trên cơ thể cô. Nhóc.... để anh ôm em một lần....tham lam một lần thôi.

“Haha, cũng tình cảm thật đó chứ. Chắc, thật cảm động quá”.

Đúng lúc đó, một giọng nói ồm ồm mang theo ý chế giễu vang lên. Hàn Minh mau chóng buông Lâm Vũ ra, cả hai người cảnh giác nhìn về nơi phát ra giọng nói. Chỉ thấy trước mặt cả hai có tầm hai chục gã đàn ông to cao, khuôn mặt dữ tợn giống như lưu manh, trên cổ và cánh tay đều được xăm trổ kín mít. Mỗi một tên cầm gậy hoặc dao găm, tên đứng đầu cũng là tên đang phì phò thuốc lá vừa mới mở miệng chế giễu, ánh mắt ti hí muốn bao nhiêu bỉ ổi liền có bấy nhiêu.

Lâm Vũ thầm hô một tiếng không ổn, không ngờ trong lúc cô và Hàn Minh nói chuyện lại đi vào trong ngõ vắng người này. Hàn Minh cùng Lâm Vũ nhìn vào mắt nhau, cả hai đều thấy được tia nghiêm trọng trong

mắt đối phương. Nếu như bọn chúng không mang vũ khí, hai người bọn họ còn có thể đánh một trận, đằng này đám người kia đều mang dao trên tay, trận đánh này, phần thắng không lớn. Hai người Minh- Vũ đều biết nặng nhẹ, đồng loạt quay sang hướng ngược lại, vốn định nâng bước chạy lại không khỏi khựng lại, ánh mắt càng thêm tối sầm. Chỉ thấy đầu ngõ bên kia, tầm chục tên nữa đã vây kín không để cho hai người có đường thoát, xem ra trận lần này, không đánh không được. Lâm Vũ nghĩ như vậy, hai bàn tay nắm chặt lại, định tiến lên lại nghe thấy mấy tên đứng đằng trước mở miệng

“Đại ca, chỉ cần bắt con nhỏ thôi. Tự đứng lùi ra đằng kia, phải làm sao”

“Hừ, bọn mày không thấy chúng nó tình cảm vậy sao. Cùng lắm tấn cho nó một trận rồi vứt nó ở đây, bắt con nhỏ”. Tên được gọi là đại ca nói một tràng rồi ném điều thuốc lá xuống đất, lấy chân dẫm lên, khuôn mặt xấu xí hướng Lâm Vũ cười dữ tợn.

“Cô em, ngoan ngoãn theo bọn anh đi một chuyến. Nếu không anh cũng không biết con dao này sẽ vạch bao đường trên khuôn mặt xinh đẹp kia đâu”. Nói xong liền phe phẩy con dao trên tay, thích ý cười cười.

Lâm Vũ nắm chặt tay, lưỡi dao được thiết kế riêng kẹp ở hai ngón tay, khuôn mặt không có chút cảm xúc, chậm rãi cất giọng lạnh lùng

“Đừng nói nhiều nữa”

Tên cầm đầu thấy vậy, cười khẩy một tiếng, tay giơ lên trên cao, bọn đàn em liền biết ý tiến về phía trước, tên đó đứng đằng sau ra lệnh

“Nó biết võ đấy. Bắt sống, chỉ cần không giết nó là được”

Lâm Vũ cũng không chần chừ nữa, thấy một tên đến gần liền nhanh như chớp tiến đến đập một cú vào giữa bụng, ý định ra tay trước chiếm thế chủ động. Hàn Minh bên cạnh cũng phản ứng rất nhanh, kẹp cổ một tên sau đó thúc vài cú liên tục khiến hắn đau đến tái mét mặt mày. Mấy tên thuộc hạ nhìn như vậy cũng càng thêm cảnh giác, đồng loạt tiến tới, dao trên tay cũng bắt đầu khua khoắng loạn xạ. Lâm Vũ nhìn một mảnh áo do bị dao xẹt qua mà rách bợt, đáy lòng rét lạnh. Một chân cô đập mạnh vào tên đang trước, người lại nhanh như chớp ngửa 180 độ, lưỡi dao lam trong tay xẹt qua cổ họng của một tên. Cô vốn là không muốn giết người, nhưng mà hôm nay nếu như không làm vậy, người chết rất có thể sẽ là cô. Nghĩ như vậy, động tác trên tay càng nhanh hơn, lưỡi dao sắc bén trên tay giống như lưỡi hái tử thần khiến cho không ít tên ngã xuống. Lâm Vũ khẽ điều chỉnh hơi thở, mặc dù trên mặt cô vẫn là biểu tình lạnh nhạt không đổi nhưng thực chất bàn tay đã có chút run rẩy, dù sao cũng không phải một đấu một, thể lực cô cũng không phải vô hạn, hơn nữa đã lâu không đánh, thân thể dường như không linh hoạt như trước.

Hàn Minh so với cô còn thê thảm hơn, trên tay anh vốn không có vũ khí nên bị dao xẹt qua tạo nên không ít vết thương lớn nhỏ. Hai người áp lưng vào nhau, một người đằng trước một người đằng sau, gắng hết sức mà chống cự. Tên cầm đầu nhận thấy Lâm Vũ lợi hại, ra lệnh cho thuộc hạ tập trung tấn công Hàn Minh, chỉ để lại vài tên bao vây Lâm Vũ. Lâm Vũ nhận ra ý định của hắn ta, hết sức sốt ruột nhưng lại không thể nào thoát khỏi vòng vây của mấy tên trước mặt, một tên ngã xuống lại có một tên tiến đến khiến cô nóng nảy, vừa đỡ đòn lại vừa liếc mắt qua Hàn Minh. Đúng lúc đó, một tên nhận ra sau lưng cô có sơ hở, tận dụng từ đằng sau lưng lao tới. Hàn Minh nhìn thấy như vậy, không suy nghĩ liền nhảy ra trước thay cô hứng trọn, một con dao thẳng tắp xuyên qua vai, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ một khoảng.

Lâm Vũ hét lên một tiếng, hai mắt đỏ ngầu, bắt chấp chạy về phía Hàn Minh, bàn tay dang ra đỡ anh đang từ từ gục xuống. Hàn Minh mặc kệ bả vai đang không ngừng chảy máu, người hơi khụy xuống cố gắng đứng vững, thở hổn hển quay sang nói với cô

“Chạy đi, mặc kệ anh”

Nói xong lại cảm thấy một trận váng đầu ập tới, cả người nhũn ra. Lâm Vũ vội vã đỡ lấy anh mặc cho đằng sau bị một tên chém một nhát, cảm xúc đau buốt truyền đến lại không khiến cô mấy may quan tâm. Hai mắt cô đỏ ngầu, hai tay run rẩy, đôi mắt đen tuyền tràn ngập sợ hãi nhìn vào vết thương đang không ngừng chảy máu, nơi đó vẫn đang cắm một con dao sắc nhọn.

Lâm Vũ sợ

Ngay cả khi đối diện với mấy tên đó cũng chưa từng sợ như vậy.

Khuôn mặt không còn giữ được vẻ lạnh lùng thường thấy mà tràn ngập xúc động không thể tin.

“Đồ ngốc”

“Hàn Minh, anh đúng là tên ngốc”

Nhìn thấy một mảng áo phong trắng của anh bị máu nhuộm đỏ, đáy lòng cô không khỏi siết chặt lại, nghẹn ngào hét lên.

Lúc này tên cầm đầu đã ra lệnh cho thuộc hạ dừng tay lại, nhìn thấy Lâm Vũ ôm Hàn Minh ngồi đó, hẳn phe phẩy tay ra hiệu cho thuộc hạ. Lập tức có bốn tên đi tới, trong lúc cô không chú ý liền giữ lấy tay của cô không cho phản kháng, một tên lấy mảnh khăn đã được tẩm sẵn thuốc mê bịt kín miệng cô. Chỉ trong chốc lát, Lâm Vũ cảm thấy một cơn buồn ngủ ập đến, mi mắt nặng dần, cả người mềm nhũn vô lực, cô cứ thế liền ngất đi. Tên cầm đầu ra lệnh cho bọn thuộc hạ kéo cô lên xe, thu xếp cho ổn thỏa, lại nhìn thoáng qua Hàn Minh đang nằm trên đất, hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi. Tên đó mất máu nhiều như vậy, nếu như không có ai đến kịp cũng sẽ chết không thể nghi ngờ.

....

Đau quá.

Cảm giác đau nhức trên người khiến Lâm Vũ tỉnh lại, đầu choáng váng khiến cô mất một lúc mới mở được hai mí mắt nặng trĩu. Đau quá. Cả người đều là vết thương, vừa đau vừa rát.

Lâm Vũ nghiêng đầu đi đánh giá một chút, một mùi ẩm mốc xộc thẳng vào mũi, đây là đâu, cô rốt cuộc bị đưa đến đâu rồi. Căn phòng này không rộng lắm, nhìn có vẻ giống như một căn nhà bỏ hoang từ lâu, mặt sàn cũ kĩ ẩm mốc có một mùi gay mũi rất khó chịu. Cả người cô bị trói hai tay hai chân, cột vào một chiếc cột, cô thử nhúc nhích một chút liền cảm thấy vết thương trên người đau rát. Trước mặt cô thấp thoáng vài bóng người, bên cạnh tên cầm đầu cùng vài tên cô gặp trước đó, còn có một bóng người vô cùng quen thuộc.

“Lâm Nhiên, chị tỉnh rồi sao”, giọng nói ngọt ngào vang lên khiến cho Lâm Vũ trông thoáng chốc thấy buồn nôn. Cô cắn răng nghiêng lợi phun ra hai chữ

“Diệp Tuyền”

“Ha ha, vẫn còn nhận ra tôi, như vậy sức khỏe vẫn còn tốt lắm”. Diệp Tuyền cười ha hả, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu thoáng qua tia âm hiểm.

“Là cô bắt cóc tôi tới đây. Cô muốn làm gì. Hàn Minh anh ấy đang ở đâu”. Lâm Vũ theo bản năng nhìn quanh lại không thấy Hàn Minh, trong lòng tỏ ra lo lắng. Biểu hiện này vào trong mắt Diệp Tuyền lại khiến cho cô ta cười lớn

“Lâm Nhiên, cô chắc gì đã giữ được mạng lại còn lo cho người tình của cô chứ. Trình Hạo, Hàn Minh, tất cả đều bị cô thu phục. Lâm Nhiên, cô giỏi lắm”. Diệp Tuyền cảm phần nói. Lúc này, tên cầm đầu đang đứng ở đằng sau bỗng dưng bước tới, cánh tay dang ra đem Diệp Tuyền ôm vào trong lòng

“Bảo bối, người đã bắt về, em nên thưởng cho anh thế nào đây”

Diệp Tuyền nhìn thoáng qua khuôn mặt xấu xí thô lỗ ngay bên cạnh, cố nén nhịn cảm giác buồn nôn đang trào lên, ở trên môi hẳn ta hôn một cái, giọng nói nũng nịu mập mờ.

“Được rồi mà. Chờ em xử lý xong ả liên trưởng cho anh”

Khi ánh mắt chuyển qua trên người Lâm Vũ từ kinh tởm liền biến thành thù hận thấu xương. Tại sao, tại sao, tại sao chứ. Lâm Nhiên này có gì tốt lại có được Trình Hạo, còn Diệp Tuyền cô lại phải ở với tên A Đại vừa xấu xí vừa thô lỗ này. Cô còn nhớ năm ngày trước cô uống rượu ở quán bar, gặp phải hắn liền bị hắn cưỡng bạo, cảm giác đau đớn khuất nhục lúc đó khiến cho cô cả đời không quên. Cô không dám nói với ai, không dám nói với ba mẹ, sợ một thân danh dự đều hỏng mất. Cô hận, cô thật sự hận, hận Lâm Nhiên, chính cô ta đã cướp đi tất cả của cô. Tất cả những người từng tôn sùng cô như nữ hoàng bây giờ lại đối với cô khinh bỉ. Cô hận, làm sao có thể không hận con ả khốn khiếp trước mặt.

A Đại si mê thân thể cô, mặc cho hằn xấu xí một chút nhưng thể lực rất mạnh, như vậy, cô liền lợi dụng hằn bắt Lâm Nhiên đến đây, giúp cô xả mối hận này.

Lâm Vũ nhìn thoáng qua hai người, trên miêng kéo ra một tia mỉa mai, một tia này vào trong mắt Diệp Tuyền chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Diệp Tuyền bước lên một bước, khuôn mặt xinh đẹp vạn vẹo

“Cô cười cái gì”

Lâm Vũ vẫn không nói, chỉ cười. Trên mặt không có vẻ gì là sợ hãi.

“Cô cười cái gì.... cười cái gì”

Diệp Tuyền không lấy được đáp án mình muốn, bàn tay nhanh như chớp ở trên mặt Lâm Vũ hạ xuống.

Bốp

Bốp

Bốp

Hai má Lâm Vũ bị tát đến đỏ lừ, Diệp Tuyền vẫn không dừng lại, lực đạo trên tay càng lớn. Lâm Vũ không rên lấy một câu, khóe miệng lại mau chóng chảy ra dòng máu tươi, đầu choáng váng. Dù sao hiện tại thân thể cô cũng đang rất suy yếu, vết thương dường như nhiễm trùng đau đến mức cô động cũng không động.

Diệp Tuyền tát đến mức khuôn mặt Lâm Vũ hằn lên dấu tay đỏ ửng mới hài lòng buông ra. Diệp Tuyền hơi cúi người nắm lấy cằm của Lâm Vũ ép cô ngẩng mặt lên nhìn cô ta, trong đôi mắt đen tuyền của Lâm Vũ thể nhưng lại không có chút sợ hãi, có chăng chỉ là tiểu ý chế giễu.

“Tôi thực sự muốn móc hai mắt của cô ra”, Diệp Tuyền cất giọng ác độc, ngón tay lướt nhẹ trên khuôn mặt của Lâm Nhiên

“Khuôn mặt này có cái gì tốt... xấu xí như vậy”

Cô ta lẩm bẩm vài câu, sau đó, móng tay sắc nhọn không hề cố kị dùng sức cào trên mặt Lâm Nhiên. Kì lạ là, nó lại không tạo ra nhiều vết máu như cô tưởng. Nhìn vào chỗ vết thương, hai mắt Diệp Tuyền sáng lên, cuối cùng lần mò ở chỗ cổ của cô, chiếc mặt nạ cứ thế được kéo ra, trong phòng lập tức vang lên tiếng hít khí. Dưới lớp mặt nạ đương nhiên là khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Lâm Vũ, khuôn mặt trắng nõn nà do bị đánh mà hơi đỏ lên, ánh mắt sáng ngời, cả người có chút xốc xếch không làm mất đi vẻ xinh đẹp mà càng khiến cho người ta muốn yêu thương che chở. Trong mắt tên cầm đầu xẹt qua tia sáng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Vũ cùng với da thịt trắng nõn lộ ra khỏi quần áo, ánh mắt tối lại như có điều suy nghĩ.

Diệp Tuyền cầm lớp mặt nạ trên tay, lại nhìn Lâm Vũ trước mặt, cả người run rẩy không biết phải nói gì.

“Cô.... là cô... là cô”

“Sao, ngạc nhiên lắm sao”, Lâm Vũ cất giọng lạnh lùng. Hai hàng lông mày cô khẽ nhíu lại khi ánh mắt sáng rực trần trụi của mấy tên trong phòng nhìn chằm chằm vào cô

“Khốn khiếp.... Lâm Nhiên.... thì ra tất cả đều bị cô lừa”. Diệp Tuyền vứt chiếc mặt nạ trên tay xuống đất, ánh mắt càng thêm tàn độc, hung hăng cho Lâm Vũ một cái tát, máu tươi từ trong miệng cô phun ra

“A Đại, đại mỹ nhân như vậy, thuộc hạ của anh xem ra rất được hưởng phúc đó”

Diệp Tuyền quay sang A Đại nói ngọt ngào, trong mắt đều là tia âm lãnh. A Đại biết cô ám chỉ điều gì, nhưng mà, nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia....

“Sao, anh thích cô ta”, Diệp Tuyền chợt nhận ra tình thế không tốt, sắc mặt khẽ biến, chủ động đến gần ôm lấy anh ta.

“A Đại, cô ta so với em đẹp hơn sao”, giọng nói nũng nịu đến mức buồn nôn khiến Lâm Vũ không nhịn được nhổ ra một búng máu. Diệp Tuyền nhìn A Đại vẫn còn một tia do dự, hơi cắn răng, cầm lấy tay anh ta đặt lên bầu ngực căng tròn của mình, cất giọng làm nũng

“Đại....~~”

Ôm trong tay thân thể đầy đặn thơm mát, tên A Đại cũng không nhịn được nữa, luyến tiếc nhìn qua Lâm Vũ đang ngồi đó rồi kéo Diệp Tuyền ra ngoài, tay lại ra lệnh cho hai tên thuộc hạ của mình. Hai tên thuộc hạ kia vốn thèm thuồng Lâm Vũ tới đỏ mắt nhưng vẫn ngại lão đại bọn họ, hiện tại được tiến đến, sung sướng như vớ được vàng, nhanh như chớp chạy tới chỉ sợ chậm chân. Một tên xé áo của Lâm Vũ để lộ ra bầu ngực trắng nõn căng tròn, hần nhin không được nuốt một ngụm nước bọt, hai mắt thèm thuồng không thể che giấu. Mà tên còn lại đã không nhịn được cởi quần áo trên cười, khoa trương cười lớn.

“Thả tôi ra... khốn khiếp”

“Người đẹp, em có kêu nát họng cũng không có ai đến cứu em đâu. Không bằng im lặng một chút anh liền cho em sung sướng”

Cảm nhận bàn tay trần thủ chạm vào người mình, Lâm Vũ không nhịn được run rẩy, một cổ ghê tởm trào lên, tay chân cố gắng dùng sức khua khoắng lại không thoát được nửa phần.

“Mẹ nó, da thịt trơn mượt như vậy, chơi thực sự thích. Mày lên trước hay tao lên trước”

“Để tao đi, tao không nhịn được nữa rồi”

Tên bên cạnh xoa xoa cánh tay, trực tiếp bổ nhào lên người cô, bàn tay sờ soạng cặp đùi thon dài. Lâm Vũ hai mắt đỏ ngầu, chẳng lẽ ngày hôm nay cô thực sự phải chịu đựng sự ô nhục này hay sao. Đôi mắt cô mở lớn, hàng mi run rẩy, trong một khắc, khuôn mặt dịu dàng yêu thương của ai đó hiện ra ngay trước mặt, một giọt nước mắt trong veo cứ thế rơi xuống, mang theo tuyệt vọng đau khổ.

Nếu như ngày hôm nay bị mấy tên này làm nhục, cô còn tư cách gì ở bên anh đây?

Nước mắt không nhịn được chảy nhiều hơn, lướt qua gò má rồi nhỏ xuống nền đất.

Lâm Vũ không hề do dự đặt hàm răng trên đầu lưỡi mình, chỉ cần cô dùng lực một chút, cái mạng nhỏ này liền biến mất.

Cảm nhận quần dài bị xé rách, hai mắt Lâm Vũ nhắm chặt lại

Anh hai.... Tạm biệt....

49. Chương 49 : Lâm Vũ Trả Thù (1)

Ngay khi Lâm Vũ đang chìm trong tuyệt vọng, hai mắt nhắm lại, hơi hơi há miệng định dùng lực cắn xuống, cửa phòng “Rầm” một tiếng bị ai đó đá văng ra. Lâm Vũ kịp thời dừng động tác lại, hơi hé mắt lại chỉ nhìn thấy một bóng dáng mờ hồ lao tới và một màn sương mờ che khuất tầm nhìn. Cô thể nhưng lại không biết bản thân vì khuất nhục mà nước mắt đã giàn giụa từ lúc nào trong vô thức.

Chỉ sau một khắc, Lâm Vũ liền rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc, cô cảm nhận được đôi tay người đó có chút run rẩy ôm chặt lấy cô, anh không ngừng ở bên tai cô thì thào “Xin lỗi... xin lỗi...xin lỗi”. Nước mắt vẫn không ngừng chảy, thân kinh vốn căng ra lại giống như được thả lỏng, cảm nhận cả người mình giống như đang bị rút hết sức lực, Lâm Vũ cố hết sức ngẩng đầu lên, hỗn hển cất giọng ngắt quãng:” Cứu... Hàn Minh... mau... cứu” sau đó cứ thế ngất lịm đi.

“Vật nhỏ... vật nhỏ”

Trình Hạo cởi áo ngoài của mình cẩn thận bao bọc lấy thân mình đầy vết thương của cô, cảm nhận thân nhiệt cô giống như phát sốt không ngừng tăng cao, anh lo lắng bế cô lên. Ánh mắt đảo qua khuôn mặt mỗi một thấm đẫm nước mắt của cô, lại nhìn thấy mấy tên bị Phong, Khải bắt lại, đáy mắt là một lạnh rét lạnh, tràn ngập sát khí.

“Bắt tất cả lại đem đến ngục giam”. Mặc kệ ánh mắt khẩn cầu đáng thương của Diệp Tuyền, Trình Hạo lạnh lùng ra lệnh một tiếng rồi nhanh chóng bế Lâm Vũ gần như chạy ra cửa, Dạ Thần cùng với Linda cũng vội vã theo sau để lại Lâm Phong, Lâm Khải ở lại thu thập. Đám người này, dám làm thương tổn đến cô một phần, anh nhất định sẽ khiến chúng sống không bằng chết.

Dùng tốc độ nhanh nhất đến bệnh viện, Trình Hạo vừa đến nơi liền tóm một vị bác sĩ gần nhất gào lên khiến ông ta sợ đến mức tái xanh mặt. Anh cũng chẳng thêm quan tâm đến sắc mặt của ông ta, hai mắt giống như có lửa, Linda đứng bên cạnh không dám hé răng một câu, từ khi quen lão đại cô chưa từng thấy anh nổi giận như vậy, trên người tỏa ra nộ khí, giống như tùy thời có thể giết người khác ngay lập tức. Cho đến khi Lâm Vũ được đưa vào phòng cấp cứu, Trình Hạo cầm trên tay chiếc áo đã dính máu của Lâm Vũ, ngồi phịch xuống, hai mắt dán chặt vào cánh cửa đang đóng lại. Anh cố gắng hít sâu một hơi để bình ổn cảm xúc, nhưng chỉ cần hai mắt nhắm lại thì khuôn mặt tuyệt vọng của cô lại hiện ra trước mắt, trong nháy mắt khiến đáy lòng anh thắt chặt, xua thế nào cũng không đi. Vật nhỏ của anh, cô ấy là một người kiên cường như thế nào, mạnh mẽ như thế nào, rốt cuộc đã phải trải qua điều gì mới có thể lộ ra một mặt như thế. Trình Hạo không biết, nếu như anh chỉ đến chậm một chút, chỉ một khắc thôi thì cô cũng đã trở thành một cái xác không hồn. Nếu như không phải ngay lúc đó phải nhanh chóng đưa cô đi, anh không biết liệu mình có ở đó đại khai sát giới hay không nữa. Không, cho bọn chúng chết là quá dễ dàng cho bọn chúng, anh nhất định phải khiến từng tên từng tên chịu sự đau đớn gấp trăm ngàn lần.

Dạ Thần đứng ngay bên cạnh, một mặt nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt, ánh mắt tràn đầy lo lắng, một mặt khác nhìn vào một nửa gương mặt hồng hồng hơi sưng lên của Trình Hạo. Một vết kia, chính là do anh cho anh ta một quyền. Ngay khi nghe tin Lâm Vũ mất tích, ánh chính là gần như nổi điên không nhịn được cho anh ta một đấm. Nhưng mà ngay lúc đó, Trình Hạo kia lại không tránh không né, chỉ bình tĩnh mở miệng: "Hiện tại điều người đi tìm cô ấy trước đã, sau đó anh muốn đánh bao nhiêu quyền tôi liền phụng bồi". Ánh mắt anh ta lúc đó, mắt phương hướng và rời rạc, chỉ một ánh mắt cũng đủ thể hiện anh ta yêu Lâm Vũ có bao nhiêu sâu đậm. Có lẽ cũng vì yêu, nên mới không ngần ngại tìm đến đối thủ nhờ giúp đỡ, tất cả chỉ vì để phạm vi tìm kiếm cô thêm rộng hơn. Dạ Thần giữa người ra sau, trong mắt chính là khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Vũ cùng với chiếc mặt nạ da người bị vứt trên nền đất, hai bàn tay bất giác siết chặt lại. Nhiên, tôi còn rất nhiều chuyện phải tính sổ với em, em nhất định không được có việc gì.

Cạch

Cánh cửa phòng vốn đang đóng chặt đột ngột mở ra, Linda vốn là người đang đi đi lại lại ngay trước cửa có phản ứng nhanh nhất, gần như lao đến trước mặt vị bác sĩ vừa bước ra.

"Bác sĩ, như thế nào, cô ấy sao rồi"

Trình Hạo, Dạ Thần hai người cũng mau chóng bước tới, chờ đợi vị bác sĩ kia kéo khẩu trang xuống, chậm rãi mở miệng

"Vị tiểu thư kia là do quá hoảng loạn, vết thương trên người lại không được sơ cứu nên bị nhiễm trùng mới dẫn đến sốt cao. Chúng tôi đã xử lý vết thương, cũng đã truyền kháng sinh cho cô ấy, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt sẽ không có vấn đề gì nghiêm trọng"

"Cảm ơn bác sĩ"

Ba người đồng loạt nói cảm ơn rồi nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh. Lâm Vũ nằm an ổn trên giường, trên người mặc một bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình càng khiến cô có vẻ hư nhược gây yếu. Trình Hạo ngồi đến bên giường, nhìn thấy cô trong mê man mà hai hàng lông mày vẫn nhíu chặt lại, khuôn mặt nhẵn lại, anh đau lòng đưa một ngón tay lên chỗ mi tâm cô vuốt nhẹ, bàn tay khác lại nắm lấy tay của cô, cất giọng nhẹ nhàng giống như dỗ dành một đứa trẻ: "Ngoan, anh ở đây rồi. Đừng sợ".

Cô trong cơn mê giống như nghe thấy giọng nói của anh, khuôn mặt thả lỏng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều truyền ra

"Hôm nay, cảm ơn anh". Trình Hạo quay sang Dạ Thần nói một tiếng cảm ơn, nếu như không phải có thêm nhân lực của anh ta, cũng sẽ không nhanh chóng như vậy tìm được tung tích của cô

"Không phải vì anh, không cần cảm ơn". Dạ Thần lạnh lùng đáp một tiếng, lại đi đến bên kia giường, bàn tay cũng giương ra nắm lấy bàn tay nhỏ còn lại của cô, lại còn ở trên mu bàn tay cô vuốt nhẹ. Ánh mắt giống như dán chặt vào khuôn mặt an ổn trên giường bệnh, hai hàng mi dài cong cong, cái mũi cao nhỏ, đôi môi nhỏ nhắn xinh xắn, dù thoạt nhìn có chút yếu ớt nhưng lại không mất đi vẻ xinh đẹp. Thì ra cô ấy vốn xinh đẹp như vậy, anh thâm nhủ

Trình Hạo nhìn động tác của Dạ Thần, hai mắt rét lạnh, muốn mở miệng lại nhận ra đây là bệnh viện không tiện phát tác, đành nghiêng răng nghiêng lợi mà nuốt xuống. Linda đứng ở cuối giường, nhìn hai người đàn ông tuần mã đứng hai bên, mỗi người nắm một tay của Lâm Vũ, ánh mắt của lão đại còn giống như muốn giết người. Khụ khụ, này là cái tình huống gì a.

Cũng may lúc đó y tá đến nhắc nhở mọi người ra ngoài cho bệnh nhân nghỉ ngơi, hai cái người này mới liếc nhau một cái rồi đi ra ngoài. Này, không phải lúc tìm người hai người hợp tác rất tốt sao, phải biết giữ hòa khí, hòa khí a. Dù sao thì Linda cũng không dám nói ra miệng, ánh mắt của lão đại thực sự rất đáng sợ, so với tử thần còn đáng sợ hơn, cô thậm chí còn không được thể hiện tình thương với Ella bé bỏng, chỉ có thể làm công việc của mình là về nhà thu dọn quần áo đồ dùng mang đến bệnh viện ~ T.T

.....

Chiều hôm sau

Hai hàng mi dài khê động, Lâm Vũ chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là một màu trắng cùng với mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt. Hơi quay sang nhìn bình truyền dịch bên cạnh, lại nhìn bộ quần áo bệnh nhân trên người, xem ra anh hai đã đưa mình đến bệnh viện. Nhớ đến cái gì đó, hai mắt Lâm Vũ chợt căng thẳng, muốn há miệng gọi lại nhận ra cổ họng vì lâu chưa uống nước mà khô đặc, đành cố hết sức ngồi dậy, để hai chân xuống nền đất. Vết thương trên người xem ra đã được băng bó cẩn thận, chỉ hơi ran rát chứ không đau như hôm trước. Lâm Vũ cũng chẳng nghĩ nhiều, mạnh tay rút kim truyền trên tay ra rồi từ từ đi xuống, cả người giống như không có lực, đành phải vịn vào chiếc bàn gần đó mà đi. Đến lúc đi về phía cửa, bàn tay vốn định giương tay kéo cửa ra lại bị ai đó làm trước, Trình Hạo vốn dĩ mở cửa đi vào, nhìn thấy Lâm Vũ trước mặt thì đầu tiên hết sức mừng rỡ, sau đó khuôn mặt liền tối lại, không nói hai lời bế cô trở lại giường.

“Em vừa mới tỉnh đã muốn đi đâu”, nhìn kim truyền bị cô rút ra, trên ven có chảy ra một chút máu, ánh mắt anh tràn ngập không hài lòng, ấn nút gọi y tá đến

Lâm Vũ chỉ chỉ vào cổ họng mình, Trình Hạo hiểu ý vội lấy cho cô một ít nước uống ury đến bên miệng. Dòng nước mát chảy qua khiến Lâm Vũ thoải mái thở ra một hơi, sau đó mới từ từ mở miệng.

“Anh hai, có tìm được Minh không, anh ấy bị thương rất nặng”

Nhìn ánh mắt lo lắng của cô, anh thở dài, nhóc con này thật là, bị như vậy mà vẫn lo cho người khác trước. Trình Hạo một tay lau đi nước còn đọng lại trên khóe miệng cô, một bên đáp lại

“Cậu ta không sao, đã qua cơn nguy hiểm rồi. Thật không ngờ lúc đó cậu ta mất máu nhiều như vậy mà còn với được điện thoại của em ấn bừa 1 số nhờ người tới cứu, nếu không thì anh cũng không đến kịp”

Lâm Vũ lúc này mới yên lòng, có lẽ lúc đầu với mấy tên kia điện thoại của cô rơi ra lúc nào không biết.

“Em muốn đi xem anh ấy thế nào”. Dù sao anh ấy cũng là vì cô mới bị thương như thế, trong lòng vừa cảm động lại vừa áy náy.

Trái lại Trình Hạo lại không đồng ý, vuốt vuốt mấy sợi tóc rối của cô ra sau, nhíu nhíu mi:” Em a, hiện tại điều dưỡng tốt thân thể mình đi đã. Hàn Minh kia anh nhờ bác sĩ chăm sóc tốt lắm, không chết được đâu“. Nói xong lại không nhịn được ôm cô vào lòng, cảm để trên vai của cô, hạ thấp giọng trầm thì:” Em có biết lúc anh biết em mất tích đã sợ thế nào không chứ, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ anh sợ hãi như vậy. Anh hiện tại chỉ muốn cột em lại bên người, không cho đi đâu hết“. Nhưng mà, khi nhìn thấy cô nước mắt giàn giụa, sợ hãi tất cả đều chuyển thành đau lòng tự trách, tất cả đều là do anh bảo vệ cô không tốt, nếu như lúc đó anh đi cùng với cô cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Lâm Vũ cũng ôm trả lại anh, cảm nhận vòng ôm ấm áp quen thuộc, cảm giác này thực tốt, khiến cho cô cảm thấy yên lòng

Khụ khụ

Hai tiếng ho khê đánh thức hai người đang ôm nhau, Linda với một bộ mặt cười đến gian xảo đi vào, Lâm Phong, Lâm Khải còn có Dạ Thần đi theo sau.

Thần?

Lâm Vũ quay sang Trình Hạo như muốn hỏi, anh liền hiểu ý giải thích: “Anh ta cũng giúp anh tìm em”

À. Ra thế. Nghĩ tới gì đó, cô bắt giắc đưa tay lên sờ mặt. Ừ. Trơn trơn mịn mịn. Lại nhìn ánh mắt Dạ Thần vì động tác của cô mà ngày càng tối sầm, Lâm Vũ cười khan bỏ tay xuống, thầm nhủ một tiếng “Xong rồi”.

“Phải rồi, mấy tên kia đâu, còn có Diệp Tuyền”, Lâm Vũ quay sang hỏi, trong nháy mắt ánh mắt tràn ngập sát khí. Lần này một phần là do cô sai, trừ không trừ tận gốc, nghĩ tha cho cô ta một mạng lại như thể dám cản trở cô, đáng chết.

“Tất cả đều bắt lại rồi, chờ xử lý”, Lâm Khải đứng một bên cứng ngắc nói khiến Lâm Vũ không ngừng nhủ “Tốt... tốt”. Diệp Vấn, Nghiêm Tổ Thu, còn có Diệp Tuyền, cô sẽ hảo hảo xử lý từng người, từng người một. Mọi người trong lòng nhìn thấy nụ cười quỷ dị của Lâm Vũ, không hiểu sao nhất loạt cảm thấy rét lạnh.

Đúng như bác sĩ nói, Lâm Vũ chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian liền khỏe lại, vết thương cũng khép miệng, do đều đặn bôi thuốc nên không có để lại chút sẹo nào. Cũng từ ngày ra viện có thể thoải mái hoạt động, cũng là ngày Lâm Vũ bắt đầu kế hoạch trả thù của mình. Đương nhiên, trước đó phải kể đến vài sự kiện. Một là Lâm Vũ dưới áp bức của Dạ Thần liền kể hết đầu đuôi câu chuyện cho anh nghe, không ngờ anh nghe xong một chữ cũng không nói liền ôm cô vào lòng trong khi Trình Hạo lộ ra ánh mắt như muốn giết người, mạnh mẽ kéo cô về phía mình. Hai là cô sau khi có thể xuống giường liền tới thăm Hàn Minh, sức khỏe của anh không ngờ thực tốt, ngoài việc trên vai có một vết sẹo mờ mờ thì cũng có thể hoạt động bình thường. Quan trọng nhất là khi anh nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Vũ liền giật mình cái gì cũng nói không được, sau đó lại cười như điên, rồi lại nhanh chóng xị mặt xuống khiến Lâm Vũ còn nghi ngờ anh ta bị dao đâm vào vai mà thần kinh cũng bị ảnh hưởng. Kết quả của hai sự kiện đó chính là Trình đại thần trở thành một bình dấm chua thực lớn, đi đâu cũng kè kè bên cạnh cô, bất kì lúc nào cũng có thể đổ ra khiến Lâm Vũ vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

.....

Trời tối đen như mực, chiếc xe ô tô vốn dĩ chạy băng băng trên đường núi lại đột nhiên khựng một chút rồi dừng lại. Người phụ nữ ngồi đằng sau nhíu nhíu mày, hỏi: “Sao vậy”

“Phu nhân, chiếc xe hình như có vấn đề, để thuộc hạ xuống xem”

Người tài xế nhanh chóng đi xuống, vị phu nhân kia ngồi trong xe chờ đợi, nhìn bốn bề xung quanh đều là rừng núi tối om, không hiểu sao có một cảm giác bất an. Hàng ngày bà ta vẫn lên núi lễ phật, đúng giờ liền trở về, trời thì tối mà xe lại hỏng giữa đường khiến bà ta cực kì khó chịu. Đợi một lúc lâu vẫn không thấy người tài xế báo lại, bà ta nghi hoặc mở cửa kính gọi với ra, đáp lại chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích trong đêm, nghe mà hoảng sợ. Do dự một chút, bà ta mở cửa bước xuống, vừa quay sang nhìn ngó một chút liền giật mình hét toáng lên một tiếng, ngã ngồi xuống đất. Chỉ thấy người tài xế vốn to cao khỏe mạnh, lúc này chỉ còn là một cỗ thi thể nằm trên mặt đất lạnh lẽo, hai mắt mở to, thất khiếu chảy máu trông vô cùng đáng sợ. Bà ta cả người run rẩy muốn chui vào xe lại phát hiện cửa xe từ lúc nào bị khóa mất, bà ta dùng sức đập, kéo vẫn không có tác dụng, cửa không mở ra. Xung quanh trời mờ mờ tối, tiếng gió xào xạc thổi qua, dưới chân còn có một xác chết không nhắm mắt, bà ta sợ tới nỗi cả người run rẩy. Đúng lúc đó, bà ta nhìn thấy từ xa trong ánh đèn mờ có một bóng người đi về phía bà ta, người nọ một thân váy trắng đi một mình giữa đường núi, mái tóc xõa ra, chiếc váy trắng theo đó mà bay bay. Bà ta nheo mắt nhìn kĩ, sau một khắc, hai mắt mở lớn, vội vã “A” một tiếng rồi theo hướng ngược lại chạy trốn chết. Bà ta nhìn không lầm, thực sự nhìn không lầm, người phụ nữ đó không có chân, quả thực không có chân!

Mặc cho gió mát tấp vào mặt, bà ta cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, khi quay lưng lại liền thấy bóng trắng kia hướng bà ta đuổi theo, trên khuôn mặt bà ta liền đổ mồ hôi lạnh, cước bộ dưới chân không giảm. Đường núi gập ghềnh nhiều sỏi đá, mấy lần bà ta trượt chân ngã xuống, quần áo trên người xốc xếch, búi tóc được chải cẩn thận cũng rối bời.

Nhìn thấy trước mắt là một căn nhà gỗ có đèn sáng, bà ta bất chấp mở cửa chạy vào rồi chốt thật chặt cửa lại. Căn nhà không có ai, bên trong đồ đạc cũ kĩ phủ bụi, chiếc đèn cũng bị gió thổi lung lay như sắp rơi xuống. Bà ta ngồi phịch xuống ở cửa, cố sức gạt mồ hôi trên mặt, cả người run rẩy. Lại nhớ đến lời đại sư nói với mình chiều nay, trái tim bà ta kịch liệt nảy lên: “Con lần sau nên lên núi sớm một chút. Đạo này trên núi có tin đồn về cô hồn dã quỷ chết oan ám hại người, phải cẩn thận”

Chẳng lẽ... chẳng lẽ bà ta thực sự... thực sự gặp cô hồn dã quỷ đó hay sao. Bà ta vội vã lấy chiếc vòng đang đeo trên cổ tay, hai mắt nhắm chặt, vừa xoay tròn chiếc vòng vừa niệm” Nam mô a di đà Phật... con nam mô a di đà... nam mô a di đà Phật... nam mô... Á á á á á á”

Tiếng thét chói tai vang lên trong căn nhà nhỏ. Chiếc đèn đã phụt tắt, cửa sổ đang đóng chặt bỗng dưng mở toang, gió từ bên ngoài rít gào khiến cốc chén đổ trên bàn va chạm vào nhau tạo thành những thanh âm ghê người. Bà ta không ngừng cố gắng lùi về góc phòng, cả người co rúm lại, không nhận được khóc toáng lên, hai mắt nhắm chặt lại.

“Mở mắt ra... mở mắt ra nhìn xem ai đến thăm bà đây...”. Đúng lúc đó, một giọng nói khàn khàn vang lên khiến bà ta giật bắn mình, hai mắt vô thức mở lớn, khi nhìn thấy người trước mặt thì sợ hãi hét lên, vừa khóc vừa hét, thân mình co rúm lại, lộn xộn cầu xin.

“Đừng hại tôi... tha cho tôi...hu hu... tha cho tôi”

Trước mặt bà ta lúc này chính là bóng trắng khi nãy, mái tóc đen lòa xòa và khuôn mặt trắng bệch, bà ta mở mắt nhìn lướt qua, cô ta không có chân, cô ta thực sự không có chân a.

“Mở mắt ra... nhìn cho kĩ xem tôi là ai...”

Giọng nói phảng phất lạnh lẽo giống như từ địa phủ khiến bà ta mở to mắt, sau khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch kia, cả người càng run rẩy đến lợi hại

“Là cô... Lâm Nhan... là cô... đừng... đừng đến đây... tha cho tôi...”

“Tha cho bà.. bà có biết tôi ở dưới đó lạnh lẽo lắm không... tất cả là tại bà... tại bà... xuống cùng với tôi... cùng với tôi”

Bóng trắng kia bay lại gần, ánh trắng hắt lên khuôn mặt trắng bệch của cô ta càng khiến nó thêm kinh dị

“Đừng.... đừng.. xin cô... là tôi sai.... là tôi không nên đốt nhà cô... tôi biết lỗi rồi.... Lâm Nhạ.. tha cho tôi.. tôi biết lỗi rồi”

Bà ta vừa chấp tay vừa quỳ lạy, không ngừng dập đầu cầu xin.

Keng một tiếng, một vật được ném trên mặt đất đến trước mặt bà ta. Đó là một chiếc hoa tai lông lánh, dưới ánh sáng mờ mờ thoat nhìn có chút quỷ dị

“Tôi đã bị bà hủy một chân.... tại sao.. tại sao bà còn dám.... tôi chết không nhắm mắt... chết không nhắm mắt....”, bóng ma kia không ngừng lảo nhảo tiến lại gần, bà ta còn cảm thấy cái gì đó lạnh thấu xương bóp lấy cổ bà ta, cực kì khó chịu

“Hu hu... thả tôi.... xin cô.... là tôi sai rồi.... tôi tưởng cô đã chết... huhu... là tình cờ gặp cô... nên.... nên mới không kiềm chế được.. tháo..... tháo ống thở của cô.... á á.. hu... đừng lại đây... đau quá... tôi.. không...thở được... khu khu khu...”

Bà ta kịch liệt ho khan, cho đến khi sợ hãi lui về góc phòng, lúc này mới phát hiện ánh sáng trong phòng đã được bật lại từ lúc nào. Giữa phòng có một người mặc váy trắng đang đứng giữa còn có vài người khác nữa đứng xung quanh. Khuôn mặt Lâm Vũ tái nhợt, cả người gần như khuỵu xuống, bàn tay run rẩy, ánh mắt sắc lạnh. Là bà. Là bà. Nghiêm Tổ Thu. Hóa ra là bà giết mẹ tôi!

Ps Còn vài chương nữa là kết thúc rồi a, sẽ từ từ “xử lý” hết ko sót 1 tên nào đâu haha

Bộ truyện mới sẽ là 1 bộ xuyên không, nữ cường, 2s, np đang được hoàn thiện ý tưởng. Không biết có ai thích thể loại này không nhỉ ? :3

50. Chương 50 : Lâm Vũ Trả Thù (2)

Ôi..con tác giả nghĩ ra cách trả thù biến thái quá đi mà >”

Lâm Vũ nhẹ nhàng đi đến gần chỗ Nghiêm Tổ Thu đang ngồi, từng bước từng bước chậm rãi giống như đập vào trái tim đang kịch liệt nảy lên mà đi tới khiến cho bà ta hoảng sợ vội vàng lùi về sau. Thật.... thật đáng sợ, ánh mắt của cô ta lúc này đỏ ngầu như máu giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đem bà ta giết chết, Nghiêm Tổ Thu thầm nhủ, cũng vì thế mà bà ta cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào cô. Lâm Vũ nhếch mép cười, bước tới gần rồi từ tốn ngồi xuống, một con dao mỏng như cánh ve không biết từ lúc nào được cô cầm trong bàn tay, mũi dao nhọn sắc nhẹ nhàng đặt dưới cằm bà ta, hơi hơi dùng sức khiến bà ta ngẩng đầu lên. Cảm giác mát lạnh ghê rợn truyền đến khiến Nghiêm Tổ Thu giật mình ngẩng đầu, lại không dám di chuyển đến nửa phần, chỉ sợ một khắc nào đó con dao kia sẽ không cẩn thận mà xẹt qua cổ lấy đi cái mạng nhỏ. Lâm Vũ nhìn thấy từng giọt mồ hôi như hạt đậu trên trán của người đối diện, ánh mắt thoáng qua tia khinh bỉ chán ghét, ai có thể ngờ được một vị phu nhân hàng ngày cao cao tại thượng là thế khi đối diện với cái chết cũng sẽ để lộ ra một mặt chật vật hèn nhát như vậy. Lưỡi dao như có như không nhẹ nhàng vẽ từng đường trên khuôn mặt được bảo dưỡng thực tốt, từ tốn phác họa từng đường nét trên khuôn mặt, lực đạo lại được kiểm soát dù không gây ra một vết xước nhỏ nhưng lại khiến cho khuôn mặt bà ta trong thoáng chốc tái xanh. Lâm Vũ cười cười, khẽ thì thào

” Bà có biết lúc này tôi thực muốn vẽ vài đường trên khuôn mặt này, mắt, mũi, tai, từng chỗ từng chỗ cắt xuống cho chó ăn” Nói rồi con dao nhỏ liền ấn xuống mộ chút, máu tươi chảy ra, cảm giác đau đớn truyền đến khiến Nghiêm Tổ Thu sợ đến mức chảy cả nước mắt, lấp bắp cầu xin

“Đừng....Tôi xin cô.... Cô muốn cái gì tôi cũng có thể cho cô... tiền... tôi có tiền... cô muốn bao nhiêu cũng được. Đừng giết tôi... đừng”

Lâm Vũ nghe như vậy, bất ngờ cười phá lên, ánh mắt rét lạnh, con dao trên tay vẫn chuyển động không ngừng

“Tiền? Tiền có thể đổi được một mạng của mẹ tôi hay sao, có thể đem bà ấy từ địa ngục trở về hay sao?”

Giọng nói bỗng nâng cao lên, từng từ từng từ giống như từ kẽ răng bật ra, mang theo thù hận không thể che giấu. Càng nói, Lâm Vũ càng không kiểm soát được cảm xúc của mình. Chỉ cần nghĩ đến người mẹ dịu dàng của cô vì người đàn bà trước mặt mà mãi mãi nằm dưới lòng đất lạnh lẽo, cô lại không kìm lòng được muốn phân thây bà ta ra làm trăm mảnh.

“Bà có biết sai lầm của bà là gì không. Chính là năm đó không đem tôi giết chết. Haha, chết, yên tâm đi, tôi sẽ chưa giết bà ngay đâu. Những gì mẹ tôi phải chịu đựng, tôi sẽ lần lượt lần lượt trả đủ”

Nghiêm Tổ Thu lúc này chỉ cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt, bà ta biết Lâm Vũ là nói thật, xung quanh cô tỏa ra sát khí quá mức nồng đậm, rét lạnh đến thấu xương. Lâm Vũ nhìn Nghiêm Tổ Thu bị Lâm Phong, Lâm Khải đưa đi, khuôn mặt trầm ngâm không biết đang nghĩ gì. Trình Hạo đi đến bên cạnh cô, lo lắng nắm lấy bàn tay của cô, lạnh toát giống như không có nhiệt độ. Lâm Vũ hướng anh mỉm cười trấn an, chỉ là nụ cười đó nhìn sao cũng có chút gượng gạo. Một màn cháy lớn năm đó, không phải cô chưa từng cho người điều tra, chỉ là theo tất cả dấu vết mà cô lần theo thì kẻ phóng hỏa cũng đã bị người ta giết hại từ lâu, một nhà 5 người đều bị giết không một ai sống sót. Kẻ chủ mưu đứng sau cũng vì thế mà tra không được, đây cũng là cái gai lớn nhức nhối bao nhiêu năm trong lòng cô. Vốn dĩ kế hoạch hôm nay cũng chỉ để điều tra về chiếc hoa tai nhặt được ngày đó đó, thật không ngờ...

Lâm Vũ nắm chặt hai bàn tay, mặc cho con dao vẫn còn trong lòng bàn tay khiến cho cô bị thương, máu tươi không ngừng chảy ra, nhỏ từng giọt từng giọt xuống nền đất tạo thành những bông hoa yêu dị. Trình Hạo nhìn thấy máu tươi, sắc mặt liền đổi, muốn gỡ tay của cô ra lại bị cô đột ngột quay sang ôm chặt cứng không thể động đậy, chặt đến mức anh dường như cảm nhận được trái tim đang đập liên hồi và thân thể không ngừng run rẩy của cô. Lâm Vũ sợ. Thật sự rất sợ. Niềm hận thù đang không ngừng dâng lên cao khiến cho lý trí dường như cũng không còn tỉnh táo. Mặc dù lòng bàn tay đau buốt như thế, nhưng mà, Lâm Vũ cô thà rằng tự làm mình bị thương mà giữ sự thanh tỉnh, còn hơn là không kiểm chế được bản thân mà làm hại đến những người cô yêu thương. Cô rất sợ, sợ nếu như cô buông tay ra sẽ không nhận được mà đại khai sát giới. Trình Hạo đương nhiên hiểu tâm tư của cô, nhưng vẫn dùng sức gỡ từng ngón tay lấy ra con dao nhỏ, lại ở bên áo sơ mi xé một đoạn vải băng bó cho cô, hai mày nhíu chặt lại. Làm xong mới ôm cô vào lòng, ở bên tai cô nửa đùa nửa thật nói

“Sao lại phải làm bản thân mình bị thương làm gì chứ. Không biết bạn trai là bao cát sao”. Nói đoạn còn

mở rộng cổ áo sơ mi của mình, vừa cười vừa nghiêng người nói với cô

“Đến. Muốn làm gì thì làm. Cả người anh không phải của em rồi sao”

Lâm Vũ nhìn da thịt màu đồng trước mặt, không hề do dự liền cắn xuống, lực rất mạnh, thậm chí sau một khắc cô còn cảm nhận chút vị máu tanh nhàn nhạt trong miệng. Trình Hạo để mặc cho cô cắn, ngay cả mày cũng không nhú lại một chút, trong mắt tràn ngập ý cười. Kỳ lạ là, mùi máu nhàn nhạt ấy lại khiến tâm trạng cô bình ổn chút ít, cảm xúc đang không ngừng dao động cũng dần dần lắng xuống.

“Cô chủ, còn muốn cắn bên này không”, Trình Hạo cười cười ôm lấy cô, nhìn thấy sắc đỏ trong mắt cô dần rút đi hết, trong lòng thở phào một hơi. Lâm Vũ bật cười, dịu dàng liếm liếm vết răng mình mới tạo ra, ở trên môi anh mổ một cái rồi bĩu bĩu đôi môi nhỏ nhắn hỏi ngược lại

“Anh từ lúc nào trở thành của em thế”

Trình Hạo nghe thế, cười mờ ám, ở bên tai cô mập mờ thổi khí nóng:” Được. Lúc về liền để em muốn ăn thế nào liền ăn thế đó, có được không”

Lâm Vũ bị anh đùa, cười đến sán lạn, trong một khắc dường như chuyện buồn liền quên đi hết, đỏ mặt chui vào lòng của anh, hai mắt nhắm lại, ở nơi anh không nhìn thấy thấp giọng thầm nhủ

“Có anh ở bên..... thật tốt.”

...

Trình Hạo nắm tay Lâm Vũ bước vào trong, căn phòng này cũng chính là phòng chiếu lần trước mà Lâm Vũ dẫn Dạ Thần tới. Nghiêm Tổ Thu lúc này đã bị ép ngồi trên một chiếc ghế, Linda bĩu môi đứng ngay bên cạnh, chỉ cần bà ta vận vẹo thân mình liền không khách khí cho bà ta một cái tát. Nghiêm Tổ Thu đảo mắt qua hai người vừa tới, Lâm Vũ lúc này đã rửa đi lớp hóa trang trên mặt để lộ khuôn mặt tinh xảo vốn có, mặc dù giống Lâm Nhạn đến 7 phần nhưng lại mang nét lạnh lùng xa cách khiến người ta không dám tới gần. Khi nhìn đến người nắm tay cô, hai mắt bà ta không nhận được mở lớn. Thời điểm ở trong căn nhà gỗ do quá mức sợ hãi nên mới không chú ý tới mấy người đứng sau Lâm Vũ. Bây giờ nhìn lại, đó không phải là Trình gia Trình thiếu hay sao, mới gần đây còn chính thức công khai thân phận là chủ nhân đứng sau Hoàng Gia gây nên một đợt sóng dư luận không nhỏ. Ai có thể ngờ đứng đằng sau cả một cơ ngơi là một người trẻ tuổi như thế. Nhìn cách hai người họ nắm tay nhau, giống như quan hệ thực sự rất thân thiết.

Lâm Vũ đi tới gần Nghiêm Tổ Thu, đưa tay ra hiệu cho Lâm Phong bật lên hai chiếc CD đã được chuẩn bị sẵn. Lần này cô chuẩn bị thực sự tốt lắm, hai chiếc màn chiếu lớn đặt cạnh nhau lần lượt được bật sáng, Nghiêm Tổ Thu nhú mày nhìn tình cảnh trước mặt, không biết chuyện gì đang xảy ra. Lâm Vũ nhếch miệng cười, chiếc màn chiếu thứ nhất bên trái đã được bật, một bên khác ra hiệu cho Nghiêm Tổ Thu nhìn vào màn hình. Hai mắt bà ta chuyển qua màn hình sáng rực, vốn dĩ trong mắt là mê man không hiểu, chỉ sau một vài phút, khuôn mặt trong thoáng chốc tái nhợt, cực kì kích động đứng bật dậy lại bị Linda dùng lực ép ngồi xuống. Lâm Vũ đi đến gần bà ta, trong màn hình vẫn đang truyền ra những tiếng rên rỉ phóng đảng của phụ nữ cùng với tiếng gầm nhẹ trầm thấp của đàn ông khiến người ta mặt đỏ tía tai, cô khoanh hai tay trước ngực, đầu hơi cúi xuống, chậm rãi mở miệng:” Thế nào, nhìn rõ không. Tôi “mời” bà đến đây cũng là để thưởng thức cái này, đừng phụ tâm ý của tôi, hảo hảo xem cho thật tốt”

Chữ “Tốt” gần như nghiền răng nghiền lợi mà nói ra, mang theo bao nhiêu phần tiểu ý, lại mang theo bao nhiêu phần khinh bỉ. Nghiêm Tổ Thu cả người run rẩy, sắc mặt tái nhợt, bàn tay nắm chặt mặc óng tay được sơn cẩn thận đâm vào lòng bàn tay tạo thành những vết hằn đậm nhạt. Một ngón tay run run chỉ vào màn hình ngay trước mặt, ánh mắt đỏ ngầu, miệng không ngừng lẩm bẩm:” Tiện nhân.... tiện nhân.” Rõ ràng là kinh hoàng như vậy, ngay cả nước mắt chảy ra lúc nào bà ta cũng không biết.

Lâm Vũ lạnh lùng nhìn một màn trước mặt, lại hơi giương tay ra hiệu, một chiếc màn chiếu khác lại được bật sáng. Trên màn hình đó là khung cảnh của ngục giam tối om ẩm mốc, bên trong la liệt những đạo cụ tra khảo khiến người ta ghê rợn. Một người con gái nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, tóc tai rũ rượi, bàn tay không ngừng sờ soạng trên thân thể của chính mình có vẻ như rất khó chịu, mái tóc đen che khuất một nửa khuôn mặt của cô ta. Đúng lúc đó, ba bốn người đàn ông từ bên ngoài đi vào, tất cả đều là những tên ăn xin ăn mặc rách rưới bẩn thỉu khiến người ta chán ghét. Nhưng mà, người con gái kia dường như không nhận ra điều đó, bất chấp mà lao về phía một tên, một bên tự tay xé bỏ quần áo trên người mình, một bên

ở trên người tên ăn mày kia không ngừng làm ra hành vi phóng dăng dâm loạn. Cả bốn tên ăn mày kia thấy được thân hình tươi non của cô gái, ánh mắt sáng lên giống như nhìn thấy thức ăn ngon, trên miệng còn chảy ra nước miếng khiến người ta ghê tởm. Người con gái cười trên người một tên, hạ thể kết hợp khiến cô ta thỏa mãn rên rỉ lắc lắc mình, vô cùng dân dăng mà kêu la. Mấy tên kia cũng không bỏ lỡ cơ hội, từ đằng sau, dăng trước nhanh chóng tiến đến bên cơ thể trần truồng của cô gái nắn bóp mạnh bạo, cả phòng tràn ngập tiếng nam nữ thở dốc. Cho đến khi cô gái hất tóc sang một bên để lộ khuôn mặt vốn có, Nghiêm Tổ Thu kích động từ ghế nhảy lên muốn vọt đến trước mặt màn hình lại bị Linda mạnh mẽ kéo lại, bà ta chỉ thẳng vào mặt Lâm Vũ, giọng nói run run

“Tuyền nhi... Tuyền nhi... Các người đã làm gì nó... mau thả nó... mau thả nó ra... Tuyền nhi... Tuyền nhi của mẹ”

Nhìn người con gái mà mình thương yêu nhất bị ba bốn tên ăn xin đồng loạt giở trò cầm thú, Nghiêm Tổ Thu đau đớn nhắm chặt hai mắt lại, không dám nhìn thêm nửa phần. Ấy thế nhưng Linda ở bên cạnh dùng sức nắm tóc của bà ta kéo ra sau khiến bà ta khóc thét lên, hai mắt không nhìn được mở to nhìn về hai màn chiếu phía trước. Linda bĩu môi môi đỏ mọng, ánh mắt rét lạnh :” Mở to mắt ra mà nhìn xem. Hừ. Làm gì ư. Không phải loại con gái như cô ta thích nhất là câu dẫn ám hại người khác sao. Tôi chính là tìm cách thỏa mãn cô con gái cứng của bà thôi. Yên tâm đi, bốn tên này không đủ, tôi liền gọi thêm, nhất định sẽ khiến cô ta thỏa mãn”

Không sai. Đoạn phim được chiếu trên màn hình phía bên trái chính là đoạn phim mà Thần cho cô xem lần trước, một màn loạn luân của Diệp Vấn với cháu gái của ông ta được quay lại. Còn bên màn hình bên phải kia, người con gái đó không ai khác chính là Diệp Tuyền đã bị cô bỏ xuân được, loại xuân được cực kì mạnh, nếu như không giao hợp với đàn ông cả người sẽ ngứa ngáy đau đớn giống như có hàng ngàn hàng vạn côn trùng bò trên người. Cô ta không phải muốn khiến cô chịu nhục hay sao, muốn hạ nhục cô hay sao, cô hôm nay liền khiến cho cô ta biết thế nào là nhục nhã. Tất cả đều là kế hoạch được Lâm Vũ tỉ mỉ bày sẵn. Lâm Vũ cô tự nhận không phải người lương thiện gì, hơn nữa, cô vốn đã định tha cho cô ta một đường sống, cô ta lại dám quay lại cản trở cô một lần. Mỗi hận này không rửa thì cô sẽ không mang họ Lâm.

Bên trái là tiếng thở dốc trầm thấp của chồng, bên phải lại là tiếng rên rỉ lẳng lơ của con, Lâm Vũ nhìn Nghiêm Tổ Thu dường như bị rút hết tất cả sức lực, trong một khắc giống như già đi cả chục tuổi, trong lòng cười lạnh. Nghiêm Tổ Thu a Nghiêm Tổ Thu. Món quà này tôi đặc biệt chuẩn bị riêng cho bà, có hài lòng hay không?

Mắt nhìn những hình ảnh dâm mị trước mắt, tai nghe những âm thanh rên rỉ phóng dăng, trong lòng bà ta đau đớn giống như bị ai dùng dao rạch từng đường. Còn nhớ năm đó, với gia thế của bà ta, bà ta thừa biết Diệp Vấn là người đã có gia đình. Nhưng mà, có gia đình thì sao, không phải chỉ là một đứa con gái quê nghèo kiết xác. Ngay từ lần gặp đầu tiên, bà đã biết, bà yêu chết đi người đàn ông lịch sự lại nho nhã này, bà ta cũng biết, ông ấy cũng có tình cảm với bà. Nếu như không phải có tình cảm, tại sao ngay từ lần đầu tiên bà dụ dỗ, ông đã nhiệt tình ôm lấy bà cùng nhau nhiệt tình triền miên suốt một đêm. Lúc đó, bà quyết định mặc kệ tất cả, chỉ cần ông ta yêu mình, chỉ cần mình có tiền, có quyền, mọi chuyện đều sẽ được giải quyết. Bà ta nghĩ mọi chuyện đều tốt đẹp lắm, suốt bằng ấy năm, Diệp Vấn không về quên lấy một lần, giống như người chưa từng có vợ có con. Cũng vì thế, khi lần đầu tiên gặp gỡ hai mẹ con Lâm Nhận, gặp người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp như hoa sen kia, bà ta lần đầu tiên cảm nhận được sự bất an, mới không màng tất cả mà thuê người đốt cả căn nhà hai mẹ con họ Lâm kia ở. Thế mà, Lâm Nhận thế nhưng không chết, chỉ bị hủy mất một chân, còn con bé đó lại bị người khác đưa đi mất, bà ta dùng biết bao nhiêu tiền cũng không tra ra nổi tung tích, giống như nó thực sự biến mất ở trên đời.

Từ khi Diệp Vấn lên nhậm chức thư kí thị trưởng, bà liền biết, ông ta có nuôi tình nhân ở ngoài. Nhưng mà như vậy thì sao, đàn ông mà, có tiền, có quyền, có tên nào không chơi gái, chỉ cần ông luôn đối với bà dịu dàng như vậy, bà liền có thể bỏ qua tất cả. Nhưng mà, bà vừa mới nghe thấy gì đây, vừa mới nhìn thấy gì đây. Bà ngàn lần vạn lần không ngờ, ông ta thế nhưng lại cầm thú tới mức dâm dục với cháu gái ngoại của mình. Mụ đàn bà đó. Haha. Chồng của bà ta, người chồng mà bà ta hết mực yêu thương trong lúc ân ái với người khác lại chỉ nói về bà với giọng điệu chán ghét cực độ. Mụ đàn bà đó... mụ đàn bà đó... Còn cả người con gái mà bà hết mực chiều chuộng cũng bị những tên bẩn thỉu làm nhục tại một nơi như thế.

Nghiêm Tổ Thu bỗng dưng bật khóc, sau đó lại cười, vừa cười vừa khóc trông hết sức đáng sợ. Rồi trong

lúc mọi người không chú ý đến, bà ta lao đến trước mặt Lâm Vũ với tốc độ nhanh nhất, trên tay là chiếc châm cài đầu sắc nhọn vừa mới rút ra. Trình Hạo phản ứng nhanh nhất, không hề suy nghĩ đạo bà ta một cước khiến cho bà ta ngã ngồi xuống đất, Lâm Phong, Lâm Khải cũng kịp thời tiến đến chế trụ hai tay bà ta.

“Cô sẽ không được sống tốt... cô nhất định sẽ không được sống tốt... đồ độc ác... đồ độc ác”

Bà ta dùng sức gào lên, tay chân vung loạn xạ như một người điên. Linda không suy nghĩ liền cho bà ta một cái tát thật mạnh, Trình Hạo hơi nâng nâng tay, lạnh lùng cất giọng

“Mang bà ta đi. Thiêu hai chân của bà ta để bà ta biết cảm giác bị mất đi hai chân là như thế nào”

Anh nói xong liền kéo Lâm Vũ ra ngoài, cô lúc này vẫn đang cúi mặt xuống để mặc anh kéo ra.

“Anh hai, em quả thực rất tàn nhẫn, rất tàn nhẫn có phải hay không”. Lâm Vũ cất giọng khàn khàn, trong giọng nói còn có một chút do dự không dễ phát giác. Cô độc ác như vậy, anh, sẽ còn yêu cô sao?

Trình Hạo nghĩ cũng không nghĩ liền nâng cằm cô lên, cúi đầu mạnh mẽ hôn xuống, hôn đến mức cô không thở nổi mới lưu luyến tách ra, giọng nói trầm thấp mà kiên định của anh vang lên bên tai

“Nếu như anh là em, có lẽ sẽ còn làm ra những việc trả thù kinh khủng hơn nữa. Vật nhỏ, nghe cho kĩ, đừng bao giờ lo lắng những việc như vậy. Lần sau, không cần làm bẩn tay mình, chỉ cần em muốn, anh sẽ là cây đao thay em giết người, có được không?”

Lâm Vũ nghe tới đó, không hiểu sao thấy sống mũi cay cay, hai mắt cũng như phủ một làn sương mờ.

Mẹ à, mẹ ở trên trời có nhìn thấy hay không, con đã yêu được một người rất tốt, thực sự tốt lắm.

Chỉ lần này thôi, để con thay mẹ trả mối thù năm xưa, sau đó, sẽ cùng anh ấy sống một quãng đời bình yên hạnh phúc.

Mẹ ở trên đó, chúc phúc cho tụi con...

51. Chương 51 : Lâm Vũ Trả Thù (3)

“Ella, nghe nói Diệp Vấn ngày mai có tổ chức một buổi tiệc”

“Tiệc?”

Lâm Vũ ngồi ở bên cạnh bàn đối diện với mấy người Linda, lười biếng dựa người ra sau, ngón tay nhịp nhàngh gồ lên thành ghế, hơi nhướn mày, chậm rãi hỏi lại

“Ừm, đúng vậy. Lần này là buổi tiệc gồm toàn những cán bộ cấp cao, nghe nói thị trường cũng sẽ đến”

“Chúng ta có được mời không”

“Đương nhiên, chúng ta còn không phải đại diện cho doanh nghiệp tiêu biểu của thành phố sao”. Trình Hạo với tay đem cả người Lâm Vũ ôm vào lòng, điều chỉnh để cô thoải mái tựa đầu lên cánh tay mình, thấp giọng cười cười.

“Muốn đi sao?”. Anh chậm rãi vuốt vuốt mái tóc dài mượt của cô, nhìn cô ngồi trong lòng anh đùa nghịch mấy lọn tóc, sủng nịnh hỏi.

Lâm Vũ cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chăm chú quần từng lọn tóc vào lòng bàn tay rồi lại buông lỏng, lặp đi lặp lại giống như thực sự chơi không biết chán, ánh mắt lại sâu thẳm giống như đang trầm tư.

“Đi”, Lâm Vũ nhếch mép để lộ nụ cười xinh đẹp mà thâm ý, tia sáng trong mắt không ngừng bắn ra “Không những muốn đi mà là bữa tiệc này, chúng ta nhất định phải tham gia”

Đúng vậy. Tất cả mọi thứ đều đã được cô chuẩn bị tốt lắm, chỉ cần có một cơ hội, mà bữa tiệc này, chính là cơ hội của cô. Lâm Vũ lấy điện thoại ra nhanh chóng gửi đi một tin nhắn, sau đó liền nắm chặt điện thoại trong tay, trải qua bao nhiêu năm như vậy, có lẽ, cũng đã đến lúc hạ màn rồi. Trình Hạo chăm chú nhìn động tác của cô, trầm mặc không nói gì, khóe môi lại nâng lên một độ cong nhu hòa. Anh biết cô đang có kế hoạch gì đó, nếu như cô muốn giấu, anh sẽ không hỏi, chỉ cần là việc cô muốn làm, anh đều sẽ ủng hộ, ở trong vùng trời của anh, cô muốn làm gì, liền cứ như vậy mà làm đi.

Hai ngày sau, buổi tiệc diễn ra đúng theo kế hoạch. Điều Lâm Vũ cảm thấy khá ngạc nhiên, đó là mối quan hệ trong gia đình của họ Diệp kia có vẻ không tốt như cô tưởng. Cả vợ và con gái ông ta đã mất tích nhiều ngày như vậy, vậy mà ông ta ngay cả một tia động tĩnh cũng không có. Theo như thông tin Thần mới gửi đến cho cô, số lần gặp mặt của ông ta và Nghiêm Ái dường như muốn gấp đôi hồi trước, một bên là gia đình, một bên là tình nhân bé bỏng, bên nào nặng bên nào nhẹ đều đã được thể hiện rõ ràng.

8h tối, bên ngoài đại sảnh lộng lẫy được trang hoàng cực kì hoa lệ, từng cán bộ cấp cao đi cùng hoặc không cùng phu nhân bước xuống từ xe riêng rồi ung dung đi vào trong sảnh. Bên trong dần dần nổi lên tiếng chào hỏi qua lại của mấy khách mời, chủ yếu vẫn là anh một câu tôi một câu khách khí hỏi thăm sức khỏe nếu không cũng là nịnh bợ tặng bốc những người có chức nghiệp cao hơn mình để mở rộng quan hệ. Ở một phía của đại sảnh có một người đàn ông trung niên đang đứng, xung quanh ông ta có rất nhiều người, có vẻ tất cả những người này đều đối với ông ta vô cùng kính trọng. Người đàn ông đã có tuổi, đôi mắt hơi đục ngầu lại không giấu nổi sự khôn khéo phong trần, cả người cũng tỏa ra khí thế không thể coi thường. Khuôn mặt ông treo một nụ cười hòa ái, nhưng khí thế trên người ông quá lớn khiến cho chúng trông có vẻ nghiêm nghị khó gần. Người đàn ông đó không phải ai khác chính là Nghiêm thị trưởng của thành phố Thánh Anh, Nghiêm Kiệt, bên cạnh ông ta là thư kí Diệp Vãn cùng với trợ thủ của Diệp Vãn và một số vị cán bộ khác. Đợi cho thủ hạ báo đã đến giờ, Nghiêm Kiệt từ tốn đi lên đài cao, ánh mắt không khéo đảo qua một vòng những người đứng dưới, đợi cho cả hội trường im lặng, lúc này mới cất giọng sang sảng

“Các vị, buổi tiệc ngày hôm nay là để biểu dương các doanh nghiệp tiêu biểu của thành phố, cũng là cảm ơn các vị đã đóng góp cho công trình sắp được xây dựng mới đây. Tôi thay mặt dân chúng trong thành phố, chân thành cảm ơn các vị”

Nghiêm Kiệt vừa dứt lời, cả hội trường đều nhiệt liệt vỗ tay. Nghiêm Kiệt đã làm thị trưởng trong một thời gian dài, với những gì ông ta làm được cho thành phố, không thể không nói ông ta đã làm khá tốt công việc của một thị trưởng. Bữa tiệc vẫn tiếp tục diễn ra trong một không khí vui vẻ, Diệp Vãn cùng Nghiêm Ái mỗi người đứng một chỗ, không ai nhìn ai, nếu không biết có lẽ cũng sẽ không ai có thể tưởng tượng được hai người họ có quan hệ tình nhân như vậy.

Đột nhiên, một đoàn người từ bên ngoài đi vào, dẫn đầu là một người đàn ông khuôn mặt góc cạnh, sắc mặt khá ngưng trọng, những người trong đại sảnh cùng nhìn nhau rồi cùng hướng sự chú ý về bên này. Người đàn ông không chú ý tới sự nhạch nhien của mọi người, đi thẳng tới trước mặt Diệp Vãn đang đứng, cúi đầu chào Nghiêm Kiệt đứng ngay cạnh đó rồi mở miệng nói.

“Nghiêm thị trưởng, tôi là chánh thanh tra Vương Chính. Rất tiếc khi phải cắt ngang niềm vui của mọi người hôm nay nhưng tôi có lệnh tạm giữ của tòa án đối với ông Diệp đây. Có người gửi cho cho chúng tôi toàn bộ bằng chứng tố cáo ông tội tham nhũng. Diệp tiên sinh, mong ông theo chúng tôi một chuyến”

Nói rồi liền đưa ra lệnh tạm giữ của tòa án khiến cả Nghiêm Kiệt và Diệp Vãn trong thoáng chốc xanh mặt, nhất là Diệp Vãn, kinh ngạc đến mức lùi về nhau vài bước

“Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra”

Nghiêm Kiệt ban đầu là sững sờ, sau đó liền hắng giọng quay sang hỏi Diệp Vãn, có vẻ như ông rất tức giận. Ông vốn là một thị trưởng hết sức liêm chính, duy chỉ có một lần duy nhất vì con gái cầu xin mà để cắt nhắc cho Diệp Vãn một cơ hội lên được chức này. Diệp Vãn này không chỉ là thư kí của ông đã nhiều năm, thêm đó còn là con rể ông, về công về tư đều khiến Nghiêm Kiệt rất khó chấp nhận. Tham ô là việc hết sức nghiêm trọng, nhẹ thì cắt chức, nặng thì bỏ tù, nếu như là thật, chuyện này sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tương lai của Diệp Vãn, cũng ảnh hưởng rất xấu đến Nghiêm gia.

“Con không biết. Cha, chắc chắn có kẻ xấu muốn ám hại con. Thanh tra Vương, tôi sẽ đi theo ông, nhưng mà tôi muốn gọi luật sư”. Diệp Vãn rất nhanh điều chỉnh sắc mặt, ngay sau đó liền bình tĩnh nói, che giấu

một tia lo lắng bất an trong mắt.

“Là thực hay giả chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, Diệp tiên sinh, mời”. Dù sao Diệp Vấn cũng có chức vị không thấp vì thế Vương Chính cũng không bày tỏ thái độ quá mức gay gắt, chỉ nói một chữ mời rồi đi bên cạnh Diệp Vấn.

“Chờ một chút”

Diệp Vấn liếc nhìn qua Kỳ Dương là trợ thủ đắc lực của mình, ném cho anh ta một cái nhìn thâm ý rồi mới đi cùng đoàn người thanh tra, chỉ là chưa ra đến cổng đại sảnh lại bị một giọng nói gây chú ý, Vương Chính cũng dừng chân lại, hơi nhíu mày, hướng ánh mắt về nơi phát ra âm thanh. Chỉ thấy từ phía đó, một người chậm rãi đi tới, trên người cô mặc một chiếc váy trắng cực kì tinh xảo, khuôn mặt xinh đẹp lạnh nhạt, nhưng mà, thứ thu hút mọi người không phải là khuôn mặt hay thân hình của cô mà là một loại là khí chất lạnh lùng cao quý, một đôi mắt trong suốt sâu thẳm giống như có thể nhìn thấu mọi sự trên đời.

Bước chân của cô cực kì ung dung, trên mặt mang theo ý cười như có như không, dáng người thẳng tắp mang theo sự cao quý dường như đã ngấm vào máu. Đi bên cạnh cô còn có một người đàn ông cực kì tuấn mĩ trong bộ âu phục trắng, khuôn mặt ôn hòa lại phẳng phất như rất xa cách, một đôi mắt màu hổ phách mang theo ý lạnh, duy chỉ có khi nhìn qua cô gái bên cạnh mới có một chút ấm áp.

Mọi người khi nhìn thấy cô gái đi đến đều mang thái độ ngạc nhiên, nhỏ giọng nghị luận về thân phận của cô, duy chỉ có Diệp Vấn không nhận được mở to mắt, biểu tình sững sờ giống như không thể tin. Lâm Vũ từ tốn bước tới gần, nhìn biểu tình của Diệp Vấn, trong lòng cười lạnh, biểu tình này của ông ta như vậy là vẫn còn nhớ hay sao, người cha yêu quý của tôi.

“Trình Hạo, cháu cũng ở đây sao”

Kỳ lạ là Vương Chính nhìn thấy Trình Hạo thig khuôn mặt nghiêm nghị lại nở một nụ cười nhu hòa, thậm chí còn thân thiết vô vô vai của anh, chủ động chào hỏi.

“Vương thúc”. Trình Hạo cũng nở nụ cười, hơi cúi đầu chào một tiếng, Lâm Vũ đứng bên cạnh cũng lễ phép chào hỏi

“Cô gái này là.... à, có phải là cô con gái bảo bối mà cha cháu vẫn luôn giấu hay không”

“Dạ, cô ấy là Trình Nhiên”, Trình Hạo nghe vậy, nhìn sang Lâm Vũ, sau đó liền cười cười gật đầu.

“Ha ha, Ông ta còn luôn khoe rằng có một cô con gái vô cùng xinh đẹp, không ngờ hôm nay ta mới được gặp. Quả thực vô cùng xinh đẹp. Phải rồi, thúc đang có việc một chút, hai đứa có việc gì không”

“Vương thúc, con có chuyện muốn nói với Diệp tiên sinh một chút, chỉ một chút thôi, không tốn nhiều thời gian đâu ạ”, Lâm Vũ thâm ý liếc nhìn Diệp Vấn một cái rồi lễ phép nói với Vương Chính, anh hai nói với cô Vương thanh tra này là bạn lâu năm của ba nuôi, như vậy cô cũng nên cẩn thận xin phép một tiếng.

“Ừm, như vậy sao, thôi được, nhanh một chút”, Vương Chính nghĩ một chút rồi đồng ý. Không kể đến ông và lão Trình kia quen biết đã nhiều năm, cô gái này lại vừa xinh đẹp lại lễ phép, mặc dù trước đây chưa từng gặp mặt nhưng lại khiến ông rất có cảm tình.

“Cảm ơn thúc”. Lâm Vũ cười đáp một tiếng rồi chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Vấn, khuôn mặt vốn tươi cười cũng chuyển thành vẻ lạnh lùng, ngay cả ánh mắt cũng lạnh như băng

“Diệp tiên sinh”. Cô hơi hơi nhếch mép, giọng nói không hề che giấu vẻ chán ghét. Vương Chính đứng bên cạnh hơi hơi nhíu mày, ngay cả Nghiêm Kiệt cũng đã từ xa tiến lại gần, nhìn vẻ mặt có chút hoảng loạn của Diệp Vấn, mọi người xung quanh đó đều thầm suy đoán mối quan hệ của hai người. Duy chỉ có Trình Hạo ánh mắt rét lạnh nhìn Diệp Vấn, người đàn ông này vốn là cha của vật nhỏ, nhưng đối với cô lại chưa từng hoàn thành trách nhiệm của một người cha, lại còn nhiều lần khiến cô chịu tổn thương như vậy, đáng chết.

“Nhạ nhi, con là con gái của Nhạ nhi phải không...”

Diệp Vấn xúc động muốn tiến lại gần Lâm Vũ lại bị cô nhẹ nhàng lùi về sau một bước tránh thoát. Khuôn mặt xinh đẹp của cô chán ghét nhìn ông ta, lạnh lùng mở miệng

“Diệp tiên sinh, xin tự trọng một chút. Tên mẹ tôi không phải ai cũng có thể gọi”

“Con....con là con gái của ta....con”, Diệp Vần nói một câu khiến cho toàn bộ người ở đó đều sửng sốt, dấy lên một làn sóng không nhỏ. Con. Diệp Vần vừa nói cô gái trước mặt là con của ông ta, không phải cô ấy là con gái nuôi của Trình Mục Trình thị hay sao. Này, cái này là mối quan hệ gì đây.

Diệp Vần nói xong câu đó cũng biết mình đã lỡ lời nhưng lại không hề cảm thấy hối hận, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo trước mặt, giống thật, thật sự giống như hai giọt nước. Khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của một người phụ nữ bất ngờ hiện ra trong tâm trí, một người phụ nữ dịu dàng như nước, giọng nói ngọt ngào, khi cười hai mắt cong cong như vầng trăng non. Sau khi cưới Nghiêm Tổ Thu, ông đã có biết bao lần nhớ về người phụ nữ ấy, vợ cũ của ông, so với một người lúc nào cũng mang tính tiểu thư như Nghiêm Tổ Thu, cô ấy thực sự tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng mà, vì sự nghiệp ngay trước mắt, ông không thể không từ bỏ Lâm Nhạn, hơn nữa sự bạo dạn của Nghiêm Tổ Thu khi ở trên giường ngay lần đầu tiên cũng khiến ông luyến tiếc. Chỉ là lúc này đây, qua bao nhiêu năm, nhìn cô gái trước mặt xinh đẹp bức người, tư chất cao quý, dung nhan giống như bản sao của người phụ nữ ông từng yêu thương, cảm xúc bỗng nhiên trỗi dậy khiến ông thực sự muốn nhận cô, nói ọi người biết cô là con gái của ông. Vì thế ông mới mở miệng nói một câu như thế, dù sao hiện tại sự nghiệp của ông cũng đã ổn định, bên ngoài cũng có tài sản riêng, không cần quan đến họ Nghiêm kia nghĩ cái gì nữa. Hơn nữa, cô ấy là con gái nuôi của Trình Mục, đối với ông chuyện này chỉ có lợi chứ không có hại (Thằng cha vô sỉ này ==.)

Thế nhưng, Lâm Vũ nghe thấy ông ta nói như vậy, trên mặt vẫn chỉ mang một biểu tình chán ghét đến cực độ, có chăng còn thêm sự giận dữ thậm chí là ghê tởm. Ngay cả Trình Hạo đứng bên cạnh cũng không nhịn được nhíu mày, đường đường là một thư ký thị trưởng, hóa ra lại chỉ là một kẻ không biết xấu hổ.

“Diệp tiên sinh, chuyện này không thể nói bừa được. Tôi trước mang họ Lâm, hiện tại là họ Trình, không phải họ Diệp. Từ cái ngày 12 năm trước ông bỏ đi, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa”

Lời nói lấp lửng cùng với thái độ của Lâm Vũ khiến Diệp Vần tái mặt, những người xung quanh thì ồ lên một tiếng, tất cả đều không hẹn mà cùng hình dung về câu chuyện một người đàn ông phụ tình bạc nghĩa từ bỏ gia đình.

“Nhiên nhi, con vẫn còn giận....”

“Diệp tiên sinh, làm ơn gọi tôi là Trình Nhiên hoặc là Trình tiểu thư. Chúng ta không hề thân mật đến mức gọi tên riêng của nhau. Ông nói tôi giận, tôi có tư cách gì giận đây. Mẹ tôi chỉ là một cô gái quê nghèo khó, sao có thể so được với Nghiêm tiểu thư cao quý giàu sang. Mỗi người đều chọn những gì có lợi ỉnh, tôi làm sao có thể giận chứ. Đó cũng là lý do tại sao tôi họ Trình, không phải họ Diệp”. Lâm Vũ nói xong, tất cả mọi quan khách đều quay sang nhìn Diệp Vần với ánh mắt khinh bỉ. Thì ra thư kí thị trưởng lại là một tên bạc tình bạc nghĩa vì tiền tài mà từ bỏ vợ con. Bây giờ lại còn không biết xấu hổ mà gọi người ta là con, ghê tởm. Nghiêm Kiệt bên cạnh cũng nhíu mày, ánh mắt tối lại, Tổ Thu không phải nói vợ cũ của Diệp Vần đã mất mới tái giá hay sao, sao cô gái này lại nói gì vậy.

Lâm Vũ dừng một chút, lại nói tiếp

“Tôi hôm nay chỉ muốn nói với ông một vài câu thôi”, Lâm Vũ hơi nhếch mép, cô thực sự không hề muốn có một chút quan hệ gì đối với người đàn ông này. Lúc ông lạnh lùng đẩy ngã mẹ cô xuống mặt đường, ném cô đi giống như ném một thứ rác rưởi, ông ta có từng nghĩ tới tình cảm hay không, có nghĩ tới ngày này hay không.

“Thôi được, con nói đi”. Diệp Vần thở dài một hơi, giống như kiểu cô mới là người gây sự ở đây vậy. Điều này khiến cho Lâm Vũ vô cùng vô cùng tức giận. Sau một khắc, cô đột nhiên nở nụ cười hết sức xinh đẹp, giọng nói phát ra lại hết sức cay độc, từng từ từng từ khiến cho Diệp Vần biến sắc.

“Diệp tiên sinh, tôi chỉ muốn hỏi ông một câu, dù cho không còn tình cảm, nhưng cũng không thể tùy tiện đụng chạm đến người đã khuất. Ông muốn quy hoạch vùng quê đó, nhưng Diệp tiên sinh, ông không thêm quan tâm người đã khuất đó có cho phép hay không sao”

Giọng của cô rất lạnh, rất cay nghiệt khiến ọi người ở đó không hiểu chuyện gì đang xảy ra, người đã khuất, ai là người đã khuất, chuyện này rốt cuộc là sao.

“Con đang nói cái gì vậy, ta không hiểu”

“Nha đầu, chuyện này là sao, người đã khuất là sao. Chuyện này không thể đùa được”. Ngay cả Vương Chính bên cạnh cũng mở miệng hỏi. Mỗi quan hệ của Diệp Vấn và nha đầu này có vẻ rất phức tạp.

“Vương thúc, ông ta gần đây có một cuộc quy hoạch ở miền quê phía tây, yêu cầu di chuyển các phần mộ trong địa điểm khác, trong đó có phần mộ của mẹ tôi, và cũng là...”

“Vợ cũ của ông ta”, Lâm Vũ quay sang nhìn Diệp Vấn, gần từng chữ một, ánh mắt thoáng qua sát khí.

“Con nói cái gì, Nhận nhi đã qua đời. Không thể nào. Không thể nào”. Diệp Tuyền sững sờ, lắc lắc đầu giống như thực sự không thể tin được. Biểu tình này vào trong mắt của Lâm Vũ thì chỉ có đúng hai từ, hừ, giả tạo.

“Không có gì là không thể. Diệp tiên sinh. Tôi ở đây chỉ là muốn nói với ông một câu, làm người phải biết trước biết sau. Tiền bạc là vật ngoài thân, tình cảm mới là thứ đáng quý trọng. Còn về việc cái chết của mẹ, ông có thể hỏi người vợ cao quý của ông. À, bà ta hôm nay không đến đây hay sao”

“Hỗn đản, ông ấy là trưởng bối của cô. Nói năng phải có chừng mực. Tiểu Thu thì liên quan gì ở đây”, Nghiêm Kiệt vốn đang im lặng, nghe thấy Lâm Vũ nói thì sắc giọng quát lên, trên người tỏa ra khí thế kinh người.

Lâm Vũ bình tĩnh nhìn thẳng vào ông ta, trên người kì lạ cũng tỏa ra sự sắc bén không hề thua kém, không hề có một chút run rẩy lo sợ. Cô thậm chí còn nở nụ cười, ngữ điệu thản nhiên

“Nghiêm thị trưởng, tôi gọi ngài một tiếng Nghiêm thị trưởng là đối với ngài kính trọng. Nhưng mà, ngài tốt, không có nghĩa con gái ngài, con rể ngài đều tốt. Tôi chỉ muốn nói, ác giả ác báo, thiện giả thiện lai, những gì bọn họ làm, trời biết đất biết, bản thân họ biết. Diệp Tiên sinh, dù sao đây cũng là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, tôi cũng chỉ muốn nói một câu như vậy, ông trước tiên lo cho vụ kiện cáo này đi, sau này... à, sau này có khi cũng chưa chắc đã gặp lại. Vương thúc. Những gì cần nói cháu đều đã nói. Người cũng có thể dẫn đi rồi”

Nghiêm Kiệt vốn khá tức giận, nhưng khi nghe giọng điệu chắc nịch của Lâm Vũ, không hiểu sao lại thay đổi thái độ, hướng ánh mắt nghi ngờ sang Diệp Vấn đứng gần đó

“Chuyện này nhất định là hiểu lầm, nhất định là hiểu lầm”. Diệp Vấn lấp bắp nói lại khiến cho Lâm Vũ bật cười khanh khách, trên mặt tràn ngập tiểu ý

“Hiểu lầm. Ông có tham ô hay không, bản thân ông không phải rõ nhất sao”

Ánh mắt sắc bén của cô nhìn thẳng vào ông ta khiến cho ông ta tái mặt, trong lòng xẹt qua một tia bất an. Không thể nào, tất cả phi vụ đó đều được làm hết sức cẩn thận, bao nhiêu năm cũng chưa một ai phát hiện ra, sao con bé lại chắc chắn như vậy chứ. Không thể nào đâu. Chắc chắn không thể nào. Nếu như những chứng cứ đó mà lộ ra, sự nghiệp mà ông ta gây dựng bao năm liền mất sạch.

Lâm Vũ thoải mái cười một tiếng, tiêu sái quay người định bước đi. Chỉ là, bước được vài bước, cô giống như nhớ ra điều gì đó, hơi hơi quay người lại, trên mặt nở nụ cười xinh đẹp, mắt hướng về một phía, ung dung mở miệng

“Lại đây”

Mọi người ở đó bao gồm cả Trình Hạo đều ngẩn người, không biết tại sao cô đột nhiên lại nói như vậy. Thế nhưng, từ sau lưng của Diệp Vấn, một người đàn ông cao lớn cương nghị bước ra, chậm rãi bước đến chỗ của cô trong ánh mắt không thể tin được của Diệp Vấn. Anh ta bước tới trước mặt Lâm Vũ, cung kính cúi người, lịch thiệp kéo bàn tay của cô đặt lên một nụ hôn, môi mỏng hơi mở ra, từ từ bật ra hai chữ

“Chủ nhân”

Rin : muốn đăng sớm n mà mạng mắt xong phải đánh lại ý=((

Mn có đoán được là ai không ta ==))

52. Chương 52 : Kỳ Dương.

Chủ.... chủ nhân?

Hai mắt Diệp Vấn mở lớn, một tay ôm ngực, hai chân cũng không nhin được loạn choạng lui về sau vài bước mới có thể dừng lại, một ngón tay run rẩy chỉ vào hai người trước mặt.

Ông ta có phải đã nghe nhầm không.

Ông ta cũng thực muốn bản thân mình đã nghe nhầm.

Trợ lý đã làm việc cho ông ta năm năm nay, người mà ông hết mực tin tưởng lại gọi người khác là chủ nhân. Chuyện này chẳng khác nào có người hung hăng ghò ông ta một cái tát cực mạnh.

“Kỳ Dương, cậu rốt cuộc đang làm gì. Các người..... các người..... Không thể nào... tuyệt đối không thể nào”

Thần nhiên quan sát thái độ của Diệp Vấn, Lâm Vũ nhếch mép để lộ nụ cười xinh đẹp mà rét lạnh. Hai mắt cô nhim thẳng vào ông ta, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi lại giống như từng mũi dao sắc bén đâm xuống khiến ông ta trong một khắc tái mặt

“Diệp Vấn, tôi đã từng nói, tất cả những gì ông cướp của tôi, tôi sẽ từng chút từng chút một đòi lại”

Lâm Vũ tôi 6 năm trước đã từng thề, nếu như mẹ có mệnh hệ gì, tôi sẽ đem cả nhà các người chôn cùng.

Nói xong câu đó, Lâm Vũ mạnh mẽ quay người đi, để lại ọi người một bóng lưng kiên nghị mà thẳng tắp, rõ ràng chỉ là bóng lưng một người con gái, lại như vậy khiến cho người ta cảm nhận được sự quật cường đã in sâu vào trong cốt tủy. Kỳ Dương nhìn cũng không thêm nhìn Diệp Vấn lấy một cái, nhanh chóng đi theo sau Lâm Vũ hướng về phía cửa, ánh mắt chăm chú dõi theo bóng lưng cao gầy trước mặt, người này, mới chính là chủ nhân của anh, là người mà anh thề sẽ đi theo cả đời.

Diệp Vấn lúc này dường như vẫn còn đang chìm trong ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Vũ, ánh mắt ghê tởm chán ghét dường như muốn phân thây ông ra làm trăm mảnh. Kỳ Dương đã làm cho ông năm năm, như vậy, từ năm năm trước, Lâm Vũ đã muốn đánh chủ ý vào mình. Nghĩ đến điều đó, Diệp Vấn bỗng thấy rùng mình, rõ ràng trong đại sảnh hết sức ấm áp, ông lại chỉ thấy cả người lạnh toát như bị ném xuống hố băng. Nếu thật sự là như vậy, tâm tư của cô gái này, quả thực quá mức đáng sợ.

Ngồi trong một căn phòng ở Hoàng gia, Lâm Vũ thoải mái nhấp một ngụm trà, ánh mắt lại đảo qua người đàn ông đứng ở trước mặt, anh hơi hơi cúi đầu không dám nhìn thẳng vào cô. Trên người anh mặc một bộ âu phục màu đen được cắt may vừa người, khuôn mặt tuấn tú cương nghị, làn da rất trắng, ánh mắt giống như hàm chứa u buồn, đôi môi mỏng hơi hơi mím chặt lại. Gặp gỡ Kỳ Dương, đó lại là một dịp khác.

Một ngày năm cô 15 tuổi, ngày hôm đó, Lâm Vũ ở trên đường, trên tay chính là số tiền đầu tiên cô kiếm được, không quá nhiều, nhưng đối với một đứa trẻ mà nói, đó chính là số tiền trên trời. Khi đi qua một góc phố nhỏ, một tiếng động inh tai nhức óc truyền đến thu hút sự chú ý của cô, đến khi Lâm Vũ đánh mắt nhìn sang, chỉ thấy một người phụ nữ nằm giữa một vũng máu lớn, bên cạnh còn có một đứa trẻ, trên tay ôm lấy thân thể của mẹ nó khóc đến tê tâm liệt phế. Mà ở một góc đường, chiếc xe gây ra tai nạn dường như đã mất hút, nhưng mà, người ngồi trong chiếc xe đó, cô biết, đứa trẻ kia có lẽ cũng đã nhìn thấy. Những người xung quanh đó nhanh chóng đưa người phụ nữ bị tai nạn vào viện, Lâm Vũ không hiểu sao mình lại bất giác đuổi theo, có lẽ là do hình ảnh đó đã gợi nhớ cho cô một hồi ức không mấy tốt đẹp, Lâm Vũ trầm nghĩ lại.

Đến bệnh viện, người phụ nữ bị tai nạn mất máu quá nhiều, cần phải phẫu thuật ngay lập tức. Chỉ là khi Lâm Vũ nhìn thấy đứa trẻ kia đứng ở bên ngoài phòng bệnh, bóng dáng đơn bạc mà nhỏ bé, quần áo rách rưới, trên khuôn mặt non nớt còn mang theo vệt máu chưa khô, ánh mắt đỏ hoe khi bác sĩ hỏi đến, không hiểu sao cô cảm thấy trái tim mình dội lên từng hồi, đau thắt giống như bị ai bóp nghẹt. Lâm Vũ chợt nhớ lại, mình có lẽ cũng đã từng bày ra một ánh mắt như vậy đi, trống trải, sợ hãi, bất lực, tuyệt vọng khi nhìn người thân duy nhất của mình hai mắt nhắm chặt, bản thân mình ngoài khóc lóc lại không thể làm gì hết. Vào thời khắc đó, Lâm Vũ không suy nghĩ gì hết, cô dùng tất cả số tiền mà mình có để giúp người phụ nữ kia được phẫu thuật, trong ánh mắt ngạc nhiên không thể tin được của cậu bé và cả vị bác sĩ kia.

“Bà ấy sẽ không sao đâu, yên tâm đi”

Đứng trước cửa phòng phẫu thuật đang đóng chặt, cô đưa cho cậu bé một chiếc khăn tay, nhàn nhạt mở miệng. Bàn tay nhỏ bé lấm bầm của cậu do dự một chút, sau đó mới đón lấy chiếc khăn, có chút ấp úng mở miệng

“Tại sao lại giúp tôi?”

Cậu còn nhớ khi mình hỏi cậu đó, cô bé bật cười khe khẽ, rõ ràng cười, ánh mắt lại giống như đang khóc, tràn ngập một tầng lớp u buồn khiến người ta xót thương

“Bởi vì chúng ta giống nhau, thế thôi”. Cậu nghe thấy cô bé trả lời như vậy, ánh mắt đảo qua khuôn mặt xinh đẹp và quần áo sạch sẽ trên người cô, rồi lại nhìn quần áo rách rưới trên người mình, một thân bản thủ, tâm trùng xuống. Làm sao có thể giống được cơ chứ, cậu chỉ là một đứa bé nghèo hèn không có cha, còn cô xinh đẹp giàu có như vậy, hai người vốn là không cùng một thế giới.

Cuối cùng, mẹ cậu bé cũng không qua khỏi, trên người bà mất quá nhiều máu, hàng ngày không được ăn uống đầy đủ, thể trạng vốn đã yếu ớt, lại không được đưa đến bệnh viện kịp thời cho nên mới không giữ được tính mạng. Lâm Vũ đứng ở bên cạnh cậu bé, trầm mặc, cậu bé khóc rất nhiều, cố chấp ôm thi thể của mẹ nó không buông. Cô chỉ đứng nhìn như vậy, không nói một câu an ủi, bởi lẽ, bản thân cô hiểu rất rõ, có những nỗi đau là phải tự mình bươn trải, tự mình vượt qua. Lâm Vũ dùng số tiền còn sót lại, giúp mẹ cậu bé được chôn cất cẩn thận, lại vì cậu ta mà ở bên ngoài thêm vài ngày nữa.

Cậu bé ngồi trên một chiếc ghế đá, hai tay ôm lấy gối, đầu cúi gằm xuống đất, hai mắt hàm chứa đau thương. Lâm Vũ đứng trước mặt cậu, thở dài, lấy một chiếc khăn giấy nhỏ, cẩn thận lau đi vết bẩn trên mặt và tay cậu bé, cũng không quản ngại điều đó có làm bẩn quần áo trắng của cô. Lúc đầu cậu bé hơi ngạc nhiên, sau đó muốn quay đầu tránh thoát lại bị Lâm Vũ dùng sức không cho, khuôn mặt tinh xảo chăm chú, hương thơm nhàn nhạt cùng với động tác mềm nhẹ trên mặt không hiểu sao khiến cho cậu bé đỏ mặt.

“Để khuôn mặt này bẩn thủ, thực uống phí”. Lâm Vũ ném chiếc khăn ướt đã bẩn xuống đất, nhìn khuôn mặt tuấn tú dù còn mang chút ngây ngô trước mặt, cảm thán nói. Cậu bé ngượng ngùng xoa xoa gương mặt mình một chút, sau đó lại nhìn cô, miệng hơi hơi mấp máy

“Cảm ơn cậu”, giọng cậu ta khàn khàn do vừa khóc, ánh mắt lại rất sáng, rất chân thành.

“Tôi có một số chuyện muốn biết, bây giờ tôi hỏi, cậu trả lời”. Lâm Vũ nói, cậu bé ngay lập tức gật đầu

“Cậu tên là gì. Bao nhiêu tuổi?”

“Kỳ Dương, 17 tuổi”. 17 tuổi, vậy là hơn cô 2 tuổi, thoát nhìn trẻ con như vậy.

“Ngoài mẹ ra không còn người thân nào khác sao?”

“Không có”

“Trên người còn tiền không”. Cậu bé hơi ngượng ngùng lục lọi trong túi, khi đưa ra, trên tay chỉ là mấy đồng bạc vụn lẻ tẻ.

“Chiếc xe đâm vào mẹ cậu, cậu có nhìn thấy rõ hay không?”

“Tôi nhìn rất rõ. Người đàn ông đó tôi nhìn rất rõ”. Lần này, cậu bé rất kích động, từ trên ghế gần như bật dậy, khuôn mặt đỏ ửng.

“Có muốn trả thù không”. Lâm Vũ hơi nhướng mày, nhìn thẳng vào cậu, nói từng từ.

“Trả thù.... tôi... không có tiền... tôi”

“Đi theo tôi, tôi giúp cậu”

Cậu bé vốn đang cúi gằm mặt mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hai mắt mở lớn giống như tưởng mình vừa nghe lầm

“Đi theo tôi, tôi giúp cậu trả thù”

Buổi chiều mùa thu có chút lạnh lẽo, trên một bãi đất trống, cậu bé lẳng lặng nhìn cô bé trước mắt còn chưa cao đến cầm mình, khuôn mặt non nớt lại kiên định, một tay cô bé đưa về phía cậu, chậm rãi nói một câu như vậy.

“Tại sao lại giúp tôi”

“Tôi nói rồi, chúng ta là cùng một thế giới, à, hiện tại, còn có cùng một kẻ thù”, cô bé nhoẻn miệng cười, đột nhiên, giọng nói đanh lại, ánh mắt hàm chứa ngông cuồng

“Đừng nhìn tôi với ánh mắt như vậy, tôi nói chúng ta cùng một thế giới, chính là cùng một thế giới. Cho dù không cùng, tôi cũng sẽ đem cậu vào thế giới của tôi. Kỳ Dương, tôi hỏi lại một lần nữa, có muốn theo tôi hay không”

Ánh mắt cô bé trong vắt, sáng ngời, một lần lại một lần gọi tên anh, giọng nói trẻ con trong trẻo như chuông bạc lại như vậy khiến người ta tin tưởng. Kỳ Dương không chút do dự nắm lấy bàn tay nhỏ bé sạch sẽ trước mắt, độ ẩm truyền vào lòng bàn tay, tâm không hiểu sao có chút vui sướng khi nhìn cô hài lòng nhoẻn miệng cười.

“Tôi.... tôi có thể biết tên của cậu không”

“Nhớ cho kĩ, tôi là Lâm Vũ”

Lâm Vũ

Lâm Vũ

Kỳ Dương chậm rãi lặp lại hai từ này, bàn tay càng thêm siết chặt, ánh mắt cũng càng thêm kiên định.

Kỳ Dương vốn là một người rất thông minh, nhưng gia cảnh không cho phép cậu có điều kiện học hành tử tế. Sau ngày hôm đó, Lâm Vũ thuê cho cậu một căn nhà nhỏ, lại chăm chỉ kiếm tiền thuê một giáo sư về dạy cậu học tập tử tế. Diệp Vấn không phải là một người rất giỏi, nhưng lại rất đa nghi. Kỳ Dương mất hai năm mới miễn cưỡng giành được sự tin tưởng của ông ta. Tới năm thứ 3, Lâm Vũ thi thoảng sẽ giả bộ đột nhập vào hệ thống đánh cắp một số dữ liệu cực kì quan trọng, sau đó Kỳ Dương liền “tình cờ” giúp ông ta lấy lại, qua vài lần như thế, ông ta mới đối với Kỳ Dương càng thêm tin tưởng. Tuy vậy, vẫn chưa đủ để ông ta cho cậu xem tất cả những cuộc giao dịch của mình, chỉ là bớt phòng bị đi một chút, nhưng mà, một chút đó, đối với Lâm Vũ và Kỳ Dương lại là quá đủ. Hai người trong ngoài phối hợp vô cùng ăn ý, Kỳ Dương thông báo cho cô địa điểm, cô sẽ đích thân đi theo dõi, suốt từng ấy năm dần dần thu thập chứng cứ tham nhũng của Diệp Vấn, từng cuộc giao dịch đều được cô ghi lại cẩn thận, thậm chí còn có video quay lại. Chờ đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đã hoàn hảo chờ đợi được, cậu bé ngày nào cũng đã thoát xác trở thành một chàng trai cao lớn khôi ngô. Hai hàng mi của Lâm Vũ hơi run rẩy, mí mắt nâng lên, bây giờ nghĩ lại, quả thực là một câu chuyện dài.

“Kỳ Dương”. Lâm Vũ đặt chén trà xuống bàn, nhẹ nhàng gọi một tiếng. Kỳ Dương đứng trước mặt cũng ngẩng đầu, cung kính đáp lại

“Chủ nhân”

“Thoáng cái đã 5 năm rồi, 5 năm nay phải ngày ngày túc trực bên cạnh ông ta, thực khổ cực cho anh. Hiện tại chúng cứ tôi đều gửi lên bên kiểm soát, một vụ lần này, ông ta tuyệt đối thoát không được”. Lâm Vũ hơi ngừng lại, thở dài một hơi, hai mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt quen thuộc của anh, từ tốn nhả ra từng từ

“Kỳ Dương, anh tự do rồi. Bây giờ, thù đã được trả, anh có thể làm những gì mình muốn”

Lâm Vũ vừa nói xong, Kỳ Dương đang đứng ngay trước mặt không hề suy nghĩ liền phịch một tiếng quỳ xuống khiến cho Lâm Vũ giật mình, vội vàng đứng lên đi tới trước mặt anh

“Kỳ Dương, anh làm gì vậy, mau đứng lên”

“Chủ nhân, có phải người cảm thấy thuộc hạ rất phiền phức, không cần thuộc hạ nữa phải không”

“Kỳ Dương, anh đang nói cái gì vậy, tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy. Từ cái ngày chúng ta gặp nhau, Lâm Vũ đã coi anh là bằng hữu, cho nên mới không để anh một tiếng lại một tiếng gọi tôi chủ nhân. Bây giờ thù đã được trả, anh cần có cuộc sống của riêng mình, cũng không phải nghe lệnh của tôi nữa”

“Không. Ngày đó, nếu không phải có chủ nhân cứu mang, tôi ngay cả miếng ăn còn không có chứ đừng nói đến việc trả thù. Từ ngày đó, tôi đã thề với bản thân mình sẽ đi theo chủ nhân, nghe lệnh của chủ nhân,

tôi không cần tự do, tôi chỉ muốn ở bên cạnh người”. Đúng vậy, từ giây phút tôi tuyệt vọng nhất, em đã đưa bàn tay ra trước mặt tôi, Kỳ Dương tôi đã biết, cả đời này sẽ đi theo em, chỉ đi theo em.

“Kỳ Dương....anh...”

“Nếu như chủ nhân không ghét thuộc hạ, như vậy có thể cho tôi đi theo hay không. Tôi hứa sẽ làm việc thật tốt, tất cả mệnh lệnh đều tuân theo. Chủ nhân, tôi chỉ có một mình người là người thân duy nhất.”

Lâm Vũ nhìn chàng trai trước mặt sống lưng thẳng tắp, ánh mắt kiên định giống như cô không đồng ý thì sẽ quỳ ở đây mãi. Kỳ Dương nói không sai, cô còn có anh hai, còn có ba nuôi, còn có bạn bè. Còn anh, ngoài người mẹ đã khuất, đâu còn người thân nào khác.

Lâm Vũ nghĩ nghĩ, khẽ thở dài một hơi, hai bàn tay vươn ra, đỡ anh đứng dậy

“Đứng lên đi”

“Tôi...”

“Tôi đồng ý với anh. Bây giờ thì đứng lên đi”

Kỳ Dương nghe thấy cô trả lời như vậy, vui sướng ngẩng đầu rồi nương theo tay cô đứng dậy, trên khuôn mặt không giấu được niềm vui. Lâm Vũ nhìn thấy, cũng mơ hồ cảm thấy vui vẻ

“Kỳ Dương, tôi đã nói, không coi anh là thuộc hạ, mà là bằng hữu. Từ bây giờ, anh đi theo tôi, như vậy, bạn bè của tôi, người thân của tôi đều là người thân của anh. Tôi sẽ là người thân của anh. Còn nhớ lời tôi nói hay không, chúng ta, vốn là cùng một thể giới.”

“Chủ nhân..”

“Không cho gọi chủ nhân. Anh so với tôi lớn hơn 2 tuổi, như vậy, tôi gọi anh Kỳ Dương, anh có thể gọi tôi tiểu Vũ. Được rồi, gọi thử một tiếng”

“Chủ... tiểu... tiểu... tiểu Vũ”, Kỳ Dương vốn định gọi chủ nhân lại bị ánh mắt không hài lòng của cô gạt mắt, lấp bấp gọi. Trên khuôn mặt có chút ngượng ngùng khả nghi, trong lòng lại cực kỳ ấm áp.

Tôi sẽ là người thân của anh.

Người thân

Từ trước đến giờ, chưa ai từng nói với anh như vậy. Có thể như vậy ở bên cạnh cô, gọi tên của cô, nghe cô gọi tên của mình, đối với anh, điều đó còn quý giá hơn bất kỳ thứ gì trên đời.

“Haha, chỉ là cái tên mà thôi, sao khó gọi như vậy chứ. Kỳ Dương, Kỳ Dương, Dương, Dương, không phải rất dễ dàng sao”

Lâm Vũ tinh nghịch nói, một lần lại một lần gọi không chú ý đến Kỳ Dương vì vậy mà mặt dần dần đỏ ửng lên, hết sức tuần tú.

Cạch

Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra, Trình Hạo đã thay một bộ quần áo đơn giản từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Kỳ Dương thì hơi ngạc nhiên một chút nhưng không nói gì, chậm rãi bước đến bên cạnh Lâm Vũ.

“Anh hai, đây là Kỳ Dương. Nếu không có cậu ấy, cũng không thể nhanh như vậy hạ được Diệp Vấn. Chúng em đã quen biết nhau năm năm, cụ thể sẽ nói cho anh biết. Dương, đây là Trình Hạo, là anh hai...”

“Là bạn trai”. Trình Hạo đột ngột xen vào, một tay dang ra ôm lấy cả người cô vào lòng khiến cô đỏ mặt, lại nói tiếp :” Hiện tại là bạn trai của cô ấy”

Lâm Vũ hơi hơi ngượng ngùng muốn đẩy anh ra lại bị anh ôm chặt lấy, không hề chú ý tới một tia đau khổ xẹt qua mắt của người đối diện. Kỳ Dương hơi hơi cúi đầu, nói một câu:” Tôi xin phép ra ngoài trước” rồi nhanh chóng đi ra. Trình Hạo nhìn bóng lưng cao lớn của anh ta, ánh mắt hơi tối lại như có điều suy nghĩ.

Kỳ Dương ra đến ngoài cửa, chậm rãi đóng cửa lại, câu nói của Trình Hạo cứ văng vẳng trong đầu. Buồn bã tựa lưng vào cửa, anh cẩn thận rút từ trong ngực ra một chiếc khăn tay màu trắng đã cũ, ánh mắt chăm

chú không hề giấu diếm tình yêu nồng nhiệt. Nhẹ nhàng cầm chiếc khăn tay giống như cầm một thứ đồ trân quý nhất, anh không khỏi nở nụ cười khổ, ánh mắt buồn bã, một vài từ bật ra trong tiếng thở dài

“Trải qua nhiều năm như vậy, đến cuối cùng, tôi và em vẫn không thể cùng một thế giới, Vũ nhi.....”

53. Chương 53 : Nhu Mẽ

Rin: Đã định ko viết rồi ấy rồi lại ngồi viết. Mn cuối tuần vui vẻ ah :”>>

“Sao vậy”.

Lâm Vũ ngồi trên đùi của Trình Hạo, hai tay vòng qua cổ anh, thắc mắc hỏi. Từ lúc Kỳ Dương rời đi anh vẫn luôn giữ trầm mặc như vậy, không nói một lời, ánh mắt trầm tư giống như có điều suy nghĩ. Trình Hạo chôn cằm ở hõm vai cô, hít hà mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, lại nhìn cô đang chăm chú nhìn mình, lúc này mới thở dài một hơi

“Vật nhỏ, em thật sự không biết Kỳ Dương kia đối với em..... thôi vậy”. Trình Hạo nói một nửa rồi ngừng lại, nhìn biểu hiện của cô, không cần hỏi nữa cũng biết là cô chẳng chút nào nhận ra. Ánh mắt tên đó nhìn cô giống hệt như ánh mắt anh nhìn cô, thiếu đi một phần tự tin lại thêm vào một phần gần như sùng kính, anh chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra. Vậy mà cô nhóc này, Trình Hạo cố nén một tiếng thở dài, cô thực sự không biết bản thân có bao nhiêu tốt đẹp, có bao nhiêu mê người hay sao.

“Anh hai, em phát hiện dạo này anh rất hay suy nghĩ nhiều nhé, như thể chóng già lắm đó”. Lâm Vũ cụng một cái ở trán anh, nhoẻn miệng cười, tình nghịch nói. Trình Hạo đan năm ngón tay mình vào năm ngón tay cô, kỳ lạ là nghe cô đùa như vậy lại không cười, đầu hơi hơi ngẩng lên đối diện với cô, cực kì nghiêm túc mở miệng

“Vật nhỏ, anh cũng cảm thấy mình sắp điên rồi. Em tốt đẹp như vậy, lúc nào cũng có kẻ nhòm ngó. Tên Kỳ Dương kia giúp em đến 5 năm, anh lại không thể. Tiểu Vũ, anh... giống như có chút ghen tị....anh...”

Trình Hạo không nói được nữa, đôi môi đang mấp máy của anh trong nháy mắt bị đôi môi mềm mại của cô chặn lại, hai hàng mi vừa dài vừa cong của cô cọ vào mặt anh giữa ngực. Lâm Vũ chỉ chạm nhẹ rồi buông ra, rồi lại chạm nhẹ, hai tay bưng lấy mặt anh, cứ như thế mấy lần ấn môi xuống khiến Trình Hạo ngỡ ngàng.

“Hạo, anh chỉ cần như vậy ở bên cạnh em, đó đã là sự giúp đỡ tốt nhất rồi”. Dứt lời lại hạ môi xuống, hôn ở trên mí mắt, trên má, trên môi anh, thì thào :” Anh là người đầu tiên, người cuối cùng và cũng là người duy nhất có thể làm như vậy với em. Em cũng chỉ cho phép anh được làm vậy với một mình em, như vậy, có đủ hay không”

Trình Hạo hơi ngẩn người nghe cô nói, mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, cô cười rất tươi, rất dịu dàng, ánh mắt trong vắt giống như có vô vàn tia sáng nhu hòa bao lấy anh, vuốt ve trái tim bất ổn của anh. Anh cuối cùng không nhịn được cười một tiếng, đem cả người cô ôm vào lòng thật chặt giống như muốn khảm cô vào thân thể mình, từ trong miệng bật ra

“Đủ”

Anh cọ má mình vào mái tóc của cô, không ngừng lặp lại

“Đủ rồi. Vật nhỏ. Đủ rồi. Cảm ơn em”

Lâm Vũ thỏa mãn ôm lấy anh, mỉm cười mãn nguyện

“Hạo, chờ ọi chuyện ổn thỏa, chúng ta sẽ sống một cuộc sống thật tốt, thật hạnh phúc, em hứa đấy”

....

Diệp Văn bị giam lỏng để điều tra. Điều đầu tiên ông ta làm chính là tìm cách liên lạc với Nghiêm Tổ Thu nhằm hi vọng được giúp đỡ nhưng đáng thất vọng là thủ hạ của ông ta tìm khắp mọi nơi vẫn không tìm được tung tích của bà ta, giống như bà ta đã thực sự bốc hơi khỏi cuộc đời. Lần này, Diệp Văn bắt đầu thực sự cảm thấy lo sợ. Nghiêm Kiệt sẽ không giúp ông ta, Diệp Văn hiểu rõ điều đó, mặc dù Nghiêm Ái

nói sẽ tìm cách nhưng ông thực sự không hi vọng nhiều. Nếu như không tìm được Nghiêm Tố Thu, ông ta thực sự liên xong đời.

Ba ngày sau, phiên tòa xét thẩm mở ra, Lâm Vũ, Trình Hạo, Kỳ Dương, Linda, Lâm Phong, Lâm Khải đều đến tham dự, Lâm Vũ là muốn tận mắt nhìn thấy Diệp Vần bị tổng vào tù, chỉ khi đó, cô mới cảm thấy nút thắt bao năm cuối cùng cũng được cởi bỏ. Diệp Vần bị hai người áp giải ra trước tòa, khi nhìn thấy Kỳ Dương và Lâm Vũ ông ta không nhịn được chửi phá lên, muốn thoát khỏi vòng vây để chạy về phía họ lại bị bảo an giữ lại. Phiên tòa rất cuộc bắt đầu, những chứng cứ Lâm Vũ gửi đến quá mức xác thực, lại được thu thập qua nhiều năm, Diệp Vần xem từng cái từng cái, sắc mặt biến thành trắng rồi lại thành xanh, Nghiêm Kiệt tức giận trực tiếp bỏ về, những người đến xem kiện cũng kịch liệt chửi rửa, không thể ngờ vị thư ký mà họ vốn tin tưởng lại ăn chặn nhiều tiền của dân như vậy. Diệp Vần bị phán án tù chung thân, ông ta không nhịn được ngã ngối xuống đất, ánh mắt đờ đẫn, trong thoáng chốc giống như bị rút hết sức lực, già đi cả chục tuổi. Lâm Vũ bình thần đứng nhìn ở một góc, ánh mắt trong suốt không một chút dao động, không có hối hận, thậm chí cũng không có một chút thương hại. Với những gì ông ta đã làm, sự trừng phạt này, xứng đáng.

Hai ngày sau đó, Nghiêm Tố Thu và Diệp Tuyên trở về, chỉ là, có một việc khiến cho tất cả những kẻ đứng ngoài quan sát đều ngạc nhiên, hai người đó không hề lộ mặt ra ngoài dù chỉ một chút. Tất cả đều xì xào bàn tán, dấy lên một làn sóng không nhỏ, duy chỉ có mấy người Lâm Vũ là giữ thái độ bình tĩnh. Cô thả hai mẹ con bà ta về không phải vì thương hại bà ta, Lâm Vũ cô không nhân từ như vậy, chỉ đơn giản, một người hai tay hai chân bị phế, mất đi khả năng nói chuyện, một kẻ bị điên, từ nay về sau, hai kẻ đó sống so với chết còn thống khổ hơn gấp nhiều lần.

Lâm Vũ đi trên đường cùng với Kỳ Dương và Linda, Trình Hạo có công việc phải giải quyết, Lâm Phong, Lâm Khải cũng đi theo giúp anh. Lâm Vũ cùng với Linda đi bên cạnh nhau, Kỳ Dương đi bên cạnh Lâm Vũ. Anh vốn muốn đi lui về phía sau lại bị Lâm Vũ kéo lên trước, cô nói, anh không phải thủ hạ, mà là bằng hữu khiến cho anh hơi ngượng ngùng, trong mắt lại không giấu được niềm vui. Linda vốn là người rất thoải mái, bằng hữu của Ella cũng là bằng hữu của cô, vì thế mà anh một câu tôi một câu nói chuyện cũng thực vui vẻ. Trời cũng đã mờ mờ tối, Lâm Vũ vốn là định cùng ba người đi siêu thị mua một ít thức ăn, chính mình đến tối sẽ đích thân nấu một bữa thật thịnh soạn để chào mừng Kỳ Dương, cũng là để kỉ niệm một ngày khá vui vẻ. Thế nhưng khi ba người vừa dừng chân trước một ngã tư, một cô gái không biết từ hướng nào chạy đến đâm sầm vào cô, trong miệng còn không ngừng phát âm bằng thứ tiếng anh ngượng nghịu

“Help.... help me...”

Lâm Vũ vốn tính cảnh giác rất cao, cũng không thích người khác động chạm vào mình, vì thế liền theo bản năng tránh sang một bên. Cũng ở một khắc đó, cảm nhận một tiếng xe gió truyền tới, Lâm Vũ chưa kịp suy nghĩ thì cả người đã có phản ứng trước, chân mạnh mẽ đá ra một quyền, đập văng chiếc dao trong tay cô gái vừa mới lao tới kia. Linda và Kỳ Dương cũng phản ứng rất nhanh, mỗi người xử lý một kẻ đóng vai làm kẻ bắt cóc đi theo cô gái kia, đập cả 2 tên ra xa. Ba người Lâm Vũ đứng sát gần nhau, cảnh giác nhìn hai tên chạy về phía cô gái kia. Cô gái kia kỳ lạ không bỏ trốn như Lâm Vũ tưởng, trên người cô ta mặc một chiếc váy đỏ rực giống như một con khổng tước kiêu ngạo, mái tóc được vuốt thẳng lại để lộ một khuôn mặt xinh đẹp giống như con lai, cô ta nhìn thẳng vào Lâm Vũ, trên miệng để lộ một nụ cười hứng thú, có chút tà mị liếm liếm hai cánh môi đỏ mọng đầy đặn, một ngón tay chỉ thẳng vào Lâm Vũ đứng đối diện

“Cô là người mà Thần ca thích sao”. Vừa nói, ánh mắt đảo qua Lâm Vũ một lượt từ trên xuống dưới, miệng nở nụ cười

“Không tệ, thân thủ cũng không tệ. Xem ra lần này tôi về đây một chuyến là quyết định đúng đắn”

Đúng lúc Lâm Vũ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, một chiếc cadillac phóng như bay về phía cô,” kết” một tiếng phanh gấp thể hiện sự vội vã của người đến. Dạ Thần giống như cơn gió từ trên xe gần như lao xuống trước mặt Lâm Vũ, hai tay mạnh mẽ nắm lấy vai cô, sau khi nhìn một lượt từ trên xuống thấy cô không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, giống như phản xạ che chắn cô ở sau lưng mình, cảnh giác nhìn vào cô gái đứng đối diện

“Nhu Mễ, cô rốt cuộc đang làm gì, tôi đã nói không được động đến cô ấy”

Cô gái kia nhìn thấy Lâm Vũ được Dạ Thần che chở ở sau thì mắt đẹp thoáng qua một tia sát khí, môi đỏ hơi hơi bĩu lên

“Thần ca, em đã nói rồi, anh là của em, tất cả những ai dám tấn tỉnh anh em sẽ giúp anh loại sạch”

“Cô gái, chúng ta sẽ còn gặp lại đây”. Không đợi cho Dạ Thần kịp tức giận, Nhu Mễ quay sang Lâm Vũ cười nói một câu rồi nhanh chóng cùng thuộc hạ rời đi. Lâm Vũ nhìn bóng lưng của cô ta, mặc dù không biết rõ cô ta là ai nhưng cô biết, cô ta nói thật, trong mắt cô ta ẩn chứa sát khí nồng đậm giống như cô ta nói, chính là muốn đem cô loại bỏ. Linda lo lắng quay sang nhìn Lâm Vũ, ngay cả Kỳ Dương cũng không giấu nổi sự bất an trong mắt. Lâm Vũ ném cho hai người một ánh mắt trấn an, sau đó liền ghé vào tai Linda nói câu gì đó khiến cô hơi tái mặt, nhưng sau một lúc cũng gật đầu đồng ý. Lâm Vũ vào xe với Dạ Thần, mặc dù Lâm Vũ không chút e sợ, nhưng ít nhất, cô cần biết rõ chuyện gì đang diễn ra

“Em uống đi”

“Cảm ơn anh”

Lâm Vũ tựa người vào xe, uống một ngụm cafe Dạ Thần đưa tới, cảm nhận gió mát bên bờ sông thổi qua từng hồi. Cô thở một hơi, chậm chậm quay sang nhìn Dạ Thần đang ngồi đối diện, Dạ Thần biết, cô là đang đợi anh nói cho cô tất cả mọi chuyện. Dạ Thần uống một hớp cà phê, vị ngọt đắng tràn ngập trong miệng, lúc này anh mới mở miệng, nhàn nhạt nói

“Nhiên, em còn nhớ lần anh bỏ đi năm đó hay không”. Đợi cho cô gật gật đầu, anh mới nói tiếp

“Có lẽ nên bắt nguồn từ gia đình anh. Ông nội của anh là một thương nhân lớn, nhưng bà nội anh lại là người Nhật, ba mẹ anh đều là người Trung. Ông nội gây dựng sự nghiệp từ khi còn rất trẻ, nhúng chân cả vào hắc đạo bạch đạo, có thể nói sống một đời không uống phí. Vì bà nội mà ông chuyển hết gia tài của mình sang Nhật, cũng không quay trở lại Trung Quốc. Ba mẹ anh mất sớm....”

“Thần, em rất tiếc...em...”

Lâm Vũ hơi ngạc nhiên, từ trên xe đứng dậy đi tới trước mặt anh. Dạ Thần nhìn ánh mắt lo lắng của cô, chỉ cười cười, vỗ vỗ vai cô

“Không sao đâu, đó là chuyện xảy ra khi anh còn rất nhỏ. Anh hầu như còn không nhớ rõ nữa”

“Nhiên, hiện tại ông chỉ còn mình anh, lần đó anh sau nhiều năm như vậy mới trở về, cũng là vì ông”

“Cô gái kia là ai”, nhìn thấy trong mắt Dạ Thần chứa chan tình cảm, Lâm Vũ giật mình vội vàng nói lảng sang chuyện khác

“Tên cô ta là Nhu Mễ. Nhiên, em phải cẩn thận cô ta, cô ta chính xác là một kẻ điên”. Khi nhắc đến Nhu Mễ, ánh mắt Dạ Thần xẹt qua tia chán ghét không hề che giấu, anh nói với Lâm Vũ bằng giọng điệu vô cùng nghiêm túc, ánh mắt ngưng trọng, ít nhất từ khi quen anh Lâm Vũ chưa từng thấy biểu hiện như vậy của anh.

“Cô ta bám theo anh từ năm 13 tuổi, có 4 cô gái từng muốn theo đuổi anh, chính tay cô ta giết sạch, 4 cô gái đó chết không toàn thây. Nhu gia là một gia tộc có truyền thống rất lâu đời, tài lực của họ rất mạnh, vì không muốn trực tiếp đối đầu với họ nên anh mới một mắt nhắm một mắt mở cho qua”. Quan trọng nhất là, anh không hề có chút tình cảm nào với bốn cô gái kia cho nên mới có thể để cho Nhu Mễ tùy tiện làm bậy, còn hiện tại....Dạ Thần không dấu vết đảo mắt qua Lâm Vũ đang đứng trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, đôi mắt sáng ngời, trong vắt, đôi mắt ấy đã thu hút anh từ lần đầu tiên. Nhu Mễ kia, anh tuyệt đối sẽ không để cô ta tổn hại đến cô.

Lâm Vũ trầm tư suy nghĩ, cô biết rằng gia tộc của Thần không chỉ đơn giản như anh nói. Khí chất cao quý từ trên người anh tự nhiên như vậy giống như đã ăn sâu vào máu thịt, ngay cả cái giờ chân nhắc tay đều tỏ rõ sự gia giáo lịch thiệp. Còn về Nhu Mễ kia, nhớ tới khuôn mặt kiêu ngạo có chút điên cuồng của cô ta, Lâm Vũ hơi mím môi, cô không sợ, từ nhỏ đến lớn Lâm Vũ cô chưa từng biết sợ hãi là gì. Cô ta muốn làm gì, cô đều hảo hảo tiếp đón. Chỉ là Lâm Vũ không tài nào ngờ tới, chính vì cô gái đó mà cô và người cô yêu nhất sẽ phải tách ra, chia cách trong suốt một thời gian dài.

54. Chương 54 : Rời Đi

Ngày hôm đó, Lâm Vũ ghé tai nói với Linda một câu.

“Đừng nói cho anh hai biết, em không muốn anh ấy lo lắng”

Mặc dù Linda lúc đầu còn có chút do dự nhưng đến cuối cùng vẫn là đồng ý với Lâm Vũ, đổi lại chính là Linda cùng với Kỳ Dương sẽ luôn túc trực ở bên cạnh, thậm chí Dạ Thần cũng cử người bí mật bảo vệ cô đều bị cô phát hiện. Đối với chuyện này, Lâm Vũ chỉ cười cười, cô cảm thấy mọi việc không nghiêm trọng như vậy.

Hai ngày sau, không có chuyện gì xảy ra. Dạ Thần mặc dù nghi ngờ nhưng vẫn luôn cảnh báo cô phải cẩn thận, bỏ qua, đó không phải phong cách làm việc của Nhu Mễ. Đến ngày thứ ba, Lâm Vũ đang ở trong nhà liền nhận được một cuộc điện thoại, hơi hơi nhúu máy nhìn tên người gọi đến hiển thị trên màn hình, cô không chút do dự liền bắt máy

“Lâm tiểu thư, cứu mạng... Lâm tiểu thư”.

Bên kia đầu dây truyền đến giọng nói già nua quen thuộc mang theo chút sợ hãi, ngay sau đó là giọng nữ bén nhọn trên cột xen vào:” Đến một mình, nếu tôi phát hiện ra người khác, không biết có tiện tay nổ banh xác chỗ này lên chơi không đó” sau đó liền cúp máy. Trong đầu Lâm Vũ ong lên một tiếng, liếc nhìn Linda và Kỳ Dương đang bận rộn trong bếp, Lâm Vũ hít một hơi, cố gắng điều chỉnh cho gương mặt mình có vẻ bình ổn sau đó liền với lấy áo khoác và chìa khóa xe để trên bàn

“El, đi đâu vậy”. Linda thấy Lâm Vũ mặc áo, ngó đầu ra hỏi. Kỳ Dương đứng bên cạnh cũng nhìn cô chăm chăm.

Lâm Vũ cười nói:“Em đi với anh hai một lát” rồi đi ra cửa. Linda nghe thấy Lâm Vũ nói đi với Trình Hạo cũng yên tâm, tiếp tục chiến đấu với mấy món ăn trong bếp, Kỳ Dương không dấu vết nhúu nhúu mày nhưng đến cuối cùng vẫn không nói gì.

Chạy nhanh vào trong xe, khuôn mặt Lâm Vũ tràn ngập vẻ lo lắng pha lẫn tức giận, cô thuần thục khởi động máy, chiếc xe phóng như bay trên đường để lại đằng sau một lớp khói bụi mờ mờ. Chỉ khoảng 10 phút liền tới nơi, Lâm Vũ phanh kết một tiếng, gần như lao ra khỏi xe khi nhìn thấy mấy bóng người ngay trước mặt. Nhu Mễ một thân vấy đỏ rực như lần đầu gặp, nhàn nhả ngồi trên ghế nghịch nghịch mấy đầu ngón tay, khuôn mặt xinh đẹp cùng với thái độ kiêu ngạo giống hệt một cô tiểu thư được nuông chiều. Khi nghe thấy tiếng xe, Nhu Mễ hơi hơi ngẩng đầu lên, theo thói quen liếm nhẹ khóe môi, nở nụ cười rạng rỡ mà chậm chạp

“Quả thực là đi một mình, ngoan lắm”

Lâm Vũ lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt lo lắng đảo qua một nhà Nhan Thúc bị thuộc hạ của cô ta trói lại, một nhà ba người khi nhìn thấy Lâm Vũ tới thì khóc lóc dữ dội, miệng bị dán băng dính phát ra những tiếng ư ư cầu cứu.

“Cô rốt cuộc muốn gì”, Lâm Vũ từ từ tiến lại gần, hai bàn tay nắm chặt đến mức nổi lên gân xanh. Nhu Mễ vẫn rất nhàn nhã từ trên ghế đứng lên, nhìn thái độ bình thản của Lâm Vũ, trong lòng cũng có chút thương thức.

“Trình Nhiên phải không. Cô không sợ đến đây một mình tôi liền giết cô hay sao. Nên nói cô là gan dạ hay là ngu xuẩn đây. À, không phải cô trông chờ vào mấy người Thần ca cử tới chứ, nếu vậy thì bỏ suy nghĩ đó đi, mấy người đó bị người của tôi bao vây rồi”

Lâm Vũ nghe như vậy, hơi hơi biến sắc nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Mặc dù vẻ ngoài của cô luôn duy trì vẻ điềm tĩnh nhưng thực chất trong lòng lại không ngừng dậy sóng. Trên người cô có mang vũ khí, nếu như chỉ có một mình cô, cô tự tin có thể hoàn hảo ra khỏi chỗ này. Nhưng còn một nhà Nhan Thúc....Nhu Mễ khôn khéo, không ngờ cô ta còn có thể điều tra ra ngôi mộ của mẹ cô, có lẽ đó cũng là lý do tại sao hai

ngày nay cô ta im hơi lặng tiếng, cũng là lý do mà Lâm Vũ không hề lo lắng cho an nguy của mình mà chạy đến đây. Cô có thể bị thương, nhưng tuyệt đối không thể để cho Nhu Mễ động đến mộ của mẹ nửa phần.

“Thả họ ra, họ đều vô tội. Tôi đã đến đây rồi, cô rút cuộc muốn làm gì”. Lâm Vũ nhàn nhạt lặp lại, bàn tay lại không dấu vết dịch chuyển con dao nhỏ sắc bén.

Nhu Mễ bước đến chỗ thủ hạ, cười phá lên:” Trình Nhiên, tôi nói rồi, tôi chính là muốn mạng của cô”. Nói xong không khách khí nắm lấy tóc của đứa trẻ đang bị trói khiến nó lo sợ khóc ré lên.

Lâm Vũ thấy như vậy, sốt ruột tiến lên vài bước, vội vã mở miệng:” Đừng động đến họ. Chúng ta vốn không thù không oán. Họ vô tội”

“Haha, Trình Nhiên, chúng ta vốn không thù không oán, nhưng là, ai bảo cô dám mê hoặc Thần ca”, ánh mắt Nhu Mễ thoáng qua tia ngoan độc, động tác trên tay càng thêm mạnh bạo, nhìn Lâm Vũ, gần từng chữ một:” Anh ấy là của tôi, của tôi, không một người đàn bà nào được phép đến gần anh ấy. Trình Nhiên, cô là người đầu tiên khiến cho anh ấy cãi lời ông nội mình, vì vậy, tôi không thể nào không loại bỏ cô”

Dứt lời liền cầm lấy khẩu súng bên cạnh dí thẳng vào đầu đứa trẻ, ánh mắt đánh lại, hơi hất mặt về phía thuộc hạ ra hiệu. Tên thuộc hạ nhận được lệnh, cung kính gạt đầu rồi rút súng từ trong túi ra, bước đến gần Lâm Vũ. Lâm Vũ ánh mắt rét lạnh nhìn một màn này, nhìn trước mặt có hai tên, một tên đang đi về phía cô, thâm hít sâu một hơi. Ngay khi tên thuộc hạ kia bước đến sát gần Lâm Vũ, Lâm Vũ giả bộ đưa tay cho hấn nắm. Ngay lúc đó, con dao bên tay trái nhanh như chớp đâm vài bụng tên thuộc hạ ngay trước mặt, lưỡi dao bên tay phải qua một khe hở lia thật nhanh, phập một tiếng đâm vào bàn tay Nhu Mễ đang cầm súng khiến cô ta đau đớn hô lên một tiếng rồi đánh rơi khẩu súng trên mặt đất. Sau một khắc, Lâm Vũ chớp lấy khẩu súng của tên thuộc hạ kia, trong khi hai tên thuộc hạ còn lại chưa kịp phản ứng liền nổ súng.

Pằng

Pằng

Hai phát trúng ngay mi tâm, hai tên trước mặt liền ngã xuống, chết ngay lập tức. Nhu Mễ thấy mọi chuyện không ổn, hơi hơi tái mặt muốn với tay lấy khẩu súng trên mặt đất nhưng Lâm Vũ lại nhanh tay hơn, trên tay không hề do dự nổ súng vào phía mặt đất khiến Nhu Mễ tái mặt vội vàng rút tay lại. Mọi chuyện nói ra thì dài nhưng thực chất lại chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhanh đến mức Nhu Mễ không kịp phản ứng. Lâm Vũ cầm chắc khẩu súng trong tay, nhìn cũng không nhìn mấy thi thể trên mặt đất, khẩu súng hướng tới ngay phía trái tim Nhu Mễ, bình thản cất giọng

“Thả họ ra”

Nhu Mễ cảm nhận nỗi đau trên bàn tay, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Lâm Vũ, nhưng trong nháy mắt lại nở nụ cười khiến cho Lâm Vũ không hiểu, cô ta chỉ về phía Lâm Vũ, giục giã hét lên

“Giết ả.. mau giết ả”

Lâm Vũ chưa kịp phản ứng đã cảm thấy cảm giác mát lạnh ngay sau gáy. Chết tiệt. Vẫn còn bỏ sót một tên. Lâm Vũ thầm chửi thề trong lòng. Cảm nhận hòng súng đằng sau hơi hơi động, Lâm Vũ giật mình vội vàng lộn người ra sau, một tay giữ lấy tay của tên kia, một tay khác dùng lực đập báng súng vào gáy khiến hấn ngất lịm. Nhu Mễ thấy Lâm Vũ nhanh như vậy hạ được thuộc hạ của mình, ánh mắt tàn độc hơi sáng lên khi thấy sơ hở ngay phần lưng của cô, ả vội vàng nhặt khẩu súng dưới đất lên, miệng kéo ra một nụ cười khát máu, ngón trỏ đặt ở cò súng, bóp nhẹ.

Pằng

Lâm Vũ cả người cứng ngắc, ngón tay run rẩy, sau khi quay mặt lại thì không nhận được hét lên một tiếng

“Không.....”

Lâm Vũ ôm chặt lấy người trước mắt, cả người anh đang dần khụy xuống, màu máu đỏ tươi đập vào mắt của cô, chói mắt như thế, trong một khắc giống như một con dao sắc nhọn hung hăng đâm vào trái tim.

“Không... không”. Ngón tay Lâm Vũ không ngừng run rẩy, từng giọt lệ từ khóe mắt chảy ra, lướt trên gò má của cô rồi chảy xuống khuôn mặt đang dần tái nhợt của người trong lòng. Mơ hồ cảm nhận được vị mặn chát nơi đầu lưỡi, hai cánh môi của anh hơi mấp máy, bàn tay anh hơi nâng lên muốn chạm vào mặt cô nhưng lại vô lực buông xuống

“Dừng..... khóc....” sau đó liền ngắt lịm đi.

Lâm Vũ cảm thấy hai mắt anh nhắm chặt, một cảm giác sợ hãi không ngừng dâng lên bành trướng giống như muốn nhấn chìm cô vào trong đó. Trong thoáng chốc, cả người luống cuống không biết phải làm gì, tâm trí là một mảnh mê man.

“Ella, mau lên, mau đưa lão đại đi bệnh viện”

Bệnh viện. Bệnh viện. Đúng rồi. Đi bệnh viện. Phải đi bệnh viện. Lâm Vũ mạnh mẽ quệt ngang vệt nước mắt còn chưa khô, nhanh chóng dùng sức cùng với Lâm Phong nâng anh dậy, không hề chú ý Nhu Mễ đã nhảy lên một chiếc xe trốn đi từ lúc nào.

Dạ Thần đứng trước cửa phòng cấp cứu, nhìn Lâm Vũ không ngừng đi đi lại lại ở một góc gọi điện thoại cho biết bao nhiêu người, sắc mặt ngưng trọng, đôi mắt cô vẫn còn đỏ hoe. Sắc mặt Dạ Thần cũng không tốt lắm, trời mới biết khi anh đến thấy một cảnh Nhu Mễ chìa súng vào Lâm Vũ, trong lòng anh có chừng nào lo lắng. Vậy mà khi anh không phản ứng kịp, Trình Hạo đã chạy ra từ lúc nào, dùng thân mình chắn cho cô một phát đạn. Nhu Mễ thấy tình hình không ổn, liền chui vào một chiếc xe chạy biến đi.

Dạ Thần đi tới trước mặt Lâm Vũ, trong tay cô nắm chặt chiếc điện thoại gần như muốn đem nó bóp nát, hàm răng cắn chặt môi dưới đến bật máu.

“Nhiên, anh ta không sao đâu. Vết thương đó mặc dù gần tim nhưng vẫn lệch đi vài phân. Anh ta sẽ ổn thôi”

Lâm Vũ có vẻ như rất kích động, không ngừng lắc đầu, trên gương mặt không giấu nổi sự hoảng loạn đến cực độ khiến Dạ Thần không hiểu

“Không được.... anh ấy không được mất máu... không được...”

Dạ Thần thấy cô giống như phát điên liền mạnh mẽ nắm lấy hai vai của cô, gần như găm lên

“Nhiên, em bình tĩnh lại một chút. Sao lại không được.”

Lâm Vũ cũng không nhận được nữa, hai mắt đỏ ngầu, hét lên

“Rh âm tính... nhóm máu của anh ấy là Rh âm tính... anh ấy không thể mất máu được... hu hu... không thể... hu hu... không thể”

Nói đến đây, Lâm Vũ liền không nhận được nữa, cô bật khóc như một đứa trẻ, từng giọt nước mắt trong suốt chảy ra, hai tay bưng lấy mặt, cố kìm nén những tiếng nấc nghẹn ngào. Không phải cô vô cớ mà khẩn trương như vậy, mặc dù bị thương ở gần tim là nguy hiểm nhưng không phải không thể cứu. Nhưng mà.... nhưng mà...

Anh hai vốn là nhóm máu RH âm tính, do vậy mỗi lần anh bị thương cô đều vô cùng khẩn trương. Trong số những người cô quen biết cũng có một người mang nhóm máu này nhưng hiện tại anh ta đang ở Mỹ, dù cho có bay về ngay lập tức cũng chưa chắc đã kịp. Lâm Vũ đáy lòng thất chặt, không thể kiềm chế nước mắt không ngừng chảy ra, cô phải làm sao, cô rốt cuộc phải làm như thế nào đây.

Dạ Thần lùi về sau một bước, chăm chú nhìn thiên hạ trước mặt, ánh mắt tràn ngập đau lòng. Nhiên mà anh biết là một người mạnh mẽ đến thế nào, một người luôn mang vẻ ngoài lạnh nhạt, bình tĩnh, lý trí dù cho có gặp phải bất cứ chuyện gì. Nhiên mà anh biết, dù trời có sập xuống cũng có thể an ổn mỉm cười tìm cách chống đỡ. Còn bây giờ thì sao, đôi mắt vốn luôn trong suốt tuyệt đẹp lại bị nước mắt che phủ, trống rỗng vô hồn, hoảng loạn giống như mất hết phương hướng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Anh chưa bao giờ thấy biểu tình sợ hãi như vậy của cô, chưa bao giờ. Ở một nơi nào đó trong trái tim bất giác thất chặt lại, một tia suy nghĩ đen tối xẹt qua, nếu như Trình Hạo chết đi, như vậy, cô sẽ thuộc về anh, mãi mãi thuộc về anh, chỉ thuộc về một mình anh.

Ngay lúc đó, bác sĩ chạy ra từ phòng cấp cứu, khẩu trang được kéo xuống lộ vẻ mặt nghiêm trọng

“Các người có ai truyền máu hay không. Kho máu RH âm tính đã không còn, cậu ấy mất rất nhiều máu. Có thể liên lạc được hay không”. Lâm Vũ ngồi sụp xuống, biểu tình trên mặt gần như rạn nứt, giống như lo lắng, lại giống như sợ hãi đến tột độ. Mấy người Linda, Lâm Phong, Lâm Khải, Kỳ Dương khi nghe vậy liền tái mặt. RH âm tính, tại sao lại là RH âm tính, lại vào đúng lúc quan trọng như vậy.

“Tôi truyền”

Trong lúc mọi người đều đang lo lắng, giọng nói trầm thấp của Dạ Thần vang lên. Lâm Vũ giật mình, vội vàng quay sang nhìn anh

“Nhóm máu của tôi phù hợp, tôi truyền”.

Bác sĩ mặt không cảm xúc, mở miệng nói:” Nhanh lên một chút” sau đó liền đi vào. Dạ Thần đảo qua vẻ mặt vui sướng như điên của Lâm Vũ, hai ba bước đi tới trước mặt cô, ngồi xuống, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được mở miệng.

“Anh sẽ truyền máu cho anh ta, với một điều kiện”

Lâm Vũ không hề suy nghĩ liền gật đầu đồng ý, chỉ cần có thể cứu được anh hai, dù anh hiện tại liền muốn mạng của cô cô cũng sẽ không do dự dù chỉ một chút. Dạ Thần thở dài một hơi, môi hơi mím lại, ghé sát đến tai cô nói gì đó khiến Lâm Vũ trong thoáng chốc tái mặt. Hai bàn tay đặt bên hông nắm chặt lại, mắt đảo qua cánh cửa phòng đang đóng chặt.

Ở trong đó, có một người cô dùng cả sinh mạng để yêu.

Đôi mắt buồn bã nhắm lại, hai hàng mi khẽ run rẩy, khi mở ra, ở đó đã là một mảnh trong suốt

“Em đồng ý với anh. Xin anh, cứu anh ấy”. Dạ Thần không bỏ qua biểu hiện do dự của cô, bàn tay to hơi hơi vỗ vai cô sau đó hướng cửa phòng bệnh mà đi. Lâm Vũ cả người giống như bị rút hết sức lực, cả người tựa vào tường, tầm mắt mơ hồ. Khuôn mặt dịu dàng của ai đó bất giác hiện ra, đẹp đẽ như vậy, quen thuộc như vậy, khiến cho cô muốn dùng sinh mạng mà bảo vệ. Hạo, có lẽ khi tỉnh dậy, anh sẽ tức giận lắm, chỉ là, tha thứ cho em....

.....

Sáng sớm hôm sau.

Ánh nắng của buổi sớm chiếu vào trong phòng bệnh, một vài tia sáng nhu hòa hắt lên khuôn mặt hơi tái nhợt của người nằm trên giường. Hai hàng mi dài hơi run rẩy, sau đó, mí mắt nhẹ nhàng lên, để lộ một đôi mắt màu hổ phách sáng trong tuyệt đẹp. Trình Hạo khẽ chớp hai mắt, chậm rãi đảo qua khung cảnh xung quanh. Căn phòng này... là bệnh viện sao? Hai tay chống sang hai bên, muốn dùng lực ngồi dậy lại cảm nhận một cơn đau buốt bên ngực trái khiến anh hơi nhíu mày. Hồi tưởng lại cảnh tượng trong trí nhớ, trong ánh mắt màu hổ phách ngay lập tức tràn ngập lo lắng khôn nguôi. Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bệnh “cách” một tiếng được mở ra, mấy người Linda từ phía ngoài đi vào, khi nhìn thấy Trình Hạo đã tỉnh thì ban đầu có chút sững sờ, sau đó đều vô cùng vui sướng nhanh chóng tiến đến

“Lão đại, anh tỉnh rồi”

Trình Hạo nhìn mấy người tiến vào, nhìn một lúc cũng không thấy có người mình muốn gặp bèn nhíu mày hỏi, giọng nói khàn khàn truyền ra khiến mấy người trước mặt hơi hơi biến sắc

“Tiểu Vũ đâu?”

Tinh tế phát hiện ra thái độ của mấy người trước mặt có vẻ không đúng, Trình Hạo mày càng nhíu chặt, một cỗ bất an không biết từ nơi nào trào lên khiến anh vô cùng khó chịu

“Cô ấy đâu rồi. Cô ấy bị thương sao”. Giọng anh hơi nâng cao, trong mắt lấp đầy sự lo lắng khiến Linda vội vã lắc đầu

“Không phải. Cô ấy không bị thương”

“Vậy cô ấy đâu”

Linda quay sang nhìn Lâm Phong Lâm Khải, hai người họ cũng quay sang nhìn cô. Bỗng, Kỳ Dương vốn đang đứng ở phía sau liền đi lên đằng trước, không hề run sợ nhìn thẳng vào Trình Hạo, nói từng chữ một “Chủ nhân đi rồi”

“Anh nói cái gì. Đi đâu”. Trình Hạo vội vàng quay sang, hỏi lại, bàn tay đặt hai bên vô thức nắm chặt.

“Anh cũng biết nhóm máu của mình hiếm như thế nào. Hôm qua không tìm được người truyền máu, anh sẽ rất nguy hiểm. Dạ Thần đồng ý truyền máu cho anh, với điều kiện, chủ nhân phải đi với anh ta”. Linda nhìn thấy Trình Hạo giống như muốn nổi bão, vội vàng giật giật ống tay áo Kỳ Dương, ra hiệu cho anh đừng nói nữa. Kỳ Dương nhìn thấy tín hiệu của Linda, lại nhìn thấy Trình Hạo muốn đặt chân xuống giường, sắc mặt không đổi, tiếp tục mở miệng

“Anh đuổi theo không kịp đâu. Cô ấy đã rời đi từ rất sớm, ngay cả chúng tôi cũng không biết. Cô ấy ra lệnh cho tôi từ nay về sau ở bên cạnh chăm sóc cho anh, còn có...”

“Kỳ Dương, đừng nói nữa”. Linda hét lên. Kỳ Dương hơi nhú nhú mày nhưng cuối cùng cũng không nói nữa. Linda thoáng nhìn qua ngọn lửa đỏ hừng hực ngày càng có xu hướng lên cao trong đôi mắt màu hổ phách trước mặt, muốn mở miệng lại không biết phải nói thế nào cho phải.

Trình Hạo vội vã cầm lấy điện thoại trên bàn, thuận thực ấn nút gọi, đáp lại anh chỉ là tiếng tút tút dài không có ai trả lời, giống như chứng minh với anh rằng, người anh yêu nhất, đã thực sự đi xa.

Đi xa.

Có thể không bao giờ trở lại.

Bốp

Chiếc điện thoại bị anh hung hăng ném xuống đất, nát vụn.

“Ai cho phép em”. Anh gào lên

“Khốn khiếp, ai cho phép em rời đi”

“Tôi hận em. Khốn khiếp. Tôi hận em”

Một chiếc cốc ngay cạnh đó cũng bị anh ném ra xa, đập vào tường, vỡ nát thành từng mảnh, cũng giống như trái tim anh lúc bấy giờ. Thế nhưng anh không hề biết, tại một khắc lúc anh ném chiếc điện thoại đi, một tin nhắn được gửi tới. Nội dung tin nhắn chỉ vắn vắn có vài từ

“Đợi em trở về”

Còn có....

“Em yêu anh”

Rin: Hơ hơ có đăng luôn chap cuối ko nhỡ =))

55. Chương 55 :

2 năm sau

Tại sân bay thành phố, người người qua lại, tiếng cười cười nói nói vô cùng rôm rả. Ở một góc, một cô gái đáng người cao gầy, khoác trên mình một chiếc áo sơ mi rộng đơn giản và một chiếc quần jean để lộ đôi chân thon dài trắng bóc. Mái tóc đen dài để xổ tự nhiên, khuôn mặt dù bị cặp kính râm che khuất hơn phân nửa nhưng vẫn mơ hồ để lộ những đường nét xinh đẹp, đôi chân chỉ đi một đôi giày thể thao đơn giản nhưng từng bước từng bước đều để lộ sự thoải mái tự tin. Cô gái đẩy hành lý ra khỏi đại sảnh, nhìn lên bầu trời cao rộng ngay trước mắt, hít một hơi thật sâu, đôi môi nhỏ nhắn kéo ra một nụ cười, một vài từ bật ra giống như lời thầm thì, nhanh chóng tan ra trong làn gió

“Anh hai....em...đã trở về rồi”

Lâm Vũ bắt một chiếc taxi đến địa chỉ quen thuộc, một đường đi thẳng vào trong đại sảnh. Ở một góc vườn, một người đàn ông trung niên đang ngồi đọc sách, khuôn mặt già nua chăm chú, tóc đã bạc phân nửa, ánh nắng hắt lên một nửa gương mặt ông, không hiểu sao khiến Lâm Vũ muốn bật khóc. Nhận thấy có gì khác thường, người đàn ông hơi ngẩng đầu lên, sau khi ánh mắt đảo qua người trước mặt, tờ báo trên tay liền rơi xuống đất, ông cũng từ chiếc ghế mây vội vã đứng lên. Lâm Vũ không suy nghĩ gì nữa, nhanh chóng lao vào lòng ông, mắt đỏ hoe, thân thiết gọi một tiếng

“Ba nuôi. Là con. Ba nuôi”

“Về là tốt rồi, về là tốt rồi”. Trình Mục hơi sững sờ một chút, sau đó vô cùng xúc động ôm lấy cô vào lòng, không ngừng lặp lại một câu, khuôn mặt dưới ánh nắng lộ rõ vẻ vui sướng. Lâm Vũ cảm nhận được cảm giác ấm áp quen thuộc, vòng tay càng thêm chặt hơn, cho đến khi nghe thấy Trình Mục hô lên một tiếng, cả người cô trong nháy mắt cứng ngắc lại

“Tiểu tử, con xem ai trở về này”

Lâm Vũ cảm thấy cả người run rẩy, muốn quay lại, mà lại giống như bị rút hết sức lực, không tài nào động dậy. Trình Mục kéo tay Lâm Vũ quay lại, một bóng hình cao lớn ngay lập tức đập vào mắt. Khuôn mặt quen thuộc, dáng người quen thuộc, gần như vậy, chân thực như vậy, là bóng hình cô vẫn mơ thấy hàng đêm. Lâm Vũ hơi hơi mấp máy môi, lại phát hiện bản thân trong một thoáng không biết phải nói gì, hai ánh mắt cứ thế chạm nhau, giống như một khắc, lại giống như cả đời.

Ấy vậy mà trong đôi mắt màu hổ phách quen thuộc kia, cô nhìn thấy một tia ngạc nhiên, một tia mơ màng, duy chỉ có niềm vui sướng cô vẫn luôn mong chờ lại không xuất hiện, không một chút nào. Vẻ mặt anh lạnh nhạt, ánh mắt xa cách giống như cô chỉ là người xa lạ, một người qua đường anh không quen biết

“Đã trở về rồi”. Anh nói một câu, miệng hơi nhếch lên lại giống như châm chọc, ý cười không tới nơi đáy mắt. Nói rồi, ánh đi lướt qua cô, cứ như vậy, lướt qua, không một chút lưu luyến, giống như việc nhìn thấy cô thêm một chút cũng là điều phiền nhiễu biết chừng nào. Mùi hương quen thuộc của anh quẩn quanh bên chóp mũi, hai mắt Lâm Vũ mở lớn, cánh tay bất giác nâng lên, muốn túm lấy gì đó, nhưng, cho đến cuối cùng lại chỉ bắt được một khoảng trống hư vô.

“Nhiên, hai năm nay con đi... nó.... haiz. Đừng giận nó”. Trình Mục nén một tiếng thở dài, cũng đánh thức Lâm Vũ đang thất thần. Cô không dấu vết lau đi nước mắt đang chực rơi xuống, không phải đã chuẩn bị tâm lý rồi sao, anh nhất định sẽ tức giận, cô chỉ là không ngờ. Lâm Vũ lấy hai tay đập đập vào má, lòng tự nhủ. Lâm Vũ. Không được nản lòng. Tuyệt đối không được nản lòng.

Lâm Vũ cho Trình Mục một nụ cười trấn an, sau đó liền nhanh chóng đuổi theo bóng dáng kia. Khi nghe thấy người làm noi anh đã đi mất, Lâm Vũ liền kéo theo hành lý của mình, gọi một chiếc taxi, trên môi kéo ra một nụ cười. Qua ô cửa kính nhìn thấy ngôi nhà quen thuộc, Lâm Vũ trả tiền, nói một tiếng cảm ơn với tài xế rồi xách hành lý từng bước đi tới gần cửa. Cô chậm rãi hít sâu một hơi, giơ tay lên, gõ cửa

Chỉ chưa đến vài giây, người từ bên trong mở cửa ra, khi nhìn thấy người bên ngoài thì hơi hơi nhú mào, cất giọng lạnh lùng

“Có việc gì”

Lâm Vũ cố giấu đi vẻ mất mát trong mắt, giữ vẻ mặt thật trấn định sau đó liền nặn ra một nụ cười thật tươi nói với anh

“Em không có chỗ ở”

“Cái gì”

“Cho em tá túc vài ngày, em không có chỗ ở”. Không đợi cho Trình Hạo kịp phản ứng cô liền ột chân vào khe cửa, sau đó cả người luồn vào, “tiện tay” kéo theo cả đồng hành lý vào theo. Trình Hạo ngẩng ngơ đứng im tại chỗ, sau một lúc mới phản ứng được, hơi lắc lắc đầu đóng cửa lại. Một lượt đánh giá cả căn phòng, Lâm Vũ khẽ thầm thì

“Vẫn không có gì thay đổi”

Trình Hạo nhìn qua người đứng ở giữa nhà, sau đó liền chậm rãi quay đầu bước lên cầu thang. Lâm Vũ thấy vậy, vội đến mức chạy đến túm lấy một góc áo anh, khi anh quay đầu lại nhìn thì cô lại không biết phải nói gì, chỉ lắp bắp

“Em... anh..”

Trình Hạo gạt bàn tay đang nắm lấy góc áo của anh ra, lạnh nhạt bước lên lầu. Lâm Vũ nhìn bóng lưng anh ngày càng rời xa, từng bước từng bước, xa như vậy, cách xa cô, trong nháy mắt đáy lòng như thắt chặt, đôi chân giống như theo bản năng dịch chuyển, chạy đến trước mặt anh

“Anh hai, em biết là anh giận, nhưng em cũng chỉ vì bất đắc dĩ thôi. Hai năm nay, em rất nhớ mọi người, nhớ ba nuôi, nhớ anh, hằng đêm đều không ngủ được. Anh đừng lạnh nhạt như vậy, có được không, em thực sự rất sợ, rất khó chịu, có được hay không”. Càng nói đến cuối, Lâm Vũ càng thêm kích động, đôi mắt đỏ hoe, đầu cúi gằm xuống, bàn tay vội vã gạt đi những giọt nước mắt đang lăn dài. Cô trước đây vốn không phải người mau nước mắt, nhưng chỉ cần liên quan đến chuyện của anh, cô lại không nhịn được biến thành bộ dạng như vậy, yếu đuối, bất lực. Ngay cả chính cô cũng chán ghét bản thân mình như vậy.

Trình Hạo nhìn đôi vai hơi run rẩy trước mắt, một bàn tay hơi nâng lên đưa ra trước khoảng không, rõ ràng muốn chạm vào cô lại bị anh mạnh mẽ áp chế, nắm chặt rồi không dấu vết thu về

“Em tưởng chỉ một mình em hay sao. Hai năm nay, có bao nhiêu đêm tôi thức trắng, em có biết hay không. Nhiều lúc tôi chợt nghĩ, trong quan hệ của chúng ta, có phải chỉ có mình tôi là người tham gia. Phải rồi, mặc dù em đồng ý làm bạn gái của tôi, thế nhưng, em chưa bao giờ nói ba chữ ”em yêu anh”

Anh nói xong một tràng dài liền hơi nghiêng người, lạnh nhạt lướt qua cô bước lên lầu, để lại Lâm Vũ mang vẻ mặt ngơ ngác đứng dưới. Lâm Vũ hơi hơi ngẩn người, sau đó liền mạnh mẽ quệt hết nước mắt trên mặt, nhanh chóng quay lưng lại, gần như hét lên.

“Em không bỏ cuộc đâu. Nhất định không”

Bóng lưng anh hơi khựng lại một chút, sau đó liền tiếp tục bước lên. Lâm Vũ chợt nghĩ đến rất nhiều tin nhắn cô gửi cho anh, cô cho rằng anh vì tức giận nên mới không nhắn lại. Một câu hỏi liền hiện ra trong đầu. Anh.... là không nhận được hay sao?

Ngày hôm sau, nhóm người Linda biết Lâm Vũ trở về. Linda sau khi ôm lấy cô khóc một trận như mưa liền quệt quệt cái mũi, chống nạnh mắng cho cô một trận. Cô ấy nói, sau khi cô đi, Trình Hạo giống như phát điên. Suốt một tuần không ăn gì, chỉ không ngừng uống rượu khiến mấy lần bọn họ phải đưa anh vào bệnh viện cấp cứu. Lâm Vũ nghe tới đó, lòng đau như cắt, trái tim như bị ai đó nắm chặt. Cô một phần không muốn anh vì yêu cô nhiều như vậy mà đau khổ, một phần khác, lại cảm thấy hạnh phúc không thôi. Đời này, kiếp này, có thể yêu được một người như vậy, còn có gì phải tiếc nuối đâu. Cũng vì thế mà mấy ngày sau đó, Lâm Vũ liền bắt đầu kế hoạch của mình, anh đã chờ cô lâu như vậy, lần này, đến lượt cô chờ anh.

Sáng sớm, khi Trình Hạo bước xuống lầu liền nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ bận rộn ở bếp, mùi thức ăn thơm ngon quen thuộc không ngừng truyền đến, khung cảnh thân quen đã lâu không thấy khiến anh trong một thoáng nhìn đến thất thần.

“Anh hai, mau xuống ăn cơm”

Trình Hạo chỉnh trang lại quần áo sau đó liền quăng lại một câu :“Tôi có việc bận, đi trước” rồi đi một mạch về phía cửa. Lâm Vũ nhìn một bàn thức ăn ngon, lại nhìn bóng lưng của anh, hơi hơi mím môi, sau đó liền kéo ra một nụ cười, nói thật to

“Anh đi thông thả, tối nhớ về ăn cơm”

Đợi khi bóng dáng anh khuất sau cánh cửa, cô lại giống như quả bóng xì hơi ném đôi đũa trong tay sang một bên, ngồi xuống bàn ăn, hai tay chống cằm. Thật là, nhiều đồ ăn như vậy. Ba ngày liên tiếp, ngày nào cũng như vậy, anh mặc dù không hề động đũa nhưng cô vẫn tiếp tục nấu, một mình ăn rồi lại một mình dọn dẹp. Đến ngày thứ tư, anh rút cuộc ăn một chút ít, rõ ràng là chỉ một chút lại làm cô vui đến cả nửa ngày, cười đến mức khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt cong cong. Mỗi buổi đêm khi anh trở về muộn, sẽ luôn thấy một bóng dáng nho nhỏ cuộn tròn trên ghế sofa, hai mắt nhắm chặt giống như đợi anh mà ngủ quên, cũng giống như ngày hôm nay. Mấy ngày trước, anh đều lấy một tấm chăn bông phủ lên cho cô, sau đó lên lầu

ngủ ngon. Còn hôm nay..... anh không khỏi thở dài. Nói lỏng cà vạt ra một chút rồi từ từ bước đến gần, cô dường như đã ngủ, hơi thở đều đều, hai tay ôm chặt lấy đầu gối. Anh nghe nói những người có dáng ngủ như vậy đều là những người không có cảm giác an toàn. Trình Hạo nhẹ nhàng gạt đi vài sợi tóc rối vương trên má, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn của cô dưới ánh đèn càng thêm mê người lại có cảm giác ngây thơ an ổn, khuôn mặt này vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của anh, mỗi đêm. Ánh mắt không còn vẻ lạnh lùng thường ngày mà thay vào đó là tình cảm dịu dàng quen thuộc, nỗi nhớ nhung cũng bộc lộ không hề che giấu. Trình Hạo hơi dùng sức, cẩn thận bế cô dậy, đêm lạnh như vậy, dù có chăn bông cũng có thể nhiễm cảm, cô lại vốn sợ lạnh, anh không an tâm. Từ tốn đặt cô lên chiếc giường lớn, cô mất đi hơi ấm liền tựa mình một chút. Trình Hạo chỉnh trang lại chiếc chăn cho cô thật cẩn thận, bàn tay to nhu hòa vuốt ve một bên má, dùng lực rất nhẹ, rất khẽ giống như sợ sẽ đánh thức cô.

“Anh phải làm sao với em đây” . Nói rồi liền hơi hạ thấp người, đặt xuống trán cô một nụ hôn phớt rồi nhanh chóng rời đi. Chỉ là ngay lúc anh quay người, một bàn tay nhỏ bắt lấy bàn tay lớn của anh, nắm thật chặt, dường như muốn ôm cả cánh tay của anh vào trong lòng.

“Đừng đi... Hạo, đừng đi”

Trình Hạo cả người khựng lại, nơi nào đó trong trái tim giống như có dòng nước ấm chảy qua. Lại nhìn thấy cô trong cơn mê mà hai mày vẫn nhíu, khuôn mặt nhỏ nhắn lại rất khó chịu, anh không khỏi mềm lòng, thâm nhủ. “Ồ lại một chút rồi đi vậy”. Nghĩ như vậy, liền không chút do dự nằm xuống bên cạnh cô. Lâm Vũ cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, dang rộng hai tay ôm chặt anh vào lòng, đầu nhỏ rúc vào bộ ngực của anh, trong mơ giống như thấy cái gì đó, nở nụ cười hết sức mãn nguyện. Trình Hạo cũng không nhận được ôm lấy cô vào lòng, hít hà mùi hương nhàn nhạt trên người cô, cảm giác này, thật tốt, tốt đến mức anh cảm thấy giống như chỉ là một giấc mơ.

Vốn nghĩ chỉ nằm với cô một chút liền tách ra, không ngờ, ở bên cạnh cô, cơn buồn ngủ vốn rất lâu chưa tới lại ập đến, anh lại như thế ngủ ngon lành một mạch cho tới sáng. Buổi sớm tinh mơ, qua ô cửa kính lọt qua vài vệt sáng ấm áp, chiếu lên hai thân ảnh ôm chặt nhau trên giường lớn. Lâm Vũ hơi hơi nâng mí mắt, sau khi nhìn thấy khuôn mặt say ngủ của người nào đó thì hơi giật mình, một bàn tay đưa lên khẽ vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt anh, từ đôi mắt nhắm chặt, chiếc mũi cao thẳng đến đôi môi hơi mím lại.

“Là mơ sao... nếu như là mơ, như vậy, xin đừng tỉnh lại”. Cô rướn người ở trên cảm anh in xuống một nụ hôn, khẽ thì thầm vài tiếng rồi liền nhắm chặt mắt, bàn tay cũng ôm chặt anh chặt hơn.

Trình Hạo hai hàng mi dài khẽ run rẩy, anh vốn đã tỉnh từ trước, chỉ là lưu luyến thân thể mềm mại trong ngực mới không buông cô ra. Nghe thấy câu nói đó của cô, đôi mắt màu hổ phách xẹt qua một tia xúc động, lại có một chút buồn cười, cứ thế mặc cho cô ôm chặt lấy mình.

Từ buổi sáng hôm đó, quan hệ của hai người tiến triển rất tốt. Trình Hạo không mang bộ mặt lạnh như băng nữa, khi cô làm đồ ăn cũng sẽ ngồi xuống ăn cùng cô sau đó mới đi làm. Khi cô hỏi cũng sẽ ngẫu nhiên đáp một tiếng. Tỷ như sáng nay, khi anh ra đến cửa, cô chạy lại giúp anh chỉnh lại cà vạt. Anh hơi nhíu mày hỏi cô

“Em rốt cuộc là muốn làm gì”

Cô sẽ tinh nghịch nháy nháy mắt đáp một câu

“Không biết sao. Em đây chính là đang theo đuổi anh a ”sau đó trong lúc anh ngăn người liền túm cà vạt anh kéo xuống, nhanh như chớp in lên môi anh một nụ hôn rồi vui vẻ chạy đi, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đúng vậy, cô chính là muốn theo đuổi anh. Anh đã vì cô làm nhiều việc như vậy, cô bây giờ chủ động một chút cũng có sao đâu. Trình Hạo nhìn bóng lưng của cô, không dấu vết sờ sờ khoe môi mình, đi về phía cửa, ở một góc cô không nhìn thấy kéo ra một nụ cười thỏa mãn. Việc hai người hòa hoãn không phải nói cũng khiến cho Lâm Vũ có bao nhiêu phần vui vẻ, anh cũng đã đồng ý buổi tối về ăn cơm, vì thế suốt cả buổi chiều cô đi dạo trong siêu thị, mua không biết bao nhiêu đồ ăn ngon, còn vì anh mua một chiếc áo sơ mi màu trắng rất đẹp. Lâm Vũ với một chân đóng cửa xe, hai tay xách hai túi đồ lớn, ánh mắt sáng lấp lánh, trong mắt đều là niềm vui, gần như nhảy chân sáo đến trước cửa nhà, mặc cho trời mưa lớn làm cô ướt một chút. Nhớ đến đêm hôm qua anh ôm cô ngủ, ban sáng lại còn cười với cô một tiếng, anh đã lâu lắm rồi không cười với cô. Như vậy, có phải kế hoạch của cô đã thành công rồi hay không?

Lâm Vũ nhìn cửa hơi hơi hé mở, nghĩ là anh đã về liền vui vẻ lấy chân đẩy cửa ra, vừa đẩy vừa nói

“Anh hai, em mua được rất nhiều....”

Bộp

Nhìn thấy hình ảnh trước mặt, hai mắt Lâm Vũ không nhịn được mở to, túi đồ ăn trên tay cũng rơi xuống đất, đồ đạc bên trong lũ lượt lăn ra ngoài. Cô rốt cuộc đang nhìn thấy cái gì thế này. Trên chiếc sofa là một cô gái vô cùng xinh đẹp, hai mắt mơ màng, chiếc váy trên người bị vén lên cao vô cùng xốc xếch. Còn có Trình Hạo chống hai tay bên người cô, cổ áo mở rộng, khuôn mặt đỏ bừng, không cần nghĩ cũng biết hai người bọn họ vừa làm chuyện tốt gì. Khóe miệng Lâm Vũ giật giật, nhưng rồi lại kéo lên một nụ cười châm chọc.

“Thì ra đây là lý do hay sao”

Cô nhìn cũng không muốn nhìn thêm một chút, ngay lập tức xoay người bỏ chạy, mặc kệ đằng sau là tiếng gọi của anh. Ngoài trời đang mưa lớn, mưa bao phủ thân hình nhỏ bé của cô, quần áo ướt sũng bó sát vào người, không chỉ lạnh, lại còn đau, rất đau. Lâm Vũ cứ cắm đầu chạy đi, trước mắt là một mảnh mơ hồ, không có phương hướng, không có mục đích. Cô chỉ biết, cô phải chạy, chạy khỏi nơi này, chạy đến nơi không có anh, không có yêu, không có hận, cũng không có tổn thương. Thế nhưng mỗi luồng gió tấp vào mặt đau rát, cô lại mơ hồ nếm được vị mặn chát nhàn nhạt nơi đầu lưỡi.

Lâm Vũ

Mày khóc sao....

Không được khóc, không được khóc.

Một ánh sáng chói mắt chiếu đến từ phía xa khiến cô theo bản năng nâng tay che mắt, trong màn mưa lớn lại chỉ mơ hồ nhìn thấy thứ gì đang lao đến. Hai chân Lâm Vũ giống như chôn chặt xuống mặt đường, tiếng còi xe mỗi lúc một lớn, một gần. Khóe miệng cô bỗng nhiên kéo ra một nụ cười thản nhiên.

À. Có khi như vậy cũng tốt lắm.

Mẹ, con đến gặp mẹ đây.

Hai mắt nhắm chặt lại chờ đợi một cơn đau khủng khiếp ập tới. Thế nhưng ngay lúc đó, một lực lớn từ đằng sau kéo cô lại khiến cô bừng tỉnh mở mắt, chiếc xe lớn đã vọt qua ngay trước mặt. Lâm Vũ rơi vào một vòng ôm ấm áp, không cần mở mắt cô cũng biết đó là ai

“Em rốt cuộc muốn làm gì vậy chứ. Nếu như anh chạy đến không kịp....”

“Bỏ ra” Lâm Vũ cất giọng lạnh lùng, từ trong ngực anh thoát ra. Cô không ngẩng đầu lên nhìn anh, miệng kéo lên nụ cười châm chọc thản nhiên

“Không đến kịp thì sao. Chỉ là chết đi, có gì nghiêm trọng đâu”

Trình Hạo nghe giọng nói lạnh băng của cô, cô đứng giữa màn mưa lớn bao trùm, ánh mắt lạnh lùng, tâm cũng lạnh, trong giọng nói là sự xa cách chưa từng thấy. Một dòng máu nóng không biết từ đâu bốc lên, anh tức giận đẩy mạnh cô vào tường, tấm lưng nhỏ đau buốt khiến cô giật mình hô lên. Lâm Vũ vừa định ngẩng mặt lên hỏi liền cảm thấy khuôn mặt anh tiến gần, đôi môi chuẩn xác bắt lấy môi cô, dùng lực hôn xuống. Cô đương nhiên giãy dụa, thế nhưng anh khí lực thật lớn, giữ chặt hai tay của cô đặt ở trên đỉnh đầu, hai chân ghì lấy hai chân của cô không cho cô thoát ra. Thừa lúc cô không chú ý, chiếc lưỡi dài xen vào khoang miệng nhỏ, trong miệng tràn ngập hơi thở bá đạo của anh, trong không khí cũng là mùi hương nam tính quen thuộc. Lâm Vũ bị anh hôn đến mức cả người xụi lơ, anh vẫn không tha cho cô, cứ thế hôn xuống, nụ hôn cuồng dã có chút thô lỗ thể hiện sự tức giận. Tức giận, anh rốt cuộc tức giận gì chứ. Anh ta có quyền gì mà tức giận.

Lâm Vũ không hề do dự liền há miệng cắn xuống, anh bất ngờ bị đau liền buông cô ra, muốn mở miệng nói lại thấy khuôn mặt nhỏ của cô ướt đầm, không rõ là nước mưa hay nước mắt, đôi mắt đỏ hoe. Cô dùng sức dụi dụi môi của mình đến khi nó gần như tấy đỏ, sức lực mạnh mẽ giống như muốn lột ở đó một lớp da, trong miệng không ngừng lẩm bẩm

“Bắn... thật bắn... anh lại dùng đôi môi hôn người đàn bà khác mà hôn tôi... thật bắn”

“Rầm” một tiếng, Trình Hạo đâm một đâm vài bức tường trước mặt khiến cho Lâm Vũ giật mình, bàn tay anh cũng vì thế mà rướm máu, máu tươi không ngừng chảy ra.

“Anh không hôn cô ta. Khốn khiếp. Anh thậm chí còn chẳng nhớ tên cô ta”

Lâm Vũ hơi bất ngờ ngẩng đầu lên, lại nghe thấy anh nói tiếp, ánh mắt anh dường như đỏ ngầu

“Cô ta làm việc ở công ty, thừa lúc anh không để ý liền lén vào. Lúc em trở về là anh muốn đẩy cô ta ra... khốn khiếp.. em không tin thì thôi”. Anh nói xong liền quay lưng muốn bỏ đi, Lâm Vũ hơi ngớ người, bất giác túm lấy vạt áo của anh.

“Có thật không”. Cô sụt sịt hỏi nhỏ. Hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, hình như là anh đúng là đang đẩy cô ta ra, nhưng mà...

“Không thật. Em nhìn thấy cái gì thì đúng là cái đó”. Giọng của anh nâng cao, có vẻ như đang rất tức giận. Lâm Vũ cũng bất chấp suy nghĩ, vội vàng tiến tới ôm lấy eo của anh

“Chúng ta đừng như vậy nữa, có được không. Tại sao lại trở nên như vậy chứ”. Trình Hạo để mặc cho cô ôm, nghe tiếng cô gần như thút thít, đến cuối cùng liền không nhịn được nữa ôm chặt cô vào lòng, chặt đến mức muốn khảm cô vào thân thể mình.

“Chúng ta đừng cãi nhau nữa có được hay không”. Cô ngược mặt lên nhìn anh, ánh mắt chuyên chú, do nước mưa mà phủ một lớp sương mờ mờ ảo ảo. Cô thấy anh chỉ chăm chú nhìn cô không nói gì, môi bặm lại, hai chân liền hơi kiễng lên, ấn đôi môi mềm mại của mình vào môi anh, từ hai cánh môi khẽ bật ra một câu

“Em yêu anh”

Mưa ngày một lớn, bao phủ lấy thân thể của hai người, cũng gần như lấn át giọng nói rất nhỏ của cô. Thế nhưng, anh lại nghe thấy, nghe không sót một chữ nào. Anh mạnh mẽ kéo cô xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, có chút vội vã hỏi lại

“Em nói cái gì”

Lâm Vũ ngẩng đầu lên nhìn anh, nhoẻn miệng cười, ánh mắt kiên định, lấp lánh như gương, từng chữ từng chữ một lặp lại

“Em yêu anh”

“...”

“Em yêu anh, Hạo. Dù hai năm trước đã từng nói, nhưng là em...”

“Hai năm trước. Em đang nói gì vậy, hai năm trước là thế nào”

“Hai năm trước em trước khi ra sân bay liền gửi tin nhắn cho anh, chính là nói mấy câu như vậy. Em cứ nghĩ rằng anh tức giận nên mới không trả lời. Còn có năm đó, Thần đưa em sang Nhật cũng là để bảo vệ em. Anh ấy biết Nhu Mễ sẽ rất hận, điều động toàn bộ nhân lực nhà họ Nhu nên mới làm như vậy”

Trình Hạo hơi hơi tái mặt. Nghĩ đến cảnh hai năm trước mình tức giận ném điện thoại đi cho nên mới không đọc được tin nhắn của cô. Hóa ra, tất cả chỉ là hiểu nhầm.

“Làm hòa nhé. Được không”. Lâm Vũ kéo kéo áo của anh, một bộ dáng cực kì đáng thương hỏi lại. Trình Hạo nhìn nhìn một lúc, cuối cùng không nhịn được bật cười, ôm cô vào lòng thật chặt. Hàng ngày phải giả bộ lạnh lùng với cô như vậy, anh cũng sắp phát điên lên rồi. Có trời mới biết khi mới nhìn thấy cô trở về, anh có bao nhiêu phần muốn chạy tới trước mặt cô, ôm cô, hôn cô, mắng cho cô một trận, mặc dù tức giận, nhưng trên hết vẫn là nhớ nhung khôn xiết. Thoáng một cái, đã hai năm rồi, suốt hai năm anh không có lấy một giấc ngủ ngon.

“Nói một lần nữa, được không”. Trình Hạo tựa cằm ở một bên vai cô, khẽ thì thào. Lâm Vũ mới đầu không hiểu, sau đó liền đỏ mặt ôm chặt lấy anh, miệng nhỏ mở ra, hơi mấp máy

“Em yêu anh”

“Lần nữa”

“Em yêu anh”

“Lần nữa”

“Em yêu anh, rất yêu rất yêu”

Trong cơn mưa rả rích, ở một góc phố nhỏ, hai bóng dáng cao gầy ôm chặt lấy nhau. Người con gái hai mắt nhắm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thỏa mãn nở nụ cười, áp khuôn mặt mình vào vòm ngực ấm áp của người kia. Người con trai ôm cô gái vào lòng, rõ ràng mưa rất lạnh, lòng người lại ấm áp như thế, từng câu từng câu của cô đều giống như dòng suối nhỏ lấp đầy khoảng trống trong anh, an ủi trái tim đang run rẩy kích động.

“Cuối cùng... anh cũng đã đợi được rồi”

Đôi mắt màu hổ phách chứa chan dịu dàng và nhu tình không thể giấu, anh hơi cúi đầu xuống, hai cánh môi chạm vào nhau, êm ái, mềm nhẹ lại ngọt ngào. Trong cái hôn, anh thả thả lặp lại

“Cuối cùng anh cũng đợi được rồi”

Đợi em

Nói yêu anh...

_____ Chính Văn Hoàn _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-em-noi-yeu-anh>